

**АЙРИС ЙОХАНСЕН
ВЕЛИКОЛЕПНИЯТ
НЕГОДНИК**

Превод от английски: [Неизвестен], 2000

chitanka.info

1.

29 януари, 1587 година
Шефийлд, Англия

Морска сирено!

Кейт скочи в леглото си, а гърдите ѝ бурно се надигаха и спускаха, докато се опитваше да овладее обземащата я паника.

Дали бе извикала на глас? Мили боже, дано не е било така! И все пак усещаше в гърлото си някакво парене, което ѝ подсказваше, че се е издала.

Тя се примъкна назад и опря гръб на таблата на леглото, изтри сълзете от очите си и прикова, изпълнен със страх, поглед във вратата.

Ако е извикала, те скоро ще дойдат. Първо ще чуе стъпките им, а после вратата ще се отвори...

Все още никакъв звук. Може би не е извикала на глас, а ако го е сторила, може пък и да не ги е събудила. Може би Бог ще е милостив и ще я оставят на...

Стъпки.

Ужасът я стегна в лапите си и тя затвори очи. Опита се да събере кураж, за да го надмогне. Няма да им позволи да видят слабостта ѝ, яростно се зарече тя. Те никога не биха си го признали, но тя много добре знаеше колко им е приятно да я виждат уплашена. Това бе просто още едно оръжие в битката им срещу нея. Обикновено не ѝ липсваше сила, но след кошмара винаги се чувстваше толкова изплашена и изгубена, че...

— Ах, дете мое! Отново онзи сън, нали?

Клепките ѝ трепнаха и се отвориха и тя видя Себастиан Ландфийлд, застанал на вратата, осветен от единствената свещ, която носеше закрепена в калаен свещник. Дългата нощна риза и овехтелият сив халат плътно обвиваха тънкото му тяло, като му придаваха почти крехък вид. Разрошената бяла коса образуваше нещо като сияен ореол

около набразденото му лице, а сивите очи блестяха някак влажно, докато я гледаше.

— Молах се кошмарът да не те споходи отново. Толкова ме боли, когато те виждам да страдаш.

— Аз не страдам. — Кейт не можа да сдържи бунтовните нотки в гласа си, макар да знаеше, че скъпо ще заплати за тях.

Той пристъпи напред, застана до леглото ѝ и постави свещта на нощното шкафче.

— Как можеш да твърдиш подобно нещо, когато ни събуди с изтерзания си вик? — Той протегна ръка и леко докосна една къдрица коса, паднала на челото ѝ. — И виж, докато си се мятала в мъките си, косата ти се е освободила от нощната шапчица.

По дяволите, не биваше да забравя да сложи това чудо на главата си. Сега внимателно се сдържа да не погледне виновно към омразната нощна шапчица, която бе захвърлила с отвращение на масичката до леглото си, преди да заспи.

Погледът на Себастиан се премести върху шапчицата.

— Изглежда ми прекалено неизмачкана, за да е претърпяла подобно изпитание, не мислиш ли? — Той отново я погледна. — Но аз зная, че ти не би сторила подобно нещо: — да не ме послушаш и да оставиш косата си разпусната. Напоследък се държиш добре.

Тя побърза да смени темата.

— Простете, че ви обезпокоих, сър. Не бих...

— Онова, което е мой дълг, не може да се нарече ненужно безпокойство — прекъсна я той. — То е волята Божия.

Пръстите му проследиха следата от сълзи по бузата ѝ.

— Макар че Марта не бе особено доволна, че нарушаваш почивката ѝ.

Щеше ѝ се той да не докосва бузата ѝ с тези дълги студени пръсти. Напоследък сякаш я докосваше повече от обикновено. Тя извърна глава, за да избегне допира.

— Ще ѝ се извиня. Къде е тя?

— Ще дойде скоро. — Той тъжно се усмихна. — И мисля, че ти знаеш къде се наложи да я пратя.

До най-горното чекмедже на шкафа долу, в кухнята.

Кейт потръпна, когато си представи как набитата жена на Себастиан слиза надолу по стълбите с жестока, доволна усмивка на

устните си.

— Марта смята, че вече си прекалено голяма, за да продължаваш да имаш подобни сънища. — Тихо рече Себастиан. — Тя мисли, че всичко е просто преструвка, че ни будиш ей така, да ни правиш напук.

Тя го погледна объркано.

— Защо ще правя подобно глупаво нещо?

— О, аз не смятам, че би го сторила. Марта не разбира добре хората — ръката му се плъзна надолу, за да погали шията ѝ. — А и шестнайсет години не са чак толкова зряла възраст. Все още има време да те пречистим и оформим. А сега, кажи ми, защо, мислиш, те споходи тази нощ сънят?

Кейт не отговори.

— Мълчиш? Кротостта е добродетел, но не вярвам, че безмълвието ти се дължи на кротост. Разкажи ми за съня. Същият ли беше?

Той отлично знаеше, че кошмарът всеки път е един и същ. Тя се бе прокллинала хиляди пъти, задето му разказа за морската сирена, но пък и самата тя бе още дете, когато всичко започна. Не предполагаше какво оръжие ще се превърне то в ръцете му.

— Разкажи ми — повтори той тихо. — Знаеш, че правим всичко за твое добро. Признай греха си, дете мое.

Би могла да го излъже и да му каже, че сънят не е бил за морската сирена. Дори можеше и да ѝ повярва.

В нея пламна гняв. *Няма да лъже. Не беше честно. Той не бе честен.*

— Грешите. Това не е грях — гласът ѝ трепереше от ярост. — Беше просто един сън. Как може един сън да е грях?

— А, ето че стигнахме пак дотук — промълви той. — Тези златисти очи ме гледат, пламнали от гняв. При всичките ми усилия през тези дълги години ти не си научила почти нищо. Преструваш се на хрисима и покорна, но колкото и да се опитвам да обуздая дързостта ти, винаги идва момент, когато се обръщаш срещу мен, за да ме ухапеш.

— Защото не е вярно! Не съм съгрешила!

Нима той смята, че тя не знае разликата? Грях бе онова, което изпитваше, когато искаше да изскубе косите му и да го рита по тънките

като на пиле крака. Грях бе онази ярост, която почерняше душата ѝ при зловните забележки на Марта.

— Вече съм ти обяснявал всичко това. — Търпеливо рече той. — Душата ти полита непокорно в съня ти и се потапя в поквара. Защо не разбираш? Та как може да не си покварена? Ти си поникнала от семето на един развратник, засято в утробата на най-голямата уличница на всички времена. Единствено аз мога да те спася от вечно проклятие. А сега, признай греха си. Сънувала си морската сирена?

Желанието да се противопоставя изведнъж я напусна. Няма никакъв смисъл да отричам, уморено си помисли тя.

— Да.

Той леко се поотпусна.

— Много добре. А сега трябва да разберем какво е довело до този грях — очите му се присвиха, докато изучаваха лицето ѝ. — Какво прави днес?

— Учих с учителя Джиунт. Помагах на госпожата да прави свещи.

— Това ли е всичко?

Кейт прехапа устни.

— След като свърших домашната работа, отидох да пояздя.

— А! До селото ли?

— Не, по пътеката през гората.

Вълна от усещания отново я заля: хладната, дълбока зеленина, миризмата на пръст, влажна от скорошните дъждове, гладките мускули на Кеърд под нея, копринената му муцуна до дланта ѝ, когато го галеше, докато го водеше към потока на водопой.

— Не би ме излъгала, нали? Не си говорила с никого?

— С никого. — Тя срещна погледа му и избухна: — С никого, казвам ви! Дори и да бях отишла до селото, знаете, че никой не би разговарял с мен. Не и откакто вие...

— Значи причината се крие в самата езда. — Себастиан се намръщи. — Никога не съм одобрявал да ти бъде позволено да се научиш да яздиш. Подобна свобода не е полезна за слаб дух като твоя. Тя подстрекава към всякакви...

Страхът премина по тялото ѝ като ледена тръпка. Той не трябва да ѝ отнема Кеърд. Би могла да понесе всичко, само не и това!

— Не! Милейди каза, че може да яздя. Нали вие рекохте, че милейди иска да се науча да яздя добре!

— Шшт! Ето на, сама виждаш до какво нахалство водят тези угаждания!

— Пак ли създава проблеми? — Марта бе застанала на вратата.
— Не ти ли казвах, че става все по-лоша?

Тя прекоси стаята и подаде на Себастиан малката шибалка, която бе донесла.

— Ако само ми позволиш аз да използвам това върху нея, и то когато аз решавам, съвсем скоро тя ще е съвсем прилично обучена.

Той поклати глава.

— Колко пъти трябва да ти повтарям все същото? Това е само мой дълг. Сега можеш да идеш и да си легнеш.

Тя го погледна изненадана.

— Не искаш ли да остана тук като свидетел?

— Свободна си да си вървиш — повтори той.

Кейт бе не по-малко изненадана от жената. Наказанието ѝ обикновено бе провеждано като ритуална церемония пред тази жена, която поглъщаше жадно болките на Кейт.

— Искам да остана — възпротиви се Марта. — Защо ме караш да си вървя?

— Вече забелязах, че страданието ѝ ти доставя прекалено голямо удоволствие. Ние не бичуваме тялото ѝ за наше удоволствие, а за да пречистим душата ѝ.

По страните на жена му изби червенина.

— Признавам, че ни най-малко не ми харесва тая издънка на уличница, но нямаш право така да ме отпращаш.

— Мой дълг е да я предпазвам и пречистя.

Жената стана пурпурна от гняв.

— Ти лъжеш сам себе си — изсъска тя. — Нима си мислиш, че нищо не разбирам? Че не забелязвам как я гледаш? Не можеш да повярвам, но ти си...

Тя замлъкна наред думата, забелязала пламъка в очите на Себастиан.

Кейт добре познаваше този поглед, който сякаш изпепеляваше всичко по пътя си, но никога не бе го виждала отправен към Марта.

— Какъв съм аз? — подкани я той с тиха заплаха.

Марта навлажни устни.

— Нищо. Нищо. Самият сатана обърна езика ми — и с тези думи побърза да излезе от стаята.

Себастиан се обърна отново към Кейт.

Тя много добре знаеше какво предстои. Ръцете ѝ трескаво стискаха чаршафа. Надяваше се, че при сблъсъка с жена си той може и да забрави за Кеърд. Трябваше на всяка цена да направи така, че вниманието му да бъде насочено към самата постъпка, а не към онова, което според него я бе причинило.

— Беше само един сън — прошепна тя.

— Сънят е грях. Не виждаше ли как той те води към своенравие? — Той отстъпи встрани от леглото. — Иди и заеми мястото си.

Кейт се изправи и се приближи към столчето за наказания, което се намиреше в другия край на стаята. Скоро всичко ще свърши. Той винаги много внимаваше да не оставя белези по тялото и, а и рядко я наказваше с повече от няколко удара за подобно дребно провинение. Ако се престори, че се разкайва... Милостиви небеса, самата мисъл да се унижава така пред него заседна като буца в гърлото ѝ. Но въпреки това тя не само ще се престори, че се разкайва, а и ще го моли коленопреклонно само за да спаси Кеърд и мъничкото свобода, която все още ѝ бе разрешена.

— Пригответи се.

Тя бързо смъкна нощницата от раменете и я остави да падне до кръста ѝ, като при това коленичи до столчето. Подът студенееше под нея. Разпери ръце така, както той я бе научил още от детството ѝ, и зачака първия удар.

Но той не идваше.

Кейт надзърна през рамо. Мъчителят ѝ стоеше така, с шибалката в ръка, и се вираше в гърба ѝ. Страните му бяха необичайно зачервени, ръката му се стягаше и отпускаше около пръчката в странен ритъм.

— Колко лесно събличаш дрехите си. Нима не ти е останала и капчица срам? — с пресипнал глас попита той. — Така ли се държеше и в съня си?

Тя го загледа объркано. Досега никога не я бе обвинявал в подобно нещо.

— Вече ви казах... Сънищата ми никога не са такива.

Защо не започва? Искаше ѝ се всичко вече да е свършило. Като се опитваше да не покаже раздразнението в гласа си, тя каза:

— Вие ми наредихте да се приготвя. Аз просто ви се подчиних.

— Без капка свян или благоприличие — погледът му бе прикован върху вдлъбнатината на гръбнака ѝ там, където той се свързваше с леката извивка на кръста ѝ. — Забелязах как напоследък въртиш очи. Опасявах се, че когато детството те напусне, ще се стигне дотук. Лошата кръв във вените ти е прекалено силна, за да можеш да се пребориш с нея. Това знаеш ти: да изкушиш всеки мъж, който се приближи до теб.

— Не!

— Да — устните му се присвиха, сякаш изпитваше болка. — Виждал съм как поглеждаш мъжете изпод миглите си и се усмихваш с тая твоя курвенска устичка. Познавам я аз тази твоя усмивчица. Виждал съм я как преминава през селото, как плете мрежите си цели двайсет години. Нима си мислиш, че не мога да разпозная признаците?

— Аз не съм тя. Аз не съм майка си — гласът ѝ трепереше от гняв. — Аз съм си аз. Кълна се, че нямам никакво желание да изкушавам, който и да е мъж. Просто искам да ме оставят на мира.

— Лъжеш! Всички уличници лъжат! — изсъска той. — Дори и в съня си ти пак сънуваш грехове. Признай си.

— Аз не сънувам... — ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Моля ви, започвайте, за да приключим най-сетне с всичко това.

— За да можеш да си легнеш обратно, и да потънеш отново в похот? — Той замахна. — За доброто на душата ти ще ти попреча да се наслаждаваш на съня си тази нощ.

Сякаш огън лизна гърба ѝ, когато пръчката я удари. Тя прехапа устни, за да сдържи вика си.

— И смятам, че трябва да те отървем от този жребец.

— Не! — изпищя Кейт, както не бе викала при удара на пръчката. Още едно шибване.

Тя отчаяно се опитваше да мисли през замъгленото си от болка съзнание.

Милейди. Ако Себастиан имаше страх от нещо на този свят, то бе гневът на милейди.

— Милейди няма да... хареса това. Тя ще...

— Невинаги е особено разумно да се казва съвсем всичко на милейди. Конят е стар. Той ще се разболеє и ще умре — пръчката отново жилна гърба и. — А ние просто ще забравим да ти купим друг.

Кейт почувства как ѝ прилошава.

— Нима ще го убиеете?

— Та какво е животът на едно добиче, когато става въпрос за спасението на душата? Трябваше да се отърва от него още преди три месеца, когато ти се опита да избягаш.

Пръчката удари отново.

И отново.

И още веднъж.

Кейт никога не го бе виждала изпаднал в подобна ярост. Не знаеше колко пъти се издига и се спуска шибалката, преди ударите най-сетне да спрат.

Едва се държеше в съзнание, когато той я вдигна от пода и я занесе до леглото. После я положи на него с необикновена нежност.

— Сега ще спиш добре — промълви той. — Макар че не биваше да ме принуждаваш да те наказвам толкова жестоко.

— Моля ви... не и Кеърд...

— За коня ще говорим утре. — Той я зави грижливо. — И тогава ти ще гледаш, и ще знаеш, че всичко е само заради теб.

По дяволите, как ли пък не! Ноктите ѝ се впиха в дланите ѝ под завивките. Тя обичаше Кеърд. Той бе единственото нещо на тоя свят, за което я бе грижа, и нямаше да позволи да го убият. Ще се справи със слабостта си, и отново ще се бори.

Себастиан взе свещта и тръгна към вратата.

— Лека нощ, Катрин.

Вратата едва се бе затворила след него, когато тя отметна завивките и успя с мъка да се изправи на крака. Няма да го остави да убие Кеърд. Не и Кеърд...

Дворецът в Гринич

— Черния Робърт... — промълви кралицата. — Заловили сте го? Сигурен ли сте, Пърси?

— Напълно сигурен, Ваше величество — отвърна Пърси Монгрейв. — Едва ли мога да бъда по-сигурен от това. Двама мъртъвци и един ранен са на разположение да свидетелстват. Граф Крейда очаква волята ви в Кулата^[1].

— Отлично. — Отрупаната с пръстени ръка на Елизабет удари по дръжката на стола. — Макар че Бог ми е свидетел, доста време ви отне да го заловите. Още преди шест месеца ви казах, че го искам.

Погледът ѝ се плъзна към документа върху бюрото в другия край на стаята.

— Вече е почти прекалено късно.

Челото на Пърси се набразди от объркване. Целият кралски двор вече знаеше колко смутена е Елизабет от съдържанието на онази заповед, но доколкото сам той можеше да прецени, това нямаше нищо общо с графа.

— Той не е особено приятна личност. По едно време дори се чудех дали пък испанците няма да го заловят още преди да е успял да се върне в Шотландия.

Елизабет поклати глава.

— Той е прекалено хитър за тях. В Крейда ли го заловихте?

Пърси поклати глава.

— В Единбург. В Крейда щеше да е невъзможно. Онези варвари от неговия клан нямаше да са очаровани да видят предводителя си във вериги. Но пък Негово величество, вашият роднина Джеймс, много охотно се престори на ни чул, ни видял, докато залавахме този трън в неговите очи.

— Доколко е невъзможно?

— Извинете, не ви разбрах?

— Доколко невъзможно е да се пробие защитата на Крейда?

— Е, може би не съвсем. — Лорд Монгрейв се поусмихна. — Ако насреща му е флот като онази армада, която Филип Испански строи в момента, за да се изправи срещу Ваше величество.

— Толкова силни... — Новината май не беше неприятна за кралицата. — И никакви слаби места?

— Крейда е остров срещу западното крайбрежие на Шотландия. Доколкото знам, това е голо, мрачно място, осеяно с планини и мъгли. Крепостта е добре укрепена и има само едно пристанище, достъпно откъм морето. А то е изключително добре охранявано. — Той замълча

за момент. — Бих ли могъл да запитам дали има някаква причина, поради която да се интересуваме от силите, подвластни на негова светлост?

Елизабет изглеждаше така, сякаш въобще не е чула въпроса му.

— Що за човек е той?

— Смъртно опасен.

Тя нетърпеливо махна с ръка.

— Това не е трудно за отгатване. Мъж, който не притежава опасни качества, не е никакъв мъж. Нещо друго за него?

За бога, сега пък какво иска? Преди повече от година бе пожелала и получи обстоен доклад за този негодник, възможно най-подробния, който някога Пърси бе съставял. А за кого ли не бе изготвял подобни тайни доклади през последните три години, но нещо в граф Крейда бе привлякло вниманието ѝ. Не можеше да разбере на какво се дължи интересът ѝ към този шотландец. Робърт Макдарън нямаше никакво влияние в двора на Джеймс в Шотландия, нито пък в двора на Елизабет в Англия. Разбира се, възможно е фактът, че плякосва като пират испанските кораби, да е спечелил благоразположението ѝ. Елизабет никога не бе крила одобрението си към корсарите, които действат от нейно име, но Робърт Макдарън не плаваше под нейн флаг.

— Е? — подкани го кралицата.

Пърси се опита да превъзмогне собствената си неприязън към този тип и да ѝ даде описанието, което тя желаше.

— Интелигентен.

— Блестящ — поправи го тя.

Той сведе глава.

— Може би.

— Не ми отговаряйте уклончиво. За шест месеца той успя да плени четири от галеоните на Филип.

— Което може да означава, че притежава инстинктите на отличен боец. Но не е задължително това да означава, че е...

— Блестящ — повтори тя.

— Ще позволите ли да напомня на Ваше величество, че той плени и един от вашите кораби?

— Струва ми се, че е имал определена цел, като го е сторил.

— Златото.

Тя го погледна замислено.

— Виждам, че ви е настроил срещу себе си. Настръхвате целият, когато говорите за него. Защо?

Пърси се поколеба.

— Той... ме дразни.

Тя мълчеше и чакаше.

— Не ми харесват тези диви планинци.

— И особено този див планинец?

— Той не е нищо повече от един чуждоземен негодник — избухна Пърси. — Има езика на пепелянка, не притежава нито капчица уважение, към каквато и да е власт, освен своята собствена, и... се смее прекалено много.

Тя повдигна вежди.

— Смее се?

— Открива нещо смешно и в най-неподходящи обекти.

— Като например?

Той нямаше никакво намерение да ѝ признава как Макдарън се бе присмивал на извитите нагоре върхове на модните му червеникавокафяви обувки.

— Всичко, което е неприсъщо на неговото варварско обкръжение — язвително отвърна той.

— Защо не ми... — Елизабет замълча, като го оглеждаше за момент, а погледът ѝ обходи кадифената му шапка с аленочервени пера, белия му жакет. — Тесен в горната си част и почти женствено бухнал около ханша, а после и фините му лилави прилепнали панталони и сребротъкани жартиери. Внезапно тя се изкикоти. — Присмивал се е на облеклото ви?

Пърси се изчерви. Досетливостта на Елизабет бе необикновено изострена, а и тя никога не се колебаеше да засрами някого, ако това ще ѝ е от полза.

— Не съм казал такова нещо.

— Но един блестящ мъж, лишен от оръжията си, ще опипва почвата навсякъде, докато открие подходящо слабото място на противника си.

— Нима твърдите, че и вие намирате моето облекло за...

— Напълно подходящо — рече тя, за да го утеша. — Вие предизвиквате завистта на всичките ми придворни, а и самата аз

обичам по-малко натруфеност. Но както казахте, мъж с варварското възпитание на Макдарън едва ли би оценил по достойнство екстравагантностите на дворцовите одежди.

Тя реши да смени темата.

— Той е бил съвсем сам, когато сте го заловили?

— Главатарите на кланове почти никога не остават сами. Кланът изисква предводителят винаги да е съпровождан от един оръженосец, който да го пази. Наложих се да заловим и неговия братовчед, Гавин Гордън. — Пърси сви рамене. — Този човек бе изненадващо некадърен в изпълнението на дълга си. Капитанът на стражата ми каза, че в действителност Макдарън е защитавал както себе си, така и своя оръженосец. При схватката Гордън е бил ранен.

— Но е жив?

— Изгуби много кръв, но вече оздравява.

— Добре. Може би ще успеем да го използваме.

— За какво?

— Дори и негодниците са верни някому, а от онова, което ми докладвахте, съм склонна да смятам, че графът е всеотдаен в привързаността към близките си, и то не по-малко, отколкото в омразата към враговете си. — Елизабет се изправи във вихрушка от кехлибарени кадифени поли и нагласи широката надиплена яка, която обгръщаше шията ѝ. — Скоро сами ще се уверим в това. Вие ще ме придружите до Кулата.

— Сега ли? — очите му се разшириха от изненада. — Но вече е почти полунощ, Ваше величество!

— Още по-добре. Не искам посещенията ми да бъдат разгласявани навред из Лондон. Иди и им кажи да приготвят ладията ми.

— Няма ли да е по-добре да отидем утре?

— Не, няма — рязко отвърна тя. — Благодарение на мудността ви, времето почти изтече. Направете това, което ви наредих.

Пърси сведе поглед, за да прикрие яда си. За бога, хич не му бе приятно да понася подобни унижения. Кралица или не, тя беше просто една жена, а поведението ѝ в този случай направо надхвърляше рамките на здравия разум. Първо, онзи безочлив негодник го бе обиждал, а сега го обвиняваха и в мудност. Какво се предполагаше, че

трябва да стори? Да хукне да преследва по море онзи варварин, докато той напада испански галеони?

Пърси си пое дълбоко дъх и изрече през стиснати зъби:

— Веднага, Ваше величество.

После се поклони и заднешком излезе от стаята.

О, небеса, този човек започва много да се надува. Елизабет изгледа как вратата се затвори зад Пърси и чак тогава отиде до прозореца, за да се вгледа навън в мрака. Но макар и да бе конте и леко да надвишаваше правата, присъщи на положението му, Пърси очевидно не беше глупак. Бе успял да ѝ залови Макдарън!

Тя хвърли един поглед към документа върху писалището си и почувства как мускулите на гърба и раменете ѝ изтръпнаха. Той си стоеше там и чакаше подписа ѝ. Мили боже, нямаше ли друг изход?

Тя знаеше отговора.

Но все още не бе наложително да се изправи лице в лице с него. Въпреки натиска на онези кръвожадни пиявици в парламента, тя няма да се предаде.

Не още.

Не и преди да е задвижила плановете си.

Как се стигна дотук, чудеше се уморено тя. Просто бе искала да защитава и пази, но лъжите имаха досадния навик да раждат нови и нови лъжи, докато сякаш целият свят бъде забулен от паяжината им.

Тя откъсна погледа си от документа и моментално се почувства по-добре. За нея нямаше начин да спечели тази битка. Предстоящата схватка с Макдарън много повече допаднаше на вкуса ѝ. От онова, което бе чула, той бе мъж, достоен да кръстоса сабя с нея, а нямаше нещо, което тя да харесва повече от това, да докаже на един умен мъж колко много по-умна може да е една жена.

Кралицата се извърна от прозореца и бързо отиде до стаята, където обикновено се обличаше.

— Маргарет! Наметалото ми!

— Аз те провалих. — Гавин огледа мрачно малката килия и после Робърт, който лежеше на другото легло в стаята. — Нямаше да сме тук, ако бях изпълнил дълга си.

Робърт се прозя.

— Напълно прав си. Ти си ужасен оръженосец. Държиш меча така, сякаш е метла, и си тронав като бременен морски лъв^[2].

Гавин сбърчи нос.

— Всичко е съвсем вярно, само че хич не ми харесва да ме сравняваш с морски лъв. Освен това как може един лъв да е бременен? Трябва да е лъвица, за да... Ама ти не ме слушаш!

— Слушам те. Тъкмо се упрекваше, че си ни вкарал в това положение. Хайде, продължавай, сигурен съм, че ще е много полезно за теб.

— Вярно е, и ти го знаеш. Не трябваше аз да те придружавам. Джок нямаше да допусне да те пленят.

— Бяха много повече от нас.

— И друг път си се бил срещу по-многоброен враг. Ако не бях ранен, щеше да успееш да се измъкнеш.

— Гавин?

— Да?

— Отегчаваш ме. Съгласен съм с теб, че си ужасен оръженосец, но винаги си имал поне едно добро качество. Никога не си бил отегчителен.

— Просто един шут в банкетната зала — мрачно рече Гавин. — Трябваше да ме изоставиш в... божичко, колко е горещо тук. — Той подуши около себе си. — И как само мирише!

— Това сигурно е от мен. — Робърт подуши въздуха. — Не, струва ми се, че е от теб.

Гавин седна върху леглото и спусна крака на пода.

— Сигурно сега пък ще кажеш, че и смърдя като морски лъв.

— Никога не съм се приближавал достатъчно до тях, че да ги подуша.

— Аз пък съм — лицето на Гавин внезапно се оживи, щом си спомни за онзи прекрасен ден. — Веднъж ношувах до скалите в пустошта и ги гледах. Отначало се плашеха, но после свикнаха с мен и ми позволиха да се приближа до тях.

— Наистина ли? Никога не си ми казвал за това.

— То беше, когато бях още момче. — Той се намръщи, опитвайки се да си припомни. Двамата с Робърт, който бе пет години по-голям от него, бяха израсли заедно на Крейда. Гавин все се влачеше подире му навсякъде из острова и двамата бяха преживели заедно

толкова много неща. Онзи ден бе особено специален за Гавин, така че нямаше как да не е казал на Робърт за него. — Сигурно е било, когато ти беше в Испания.

— Може би.

Гавин не можеше да види изражението на Робърт в тъмнината, но бе доловил внезапно появилата се сдържаност в гласа му. Ето че отново направи грешка. Знаеше, че Робърт не обича да говори за онова време. Обикновено Гавин не бе толкова глупав. Сигурно сега обърка конците заради проклетата треска.

— Е, както и да е, знам, че не мириша като морски лъв.

— Ще ти повярвам. Жаден ли си?

— Малко.

Всъщност много повече от малко, но не знаеше дали ще има сили да стане и да си донесе вода от каната на масата в другия край на килията, а не искаше да моли Робърт за повече грижи. Той и без това вече бе сторил пределно много за него. По дългия път от Единбург до Лондон се грижеше за Гавин, сякаш е безпомощно пеленаче, превързваше раната му, навлажняваше челото му, когато треската се засилваше.

— Лягай обратно. Ще ти донеса вода.

— Не, мога и сам...

Робърт вече бе станал. Гавин го наблюдаваше как налива вода от каната в една чаша.

— Защо този път взе мен със себе си в морето, а не Джок?

— Ти искаше да дойдеш.

— Наистина исках. Всичките тези истории за злато и слава...

— Е, поне злато имаше в изобилие. — Робърт донесе чашата на Гавин. — Но никаква слава.

Гавин жадно отпи.

— Не ми хареса кръвта. Не предполагам, че ще се лее чак толкова.

— Не можеш да превземаш кораби, без да проливаш кръв, а Крейда се нуждае от златото.

Гавин знаеше, че това е вярно. Крейда не беше достатъчно плодороден остров, за да изхранва населението си, а Робърт бе сторил само онова, което бе необходимо.

Той отпи отново.

— Ще ни обесят ли, Робърт?

— Не мисля.

— Тогава защо сме тук?

— Нали чу Монгрейв. Кралицата иска да ме види.

— Казвах ти, че не бива да нападаш неин кораб.

— Съмнявам се, че това е причината сега да сме тук. Всички знаят, че Монгрейв се занимава с по-поверителните поръчения на кралицата.

— Тогава защо?

— Имам някои предположения. Още вода?

Гавин поклати глава.

— Тогава лягай. — Робърт нежно го побутна да легне и го зави с одеялото.

Съвсем доскоро, докато не се разболя, Гавин дори не бе предполагал, че Робърт може и да е нежен. Не, това не бе вярно. Той смътно си спомняше нежността му, когато бяха малки. Но откак Робърт се върна от Испания, той вече виждаше в него само коравия, присмиващ се на всичко, мъж, когото наричаха Черния Робърт от Крейда. Предводителят, който се дистанцираше от всеки друг, водачът, който проливаше кръв и упражняваше властта си със същата лекота, с която изпълняваше решенията на клана. Пълна противоположност на самия него, тъжно си помисли Гавин, припомняйки си как след първата си битка си бе изповръщал червата. Робърт се отпусна на собственото си легло и се облегна на стената. Не изглеждаше обезпокоен, но пък, от друга страна, Робърт рядко показваше чувствата си. Гавин го бе гледал хиляди пъти така да седи: външно спокоен, но в същото време сякаш събираше мълчанието и силата около себе си като наметало от власт.

Гавин проговори:

— Ако наистина смята да ни обеси...

— Тогава ще открием начин да избягаме.

— Ще трябва да избягаш без мен.

— Не.

Гавин отлично знаеше, че това ще е отговорът му, но се чувстваше длъжен да настоява.

— Не съм достатъчно силен, за да съм ти полезен по някакъв начин.

— Ти си по-силен, отколкото си мислиш.

Тонът на Робърт подсказваше, че с това смята въпроса за приключен. Гавин почувства леко облекчение. Чудесно е да предлагаш да се жертваш, но къде-къде по-приятно е да чуеш как отхвърлят предложението ти. Не че бе очаквал нещо друго. Гавин принадлежеше на Крейда, а за Робърт това означаваше, че трябва да бъде защитаван от всички врагове. Освен това защо ли му трябва и той да се тревожи? Робърт все някак щеше да успее да ги измъкне оттук. Робърт бе много по-умен от всички, които познаваше. Ако се наложи, той ще измисли начин за бягство, като вземе и Гавин със себе си.

— Вероятно си прав — облекчението личеше в гласа на Гавин, докато се наместваше по-удобно. — Винаги откривам, че се справям чудесно при какви ли не ситуации.

— Стига да не включват кръв — иронично добави Робърт.

— Е, значи просто трябва да измислиш безкръвен начин да ни измъкнеш оттук, нали така?

Килията бе влажна, тъмна и неприятна, забеляза Елизабет, когато Пърси отвори вратата. На светлината на свещта, която Монгрейв носеше, тя едва успя да различи двете фигури върху леглата в дъното на стаята.

— Отведете Гордън в друга килия, докато приключим с графа — нареди Монгрейв на стража, който ги придружаваше. — Нейно величество желае да разговаря с Макдарън насаме.

Стражът грубо издърпа Гордън от леглото и го заблъска към вратата.

Откъм другото легло долетя гневно проклятие.

— По дяволите, по-внимателно, глупак такъв — рязко извика Робърт Макдарън. — Остави го да върви сам. Да не искаш раната му пак да се отвори?

Стражът не отговори и избута Гавин Гордън покрай Елизабет. Тя успя да зърне за миг разрошена рижа коса, зачервени сини очи и въсъчно бледо лице, обсипано с лунички. Виж ти, та той бил още момче! Едва ли имаше и двайсет години. Странен избор за телохранител на мъжа, когото наричаха Черния Робърт.

— Станете веднага — каза Пърси на Макдарън, докато оставяше свещта на масата. — Не виждате ли кой ви е достоен с присъствието си?

Тъмната фигура на леглото не помръдна. Арогантност, помисли си Елизабет. Е, нямаше нищо против арогантността. Самата тя притежаваше това качество в изобилие, а и мъничка доза у него би й послужила добре.

— Оставете ни сами, Пърси. — Тя пристъпи напред в килията. — Ще се върнете, когато ви повикам.

— Но, Ваше величество — запротестира Пърси, — въобще не е безопасно за вас. Той ще ви...

— Ще ме удуши? Ама че абсурд! — презрително изсумтя тя. — Той може и да няма никакви обноси, но със сигурност не е луд. Вървете!

Пърси се поколеба, после отстъпи назад и затръшна вратата.

— А сега, когато вече той излезе, може би ще се насилите да проявите малко благоприличие? — поинтересува се тя. — Вече не се налага да подскочате и да позирате, за да покажете колко сте храбър и безстрашен.

Последва миг мълчание, после Макдарън се изкикоти.

— Добър вечер, Ваше величество. — Макдарън стана и се поклони. — Простете за неучтивостта. Прецених ви погрешно. Предположих, че харесвате позъри като Монгрейв. Естествено в моето рисковано положение желях само да ви се харесам.

Тя напрегна поглед, взирайки се в сенчестия край на килията, но успя да различи само бялото петно на ризата му и факта, че е голям, направо грамаден.

— Не мога да ви видя. Приближете се.

— Опасявам се, че съм много разрошен и с неособено приятен аромат. Доколкото разбирам, вие сте изключително чувствителна натура, така че не искам да ви обидя.

Насмешка. Тя потисна надигация се в нея гняв. Една от причините да избере именно него бе липсата, на каквото и да е уважение към властта, така че не биваше да се сърди сега. Обаче пък не бе зле да му напомни, че властимащият се намира в по-изгодна позиция.

— Чувствителността няма да ми попречи да ви дам на палача за безочието ви. Този затвор е видял как се пречупват много по-силни от вас мъже, милорд. А сега, приближете се, за да мога да ви видя.

Той изчака няколко секунди, преди да пристъпи напред в кръга светлина от свещта.

За бога, той е доста хубавичък.

Самата тя винаги бе предпочитала по-тъмните мъже. Милият й Робин беше мургав. Несъмнено именно майката на Макдарън, испанката, му бе дала тази черна коса, веждите, които прорязваха лицето му над дълбоко разположените очи, и кожата, която бе по-скоро златиста, отколкото маслинена. Необикновено високите скули подчертаваха още повече контраста между хлътналите бузи и добре оформените му чувствени устни. Тялото му бе високо и стегнато, краката — силни и мускулести. Той се движеше с някаква плавна, животинска грация, която възбуждаше сетивата. Добрият външен вид не бе необходим за целта й, но Елизабет бе доволна, че той притежаваше и това качество.

— Но вие нямате желание да ме пречупвате — тихо заяви Макдарън. — Нали, Ваше величество? Имате предвид нещо друго.

Тя го загледа с подозрение.

— Така ли мислите? Тази надежда сигурно ви е била утеха, докато сте лежал тук, в тази тъмна килия.

Той се усмихна.

— Наистина бе така.

Хубави бели зъби, забеляза тя. И макар да бе изпълнена с насмешка, усмивката му притежаваше известен дързък чар.

— Сигурен съм, че това ви разочарова — продължи той. — Може би сте си представяли, че лежа тук и треперя от страх пред кралския ви гняв?

— Което не е необичайно за човек във вашето положение.

Той поклати глава.

— Ако желаете смъртта ми, Монгрейв можеше да приключи с това още в Единбург. Вместо това вие пожелахте да бъда доведен в Лондон, което причини известни неприятности на милия Пърси.

— Меко казано. Двама мъртъвци, доколкото разбирам.

— Но вие сте сметнали, че си струва да ги жертвате, за да постигнете целта си?

— Може би съм искала да покажа на народа си, че няма да търпя пиратството.

— Освен ако не получавате щедър дял от плячкосаните испански сандъци със съкровища.

Тя не си направи труда да го отрече.

— Но вие не ми предоставихте дял, нито пък се ограничихте само с испанските кораби. Нападناхте и мой кораб!

— О, няма?

— И подведохте капитана на този кораб да повярва, че сте действали по заповед на вашия шотландски крал. Джеймс не бе особено доволен, когато му изпратих протестно писмо. Не само че не е получил дял от плячката, който да поуспокои раздразнението му при писмото ми, но и със сигурност не той ви е изпратил да нападате моите кораби.

Усмивката на Макдарън не трепваше.

— Не съм заявил недвусмислено, че съм действал по заповед на Джеймс.

Тя презрително изсумтя.

— Пак двусмислени отговори. При нападението сте били изключително сдържан. Заграбили сте плячката, но не сте отнели нито един човешки живот. Смятам, че сте нападнали кораба ми само по една причина. Искали сте да повярвам, че Джеймс се закача с флота ми.

Клепачите му се спуснаха, за да скрият очите му.

— Защо ще правя това?

— Това е едно от нещата, които бих искала да узная. Трябва да отговорите на някой и друг въпрос.

— О, как само мразя въпросите!

Насмешката се бе върнала в гласа му и тя внезапно се почувства ужасно раздразнена.

— Онова момче, което изведоха отгук, е ваш роднина, нали?

— Гавин? — усмивката му се стопи. — Да, той ми е братовчед.

— И доколкото ми е известно, в ролята си на предводител вие трябва да действате като баща и закрилник на всеки член на клана ви. Ако искате да го спасите от много неприятна участ, ще е добре да ми отговаряте точно и ясно.

По лицето му за миг се изписа изражение, което я накара да отстъпи една крачка назад. Ама тя в действителност се страхува от

него! Тази мисъл я удиви, а след това предизвика тръпки по тялото ѝ. От толкова години не бе имала причина да се страхува, а абсолютната безопасност винаги е малко отегчителна. Като кралица тя винаги бе пазена и защитавана от самия си сан, но Макдарън не даваше и пет пари за светостта ѝ. Смъртно опасен, бе казал Пърси за него. А сега започваше да подозира, че той е далеч по-опасен, отколкото придворният ѝ предполагаше.

— Задайте въпросите си — хладно рече пленникът.

— Защо именно мой кораб?

— Изглежда, вече сте отгатнали причината. Направих го, за да ядосам Джеймс. Предостави ми се тази възможност и аз се възползвах от нея.

— Но защо по този начин?

Той се поколеба, после сви рамене.

— Това бе просто шанс да ви разделя. Джеймс вече е достатъчно могъщ, а всички знаят, че вие смятате да го назовете за наследник на трона си. А за мен е неизгодно той да бъде крал не само на Шотландия, а и на Англия. Той въобще не си пада по планинците.

— Особено пък по вас.

Макдарън наклони глава.

— Имали сме някои пререкания. Това ли е всичко, което искахте да знаете?

— За момента, да. Вече зная много за вас, а и сама отгатнах много неща. Ако се сетя за още нещо, ще ви уведомя.

— Но вие не искате само информация от мен, нали? — Тихо попита той. — Искате някакви действия.

Точно така, но не бе възможно той да се е досетил каква е целта ѝ. Любопитно ѝ стана какви ли заключения е достигнал будният му разум.

— И какви по-точно действия мислите, че ще поискам от вас?

— Политическо убийство?

— Какво?!

Той изучаваше удивеното ѝ изражение.

— Не? — Той сви рамене. — Това ми изглеждаше логично заключение.

— Убийство на кого?

— Джеймс.

Тя го погледна изненадано.

— Смятате, че съм ви избрала да убиете кралска особа като самата мен?

— От това е възможно да се извлече известна полза. Аз съм шотландец от планините, а и всички знаят, че не обичам много Джеймс. Това ще отклони подозренията от вас. Вие държите в затвора майката на Джеймс, Мария, вече почти двацет години, защото се страхувате, че тя може да предяви претенции към трона на Англия. А сега се носят слухове, че парламентът ви е помолил да прекратите затворничеството й... по насилствен начин.

— Тя заговорничеше да отнеме живота ми — побърза да каже кралицата.

— Но ако Мария Шотландска е мъртва и Джеймс най-внезапно слезе от сцената, това ще предизвика смут в Шотландия. И ето ви една прелестна възможност да прекосите границата с войските си и да възстановите реда. — След тези думи той добави: — И ще хванете Шотландия като угоена гъска за вашата трапеза.

Мақдарън наистина беше много умен. Ако обстоятелствата бяха същите преди петнайсет години, тя може би щеше да реши да действа точно както той предлагаше сега.

— Макар Мария да представлява постоянна заплаха за мен, досега избягах да я екзекутирам, и то години наред. — Елизабет удари с юмрук по масата. — Нямам никакво желание да видя как тя умира. Тя е кралица, а животът на кралските особи трябва да е свещен. Всички монарси вървят по ръба между живота и смъртта. Ако й отнема живота, кой тогава ще е сигурен, че утре друг крал няма да реши, че и аз трябва да умра? Да я осъдя на смърт, означава да поставя и себе си в опасност.

— Значи ще отхвърлите заповедта за екзекуция, издадена от парламента?

Кралицата не отговори направо.

— Нямам желание да видя как тя умира — тя вдигна поглед към лицето му. — А ако желях да убия Джеймс, щях да го сторя в битка, а не чрез наемен убиец. Така че грешите и по двата въпроса. Но сте прав, че възнамерявам да ви използвам за целите си.

— И тези цели са?

— Смятам да направя от вас жених.

Той я зяпна слисано, после отметна глава й килията закънтя от смях.

— Мили боже, да не би да ми правите предложение? Целомъдрената кралица, която отказа на половината кралски особи в Европа? — Той направи дълбок поклон. — Приемам! И кога ще е сватбата, Ваше величество?

— Знаете много добре, че нямам предвид себе си — раздражено отвърна тя. — Безочието ви минава всякакви граници.

Той се сграбчи театрално за гърдите.

— О, разбихте сърцето ми! Точно когато повярвах, че ми е отредено подобно щастие!

Внезапно пред очите й се бе разкрила друга страна от характера му. За миг мрачната решителност бе изчезнала и лицето му се озари от весела дяволитост. Тя едва успя да потисне усмивката си.

— Пърси е прав... вие сте абсолютен негодник. Но тъй като ви виждам как горите от желание да се ожените, предполагам, няма да имате нищо против аз да избира булката.

— Не съм казал това. Уви, опасявам се, че избирам вас или никоя друга!

Усмивката й изчезна.

— Аз пък се опасявам, че ако не сторите онова, което ви наредя, ще останете без оръженосец.

При тази заплаха студенината се завърна на лицето му.

— Не се женя по заповед от Англия.

— Нито по заповед от Шотландия, доколкото разбирам. Джеймс вече три пъти ви е изпращал кандидатки за сгледа.

— Защото той иска да завземе Крейда и не вижда друг начин да го стори. Нашите търговски връзки с Ирландия му се струват апетитна хапка. — Макдарън се усмихна горчиво. — Както съм сигурен, че и вие ги харесвате, Ваше величество.

— Ни най-малко не ме е грижа за търговските ви връзки с Ирландия.

Той скептично повдигна вежди.

— Тогава защо се опитвате да ми намерите булка от вашия двор?

— Тя не е от двора ми. Момичето живее в централните графства. Госпожица Катрин Ан Кентайър. Шестнайсетгодишна, в добро здраве, образована и не грозна. Не притежава титла, и макар да е от

благородно потекло, е незаконородена. Трябва веднага да я вземете и никога повече да не я водите в Англия. Естествено няма да има никаква зестра. Трябва да сте благодарен, че ще се отървете с глава за раменете. Сватбата ще се състои веднага и вие ще...

— Къде по-точно в централните графства? — погледът му бе прикован в лицето ѝ, а ѝ се струваше, че дори вижда как колелата на мисълта му бързо се завъртат.

— Шефийлд — неохотно заяви Елизабет.

— Едно от именията на граф Шрузбъри — той помълча известно време, без да откъсва очи от нея. Тя почти видя точния момент, когато разсъдъкът му направи връзката. После той тихичко подсвирна. — Господи, значи вярно било!

— Опасявам се, че не зная за какво говорите.

— Значи наистина имала дете.

Тя го наблюдаваше мълчаливо.

— Може и да съм клет шотландски невежа, но дори и аз съм чувал за обвиненията на Бес Шрузбъри. — Той се тръшна на леглото и облегна гръб на каменната стена. — Уверявам ви, всички в Шотландия ще намерят този скандал за страшно интересен.

— Не съм ви позволила да седате в мое присъствие.

Той не обърна внимание на рязката ѝ забележка, а погледът му продължи да оглежда лицето ѝ за евентуални промени в изражението.

— Тя е дъщеря на Мария, нали?

— Всички знаят, че Мария има само едно дете, и то седи на шотландския трон.

— Но не и според Бес Шрузбъри. Тя твърди, че съпругът ѝ и Мария са се наслаждавали изцяло на близостта, наложена им от пленничеството на Мария. Каква точно беше нейната версия? Че кралица Мария му е родила две деца, докато той я е държал в плен в имението си толкова дълго време?

— Бес Шрузбъри е амбициозна, завистлива жена. И аз публично я порицах, че разпространява подобни слухове.

— И много ефективно я накарахте да замълчи.

— Граф Шрузбъри безкористно се зае да осигури удобно пленничество на Мария. Той е верен поданик на короната.

— А Мария бе красива млада жена, за която се знаеше, че е егоистична и твърдоглава... самотна, страстна жена, държана в плен,

далеч от света. Съвсем логично да посегне към единствения мъж наоколо. Тази дъщеря единствена ли е, или има и друго отроче?

— Казах ви, Бес Шрузбъри е лъжкия.

— Значи е било само едно дете... — гласът му звучеше замислено. — Но това е повече от достатъчно. Не можете да позволите да се разчуе, нали? И без туй напоследък се надигаха прекалено много възмутени възгласи, задето държите Мария в плен. И тъй като вече половин Шотландия гледаше на Мария като на уличница, сигурен съм, че не е било трудно да я убедите да се откаже от детето си. Но ако истината се бе разчула, тя винаги е можела да заяви, че графът я е изнасилил, а това би осигурило на поддръжниците ѝ из Северна Англия добър повод да се съюзят с Франция или Испания, за да ви свалят от трона.

— Всичко това са само предположения.

Той се наведе напред.

— Тогава да продължим още малко с предположенията. Да предположим, че детето наистина е дъщеря на Мария, кралицата на Шотландия.

— Мария вече не е кралица. Тя абдикира в полза на сина си.

— Но Джеймс никога не е бил особено популярен сред народа. Много благородници ще са доволни, ако намерят друг наследник на династията Стюарт, около който да се сплотят. А вие няма да сте особено доволна от подобен развой на събитията, нали?

Дявол го взел, умът му наистина реже като бръснач. Тя действително бе предполагала, че той ще достигне до това заключение, но не и с подобна бързина.

— Отново само предположения. В това отношение много ви бива. Само че детето е още само на шестнайсет години и едва ли представлява чак такава заплаха.

— Вие не бяхте кой знае колко по-възрастна, когато наследихте трона, а всички ви наричаха младата лъвица.

Внезапно я изпълни неимоверно задоволство.

— Да, за бога, наложи им се да се съобразяват с мен. Забих зъби в тях и ги накарах да разберат, че една жена може да... — Тя сви рамене. — Но аз бях необикновена. Дори и това да е дъщерята на Мария... — Тя направи кратка пауза, после продължи: — А аз не

твърдя, че тя е. Нима мислите, че ще се уплаша от някакво си хлапе, нямащо представа от дворцови интриги?

— И все пак вие се боите от нещо, иначе аз нямаше да съм тук.

— Не се боя от нищо! — Той продължаваше да я гледа скептично, затова най-сетне кралицата рече: — Ако е детето, което твърдите, тя може да бъде използвана като пионка. Затова е най-благоразумно да бъде извън Англия.

— Ето защо я изпращате в Шотландия, където Джеймс тутакси ще се отърве от всеки възможен претендент за трона, като така ви спести и неприятната задача вие да го сторите.

— Не! — Елизабет се опита да овладее гласа си. — Изпращам я в Крейда. Вие ще се ожените за нея, ще я заведете на вашия остров и ще я държите там в безопасност.

— О, нима?

— И без това вече се носят твърде много слухове за онова дете. Опитах се да я държа изолирана, но ако някой случайно открие... Не, тя трябва да бъде отведена от Англия колкото може по-скоро.

— А защо от мен?

— Защото вие сте най-подходящият. Да не мислите, че съм ви избрала слепешката? Повече от три години търся решение на този проблем. Вие не сте идеален, но би трябвало да свършите работа. Мразите испанците, така че няма да припнете при Филип с момичето. Произхождате от благороден и войнствен род. Не сте обвързан с никого, освен с вашите планинци и не личи да ламтите за по-висок пост.

— Защото няма по-висок пост от това, да бъда лорд на Крейда.

И той говореше искрено. Тези простички думи бяха изречени с абсолютна прямота и убеденост. Елизабет бе виждала крале, които не излъчваха подобно достойнство.

— Глупости. Но на мен ми е удобно да вярвате в тази дръзка заблуда. Така няма да използвате момичето, за да посегнете към короната. — Тя се намръщи. — Но трябва да престанете да ограбвате корабите на Филип.

— О, така ли? Но пък може да продължа да ограбвам вашите?

— Повярвах ви, когато казахте, че сте го сторили само за да ядосате Джеймс, но повече не бива да си разрешавате подобни волности. Няма да позволя да бъдете убит някъде из моретата, когато

трябва да сте в Крейда и да пазите момичето. Трябва да я държите в безопасност.

— Аха, виждам колко неудобна би била смъртта ми за вас — иронично отбеляза той. — Съжалявам, че се налага да ви откажа, но нямам никакво желание да се забърквам в кроежите ви, а още по-малко пък да се женя.

— Все някога трябва да се ожените.

Той сви рамене.

— Когато го сторя, то ще е за някоя, която ще донесе на Крейда нещо по-полезно от кръвопролития и бедни.

— Досега кръвта не ви е спирала.

— Но имам една странна черта на характера — предпочитам сам да определям кога и къде да се бия. — Той срещна погледа ѝ. — И то няма да е за вашата кауза, Ваше величество.

— Нито пък за каузата на Джеймс, очевидно. За какво бихте се били?

— Крейда — простичко отвърна той. — Само за Крейда.

— Добре — рече тя. Това беше отговорът, който се бе надявала да получи. — Значи, ако момичето е в Крейда, ще е в безопасност.

— Може би не се изразих достатъчно ясно. Няма да се оженя за момичето.

— *Ще* се ожените за нея. — Тя замълча за миг. — Иначе ще взема оръженосеца ви, ще го обеса и после ще разчленя тялото му на толкова много парченца, че няма да остане нищичко, което да погребете в безценната ви Крейда.

Той замръзна на мястото си.

— Не знаех, че Ваше величество има навик да убива невинни мъже, за да наложи волята си.

— Момичето също е невинно. Няма да позволя да я хванат в капан заради потеклото ѝ. Мислех, че поне още няколко години ще е в безопасност в Шефийлд, но сега не мога... — Тя замълча. — Трябва да я отведете незабавно. Искам да ми дадете дума.

— Нима очаквате, че ще удържа на думата си, ако сте ме принудили да ви я дам насила?

— Ще спазите обещанието си. Пърси ми обясни, че думата на един планинец е свещена. Вие ще ми дадете дума, че ще се ожените за нея и ще я отведете в Крейда.

Макдарън мълчеше.

— Не ме карайте да доказвам, че мога да изпълня заплахите си. Нямам никакво желание да убивам роднината ви. И без това вече смъртта е навсякъде — уморено рече тя.

Той все още не проговаряше, а погледът му търсеше по лицето ѝ някакъв признак на слабост. Но тя не показваше нищо подобно. Той тихо изруга и изрече през стиснати зъби:

— Имате думата ми.

— Това не е достатъчно. Кажете го с пълно изречение.

С ледена прецизност той изговори:

— Обещавам да се ожена за момичето и да го отведа на Крейда.

Заля я вълна на облекчение. Въпросът бе приключен.

— Много разумно от ваша страна. Ще ви освободим при изгрев-слънце и ще ви върнем конете и парите. Ще се отправите директно към Шефийлд, където момичето живее в една къща на няколко мили от селото. За нея се грижат викарият и неговата добра съпруга. Себастиан Ландфийлд е набожен човек и е посветил последните тринайсет години от живота си на нейното благополучие. Пърси ще ви даде едно писмо. В него съм написала, че нареждам на викария да предаде момичето на вашето попечителство. Тя няма да ви създаде проблеми. Викарият ме увери, че е доста прилична на вид и поведение и е възпитана да бъде всеотдайна протестантка и кротка, добродетелна девойка. — Кралицата тръгна към вратата. — Взехте мъдро решение, милорд.

— Не аз съм взел това решение, вие го сторихте. Самият аз предпочитам сам да правя избора си. — Той бавно се изправи на крака. — А когато не става така, съм много... раздразнен.

Той бе повече от раздразнен. Кипеше от леденостуден гняв, и тя отново почувства онази вълнуваща тръпка на страх. Всички оръжия при тази схватка бяха на нейна страна, и въпреки това пак изпита миг на несигурност и съжаление. На този свят имаше толкова малко интересни мъже, а тя вероятно повече никога нямаше да го види. Жалко, че ѝ се налага да го жертва в полза на момичето.

— Все някой трябва да печели всяка битка.

— Все още не сте спечелили, Ваше величество.

— Аз имам думата ви.

По лицето му припламна някакво чувство, което ѝ бе невъзможно да определи.

— Да, имате думата ми.

— Значи съм спечелила. — Устните ѝ се присвиха. — И кълна се, ако чуя, че сте се отнесли зле с нея, ще изпратя собствената си армада в Крейда, за да ви накаже.

Тя прекоси килията и извика:

— Пърси! Изведете ме оттук. Приключих с него.

— Това не е съвсем вярно, Ваше величество. — Тихо каза Макдарън. — Все още не сте приключили с мен.

— Какво искате да... — Тя погледна през рамо и видя в изражението му не само гняв, но и непоколебима решителност. Макдарън очевидно нямаше намерение да ѝ позволи да се оттегли като безусловен победител. Може би е сбъркала и може би наистина ще го види отново. Мисълта не ѝ се стори съвсем неприятна.

Тя му се усмихна.

— Приятна вечер, милорд.

И когато вратата се отвори, тя достолепно напусна килията.

— Младоженец — измърмори Гавин. — Какво щастие! Ти ще си пазиш семейното огнище, докато кротката ти млада съпруга седи на стана и тъче фина...

— Радвам се, че намираш това за толкова забавно — мрачно рече Робърт. — Трябваше да оставя Нейно величество да те накълца на парченца.

Гавин трепна.

— Ау, звучи ми направо отвратително. Предпочитам да не се замислям за този вариант. Освен това време ти е да се ожениш. Вече се уморих да скитаме насам-натам.

— Тогава *ти* се ожени, и си стой до огнището.

— Само че още никой не ме е уредил за такава блестяща партия. — Той побърза да смени темата, когато забеляза убийствения поглед на Робърт. — Значи тръгваме направо за Шефийлд.

— Кралицата се изрази пределно ясно. Очевидно много се е разбързала.

— Защо?

Робърт помълча за момент, премисляйки всичко.

— Мария. Тя ще позволи това да се случи.

— Смяташ, че ще подпише заповедта за екзекуцията на Мария?
Но тя отлага вече седмици наред.

И самата Елизабет му бе казала, и то дори два пъти, че не иска да екзекутира Мария Шотландска, припомни си Робърт.

Въпреки това самият той добре знаеше, че желанията и необходимостта рядко съвпадат. Бог му е свидетел, някои от решенията, които трябваше да взема като вожд на своя клан, също не му се харесваха особено. Припряността, с която тя настояваше той да отведе незабавно дъщерята на Мария от Англия, нямаше да има логично обяснение, ако не е решила да направи тази последна, решителна стъпка.

— Смятам, че или ще подпише тази заповед, или ще намери начин да премахне Мария, като смъкне от плещите си поне част от вината за това.

— Значи изпитва известни угризения и иска девойчето да бъде далеч от шумотевицата, когато убие майка ѝ. Каква нежна дама! — Гавин поклати глава. — Сигурно смяташ, че момичето ще донесе неприятности на Крейда?

— Няма да ѝ позволя.

— Неприятностите се тълпят около кралските особи като пчели на мед.

— Няма да ѝ позволя — повтори Робърт, като изговаряше всяка дума с изключителна прецизност.

— Ядосан си.

— О, да!

— Но ще изпълниш заръките на кралицата?

— Дадох ѝ дума. — Той поспря за миг. — Но начинът, по който смятам да удържа на думата си, може и да не ѝ хареса много.

Гавин тихичко подсвирна.

— Може би ни предстоят доста интересни преживявания. — Той неспокойно се въртеше в леглото си. — Да заспиваме.

— Гавин!

Робърт затвори очи. Да се ожени за дъщерята на Мария би означавало да постави в опасност единственото нещо, за което милееше на този свят. Няма да позволи Крейда да се превърне в бойно

поле за всичките клики, които в момента разкъсваха и Англия, и Шотландия. Нека всички те се унищожат едни други, докато се бият заради религиите и амбициите си, и най-вече за трона. Когато всички те изчезнат в небитието, Крейда все още ще съществува, по-силна от всякога.

Небеса, самият той ще се погрижи да стане така.

Вече бе почти заспал, когато Гавин отново проговори.

— Искаш ли да посвиря на гайда на сватбата ти? Знам, че обичаят е да се свири на гайда само преди битка, но в случая ще има известна прилика, нали?

— Никаква гайда.

— А мога и да...

— Гавин, *заспивай*.

[1] Става въпрос за Лондонската кула, използвана като затвор. — Б.пр. ↑

[2] Вид голям тюлен, гривест тюлен. — Б.пр. ↑

2.

— Съпругът ми го няма — рече Марта Ландфийлд, докато оглеждаше намръщено двамата мъже през откренатата врата. — Ще трябва да дойдете утре.

— Утре ще съм преполовил пътя към Шотландия — обясни Робърт. — Кажете къде е, за да мога да го намеря.

— Не знам точно къде е — каза тя. — Каква работа имате с него?

— Работата ми е с вашия съпруг. — Грубостта на жената раздразни Робърт. Всичко около тази проклетата история го дразнеше. Двамата с Гавин бяха пътували с максимална скорост от Лондон под леденостуден пороен дъжд. Гавин изглеждаше блед и отпаднал като новородено котенце, а сега тая кисела стара вещица ги караше да стоят на прага под дъжда — това вече не можеше да понесе. — И трябва непременно да се срещна с викария днес. Приятелят ми не е добре. Може ли да го оставя тук, докато търся съпруга ви?

Жената понечи да затвори вратата.

Робърт измърмори някакво проклятие и пъхна ботуш, за да ѝ попречи да затвори. С една ръка той блъсна вратата и я отвори широко.

— Мадам, струва ми се, че не ме разбрахте — рече той с тиха заплаха в гласа. — Аз *ще* се срещна със съпруга ви, а приятелят ми *ще* остане тук, докато се върна.

Гавин направи гримаса.

— Струва ми се, че предпочитам да дойда с теб, Робърт.

Робърт не му обърна никакво внимание.

— Ще му сложите един стол до камината и ще му направите гореща напитка. И ако поиска нещо, каквото и да е, ще му го дадете с усмивка.

— С усмивка? — Гавин погледна скептично почервенялото от яд лице на жената. — Най-вероятно ще ме отрови. Да, определено мисля, че се чувствам достатъчно добре, за да дойда с теб.

— Мълчи! — Робърт го избута в преддверието, като не отделяше поглед от жената. — Разбрахте ли?

— Не можете да ме принудите да... — Тя млъкна, а изражението ѝ стана доста предпазливо, когато срещна погледа му. Все още сърдита, измърмори: — Добре, може да поостане.

— А вие се грижете за една госпожица на име Катрин Кентайър. Докато ме няма, нека тя да си стегне багажа и да се приготви за път.

— Катрин? — объркано повтори името тя. — Защо ще...? — Жената замълча за момент. — Милейди ли ви изпраща?

— Милейди?

— Кралицата. Дошли сте по заповед на кралицата?

Робърт се усмихна горчиво.

— Да, може да се каже, че съм дошъл по нейна заповед.

— И трябва да отведете момичето?

Робърт кимна.

Новината явно поразсея гнева на жената.

— Съпругът ми... ще се разстрои. Но — побърза да добави тя. — Той ще се подчини на кралицата, нали така?

— Явно всички трябва да се подчиняваме на Нейно величество — саркастично отвърна Робърт. — Пригответе момичето.

— Тя не е тук — рече жената, а челото ѝ се набръчка замислено. — Той тръгна да я гони.

— Какво?

— Заради коня е — измърмори жената. — Оная стара кранта. Казах му, че е голяма грешка да ѝ го даваме.

— Коня?

Тя нетърпеливо махна с ръка.

— Какво значение има? Тая хубостница я няма вече два дни.

Кротка, добродетелна девойка, бе я описала кралицата. Робърт с раздразнение си припомни думите ѝ. Кротките и добродетелни девойки не напускаха домовете си, за да се скитат по широкия свят съвсем сами. Елизабет явно му е натресла някаква хлапачка с дивия и разглезен нрав на майка си.

— Къде търси съпругът ви момичето?

— В гората. Той смята, че се е скрила в гората. Предния път се опита да избяга по пътя, затова той мисли, че няма да тръгне пак оттам. Кеърд е прекалено бавен. — Марта се усмихна доволно. — А той ще я открие. Себастиан е отрасъл тук и познава всяка педя в гората.

— Как изглежда викарият?

— Тънък, с бяла коса... Днес облече дебелината си сива пелерина.

— Пригответе багажа на момичето. — С тези думи той се обърна и се качи на коня си.

— Кажи къде е — повтори Себастиан, докато връзваше ръцете на момичето отпред. — Знаеш, че в крайна сметка ще го открия. Защо караш и двама ни да страдаме така? Трепериш от студ, а сигурно си и гладна.

Тя не отговори. Глупачка, каква глупачка беше само! Знаеше, че единственият ѝ шанс да избяга от човек, който познава така добре тези гори, както Себастиан, бе да не спира нито за миг. Колкото и изтощена да бе, трябваше да продължава да се движи.

— Един кон е голямо нещо, отдалече се забелязва. Не е лесно да скриеш кон, дори и в гората. Знаеш колко решителен съм, Кейт. Ще го открия.

— Няма да го откриете! Никога няма да го намерите!

— А ако не го намеря аз, ще го сторят дивите зверове. Кеърд е стар и не може да се защитава. Не е ли по-добре да ме оставиш аз да го умъртвя, отколкото да позволиш да го разкъсат зверовете?

От тази мисъл я побиха тръпки. Въобще не се бе сетила за горските хищници. Колко хитро от страна на Себастиан да уцели точно слабото ѝ място. Но тя бе скрила Кеърд много добре и му бе оставила достатъчно трева, за да издържи известно време. Трябва да разчита на съдбата да го запази жив, докато успее да се върне при него.

— Той е в безопасност. Няма да умре.

— Колко си упорита! Толкова силна в покварата си! — Мъжът се качи на коня си и завърза въжето за седлото. — Кажи ми, когато промениш решението си.

Той пришпори коня и въжето се затегна около китките ѝ. Катрин запристъпва след него, знаейки, че ако не се движи с неговата скорост, въжето ще се вреже в ръцете ѝ. Единият крак пред другия. Дърветата се люлееха около нея, но тя нямаше да се остави да припадне. Имаше не повече от три мили до къщата и сигурно ще успее да се държи на краката си дотам. Знаеше, че ако припадне, Себастиан няма да спре. Ще я влачи през гората, докато стигнат до къщата.

— Грещиш, знаеш ли. — Себастиан се обърна в седлото, за да я погледне. — Грещиш и въобще цялата си обладана от грехове.

Той пришпори коня и той тръгна в тръс. Въжето се стегна още повече и я дръпна рязко напред.

Трябва да остане на крака. Не трябва да пада.

Кейт се препъваше, залиташе и се опитваше да не изостава.

— Каж ми къде скри коня!

Тя едва долови думите през мъглата на болката. Китките ѝ започваха да кървят.

Единият крак пред другия. Не трябва да пада.

Бяла коса. Сиво наметало. Изпито, аскетично изражение, което неприятно напомняше на Робърт свещениците в крепостта на дон Диего в Сантанела. Себастиан Ландфийлд. Оказа се, че да открие викария не било чак толкова трудна задача.

— Господин Ландфийлд? — Макдарън пришпори коня си напред към мъжа, който се задаваше по пътеката. Когато се приближи, забеляза, че човекът влачи зад себе си нещо, което прилича на малък кален дънер или клон.

Себастиан Ландфийлд се стегна, спирайки коня си при приближаването на Робърт. Погледът му го обходи от глава до пети.

— Да, аз съм Себастиан Ландфийлд. Кой сте вие?

— Робърт Макдарън, граф Крейда. Имам писмо за вас от Нейно величество.

— Идвате с писмо от кралицата? — Викарият хвърли неспокоен поглед към товара зад коня. — Не очаквах скоро вести от нея.

— Нито пък аз, да ви ги донеса. — Докато изравняваше коня си с неговия на пътеката, Робърт бръкна под наметалото и подаде писмото на Ландфийлд.

Калният предмет на пътеката зад Ландфийлд се раздвижи. Не беше дънер.

— По дяволите! — Робърт скочи от коня си. — Какво, за бога, е това?

— Момичето не е пострадало — побърза да отговори викарият.

— Момичето? — коленичи до нея и обърна сега напълно неподвижното тяло. Изглеждаше почти като дете, дребна и крехка, а

вързаните ѝ китки бяха изранени и кървяха. Той отметна настрани дългите мокри кичури коса, залепнали за бузите ѝ. Освен една лека драскотина на слепоочието, онази част от лицето ѝ, която не бе покрита с кал от влаченето, изглеждаше невредима. Явно бе припаднала.

— Просто я наказвах за постъпките ѝ — спокойно рече Ландфийлд, после се поколеба и продължи. — Но пък кралицата може и да не разбере. Може би е по-добре да не ѝ казвате за...

— Нямам никакво намерение да ѝ казвам каквото и да е. — Робърт извади камата си и разряза въжетата, омотани около китките ѝ. — Предполагам, това е момичето под ваше попечителство? Катрин Кентайър?

— Тя е.

Той вдигна момичето на ръце и се изправи. Дори и с тежката кал, полепнала по полите ѝ, тя бе лека като перце. Робърт почувства още едно бодване на гняв и възмущение. И самият той бе прибягвал до насилие, но мразеше жестокостта спрямо беззащитните. Каквото и да бе извършило момичето, то не заслужаваше чак такова наказание.

— Сигурно ще се зарадвате да разберете, че тя повече няма да остане под вашите нежни грижи.

— Какво? — Очите на викария се разшириха разтревожено. — Само заради тази незначителна случка? Всички млади момичета трябва да бъдат наказвани. Природата им е...

— Прочетете писмото. — Робърт се метна на коня си и обхвана момичето пред себе си. — Ще се видим в къщата ви.

— Кой...? — звукът бе едва доловим, но идваше от момичето в ръцете му.

Огромни очи, които изглеждаха по-скоро златисти, отколкото кафяви, и го гледаха втренчено.

— Не се бой. Ще те отведе у дома.

— Аз нямам... дом — думите бяха изречени с отчаяна безутешност. Клепките ѝ бавно се затвориха отново. — Не ме е страх. Ти не си... — И тя отново изпадна в безсъзнание.

Не си какво, чудеше се той. Не си Себастиан Ландфийлд? Явно кой да е непознат бе приемлив, стига да не е човекът, отнесъл се така зверски, помисли си с ярост.

Докато пришпорваше коня си в галоп, ръцете му се стегнаха около нея с някакво инстинктивно собственическо чувство.

— Къде да я оставя? — попита Робърт, когато влезе в къщата.

— Къде е мъжът ми? — препречи му пътя Марта Ландфийлд.

— Идва. Къде?

Тя посочи стълбите към горния етаж.

— Стаята ѝ е горе.

— Стоплете вода, после се качете, за да ѝ смените дрехите — нареди Макдарън, като тръгна по стъпалата.

— Това ли е булката? — Гавин се подаде в коридора. — Ранена ли е?

— Ландфийлд ме уверяваше, че не е — отвърна Робърт, като продължи да се изкачва. — Та нима е възможно, като влачиш някого след коня си, да го нараниш?

Гавин го последва.

— Доколкото разбирам, добрият викарий е също толкова приятен, колкото и очарователната му съпруга.

Робърт не отговори, оставяйки момичето върху тясното легло в стаята ѝ.

— Ще останем ли за през нощта? — попита Гавин.

— Вече е късно следобед, а тя едва ли може да язди. Ще тръгнем утре рано сутринта.

Гавин огледа критично лицето на момичето.

— Може да отнеме повече от един ден. Не ми изглежда добре. Сигурен ли си, че не се нуждае от лекар?

— Няма счупени кости, а и се свести за момент по пътя. — Робърт свали калните ѝ обувки и мокрите чорапи и ги хвърли на пода. — Да се надяваме, че е издръжлива.

Гавин все още гледаше замислено лицето на Кейт.

— Мислиш ли, че прилича на Мария Стюарт?

— Откъде да знам? Никога не съм виждал Мария.

— Аз веднъж видях неин портрет, а и двамата сме чували да я описват... — Погледът му се плъзна по малкото носле, устата с попълната долна устна, извитите вежди. — Какъв цвят са очите ѝ?

Златистокафяви очи и гледат втренчено, без страх.

— Кафяви.

— Е, същите са, но чертите ѝ не са толкова правилни. Със сигурност не е толкова красива, колкото е Мария.

— Може би прилича повече на баща си. Шрузбъри не е Аполон.

Къде, по дяволите, се бавеше тая жена? Краката на момичето бяха леденостудени.

— Може би — очите на Гавин заблестяха. — Надявах се на нещо по-добро за теб. Само че това девойче още е почти дете. Може би ще се поразхубави, когато порасне. Хич не ми се ще да те гледам вързан с грозна съпруга.

Робърт го погледна със смразяващ поглед.

— Връщай се долу до огъня.

— Искаш да ме пратиш пак при онзи дракон? — Гавин въздъхна и тръгна към вратата. — Добре тогава.

— И не позволявай на Ландфийлд да се качи тук — извика след него Робърт.

— Съмнявам се, че ще се опита да ѝ направи нещо, докато си при нея — рече Гавин и затвори вратата.

Не за това се тревожеше Робърт. Въобще не бе сигурен, че ще успее да се сдържи да не намушка с камата си този негодник. Въпреки че попечителството даваше на наставниците правото да наказват поверените им, както намерят за добре. Момичето не бе ранено сериозно, а и не беше никаква на Робърт Макдарън.

Не, не му беше никаква. Щеше да му стане съпруга. Досега мислеше за нея само като за момичето, този камък, който кралицата се опитваше да завърже на врата му. А сега съвсем ненадейно тази дребна купчинка кал се бе превърнала в човек и скоро щеше да е негова собственост. Няма значение, че смяташе да е негова собственост само за известно време.

За бога, никой няма право да поврежда нещо, което му принадлежи.

Кейт бавно повдигна клепки, за да види един мъж, чието лице се намираще само на няколко сантиметра от нейното. Тъмни очи... хлътнали бузи, добре оформени устни, които я караха да протегне ръка

и да проследи извивката им. Колко странно, като се има предвид, че досега никога не ѝ се бе искало да докосне някой мъж...

Безопасност. Благополучие. Дом.

Завладяващото усещане се зароди сякаш от нищото, но не бе непознато за нея. Макар че не можеше да си спомни къде е виждала това лице, тя си спомняше някакво топло чувство на сигурност, свързано с него. Странно.

Напомняше ѝ на един от онези диви цигани, които от време на време минаваха през селото, но дрехите му бяха много по-скъпи. Голямата кръгла висулка, окачена на тежка златна верижка, блестеше на фона на черното кадифе на жакета му, а късата пелерина, с която бе наметнат, бе семпла, но елегантна.

— Кой...? — Гласът ѝ бе толкова слаб, че и самата тя едва го чу. Затова пробва отново: — Кой сте вие?

— Робърт Макдарън. — В дълбокия му глас се долавяше шотландския акцент. — Как се чувствате?

— Добре.

— Лъжете — остро рече той. — От главата до петите сте покрита с кал, а вероятно цялото ви тяло е натъртено.

Липсата на нежност в гласа му я накара да се сепне и напълно да се разбуди, а и моментално разсея онова чувство на доволство. Трябва да се е побъркала, за да си мисли, че този мъж е безопасен, когато той очевидно бе съвсем непоколебим и студен. Споменът се върна към нея. Пътят. Това бе човекът на пътя.

— Какво правите тук? Вие доктор ли сте?

Той поклати глава.

Не, въобще не приличаше на лечител, но Себастиан никога не допускаше непознати в къщата, освен при крайна нужда.

— Тогава вие сте...

— Аз съм граф Крейда. Идвам по заповед на кралицата.

— Милейди? — Още един пратеник. Това обясняваше скъпите дрехи и излъчването на дръзка увереност.

Тъмните му очи се присвиха, без да се откъсват от лицето ѝ.

— Защо я наричате така?

— Защото никой не трябва да знае, разбира се.

Устните му се присвиха.

— Разбирам. И, предполагам, никой не трябва да разбере как Ландфийлд се отнася с вас? Сигурен съм, че това трябва...

— Ще трябва да слезеш и да поговориш с него, Робърт.

Погледът ѝ отскочи към момъка, който бе заговорил и сега стоеше на вратата. Къдрава червена коса, лунички, не по-възрастен от самата нея. Още един непознат, но поне този бе по-малко заплашителен от циганина на стола до леглото ѝ.

— Дошла е в съзнание? — Момчето пристъпи една крачка навътре в стаята и я заразглежда с грейнало от интерес лице. — А, така е по-добре. Очите наистина са прелестни. Може да не си се наредил чак толкова лошо, колкото се опасявах, Робърт.

После той се поклони и рече:

— Аз съм Гавин Гордън и съм очарован да се запозная с вас, госпожице Кентайър.

Робърт въобще не ѝ даде възможност да отговори, защото нетърпеливо попита:

— Защо трябва да слизам долу?

Погледът на Гавин се премести върху Робърт.

— О, старият се е разръмжал нещо. Исква да говори с теб.

— По-късно.

Гавин сви рамене.

— Както искаш, но онзи не пуска жената да донесе топла вода, за да измием калта от нея.

Макдарън тихичко възкликна, после столът му изскърца по пода и той се изправи.

— Дявол го взел, калта вече се втвърдява по нея. — Той тръгна към вратата, после се спря и погледна назад към Кейт. Твърдостта бе изчезнала от гласа му, когато каза: — Опитайте се да поспите. Всичко ще бъде наред.

Гавин го последва и вратата се затвори зад тях.

Всичко ще бъде наред.

Думите бяха изречени с толкова хладна увереност, че за момент тя почти му повярва. Той идваше по нареждане на милейди, а Себастиан винаги много внимаваше как се държи с тези пратеници, които идваха да получат сведения и да дадат инструкции относно възпитанието ѝ. Може би тя ще успее да го убеди да спаси Кеърд. Той

явно притежаваше дързост и арогантност, каквито не бе забелязвала при другите пратеници. Може и да се застъпи пред Себастиан.

Но после ще си отиде.

Те винаги си отиваха и тя оставаше сама. Винаги сама. Себастиан отново ще е свободен да прави каквото си поиска.

Но пък сега този мъж бе тук и отвлечаше вниманието на Себастиан от нея. Не трябва да разчита на никой друг, освен на себе си. Трябва да се вкопчи в тази възможност.

Тя отметна одеялото и бавно седна на леглото.

Изохка, когато болката я прониза. Макдарън бе прав за натъртванията — всяко мускулче в тялото ѝ плачеше от болка.

Бе съвсем боса, осъзна тя. Къде са обувките и чорапите ѝ? Откри ги и ги нахлузи на краката си с изтръпнали, неловки пръсти.

Не можеше да излезе през входната врата, но това не беше проблем. Прозорецът на спалнята ѝ бе служил като път за бягство много пъти. Трябваше просто да увисне на ръце от перваза и да скочи на земята.

Тя потръпна при мисълта да подложи на допълнително напрежение пак тези мускули, които ужасно я боляха. Хвърли един, изпълнен с копнеж, поглед към леглото. Как само ѝ се искаше да се отпусне на него и да се завие на топло в одеялата...

Но ако не тръгне сега, един господ знае кога ще има друга възможност да избяга, а Кеърд бе сам в гората.

Тя си пое дълбоко дъх и отвори прозореца.

Себастиан Ландфийлд стоеше пред камината с ръце, заключени зад гърба му, а пламъците озаряваха изпитото му жилесто тяло.

— Искали сте да ме видите? — каза Робърт, влизайки в стаята.

— Точно така. — Ландфийлд го прониза с мрачен поглед. — Опитах се да бъда търпелив, но намирам вмешателството ви за нетърпимо, милорд.

— Колко жалко — сухо отвърна Робърт. — Но ако вече сте прочели писмото на Нейно величество, сигурно сте разбрали, че повече нямате никакво право на възражения. Момичето е мое.

— Не! — Ландфийлд дълбоко си пое дъх и проговори отново, вече с по-малко ярост в гласа. — Сигурен съм, че Нейно величество не

разбира каква голяма грешка ще извърши, ако отнеме момичето от грижите ми точно в този деликатен период. Тя не е готова да бъде оставена без надзор.

— Като неин съпруг аз ще ѝ осигуря необходимия надзор.

— Няма да сте в състояние да я ръководите така, както е необходимо. Не я разбирате. Ако тя ме напусне сега, вие ще развалите всичко, което съм успял да постигна с толкова усилия.

— Смятам, че съм в състояние да контролирам едно крехко момиче. — Той се усмихна мрачно. — А срещна ли трудности, винаги мога да я влача зад коня си миля или две.

— Смятате, че съм жесток? — пресипнало попита Ландфийлд. — Вие *нищичко* не знаете. Наказанието няма да ѝ повлияе с нищо. Тя притежава сила, която ще ви се стори направо невероятна.

Робърт за миг си припомни жалката крехкост на момичето, което току-що бе оставил. По дяволите, този човек бе абсолютно побъркан.

— Въпросът е приключен. Кажете на жена си да занесе водата горе.

— Въпросът не е приключен. — Бледите очи на Ландфийлд пламтяха от ярост. — Вие ще ме изслушате. Няма да позволя да я изпратят в света, за да носи разруха, както правеше майка ѝ. Кралицата сигурно ви е казала чие дете е тя, когато е уредила този брак. Знаете ли колко зло се спотайва в нея? Всеки ден тя се променя и все повече заприличва на онази католическа кучка. Не можете да се ожените за нея. Тя не трябва да се жени за никого. Тя е Лилит!

— Коя, по дяволите, е Лилит?

— Първата жена на Адам в Едемската градина, изкусителката, майката на злото. Щом веднъж ви хване в ноктите си, тя ще ви изкушава и подмамва, докато станете напълно безсилен пред нея. Ще ви мачка и оформя като мека глина.

Дивотии. Гавин изсумтя до огнището. Мисълта за това, прогизнало от кал хлапе горе, което уж било Лилит и било способно да изсмуче силите на силни мъже, бе пълен абсурд. Чувстваше, че вече се е наслушал на глупости.

— Гавин, иди в кухнята и помогни на мадам да занесе топлата вода горе. — Щом Гавин излезе от стаята, Робърт се обърна хладно към Ландфийлд: — Оценявам загрижеността ви, но ви уверявам, че ни най-малко не се чувствам застрашен от едно вчерашно девойче.

— Мислите си, че ще се справите с нея, въпреки че аз не успях да я смиря след години усилия? — Устните му изтъняха. — Но аз ще я покоря телом и духом. Нейно величество трябва да ми даде тази възможност. Тя не трябва да бъде отвеждана оттук.

На Робърт му писна от злобния старец.

— Както вече казах, въпросът е приключен. Ще тръгнем призори, ако момичето е добре.

Две ярки петна избиха по бузите на Ландфийлд.

— Не можете да й позволите...

— Робърт?

И двамата се извърнаха, за да видят на вратата Гавин с неловко изражение на лицето си.

— Няма я — рече той. Робърт замръзна.

— Какво?

— Няма я. Прозорецът е отворен. И... — Той махна с ръка. — Избягала е.

— Но как можеше да избяга? Стаята ѝ е на втория етаж, а тя едва повдигаше глава...

— Казах ли ви! — Ландфийлд се усмихна тържествуващо. — Волята ѝ е от желязо. Не виждате ли колко неприятности ще ви причини тя? Нуждае се от твърда ръка, която да я държи в...

— Хайде, Гавин. Не може да е стигнала далеч и лесно ще я проследим в това кално време.

— Да приготвя ли конете?

— Няма време. Ще тръгнем пеша.

Следяха я!

Себастиан?

Кейт поспря на пътеката и за миг зърна тъмна коса и блясъка на златна верига около врата на преследвача ѝ. Не е Себастиан. Робърт Макдарън.

Жестокото разочарование, което я бодна при тази мисъл, бе напълно необяснимо. Той сигурно е тръгнал след нея по молба на Себастиан, което означаваше, че нейният наставник го е спечелил на своя страна. Е, а какво друго можеше да очаква? Той беше чужденец, а Себастиан бе уважаван църковен служител. Нямаше никаква причина

този да е по-различен от всички останали. Колко умно от страна на Себастиан, да изпрати един по-млад и по-силен от него човек да я преследва, помисли си тя с горчивина.

Тя се обърна и затича, а обувките ѝ потъваха в калта при всяка крачка. След миг хвърли поглед през рамо.

Той бе по-близо. Не тичаше, но дългите му крака равномерно и неумолимо изминаваха разстоянието без усилия, а погледът му оглеждаше пътеката пред него. Той явно още не я бе забелязал, а само следваше следите ѝ.

Кейт чувстваше, че силите я напускат. Усещаше главата си някак странно олекнала, а дишането ѝ бе болезнено тежко и учестено. Просто не можеше да бяга повече.

Но не можеше и да се предаде.

Което ѝ оставяше само един изход. Тя пробяга с всички сили последните няколко метра напред, после се шмугна в храсталака покрай пътеката.

Бързо! Трябваше да бърза. Погледът ѝ отчаяно търсеше из храсталаците. А, ето там има един.

Тя грабна някакъв по-дебел клон, върна се няколко метра и зачака под мокрите дървета.

Трябва да се цели в главата. Имаше сила само за един удар, и той трябваше да го повали.

Дишането ѝ звучеше тежко и ѝ се струваше ужасно шумно. Опита се да го сдържи.

Ето че вече е почти до нея.

Ръцете ѝ стиснаха още по-здраво клона.

Той премина покрай нея, а изражението му, докато оглеждаше следите, бе особено съсредоточено.

Тя си пое дълбоко дъх, пристъпи на пътеката зад гърба му и стовари клона с всички сили!

Той изгрухтя от болка и след това бавно се свлече на земята.

Кейт пусна клона, изтича покрай тялото му и се втурна отново по пътеката.

Нещо удари задната част на коленете ѝ. Падаше!

Удари се в земята толкова силно, че дъхът ѝ секна. Около нея се спусна мрак.

Когато тъмнината просветля, тя осъзна, че лежи по гръб, а ръцете ѝ са приковани от двете страни на главата. Робърт Макдарън я бе възседнал.

Тя се опита да се съпротивлява.

— Стойте мирно, по дяволите. — Ръцете му се стегнаха около китките ѝ. — Аз не съм... Оох!

Тя бе извила главата си и забила зъби в китката му. Усети соления вкус на кръвта в устата си, но хватката му не се отпусна.

— Пуснете ме! — Колко глупаво безполезни бяха думите ѝ, когато знаеше, че той няма никакво намерение да я освободи.

Опита се да блъсне с глава гърдите му, но не можа да го достигне.

— Охо, Робърт, не можа ли да почакаш венчавката, пък после да се покатериш отгоре ѝ? — рече Гавин Гордън зад гърба на Макдарън.

— Крайно време беше да се появиш — изръмжа Макдарън. — Опита се да ме убие.

— Да, като за човек, който не можел да вдигне глава, тя се справя доста добре. Видях как те цапардоса. — Гавин се ухили. — Но бях прекалено далеч, за да ти се притека на помощ. Зле ли те удари?

— Ще ме мъчи ужасно главоболие.

Кейт се опита да го срита с коляно в слабините, но той бързо се премести по-високо върху тялото ѝ.

— Ръката ти кърви — отбеляза Гавин.

— Направо ми отхапа парче месо. Сега разбирам защо Ландфийлд я е връзвал с въжета.

Въжетата. Прониза я дълбоко отчаяние, щом разбра, че Себастиан изцяло го е спечелил на своя страна. Мъжът сега ще я завърже и върне на Себастиан. Не можеше да се бори едновременно и срещу Макдарън, и срещу Гавин, а ако се опиташе, щеше да изразходва и последните си, толкова ценни сега, сили. Ще трябва да чака да ѝ се представи по-сгоден случай. Спря да се бори и остана неподвижна, предизвикателно вдигнала поглед към Макдарън.

— Много разумно — мрачно рече той. — В момента не съм в особено добро настроение. Не смятам, че ви се иска да го влошите още повече.

— Махнете се от мен.

— И да ви пусна да избягате отново? — Макдарън поклати глава.
— Вече ми причинихте достатъчно проблеми, и то само за един ден.
Дай ми колана си, Гавин.

Гавин измъкна широкия си кожен колан и го подаде на Макдарън, който пък го уви около китките на Кейт и го стегна с катарамата.

— Няма да се върна в къщата — заяви тя с яростта, родена от отчаянието. — *Не мога* да се върна там!

Той се отмести от нея и се изправи.

— Ще отидете навсякъде, където ви наредя, дори и ако се наложи да ви влача... — Той млькна, отвратен от самия себе си, щом осъзна какво е изрекъл. — Божичко, започвам да говоря като онзи уж набожен мръсник. — Гневът внезапно се изпари, щом я погледна, просната под него. — Страхувате ли се от викария?

Страхът винаги бе с нея, когато си помислеше за Себастиан, но тя не искаше да го признае. Затова само седна и повтори:

— Не мога да се върна там.

Известно време той я оглежда мълчаливо.

— Добре, няма да се връщаме. Повече никога няма да ви се наложи да го виждате.

Тя го зяпаше невярващо.

Робърт се обърна към Гавин.

— Ще спим в странноприемницата. Иди до къщата и вземи вещите й, после оседлай конете. Ще се срещнем в конюшнията.

Гавин кимна и само след миг изчезна в храсталака.

Макдарън погледна Кейт.

— Надявам се, нямате възражения срещу такъв план?

Тя не можеше да осмисли думите му.

— Смятате да ме отведете оттук?

— Ако бяхте почакала, вместо да скачате от прозореца, щях да ви го кажа още преди два часа. Точно за това дойдох.

Едва тогава й се стори, не започва да разбира.

— Ще ме заведете ли при милейди?

Той поклати глава.

— Явно Нейно величество смята, че е време да се омъжите.

— Да се омъжа?

— Казвате го така, сякаш не знаете какво, значи думата. Сигурно са ви инструктирали относно задълженията на брачния живот.

— Знам какво означава.

Робство, задушаване и жестокост. Доколкото разбираше, съдейки по брака на Себастиан и Марта, съдбата на съпругата не бе кой знае колко по-добра от нейната. Наистина той поне не биеше Марта, но писъците, които бе чувала откъм спалнята им, докато се сношаваха, я изпълваха с ужас и отвращение. Досега смяташе, че поне никога няма да ѝ се наложи да се бори с подобно потисничество.

— Но аз никога няма да се омъжа!

— Това ли ви е казал добрият викарий? — Той стисна устни. — Е, очевидно кралицата не мисли така.

Значи може и наистина да се случи. Дори и Себастиан се подчиняваше на кралицата. У Кейт започна да се заражда искрица надежда. Макар бракът да бе просто още една форма на робство, може би кралицата е избрала за нея по-сговорчив господар от Себастиан.

— За кого трябва да се омъжа?

Непознатият сардонично се усмихна.

— Аз имам тази чест.

По дяволите! Сговорчив не беше точно думата, която човек би използвал, за да опише този мъж.

— И не ви е страх? — изтърси Кейт, преди да се усети.

— Да ме е страх от вас? Не и ако има кой да ми пази гърба.

— Не, няма защо да се страхувате. — Тя леко се олюля. — Не съм Лилит...

— По-скоро едно кално зверче — измърмори той, като я подхвана. — Трябва да стигнем до конюшните. Можете ли да вървите, или да ви нося?

— Мога. — Тя реши да прогони непривичната мисъл за женитба от главата си. По-късно ще обмисли значението ѝ. Сега трябваше да се мисли за по-важни неща. — Но трябва да вземем Кеърд.

— Кеърд? Кой, по дяволите, е Кеърд?

— Конят ми. — Тя се извърна и тръгна през храсталаците. — Преди да тръгнем, трябва да го доведе. Той не е далеч...

Тя чу как храстите се раздвижиха и зашумяха, когато той я последва.

— Конят ви е в гората?

— Скрих го от Себастиан. Той искаше да го убие. Искаше да му кажа къде съм го скрила...

— И затова ви влачеше по земята?

Тя не обърна внимание на въпроса.

— Себастиан каза, че горските зверове ще го изядат. — Кейт залиташе от изтощение, но не можеше да се предаде точно сега. — Измина толкова време, откак го оставих...

Тя премина един завой на пътеката и въздъхна с облекчение, когато забеляза как Кеърд спокойно дъвче трева, подслонен под един дъб.

— Не, с него всичко е наред.

— Така ли мислите? — скептичният поглед на Макдарън обходи петнистото животно от хлътналия гръб до възлестите колене. — Не виждам нещо да му е наред. На колко години е?

— Почти на двайсет. — Тя се приближи до коня и започна нежно да гали муцуната му. — Но е силен и с много добър нрав.

— Няма да ни върши работа — рече Макдарън. — Ще трябва да се отървем от него. Никога няма да успее да прекоси планините. Ще го оставим на ханджията и ще ви купим друг кон.

— Няма да се отърва от Кеърд — яростно извика тя. — Не мога просто да го изоставя. Как ще съм сигурна, че ще се грижат добре за него? Той тръгва с нас.

— Аз пък казвам, че остава.

Думите бяха изречени с такава абсолютна решителност, че я накараха да изтръпне от ужас. Напомняха ѝ за заповедите на Себастиан, при които нямаше никакъв смисъл да възразява. Тя навлажни устни.

— Тогава и аз оставам.

Очите на Макдарън се присвиха, съсредоточени върху лицето ѝ.

— Ами ако Ландфийлд отново ви залови?

Тя сви рамене и долепи буза до муцуната на Кеърд.

— Той е мой — простичко отвърна тя.

Усещаше как погледът му се забива в гърба ѝ и долавяше гнева му.

— О, за бога! — Той вдигна седлото ѝ от земята до дървото и го метна на гърба на Кеърд, после започна да закопчава ремъците. — Добре, ще то вземем.

Обзе я неопишуема радост.

— Наистина ли?

— Казах вече, нали? — Робърт откопча колана, омотан около ръцете ѝ, вдигна я и я метна на седлото. — Ще го използваме като товарен кон, а за езда ще ви купя друг. Доволна ли сте?

Доволна!

— О, да! Няма да съжالياвате! Но няма нужда да си пилеете парите за друг кон. Кеърд наистина е много силен. Сигурна съм, че той ще успее да...

— Ето че вече започвам да съжالياвам. — Той вече водеше коня през гората. — Дори и със съвсем лек товар, съмнявам се, че ще успее да прекоси планините.

Вече за втори път споменаваше тези опасни планини, но нея въобще не я бе грижа къде отиваха, стига Кеърд да е с тях.

— Наистина ли ще го сторите? Няма да промените решението си?

За момент изражението му се смекчи, тъй като той бе забелязал копнежа, изписан по лицето ѝ.

— Няма да променя решението си.

Гавин вече бе възседнал коня си и ги чакаше, когато пристигнаха малко по-късно в конюшната. Той се ухили, когато погледът му отскочи от Кейт към коня и обратно.

— Неин ли е?

Робърт кимна.

— И е причината за цялата тази олелия.

— Много си подхождат — измърмори Гавин. — Тя поне има шанс да се поизчисти, както подобава, но конят... — Той поклати глава. — Абсолютно безнадеждно, Робърт.

— И аз точно така си помислих. Но все пак ще го задържим.

Гавин повдигна вежди.

— Охо, така ли? Интересно...

Робърт скочи на коня си.

— Някакви проблеми с викария и любезната му съпруга?

Ръцете на Кейт стиснаха юздите.

— Госпожа Ландфийлд изглеждаше премного зарадвана, когато ми връчи багажа на момичето. — Той кимна към малкото вързопче, привързано към седлото му. — А викарият щеше да ме изпепели с поглед.

— Може би се е отказал.

— Той няма да се откаже — прошепна Кейт. — Той никога не се отказва.

— Тогава може би е по-добре да тръгваме, преди да сме го срещнали отново — рече Робърт, като пришпори коня си в тръс. — Дръж я под око, Гавин. Още малко, и ще припадне.

Себастиан ги очакваше близо до къщата. Бе препречил пътеката.

— Дръпнете се от пътя — хладно каза Робърт. — Не съм в настроение за разговори с вас.

— Това е последният ви шанс — заяви Себастиан. — Върнете ми я, преди да е станало прекалено късно.

— Отдръпнете се, Ландфийлд!

— Катрин. — Себастиан се обърна към нея, а в гласа му се долавяше молба. — Не отивай. Знаеш, че никога не можеш да се омъжиш. Знаеш какво ще се случи.

Робърт продължи да язди напред, а конят му избута Себастиан от пътя. Той направи знак на Гавин и Кейт да продължат напред.

— Всичко свърши. Вие вече не отговаряте за нея. — Гласът му се снижи до тиха заплаха: — И ако я доближите отново, самият аз ще се погрижа това да ви е за последно.

— Вие пак ще се срещнете с мен. — В очите на Ландфийлд блестяха сълзи, докато той не отделяше погледа си от Кейт. — Искях да те пощадя, Катрин. Искях да те спася, но Бог е повелил друго. Знаеш какво трябва да бъде сторено сега.

Той се извърна и тежко се запъти към къщата.

— Какво искаше да каже? — попита Гавин, като погледът му с любопитство проследи Ландфийлд.

Тя не отговори, само гледеше как Себастиан се отдалечава. Сега чак осъзна, че цялата трепери от мрачно предчувствие. Колко глупаво! Точно това искаше той — да я накара да се чувства така. Това бе неговият начин да я прикове към себе си.

— Е? — настоя Робърт.

— Нищо. Просто иска да ме накара да се страхувам. — Тя изправи рамене. — Той обича да се страхувам от него.

Кейт видя, че Робърт не ѝ повярва и си помисли, че ще продължи да я разпитва. Но вместо това той тихо рече:

— Повече няма нужда да се боите от него. Той вече няма никаква власт над вас. — Той задържа погледа ѝ с някаква хипнотична власт, която я плашеше, но и някак я успокояваше. — Сега аз съм единственият човек, който може да ви нарани или да ви помогне.

3.

Светлините на странноприемницата на Табърд блещукаха топло и гостоприемно пред тях. Кейт дръпна поводите на Кеърд.

— Не.

Робърт нетърпеливо я погледна през рамо.

— По дяволите, сега пък какво не е наред?

— Не мога да остана тук.

— Как пък не! Не искате да останете в къщата, сега пък не искате да останете и тук. Във всеки случай нямам намерение да бивакуваме на открито през нощта. Уморен съм и съм мръсен почти колкото вас от това търкаляне в калта. Нуждая се от гореща вана и легло и точно тук ще намеря и двете. — Той се обърна и пришпори коня си в тръс. — Хайде.

Не можеше да я разбере, а и Кейт бе прекалено изтощена, за да му обясни. А и той съвсем скоро сам щеше да открие причината.

Господин Табърд излезе в двора да ги посрещне. Широка усмивка озари лицето му, докато погледът му преценяваше облеклото на Макдарън.

— Добре дошли, милорд! Аз съм Питър Табърд, собственикът на този хан.

Робърт кимна.

— Аз съм Робърт Макдарън, граф Крейда.

— С какво мога да ви угодя?

— Легла, храна. — Робърт скочи долу и понечи да помогне на Кейт. — И преди всичко: топла вода за измиване.

— И от трите изброени неща разполагаме с възможно най-доброто. Сигурно сте паднали от коня? — Господин Табърд съчувствено поклати глава, докато гледаше как Робърт смъква Кейт от седлото ѝ. — Надявам се, че дамата не е...

Внезапно той млъкна и присви очи. Приблужи се малко, загледан в Кейт. По присвиването на устните му тя разбра точно в кой миг я разпозна.

— Добър вечер, Кейт.

Ханджията рязко се обърна към Робърт.

— Съжалявам, милорд. Не мога да ви подслоня при мен. Нямам свободни стаи.

— Преди малко имахте стаи — бавно рече Робърт.

— Но не и сега. — Ханджията погледна пак Кейт. — Прибирай се у дома. Не си ли тормозила вече достатъчно викария с дивотиите си? Няма да ти позволя да развратничиш под моя покрив. Няма да...

— Млък! — Робърт пристъпи напред, а камата му внезапно се оказа притисната до тумбака на Табърд. — Стига толкова глупости. Проклятие, писна ми вече. Ще ни намериш свободни стаи в „претъпкания“ си коптор и ще ми осигуриш онова, за което те помолих, иначе ще ти прережа гърлото.

— Моля те, не го прави — трепна Гавин. — Знаеш, че не мога да гледам кръв.

Робърт не му обърна никакво внимание, а притисна ножа си още по-силно към корема на Табърд.

— Ще намериш някоя прислужница, която да обслужва жена ми, при това с цялото уважение, което ѝ се полага.

Господин Табърд упорито стисна устни.

— Не можете да ме заплашвате, милорд. Ще сторя онова, което е правилно. Не можете... жена ви? — Табърд се ококори досущ като Кейт, щом осъзна казаното. — Кейт? Тя не е ваша...

— Ние сме женени. — Робърт прибра в ножницата камата си и се обърна към Гавин. — Заведи конете в конюшните.

— Женени? — Гавин тихичко подсвири.

Господин Табърд все още ги гледаше смръщено.

— Странно, че вашият приятел не знае за тази венчавка.

— Ожених ли се за тази жена, Гавин? — попита Робърт.

— Да. — Гавин се усмихна, улови юздите на конете на Кейт и Робърт и се запъти към конюшните. — На бърза ръка се ожени за нея.

Робърт стисна китката на Кейт и я дръпна към странноприемницата.

— Гореща вода, вана и жена прислужница.

Господин Табърд бавно ги последва в коридора.

— Мога да извикам само дъщеря си, Каролин.

— Става.

— Не — побърза да каже Кейт. — Не и Каролин. Няма да позволя тя да ми прислужва.

За първи път изражението на ханджията се смекчи.

— Каролин няма да има нищо против, Кейт. Така и не спря да приказва за теб.

Робърт дърпаше Кейт нагоре по стъпалата.

— Къде е нашата стая?

— Втората врата — рече господин Табърд. Той стоеше в коридора и ги гледаше замислено. — Наистина ли сте женени?

Робърт се извърна и заяви, като наблягаше на всяка дума:

— Няма да ви повтарям. Тя е моя съпруга и ще се отнасяте с нея с нужното уважение.

После поведе Кейт по късия коридор и отвори вратата на стаята.

Веднага щом вратата се затвори зад тях, Кейт се откъсна от хватката му и застана лице в лице с него.

— Вие го излъгахте.

— Аз не лъжа. — Робърт свали късата си пелерина и я хвърли на стола.

— Не правете така, ще изкаляте тези прекрасни бродирани възглавнички! — Тя вдигна наметалото и го пусна на пода.

— Пет пари не давам за възглавничките на господин Табърд. И съм доста изненадан, че ви е грижа за тях, като се има предвид как се отнесе той към вас.

— Не е негова вината. Той е по-добър от много други хора. Собствената й мокра пелерина й се струваше непоносимо тежка върху плещите й. Тя я съблече и я хвърли на земята до неговата. Колко странно изглеждаха двете заедно, помисли си разсеяно Кейт. Богато кадифе и вехта вълна, толкова различни една от друга, както и самата тя се различаваше от този мъж, влетял шеметно в живота й.

— Той бе много мил с мен, когато бях дете. Често си играехме с дъщеря му, Каролин.

— Тази вечер не ми изглеждаше особено мил с вас.

— Когато пораснах, Себастиан реши, че не е добре за мен да бъда в компанията на селяните. Той ми забрани да ходя в селото и каза на всички... — Тя изведнъж замълча при спомена за незабравената болка, после продължи: — Каза на всички, че съм уличница и че трябва да ме държи изкъсо, за да не ми позволява да прегреша.

— И те повярваха на лъжите му?

— Защо не? Той е викарий, божи човек. И сам вярва, че нося душата на уличница, затова те му повярваха. — Тя срещна погледа на Робърт и внезапно почувства пристъп на ярост. — Но аз не съм уличница. Няма да бъда нищичко от онова, което той твърди, че съм. И няма да ви позволя да ме превърнете в уличницата, за която той ме смята.

— Нямам никакво намерение да правя подобно нещо.

— Аз не съм и наивна. Себастиан се погрижи да разбере точно какво представлява плътския грях. Наехме една и съща стая. Вие излъгахте и казахте, че сме женени, а ние не сме. Имате ли въобще някакво намерение да се ожените за мен?

— Ние вече сме женени.

Това съобщение бе изречено с такава абсолютна сигурност, че тя се втренчи в него, слисана.

— Да не сте полудял? Не може да сме женени само защото вие твърдите, че е така.

— О, напротив, може. — Той мрачно се усмихна. — И това е единственият начин, по който някога ще бъдем женени. Временен брак.

Тя повтори непознатата дума.

— Временен брак?

— Пробният, или временен, брак е съвсем законен в Шотландия. Няма никаква религиозна церемония, но мъжът и жената заявяват обвързването си пред свидетели и след това живеят заедно в продължение на една година. Ако се окаже, че и двамата са доволни от съвместното си съжителство или ако се роди дете, бракът се обявява за постоянен. Ако ли не... — Той сви рамене. — Тогава и двамата са свободни да поемат своя път.

— Звучи много странно — подозрително каза Кейт.

— Но е напълно законно и обвързващо... за една година. Аз ще ви заведа в Крейда и ще ви призная за своя съпруга. След една година ще се разделим. — Устните му се присвиха. — Напук на всякакви по-дългосрочни планове на Нейно величество.

Той се гневеше, но не на нея, осъзна Кейт.

— Вие не искате да се жените за мен?

— За бога, не! — Той се усмихна иронично. — Простете ми липсата на всякаква галантност, но вие сте последната жена, за която бих пожелал да се ожена. И без това си имам достатъчно проблеми, оставаше само да се нагърбя и с такова бреме.

— Защото съм не друга, а именно аз. Защото съм нейната дъщеря — промълви Кейт.

Това не бе въпрос. Себастиан винаги съвсем недвусмислено ѝ бе давал да разбере, че никой мъж никога не би я пожелал по друг начин, освен плътски.

— Точно така.

Странна болка прониза сърцето ѝ при този категоричен отговор. Знаеше си, но все пак я заболя. Тя изправи рамене и се постара да застане още по-непоколебимо.

— Е, мен пък определено не ме е грижа. Аз също не ви искам. Не искам да се жена за никого.

Искаше ѝ се той да я остави. Мислеше си, че е недосегаема за болката, но той някак успя да проникне през бронята ѝ и да влоши още повече самотата ѝ. Това е така само защото съм толкова уморена, каза си тя. Когато едва се държиш да не рухнеш от изтощение, всяко чувство изглежда някак изкривено и преувеличено.

— Не зная защо милейди... Нейно величество е сметнала, че трябва да се омъжа.

— Не знаете? — Той я огледа внимателно и промърмори: — Очевидно добрият викарий е забравил да ви просветли относно политическите последствия от факта, че сте дъщерята на Мария.

— Политически? — Тя го погледна объркано. — Та аз не представлявам нищо за никого. Нямам никаква власт. Аз съм незаконородена, милорд.

— Такъв беше и Уилям Първи. Има някои... — Робърт млъкна, защото и двамата чуха гласове откъм стълбите. — Носят ваната. Ще поговорим по-късно. — Той тръгна към вратата. — И името ми е Робърт. Тъй като вече сме женени, предпочитам да не си говорим толкова официално... Катрин.

— Кейт! — Той се извърна към нея с объркано изражение, затова тя се опита да скрие възбудата от гласа си. — Той ме нарича Катрин.

— А ти не искаш да си това, което той казва, че си — тихо повтори той нейните думи. — Какво искаше да каже Ландфийлд?

Въпросът я обърка.

— Какво?

— Какво имаше предвид, когато каза, че ти вече знаеш какво трябва да сториш?

— Винаги ми е повтарял, че трябва или да бъда спасена, или да бъда унищожена — отвърна тя. — Сега иска да ме унищожи.

— Изглежда приемаш това доста спокойно. Бих очаквал...

На вратата се чу почукване и той я отвори.

Пред него стоеше висока чернокоса мома и му се усмихваше. Кейт позна Каролин и инстинктивно се напрегна.

— Аз съм Каролин Табърд, милорд. — Тя махна с ръка назад към коридора. — Саймън носи вана за графинята. В съседната стая оставихме още една за вас и я напълнихме с топла вода. Приятелят ви вече се къпе в кухнята. Надявам се, че това ви удовлетворява?

— Напълно.

Той хвърли един поглед към Кейт, после се обърна и напусна стаята.

Каролин бързо влезе, а тъмните ѝ очи блестяха.

— Аз пък съм сигурна, че и графинята намира негова светлост за напълно удовлетворителен — тихо рече тя, докато се приближаваше към Кейт. — За бога, той изглежда не по-малко сладен от онзи жребец, който гледахме как се качва на Меган онзи ден в полето. Такъв ли е?

Кейт бе сварена съвсем неподготвена. В държането на Каролин нямаше и следа от сдържаност или неудобство. Сякаш се бяха разделили вчера, а не преди цели три години.

— Не знам. Искам да кажа... Здравей, Каролин. Как си?

— Чудесно. Знаеш, че винаги се чувствам чудесно. И аз скоро ще се омъжа.

— За кого?

— За Тимъти Канут, ковача. — Девойката отвори вратата и хвърли наметалата навън в коридора. — Ще ги простра в кухнята пред камината, за да изсъхнат, после ще ги изчеткам от праха и калта. Мили боже, ама че сте се изкаляли.

Кейт бегло си спомняше Тимъти Канут. Той бе няколко години по-голям от тях, висок, едър мъж с мила усмивка, огромни мускули и съпруга, чийто език бе остър като бръснач.

— Мислех, че вече е женен.

— Жена му умря миналата година. Горкичката! — Каролин затвори вратата и се обърна към нея с широка усмивка. — Тъкмо навреме, за да ме спаси от големия грях, който щях да си навлека, като прелъстя Тимъти в плевника, за да го убедя да избяга с мен.

Очите на Кейт се разшириха.

— Щеше да сториш подобно нещо?

Не, Каролин винаги бе хитра, дръзка и свободомислеща, иначе никога не би имала смелостта да стане приятелка на Кейт. Каролин кимна.

— Знаеш ли, през първата година много пъти ходих до къщата на викария.

— Не, не знаех.

— Оная не ми даваше да те видя. Опитах се да я убедя, после ѝ се разкрещях. Сторих всичко по силите си да я убедя, но тя все ме гледаше с онези студени очи... — Тя сви рамене със съжаление. — Най-накрая се отказах и повече не отидох там.

— Аз нямаше да се откажа — яростно извика Кейт. — Щях да продължавам да се опитвам да те видя, дори и да ми бяха нужни сто години.

— Сторих всичко, което можах. Знаех, че няма да ме разбереш. — Каролин направи кисела гримаса. — Никога не съм успявала да бъда онова, което ти искаш да бъда. Винаги си изисквала прекалено много. Така и не успя да ме приемеш такава, каквато съм си.

Част от Кейт разбираше, че не може да очаква онези дни на свобода и приятелство да бъдат също толкова безценни и за Каролин, но въпреки това тя все още яростно се възмущаваше, че я е изоставила. Кейт никога не ѝ бе разказвала за живота си в къщата. Искаше да запази чисти часовете им заедно. И въпреки това, ако Каролин наистина я бе грижа за нея, нямаше ли да долови колко самотна ще бъде Кейт, ако позволи на Себастиан да ги раздели. Не, Каролин не разбираше самотата, помисли си тя уморено, точно както Каролин никога не бе успяла да вникне в природата ѝ.

— Е, това вече няма значение.

— Да, ти вече си добре — усмивката на Каролин се завърна. — Сега вече си изискана графиня със съпруг, който може да накара дори

и баща ми да отстъпи. Не чух нищо за сватбата ти в селото. Откога сте женени?

— Отскоро. — Кейт все още не знаеше дали думите на Макдарън, че са женени, са истина или лъжа. Всичко звучеше ужасно странно. Вдигна глава и разтри слепоочието си.

Каролин забеляза жеста ѝ и веднага тръгна към вратата.

— Уморена си, а аз вися тук и ти преча да се изкъпеш. Можем да си побъбрим по-късно.

Ти вече си добре.

Колко чудесно би било, ако можеше да повярва в това. И все пак нахлуването на Робърт Макдарън в живота ѝ вече ѝ бе донесло две хубави неща, осъзна тя с искрица надежда. Бе открила, че не е напълно изоставена от единствената приятелка, която някога е имала, а и бе освободена от Себастиан. Поне засега. За останалото можеше да се тревожи по-късно. Сега бе прекалено изморена, за да мисли.

— И къде е нашата невеста? — попита Гавин, докато гледаше как Робърт слиза по стълбите час по-късно.

— Би трябвало да е в коритото с гореща вода. И аз тъкмо излязох от моето. — Той се огледа из общото помещение на странноприемницата. — Каза ли на ханджията да приготви ядене?

Гавин кимна.

Питието бе топло и успокоително, но не можа да премахне лошото му настроение. Дори не бе наясно защо е толкова раздразнен, но знаеше само, че то е свързано с начина, по който Кейт стоеше там и го гледаше: кална, изморена, и въпреки това изправена като стрела, отказваща да се поддаде на собствената си слабост. Той прекоси стаята, седна до огъня и изтегна крака пред себе си.

— Ханджията ще ни продаде една яка кобила. Още ли смяташ да вземеш пъстрия кон? — поинтересува се учтиво Гавин.

— Вече казах, нали. — Робърт помълча известно време, преди най-сетне да отговори: — Момичето ще ни създава по-малко проблеми, ако му вземем коня.

— О, разбирам. Аз пък си мислех, че бедното девойче е трогнало душата ти. — Очите на Гавин блестяха. — А може да е трогнало тялото ти? Трябваше да се досетя.

— Точно така, трябваше. — Робърт се облегна назад в стола си. — Не съм изпаднал чак дотам, да пожелаая някаква мърлява хлапачка.

— Като за хлапачка доста си я бива. Освен това вече от седмици не си бил с жена. И като знам ненаситния ти апетит, сигурно и една мърлява хлапачка ще ти хване окото.

— Но не и тази. Дори и да се изкушавах, тя е единствената жена, с която не бих легнал.

Гавин повдигна вежди.

— Странно отношение към младата булка. — И точно в този момент той разбра. — Аха, не искаш дете. Ако забременее от теб, бракът ще стане постоянен, без значение дали искаш, или не.

— Точно така.

— Разбира се, някои рискове си струва да бъдат поети.

— Но не и този.

Гавин направи гримаса.

— Ще е трудничко, но винаги можеш да вземеш предпазни мерки.

— Защо? Нямам никакво желание да легна с нея.

— Горкичкото девойче. — Гавин се ухили. — В разцвета на младостта си и да не познае плътските радости. Каза ли й вече?

— Досега не съм имал време. — Робърт замълча за момент. — Тя си няма представа колко опасна може да се окаже.

— За теб?

— За мен, за Джеймс, за всички.

Известно време той остана смълчан, после избухна с неочаквано ожесточение:

— Исусе, та тя дори *не знае!*

— Вероятно на Нейно величество й е било по-изгодно да я държи в блажено неведение.

— Неведението може да доведе до грешки, а грешките могат да й струват главата.

— Та тя още е почти дете. Трябваше да се досетиш, че има такава възможност. И защо внезапно толкова си се загрижил?

— Не съм загрижен. Просто смятам, че е било много глупаво от страна на кралицата да не я предупреди за...

— Моля ви, милорд!

Робърт се извърна и видя дъщерята на ханджията, застанала под извития свод на вратата.

Очите на момичето бяха разширени от страх.

— Моля ви, милорд, елате бързо! Не мога да я събудя.

— Какво? — Робърт скочи на крака. — Какво, по дяволите, искаш да кажеш? Как така не можеш да я събудиш?

— Заспа във ваната. Тоест, струва ми се, че е заспала. Може да е болна. Разтресох я, но тя само леко помръдна и не...

— Господи! — Робърт вече бе изскочил от общата стая и изкачваше по две стъпала наведнъж.

Кейт лежеше във ваната, облегнала глава на ръба ѝ, а тъмните ѝ ресници почиваха върху слабите ѝ бузи.

— Кейт!

Тя не помръдваше. Той коленичи до ваната и я разтнесе.

— Кейт!

Цветът на лицето ѝ изглеждаше добър, а и на шията ѝ се виждаше как тупти пулса ѝ. Защо, по дяволите, не се събужда? Той бе чувал за случаи, когато мъже, ранени в битка, успяват да се бият непоклатимо, а щом свърши битката, рухват. Може би дори в този миг тя вече го напуска.

Мисълта накара ръката му да се стегне върху раменете ѝ. Разтърси я още по-силно.

— Оглуша ли? Кажи нещо!

Клепките ѝ потрепнаха и бавно се отвориха.

— Какво искаш да ти кажа? — прошепна тя.

Завладя го дълбоко облекчение. Ръцете му се поотпуснаха.

— Това е достатъчно. А сега стой будна, докато те извадят от тази вана.

Той се обърна към прислужницата, застанала до него.

— Донеси кърпи!

Жената изтича през стаята и грабна голям ленен чаршаф.

— Явно я сполетяват нещастие след нещастие, нали? Само се надявам това да не е лоша поличба за бъдещето — обади се Гавин зад гърба му, като учтиво добави: — Да се обърна ли с гръб, за да не гледам?

— Направо слез долу и ѝ донеси нещо за ядене.

— Веднага.

Започна да подсушава дългата коса на Кейт. Очите ѝ пак започваха да се затварят, забеляза той с раздражнение.

— Недей! — остро ѝ нареди.

Тя не отвори очи.

— Уморена съм...

— Можеш да спиш по-късно. Сега трябва да ядеш.

Тя поклати глава.

— Господи! — Той стана и я изправи грубо на крака.

Клепките ѝ мигновено се отвориха, но очите ѝ все още бяха замъглени и сънени.

Като я зави бързо с чаршафа, той я вдигна на ръце и я пренесе през стаята до леглото, където я остави. Тя го гледаше безизразно. Май не осъзнаваше нищо.

Каролин стоеше до него и притеснено хапеше долната си устна.

— Добре ли е?

— Достатъчно добре.

— Въобще не прилича на себе си... Да ида ли да извикам лекар?

— Не, остави ни — кратко нареди той.

Момичето се поколеба за момент и бързо излезе от стаята.

Робърт припряно се зае да подсушава Кейт, като започна от раменете ѝ и продължи надолу по тялото ѝ. Не беше чак толкова слаба, колкото му се бе сторило, забеляза разсеяно той, а и малките ѝ гърди бяха прелестно оформени.

Очите ѝ отново се бяха затворили.

— Откога не си спала?

— Три... дни. Страхувах се... Трябваше да не спирам.

— А откога не си яла?

— Горски плодове...

Изтощение, глад и ужасът, че ще бъде заловена като диво животно, и въпреки всичко тя бе понесла всички изпитания с твърдост, на която всеки мъж от неговия клан би завидял.

— Вечерята — обяви Гавин от вратата. Остави подноса, който бе донесъл, на масата пред камината и чак тогава се обърна, за да огледа Кейт. — Изглежда така, сякаш все още спи.

— Будна е. Но е изпаднала в някакво вцепенение. — Робърт уви Кейт в едно одеяло и я вдигна на ръце. — Но ще се почувства по-добре, когато сложи нещо в стомаха си.

— Ако въобще успее да преглътне. — Гавин поклати глава, без да откъсва очи от Кейт. — Защо не я оставиш да се наспи и да хапне по-късно?

— Защото ѝ трябват сили, а храната ще ѝ ги даде. — Робърт я отнесе до стола близо до камината. Божичко, колко лека бе тя! Той седна и я намести в скута си с глава, облежната на рамото му. — Щом веднъж заспи, мисля, че ще изминат часове, преди да се събуди.

— Дотук с плановете да тръгнем призори. — Гавин протегна ръка и докосна бузата на Кейт. — Кой би предположил, че под всичката онази кал се криела такава прекрасна кожа? Като сатен...

Без да се замисли, Робърт бързо дръпна Кейт, така че ръката на Гавин падна от нея.

— Нямахте да ѝ направя нищо!

Реакцията на Робърт изненада и самия него не по-малко от Гавин.

— Не ми трябваш повече, Гавин. — Той поднесе парченце месо към устните на Кейт. — Отвори уста!

Макар че очите ѝ останаха затворени, устните ѝ послушно се разтвориха и той сложи месото върху езика ѝ. Тя автоматично започна да дъвче.

Тихият кикот на Гавин го накара да вдигне поглед и той забеляза, че братовчед му все още стои на вратата и го наблюдава.

— Какво ти е смешно?

— Та тя прилича на бебе, а не на невеста. А ти си като бавачка, която...

— Лека нощ, Гавин.

Робърт продължи да храни Кейт, но успя да ѝ даде още само няколко парченца, преди тя да се възпротиви.

— Не искам повече... — промълви момичето и се намести поплътно до него.

Той остави вилицата. Нямахте смисъл да я насилва. Дори бе изненадан, че успя да ѝ даде толкова храна. Понечи да стане от стола.

— Не! — очите ѝ все още бяха затворени, но ръката ѝ отчаяно стискаше жакета му.

— В леглото — твърдо заяви той. И той се чувстваше уморен и гладен и нямахте никакво намерение да седи тук цяла нощ.

Главата ѝ се поклати едва.

— В безопасност... тук...

В безопасност. Думите го поразиха като удар. Вероятно в миналото тя не е имала почти никаква сигурност, а и бе доста съмнително дали и в бъдеще ще я открие, но в момента се чувстваше в безопасност с него. Един господ знаеше защо. Той със сигурност не се държеше особено мило с нея. По дяволите, какво пък, ако остане до огъня още малко? Когато тя заспи дълбоко, ще я пренесе на леглото в другия край на стаята. А и бе толкова изтощена, че едва ли щеше да е нужно много време. Той се облегна на стола и се загледа в огъня.

Миризмата на кедровите дънери в камината и восъка на свещта достигнаха до обонянието му. И още нещо — чистата миризма на сапун.

Момичето. Той сведе поглед към нея. Косата ѝ блестеше златисто кестенява върху сивото одеяло, а кожата ѝ бе чиста и свежа като на дете, точно както бе забелязал Гавин.

Но тя не беше дете. Бе пораснала достатъчно, за да се омъжи. Тялото ѝ вече бе узряло, а гърдите ѝ, макар и малки, бяха увенчани с прелестни зърна, които можеха да кърмят дете.

Непоносимо ясно съзнаваше меката ѝ женствена тежест, отпусната върху него, докато той нарастваше под нея. Леко я помести в прегръдката си, но от това не му стана по-добре. Тя си оставаше там, а голотата ѝ бе прикрита само с тънкото вълнено одеяло. С една ръка можеше да отмести тази завивка и тя щеше да е открита за ласки и поинтимно запознанство. Можеше да я завърти в скута си, да дръпне дрехите си и с едно движение да е в нея.

Вече пулсираше, уголемяваше се, а с всеки дъх горещината в тялото му се засилваше. Защо не? За него тя не означаваше нищо. Съпругите бяха именно за обладаване и никой мъж нямаше да го вини за това, че се е сношавал с нея. Можеше да се наслади на стегнатостта ѝ и после да се отдръпне, преди да изхвърли семето, което би могло да застраши Крейда. Можеше да задоволи нагона си и да открадне нещичко и за себе си от тази дяволска сделка с Елизабет.

Той я премести така, че тя се озова възседнала скута му. Ръцете му се плъзнаха надолу, за да обхванат малкото ѝ дупенце и да притиснат дребничкото ѝ тяло към неговото. Тя бе толкова малка. Той потръпна, когато си помисли каква ли част от него би могла да поеме, колко ли ще е стегната около него, когато навлиза в тялото ѝ. Отметна

одеялото от раменете ѝ. Блестящата ѝ коса се разля върху гърдите ѝ, отчасти прикривайки розовите им връхчета. Дали ще се събуди, когато езикът му я докосне? Не още. Искаше първо да почувства мекотата ѝ. Той отново леко я премести и ръцете му се плъзнаха по голия ѝ гръб.

Тя трепна и промълви нещо.

И той видя червените бразди по гърба ѝ.

Познаваше добре тези белези. Самият той си бе спечелил много такива през онези години в Сантанела.

Отново дело на Себастиан. Явно този мерзавец ѝ е дал доста причини да избяга.

Съжаление, гняв и безсилна ярост избухнаха в душата му. По дяволите, не искаше да я съжалява. Искаше да бъде в нея. Искаше да навлезе в тялото ѝ, после да се отдръпне и да се освободи от...

Но не можеше да го стори. В яда и похотта си би пренебрегнал изтощението ѝ, но тези рани по гърба ѝ му бяха припомнили колко безпомощен се бе чувствал сам под камшика. И не пожелаваше това чувство на безпомощност на никого, освен на най-големия си враг.

И какво да стори сега? Да седи тук и да се измъчва, докато тя си спи спокойно през цялата нощ? Не беше чак такъв глупак.

Тя отново се помръдна в прегръдките му.

— В безопасност...

По дяволите!

Носеха я на ръце.

Кейт отвори очи и видя лицето на Робърт точно над своето и почувства дълбоко облекчение. За момент се бе уплашила, но всичко е наред. Безопасност... дом.

— Никакви възражения — мрачно заяви той. — Седя на оня проклет стол вече часове наред и нямам намерение да остана в него нито минутка повече!

Стол? Сънят все още я обвиваше като в мъгла и тя въобще не разбираше за какво говори той. Знаеше само, че всичко е наред. Клепките ѝ бяха прекалено тежки, за да ги държи отворени, но нямаше значение. Всичко все още бе точно както трябва.

Няма го! Тя с мъка успя да отвори очите си. Той седеше на леглото до нея, но вече не я докосваше.

— Моля те... не си отивай!

— Затваряй очи — изсъска той през зъби, докато събуваше ботушите си. — Няма да ходя никъде.

Бе недоволен за нещо, но ѝ бе обещал да остане. Всичко бе наред. Докато той е тук, нищо лошо не може да се случи.

Дом...

Той бе полуобърнат към нея и обедното слънце озаряваше лицето му, очертавайки високите скули и красивата извивка на челюстта. Лежеше съвсем неподвижно със стаена сила и мощ, но те все пак се излъчваха от цялото му тяло. Черната му коса бе разрешена, но не и в безгрижен безпорядък. Дори и сега в него се долавяше самоконтрол, дисциплина, които го обграждаха отвсякъде. Колко ужасно трябва да е, щом и в съня си човек е толкова нащрек, сънено помисли Кейт. Искаше ѝ се да протегне ръка и да го докосне, да го утеши...

Мили боже, та той беше гол!

И тя също!

Шокът и слисването я накараха да изпълзи припряно и да седне в леглото, притиснала одеялото до брадичката си.

— Чудех се дали въобще някога ще се размърдаш. — Той се обърна към нея и клепачите му се отвориха, за да разкрият очи, напълно будни и напрегнати. Устните му се свиха недоволно. — Гледаш ме така, сякаш току-що си открила змия в леглото си.

— Изненадана съм... Не знаех... Защо си тук?

— Ние сме съпруг и съпруга. И мястото ми е в леглото ти. И ще сториш добре, ако по-бързо свикнеш с тази мисъл. — Той седна на леглото и спусна крака на пода. — Макар че може би няма да имаш възможност да свикнеш с тази цивилизована мебел, леглото. Възможно е дори да не видим повече легло, докато не стигнем до Крейда. В планините пътуваш дни наред, без да се натъкнеш на странноприемница. — Той наплиска лицето си с вода от легена. — Как се чувстваш?

Тя го гледаше втренчено, онемяла от слисване. Гърбът, който той бе обърнал към нея, бе пресечен от бели ивици, които набраздяваха тъмната му кожа като тигрова окраска и му придаваха дивашки вид. Помисли си, че би трябвало да изпита съчувствие, но бе прекалено

смаяна от физическото му присъствие, за да реагира с друго, освен с безпомощно възхищение.

Той хвърли през рамо един нетърпелив поглед.

— Отговори ми.

За момент тя въобще не можа да си спомни какъв бе въпросът му.

— О, много добре.

— Каза така и когато Ландфийлд те беше влачил през гората. Искам истината. В състояние ли си да пътуваш?

— Разбира се.

Той се протегна да вземе кърпата и подсуши лицето си.

— Тогава ставай и бързо се обличай.

Тя почувства как страните ѝ пламнаха от нахлулата кръв.

— Ще почакам да излезеш. Не съм толкова безсрамна спрямо голотата си, колкото си ти.

Той се усмихна присмехулно и хвърли кърпата.

— Значи не ме одобряваш така? Добре ще е да свикнеш и с това.

— Не виждам причина да свиквам — колебливо отвърна тя.

— И аз не виждах причина снощи. Но положението... се промени. — Той протегна ръка, за да приглади разрошената си коса и тя видя как стомахът му стана още по-стегнат и плосък, а мускулите над лакътя му помръднаха. — А и защо да се правя на свенлив? Самата ти прояви доста малко от това качество снощи.

Очите ѝ внезапно се разшириха от тревога.

— Така ли?

— Не си ли спомняш?

Тя се замисли за момент и поклати глава.

— Помня Каролин и после как седях във ваната...

— И как се гушеше гола в скута ми пред камината? — Насмешката в гласа му се засили. — Беше доста безсрамна. Очевидно преживяването е било по-впечатляващо за мен, отколкото за теб.

Сърцето ѝ се разтуптя уплашено. Безсрамна. Той я бе нарекъл безсрамна. Дано не е вярно, пламенно се молеше тя. И все пак дори и когато се събуди, ѝ се бе приискало да протегне ръка и да го докосне, припомни си тя с панически ужас. Но не може да е била...

— Аз... сношавах ли се с теб?

— Очите ти са станали като палачинки. Какво значение има? Дълг на съпругата е да доставя удоволствие на съпруга си.

— Отговори ми! Позволих ли ти да... сношавахме ли се?

За момент той я гледа изпитателно, после бавно поклати глава.

— Уверявам те, че щях да се погрижа да запомниш събитието, ако се бе случило. — Той я наблюдаваше с любопитство, докато тя въздъхна с дълбоко облекчение. — Ама какво ти става?

— Помислих си... — Тя преглътна и попита отново: — За момент си помислих, че той може да е прав.

— Себастиан?

— Винаги ми е казал, че съм похотлива твар, неспособна да контролирам страстите си. Казваше, че без неговия надзор бих се отдала на първия мъж, който ми махне с пръст. — Тя изправи рамене, подпряла се на таблата на леглото, и повдигна брадичка. — Но, разбира се, аз зная, че той греша. Беше глупаво от моя страна дори да си помисля, че ще съм толкова слаба.

— Много глупаво. — Робърт помълча за миг. — Но страстта не е съвсем нежелано качество у една съпруга.

— Той казваше, че никога няма да се ограничи само с един мъж. Устните му изтъняха.

— Това вече го намирам за крайно нежелателно. Толкова нежелателно, че бих реагирал по начин, който ще приляга повече на нашия приятел викария.

Кейт долови напрежение под недоволството в гласа му.

— Защо въобще говорим за това? — раздразнено попита тя. — За теб не съм привлекателна, иначе щеше да ме обладаеш през нощта.

— Така ли смяташ? При все че бе съвсем изтощена, наранена и неспособна да се защитава?

— Мъжете не ги е грижа за подобни неща. Те възприемат жените само като животни, създадени за тяхно удоволствие.

— А, още мъдри слова от устата на викария? Ако не вярваш на другите работи, които ти е наговорил, защо ще вярваш, че всички мъже са похотливи и безчувствени?

За момент тя не бе съвсем сигурна какво да отговори, но после си припомни виковете на Марта от спалнята на Себастиан. Ако Себастиан бе тласкан от похотта си, значи сигурно е така и с всички мъже?

— Нима твърдиш, че не са такива?

Той отвори уста, за да ѝ отговори, но после уморено поклати глава.

— Не, поне веднъж ти е казал истината. Пази се от нас, мъжете. Можем да се превърнем в безмозъчни животни, когато изпитваме прекалено силна жажда.

Силни ръце, които я държат, спокойствие, усещане за пълно отпускане.

Споменът се появи сякаш отникъде и се сблъска в противоречие с думите му, което ѝ донесе само объркване.

— Не виждам в теб нищо, от което да се боя. Въпреки всичко, което говори Себастиан, аз не съм Лилит, която омагьосва мъжете. Дори не съм хубава като Каролин. И ако не ме намираш за привлекателна, няма да ме торМОЗИШ.

— Така ли? — Той се усмихна. — Не бъди толкова сигурна. Мога да съм толкова похотлив, колкото Себастиан дори не е сънувал, а и имам навик да угаждам на желанията си както намеря за добре. — Той сведе поглед към долната част на тялото си. — И определено те намирам за доста привлекателна.

Погледът ѝ последва неговия до онази част на тялото му, към която досега бе избягвала да поглежда. Очите ѝ се разшириха, когато видя твърдия му възбуден член, дръзко показващ се от гнездото тъмни косъмчета.

Пареща червенина заля страните ѝ. Гърдите ѝ се стегнаха толкова, че едва можеше да диша.

— Виждаш ли? — Той се приближи и застана точно пред нея. — За такъв похотлив дивак като мен е необходимо съвсем малко, за да бъда доволен. Но в теб намирам доста неща, които ме привличат. — Той протегна ръка и докосна косите ѝ. — Меки и лъскави, толкова прекрасно дълги. — Хвана няколко къдрици и ги разпиля върху одеялото точно върху гърдите ѝ. — Когато беше гола снощи, косите ти те прикриваха като завеса. Но всяка завеса трябва да бъде отдръпната.

Лекият допир на косите ѝ, ѝ се струваше невероятно осезателен върху гърдите ѝ и тя удивено осъзна, че зърната ѝ се втвърдяват, надигат се, издуват тънката вълна на одеялото.

— И устата ти ми харесва — гласът му бе тих, дрезгав, и тя не откъсваше очи от лицето му като хипнотизирана. Дълбок оттенък на червеното бе потъмнил страните му, а ноздрите му се бяха леко

разширили. — Изглежда някак необичайно... — Показалецът му проследи пицната извивка на долната ѝ устна. — Отвори!

Тя не се подчини. Чувстваше се замръзнала... не, думата бе нелепа заради горещината, която се разливаше по тялото ѝ. Тя бе... омагьосана. Не можеше да стори нищо друго, освен да го гледа втренчено, очаквайки следващата дума, следващото докосване.

Пръстът му се плъзна между затворените ѝ устни и докосна езика ѝ.

— Чудесна уста — промълви той. — Изглежда така, сякаш е създадена да приеме в себе си... какво ли не.

С палеца и показалеца на другата си ръка той нежно, ритмично галеше бузите ѝ, очертавайки подканващи кръгове около устните ѝ.

— Нали?

Пръстът му бе загрубял, твърд, леко солен при допира с езика ѝ. Думите му бяха объркващи и сякаш достигаха до нея много отдалеч. Съзнавайки единствено тези тъмни блестящи очи, които държаха в плен погледа ѝ, и усещането от досега с нахлулия в устата ѝ пръст, тя въобще не разбра в кой момент бе затворила устни около него, сякаш за да го задържи завинаги.

Той трепна така, сякаш го бе ударила, и тялото му внезапно се разтърси.

— Да — пресипнало рече той. — Хубава уста. Но в момента бих предпочел да не правиш това.

Той измъкна пръста си от устата ѝ и отстъпи една крачка назад.

— Сигурен съм, че споменът за това доста ще ме тормози, докато сме на път днес. Но проклет да съм, ако сторя нещо, с което да докажа, че твоят Себастиан е бил прав, и то след всичките тези часове на рицарско въздържание. Мога да чакам. — Той започна да се облича с резки движения. — Макар и не много дълго. Особено, по дяволите, ако продължаваш да се гушиш гола на скута ми.

Тя с мъка си пое дъх.

— Не съм била на себе си. И въобще не е прилично от твоя страна да ми напомняш за това.

Насмешливата му усмивка избледня.

— Права си. Не беше честно. Бог знае, достатъчно лошо е, че сме отговорни за постъпките си, когато сме напълно в съзнание.

Реакцията му я изненада. Бе сметнала, че е далеч по-упорит и арогантен от Себастиан и въпреки това той си бе признал, че е сгрешил, а Себастиан никога не би го сторил.

— Защо ме гледаш така? — попита раздражено той.

— Себастиан вярва, че хората са отговорни за греховете си във всеки момент, независимо дали спят, или са будни.

— Това ни най-малко не ме изненадва. — Той се обърна към нея. — Кое то не означава, че е истина.

— Но понякога, когато някой повтаря нещо отново и отново, то започва да ти се струва истина. — Тя навлажни устните. — Всичко някак се смесва, замъглява се, и ти става все по-трудно да си спомниш кое е истина и кое лъжа.

Изречението му стана някак сдържано и съсредоточено.

— Знам.

И той наистина знаеше. Вече не й оставаше и капчица съмнение, че той знае точно какво имаше тя предвид. Внезапно тя си спомни за белезите по гърба му. Дали и в неговия живот не е имало някой Себастиан, запита се тя.

Той се извърна и облече жакета си.

— И когато това се случи, човек просто започва да се съпротивлява още по-ожесточено.

Тя кимна. Колко странно бе да седи тук и да гледа как един мъж се облича.

— Аз не съм Себастиан Ландфийлд. — Той не я погледна, докато сядаше на леглото и се зае да нахлузва левия си ботуш. — Ти ще видиш, че не съм нежен мъж, но ще бъда честен с теб. Разбирам, че не искаш да попадаш в подобен капан, аз също не искам. Подчини се на волята ми, не ми създавай проблеми, и ще водиш съвсем удобен, мирен живот през следващата една година.

— А после?

— После вече няма да ме интересува. — Той нахлузи и другия си ботуш. — Ще си свободна да правиш всичко, което поискаш.

— Свободна? — попита тя, сепната.

— Ще ти отпусна малка издръжка, докато се омъжиш отново. Бих те посъветвал да напуснеш Шотландия. Опасността ще е по-малка, ако си извън властта на Джеймс. Може би Франция ще е добър избор.

Внезапно ѝ стана ясно, че той говори за нея така, сякаш е в опасност. Но тази мисъл не успя да затъмни предишните му думи.

— Наистина ли ще съм свободна да правя каквото си поискам?

— Не го ли казах вече?

— И никога няма да ме изпратиш обратно при Себастиан?

Той се изправи.

— Каквото и да се случи, повече никога няма да ти се наложи да се срещнеш с Ландфийлд.

Тя се съмняваше, че това е вярно. Себастиан нямаше да се откаже от нея толкова лесно. Но обещанието на Робърт, че никога няма да му я даде, я накара да се почувства така, сякаш бяха свалили от врата ѝ тежък воденичен камък.

— Обещаващ ли? — Тя нетърпеливо махна с ръка. — О, не за Себастиан. Мога да се справя с него. Но наистина ли ще ме освободиш?

Изречението му се смекчи, когато видя копнежа в очите ѝ.

— За бога, нима виждам нещо друго, освен недоверие? Бъди добра, подчинявай ми се и не ми създавай неприятности през идната година, и ще бъдеш свободна да вършиш каквото си поискаш.

Струваше ѝ се прекалено много, за да може да повярва. Обзе я невероятно въодушевление. Ако той бе готов да ѝ даде толкова много само за да си няма неприятности, може би печалбата ѝ от този неприятен брак ще е огромна.

— Това, което искаш, не е невъзможно — внимателно заяви тя. — Но сигурно разбираш, че мога да ти причиня наистина много неприятности, ако реша. Себастиан ме намираще ужасно пакостлива.

Очите му се присвиха.

— Какво се опитваш да кажеш?

Тя помълча за миг, после бързо изрече:

— Къща. Искам къща.

— Наистина ли?

— Само мъничка къща, но трябва да е построена от хубав, здрав камък.

— Като къщата на Себастиан ли?

— Ще гледам въобще да не прилича на неговата, но трябва да е от камък. — И след миг тя добави: — И трябва да има достатъчно място за градинка. Всеки дом трябва да си има градинка.

— И ти отказваш да ми съдействаш, ако не ти осигуря тази собственост? — попита той с копринен глас. — Въобще не обичам алчността, Кейт.

— Не е алчност, когато човек иска награда за услугите си. — Тя го гледаше гневно. — Не искам дворец, а само една къща. Нещо, което да ми принадлежи.

Той изучаваше замислено изражението ѝ.

— Това означава много за теб. Защо?

— Досегашният ми живот ми е показал, че собствеността е всичко на този свят — уклончиво отвърна тя.

— Но не за това искаш тази къща, нали?

Тя не искаше да му отговори. Желанието ѝ бе тайно и единствено нейно. Не искаше да го споделя с никого.

— Не е твоя работа.

— Моя работа е, ако съм принуден да ти го осигуря.

— Искам местенце, което да си е само мое — дръзко рече тя. — Особено място, което да принадлежи единствено на мен, място, което никой да не може да ми отнеме. Ето, казах го. Сега доволен ли си?

— За момента, да.

— И ще ми го дадеш ли?

Замисленият му поглед все още не се отделяше от лицето ѝ, сякаш той чакаше нещо. После кимна.

— Ще ти дам собствена къща.

— Каменна къща?

Той отново кимна.

Облекчение и радост заляха душата ѝ. Тя се усмихна ослепително.

— О, благодаря!

— Значи си можела да се усмихваш. Вече се чудех. — И самият той леко се усмихна. — Знаеш ли, и аз бях решил да ти осигуря място, където да живееш. Иначе въобще нямаше да е удобно.

Усмивката ѝ се стопи.

— Тогава трябваше веднага да ми кажеш.

— Но пък тогава нямаше да имам възможност да те видя без бодливата ти броня. — Той отвори вратата. — Обличай се и след петнадесет минути да си долу. С това темпо ще имаме късмет, ако тръгнем на път, преди да се е стъмнило.

Миг след като вратата се затвори зад гърба му, тя се чувстваше лека като перце, грейнала като слънце. Сега, когато той беше във вратата, тя можеше да си позволи да изрази на воля радостта си. Никой нямаше да види и да отнеме щастието ѝ. Чувстваше се както през онези вълшебни дни на детството, когато двете с Каролин можеха да забравят всичко друго и да се наслаждават на радостта, че живеят, когато всеки ден представяше ново приключение. Пълната свобода все още не ѝ бе дадена, но вече се виждаше на хоризонта, а и животът с Робърт Макдарън не можеше да е толкова ужасен, колкото животът със Себастиан Ландфийлд.

4.

Кейт слезе по стълбите, облечена в същата кафява вълнена пелерина, която бе носила и преди, но косата ѝ сега бе сплетена в дебела плитка. Движеше се пъргаво, по страните ѝ бе избила руменина, а очите ѝ блестяха жизнерадостно. Никога не бе виждал жена, от която да се излъчва по-дръзка жизненост, и все пак в нея още се долавяше онзи крехък копнеж, който се бе появил, щом ѝ каза, че ще ѝ даде собствен дом.

Гавин тихичко подсвирна.

— Няма значение. Да го забравим.

Робърт не откъсваше очи от Кейт.

— Да забравим кое?

— Облога. Зяпаш я така, както зяпаше онзи първия галеон, дето го откъснахме от испанците. — Той пристъпи към Кейт тъкмо когато тя достигна подножието на стъпалата. — Добро утро, милейди. Помните ли ме?

— Разбира се, че ви помня.

Тя се усмихна на Гавин с неприкритост, каквато не бе проявявала спрямо Робърт.

— Та как би могла да те забрави? — Робърт рязко се извърна и се запъти към вратата. — Време е да тръгваме. Доведи я в конюшната.

Усмивката на Кейт се помрачи, докато гледаше как Робърт напуска странноприемницата.

— Какво толкова сторих?

— Той е ядосан на мен, не на теб. Успя ли да похапнеш? Слезе толкова бързо.

— Хапнах малко, докато се сбогувах с Каролин. Бях прекалено развълнувана и не бях гладна.

— Е, не всеки ден се случва на едно девойче да се жени.

— Да се жени? — Тя поклати глава. — Той ще ми даде къща, само моя.

Гавин се изкикоти.

— И къщата струва къде-къде повече от жениха, а?

Тя го погледна несигурно.

— Ние наистина ли сме женени? Всичко това ми се струва много странно.

— Точно така си е, в Шотландия временният брак си е съвсем законен, все едно, че сте се венчали пред свещеник.

— Но сега не сме в Шотландия.

— Робърт е шотландец. И това е достатъчно, за да се смята обвързването ви за валидно.

Тя почувства вълна на облекчение.

— Изглежда, ти не се страхуваш особено много от него.

— Това е така, защото принадлежа на Крейда. На жителите на острова е позволена известна свобода.

— Не, има и нещо повече. — Тя бе забелязала някаква привързаност, някаква нескрита близост, която не се очакваше от господаря и неговия подчинен. — Вие се познавате от дълго време, нали?

Той я погледна преценяващо.

— Доста проникателен ум имаш и знаеш как да го използваш. — Той кимна. — Ние израснахме заедно.

— Като братя?

— В началото, да. — Той се намръщи. — Но по-късно нещо се промени...

— Защо?

— Той се промени. — И с тъга в гласа той добави. — Те го промениха.

— Кои?

Той сви рамене.

— На Робърт не му е приятно да говорим за това.

Очевидно с въпроса бе приключено.

— Но сте роднини, така ли? А как така имената ви са различни?

— Повечето от клановете се женят помежду си. Майка ми беше Мақдарън и се омъжи за един Гордън. Когато той почина, тя ме доведе обратно в Крейда. Така и не успя да хареса низините. Никой от планинците не ги харесва.

— Благодаря ти. — Топла усмивка озари лицето ѝ. — Сигурно си прав — наистина ще се оправя.

— Как ти се струва? — И двамата се извърнаха и видяха Робърт, който водеше Кеърд и една дореста кобила към нея. — Изглежда ми силна и достатъчно кротка.

Кейт пристъпи напред и потупа муцуната на кобилата.

— Прекрасна е — рече тя. — Как се казва?

— Не попитах — призна Гавин.

Тя се намръщи с укор в очите.

— Всяко същество заслужава да си има име. Ще я нарека Рейчъл. — Тя за последен път потупа кобилата, после се приближи към Кеърд и започна да гали муцуната му. — Как си, момчето ми?

Пъстрият кон изцвили и я побутна с муцуна.

— Уморен е — направо каза Робърт. — И ще се умори още повече. Самата ти каза, че ханджията е добър човек. Бихме могли да го оставим тук.

Тя се стегна.

— Той е добър човек, но няма да има никаква полза от Кеърд. Как ще съм сигурна, че няма да го продаде? Нали каза, че можем да го вземем.

— По дяволите, нали ти харесва кобилата? Виж ги и двамата: тя е млада и силна, а петнистият е стар.

— Още една причина да го обичам и да се грижа за него.

— Няма смисъл, Робърт — рече Гавин. — Струва ми се, че този кон за нея е като Крейда за теб.

Тя усети погледа на Робърт върху гърба си, докато облягаше челото си на шията на Кеърд. Той измърмори нещо почти нечуто, после каза на Гавин:

— Оседлай конете ни и сложи на шарения съвсем лек товар. — След тези думи сграбчи китката на Кейт в едната си ръка и юздите на кобилата в другата и ги изведе от обора в двора на конюшнията. — Правиш голяма грешка.

От ръката, която стискаше китката ѝ, сякаш се зараждаше странна топлина, която плъзна нагоре към тялото ѝ, затова тя се опита да се освободи.

— Пусни ме!

— И не ме гледай така. Караш ме да искам да те пречупя.

— Това ще ти хареса, нали? Но ще видиш, че не мога лесно да бъда пречупена.

— Грешниш. — Очите му се присвиха, докато се взираха в лицето ѝ. — Всички жени могат много лесно да бъдат пречупени по точно определен начин.

За миг тя сякаш не разбра думите му, но после смисълът внезапно ѝ се изясни. Почувства как кръвта нахлува в бузите ѝ и за момент остана без дъх.

— Да — ръцете му се обвиха около кръста ѝ и бавно я вдигнаха върху седлото. — Повече няма да видим легло чак докато стигнем до границата, а предпочитам да те обладая за първи път на чисти чаршафи, а не на студената земя. Но не ме изкушавай, Кейт.

Горещина се разля нагоре по гърдите ѝ и ги направи изключително чувствителни. Реакцията ѝ я изплаши, затова тя рязко отвърна:

— Въобще не те изкушавам. Всичко е заради греховната ти плътска природа.

— Много греховна и много плътска. — Тихо се съгласи той. — И много нетърпелива.

После той се обърна към Гавин, който вече извеждаше Кеърд и техните коне от обора.

— Приемам облога. Две лири.

Тревожният поглед на Гавин заснова между безразсъдната усмивка на Робърт и поруменялото лице на Кейт.

— Това не ми харесва. Струва ми се, че искам да оттегля предложението си. Ще се чувствам отговорен за всичко.

— Така ли? Отказваш се? Много жалко. Аз пък смятам наистина много да се забавлявам. — Робърт се извърна. — Какъвто съм си плътски грешник.

Кейт изгледа как той се качва на коня си и излиза от двора на конюшната, после се обърна към Гавин:

— Какъв облог?

— О, никакъв. — Гавин ѝ се усмихна. — Просто още един пример за непослушния ми език, който не умее да стои зад зъбите. — Той се качи на коня си. — Но, изглежда, и ти самата не можеш много-много да си държиш своя. Не бива да бодваш Робърт по самолюбието, докато не се научиш как да го правиш, без да си патиш от последствията. Само гледай мен, аз ще те науча.

Темпото, което Робърт наложи още същия следобед, бе направо изтощително. След три часа всяко мускулче по тялото на Кейт бе схванато и болеше. Когато при залез-слънце най-последно спряха на една поляна, ѝ бяха нужни неимоверни усилия, за да се държи изправена на седлото.

— Аз ще отведа конете на водопой при потока — каза Гавин, докато сваляше Кейт на земята. — Седни и си почини.

Тя поклати глава.

— Те са мои. Аз ще ги напоя.

Тя пое юздите на кобилата и на Кеърд и ги поведе по пътеката през гората към потока. Там коленичи и наплиска лицето си. Смътно съзнаваше, че Гавин и Робърт си говорят за нещо, но бе прекалено уморена, за да разбере за какво става въпрос.

Когато след няколко минути вдигна глава, Робърт се бе облегнал на едно дърво и я наблюдаваше.

— Няма нужда да ме чакаш, милорд. Мога и сама да се върна. Просто исках да се поосвежа.

— И се опитваше да не припаднеш — грубо отвърна той. — За бога, само не ме лъжи. Знаем колко уморена трябва да се чувстваш. Днес наистина ви накарах да яздите до преумора.

— Не съм свикнала да яздя толкова дълго. Утре ще се справя по-добре. — Тя се насили да стане на крака и отново да хване юздите на конете. — Ще помогна на Гавин да...

— Гавин не се нуждае от помощ.

— Раната му...

— Раната му оздравява. — Робърт пристъпи напред, качи я отново на кобилата и хвана юздите на двата коня. — И никак няма да му е приятно ти да го глезиш. Той е планинец.

— А нима планинците не се грижат един за друг?

— Те се грижат един за друг. Не молим за помощ разни чужденци.

Чужденци. Думата прокънтя някак глухо и болезнено в душата ѝ. Да, точно такава бе тя, винаги е била точно това. От мига, в който се бе родила, тя винаги бе чужденката, външният човек, който наднича вътре.

— За бога, какво ти става? — Робърт бе приковал поглед в лицето ѝ. — Добре тогава, помогни му. Мъчи се, докато припаднеш. Защо ли въобще ме е грижа за теб?

— Точно така, не бива да те е грижа. — Тя отново го бе ядосала, но бе прекалено уморена, за да се занимава с това. — За теб не съм никаква. Просто... чужденка.

— Ти си нещо повече. Една създаваща проблеми жена, която...

— Която кралицата те е принудила да вземеш за съпруга — внезапно се разгорещи тя. — А ти си един пират престъпник, който би трябвало да е обесен и оставен на гаргите да го изкълват, ако не му бе дадена възможността да се ожени за мен. Затова повече не искам и да чувам за проблемите, които ти създавам.

Той замръзна на мястото си.

— Виждам, че Гавин пак се е раздрънкал.

— Той казва, че те наричат Черния Робърт. И беше много мило, че поне някой се сети да ме предупреди с какъв човек ще си имам работа през следващата година.

— Хрумвало ли ти е, че и аз не знам почти нищо за теб?

— Та какво толкова има да знаеш? — предпазливо попита Кейт. — От съвсем малка живея със Себастиан и Марта. Сигурна съм, че можеш да си представиш колко лишен от приключения е подобен живот. Никакви пътувания, никакви морски пътешествия.

— Понякога не е нужно да пътуваш надалеч, за да намериш приключения. Какво представляваше животът със Себастиан?

Самота, отчаяние, страх, всичко в нея се свиваше и повяхваше. Тя срещна погледа му. Тя колебливо рече:

— Ставах призори и помагах на Марта с домакинската работа. В десет часа идваше учителят Джиунт и ми даваше уроци.

— Какви уроци?

— Математика, френски, география... — Тя неопределено махна с ръка. — Милейди... кралицата искаше да получи образование, подобаващо на благородничка. Точно затова и изпрати Себастиан да ми купи кон.

Робърт погледна към Кеърд.

— Обзалагам се, че никога не е виждала този екземпляр.

— Разбира се, че не е. Тя оставяше всичко в ръцете на Себастиан.

— Учила ли си се да свириш на някакъв музикален инструмент?

Тя поклати глава.

— Себастиан твърдеше, че музиката насърчавала безнравствеността.

— Да, сигурен съм, че щеше да те направи още по-безнравствена, отколкото си. А какво правеше след уроците?

Тя се намръщи объркано. Тези незначителни подробности едва ли представляваха някакъв интерес за него.

— По цял следобед учех Светото писание заедно със Себастиан, ако той не пътуваше някъде из енорията, за да посещава вярващите. — Тя внезапно си припомни как седеше часове наред на столчето до прозореца, опитвайки се отчаяно да се задържи права, защото добре знаеше колко жестоко щеше да е наказанието, ако не е съсредоточена. — Когато той не бе у дома, ми позволяваха да излизам на разходка или да яздя Кеърд.

— Сама?

Тя кимна.

— Казах ти вече, че той не обичаше да се срещам с хората от селото.

— Да, каза ми. — Тя виждаше прикрития гняв в думите му. — Та как съм могъл да забравя? — Той понечи да се отдалечи. — Седни и почини.

— Мога да помогна.

— Би могла — ядосано каза той, — но няма. Утре ще пътуваме от зазоряване до тъмно и искам да си в състояние да издържиш на темпото.

— Аз съм силна. Ще издържа.

Тя остана седнала на мястото си и започна да наблюдава как той помага на Гавин да спретне бивака. Движеше се пъргаво и грациозно, чевръсто се залавяше с всяка задача, като вършеше повечето работа, но така, че Гавин да не го забележи. Оставяше на приятеля си да свърши нещо, за да се чувства и той полезен, но не чак толкова много, че да напруга неукрепналите си сили и през цялото време отвлечаше вниманието му с безгрижен разговор. Тя внезапно осъзна, че по пътя той се бе отнасял с Гавин по същия начин. Макар че темпото бе изнурително, той все намираще начин да улесни нещата за ранения си приятел.

Ние се грижим за нашите.

Кейт почувства непоносимо болезнена завист и копнеж. Каква глупачка е само! Тези планинци и техните обичаи нямаха нищо общо с нея. Тя можеше и сама да се грижи за себе си и нямаше нужда от подобно другарство.

Това ѝ се струваше абсурдно. Чувстваше се толкова изморена, че направо не можеше да повдигне главата си, и въпреки това сънят все не я спохождаше. Сигурно нощните звуци в гората я безпокояха. Не, не беше заради шумовете. Не можеше да се лъже. Знаеше точно защо не може да заспи.

Тя помръдна в одеялата си и бавно се обърна към топлината на пламъците.

Робърт я наблюдаваше от другия край на огъня.

Тя се стегна, очаквайки той да проговори.

Но той не каза нищо. Просто лежеше там, а черните му очи, напрегнати и нетрепващи, бяха приковани върху нея със същото изражение както тази сутрин в спалнята в странноприемницата.

Гърдите ѝ се издигаха и спускаха така, сякаш беше тичала, и всеки път, когато се докоснеха до одеялата върху нея, зърната ѝ ставаха по-твърди и по-чувствителни. Горещината от огъня сякаш я поглъщаше цялата и пареше плътта ѝ.

Мълчанието се проточи прекалено дълго. Трябваше да го наруши.

— Аз... не мога да заспя — прошепна тя.

— Знам.

Тя продължи да държи очите си плътно затворени, опитвайки се да го изключи от съзнанието си.

— Бурята — рече той.

Тя отново отвори очи.

— Ти се чудиш за какво е това бързане. — Той замълча за момент. — Наближава страшна буря. Искам да сме отвъд границата, когато ни настигне.

Думите му ѝ се сториха напълно безсмислени. Денят бе преминал ясен и слънчев, нито едно облаче не се бе появило по небето.

— Дъждовете вече минаха. Откъде знаеш, че ще има още лошо време? Не идва никаква буря — твърдо заяви тя.

— Грещиш. — Той ѝ обърна гръб и притегли одеялото си около раменете си. — Бурята идва.

Гавин спря коня си върху възвишението, обърна се към Кейт и посочи на север.

— Тези земи са на Ангъс.

Плодородни пасища се простираха пред тях, а в далечината Кейт забеляза голяма къща от червени тухли и няколко други постройки, разположени на върха на малък хълм. Имението не изглеждаше разкошно, но имаше вид на заможна и добре поддържана.

— Чудесно имение — рече Кейт. — И тухлите са почти също толкова солидни за строеж, колкото е и камъкът.

— Радвам се, че го одобряваш — насмешливо отбеляза Робърт и се обърна към Гавин: — Май забравих да ти кажа колко непоколебима е съпругата ми в избора си на камъка като строителен материал за новия си дом. Може ли да попитам защо си така пристрастена към камъка, Кейт?

Тя изненадано го погледна.

— Защото не гори.

— Е, наистина ще е доста трудно да запалиш камък.

— Почти невъзможно е. Ето защо Себастиан искаше новата му къща да е построена от камък.

— *Новата* къща?

Тя кимна.

— Старата беше от кирпич и имаше сламен покрив.

— И взе, че изгоря?

Той я гледаше с леко озадачена усмивка, в която се долавяше и насмешка. Искаше ѝ се да не му казва истината, но пък той изглеждаше толкова сигурен, толкова уверен, че това я раздразни и внезапно ѝ се прииска да го стресне.

— Не, аз я изгорих.

Гавин зяпна изненадано, но за нейно разочарование изражението на Робърт не се промени.

— Колко интересно. Надявам се, че няма да ти стане навик.

— Случайно ли стана, Кейт? — попита Гавин.

— Направих го нарочно. Една нощ, след като ме бе наказал, аз запалих завесите със свещта — рече тя и добави ожесточено: — Той си го заслужаваше!

— Сигурен съм, че е било така — каза Робърт. — Просто се чудя, как ли са успели той и милата му съпруга да се измъкнат невредими от пожара.

Тя се намръщи.

— После се разколебах. Върнах се в къщата и ги събудих.

— Голяма грешка — промърмори Гавин.

— Бях още само на десет години — каза тя в своя защита. — Бях много ядосана и знаех, че те си го заслужават, но просто не можех да ги оставя да умрат. Щеше да е грях и щях да съм точно като майка си. — След миг тя добави разпалено: — Но не съжалявам, че го сторих. И бих го сторила отново.

— Смъртта никога не е приятна, нито пък трябва да бъде приемана лекомислено. — Устните му мрачно се присвиха. — Но някои хора заслужават да умрат. Чудя се какво ли наказание е наложил Себастиан на едно десетгодишно дете, за да го подтикне към подобни деяния?

Тя се опита да свие рамене с безразличие.

— Една вечер той ме хвана да надничам през прозореца на господин Брелъм.

— Господин Брелъм?

— Пекарят. Къщата му се намираше на края на селото.

— А ти защо надничаше през прозореца му?

— Ти защо мислиш? Защото ми харесваше. — Тя прехапа устни, преди да избухне: — Това беше отдавна. Сега няма никакво значение. Защо въобще ме разпитваш?

— По природа съм много любопитен.

Гавин се намръщи.

— Тя е права. Не ни влиза в работата, Робърт.

— Може би е така. — Робърт саркастично се усмихна. — Но аз искам да знам. Ако не искаше да отговаря на въпросите ни, нямаше да ни каже за това, че е изгорила къщата. Какво толкова интересно имаше в къщата на пекаря?

— Нищо. — Тя видя, че той недоверчиво повдигна вежди и рече: — Те бяха... те много се смееха. Приятно бе да ги гледа човек. Той бе млад мъж, а жена му едва ли бе по-възрастна от мен сега. Ходех до къщата им, когато бе време за вечеря, и ги гледах как приготвят масата. Имаха малко момченце, което пълзеше из кухнята и все им се пречкаше... Никога не бях виждала такова семейство... Не знаех, че може да е така. Не правех нищо лошо. Просто исках да ги погледам.

— И какво направи Себастиан, когато те хвана?

— Завлече ме в къщата и ме накара да им се извиня и да призная греха си. — Тя преглътна. — Толкова се срамувах!

— Какъв грях?

— Алчност. Той каза, че съм ламтяла за онова, което те имат.

— А така ли беше?

— Да — прошепна тя. Наистина бе желала да попие тяхната любов, доверието им и тази приказна липса на страх. Искаше да се изпълни с всичко това, да го задържи в себе си, за да я утешава в студената, пуста къща на Себастиан. — Не можех да спра да плача. Те бяха много мили. Казаха на Себастиан, че е съвсем естествено едно дете да е любопитно. Той не искаше и да чуе. Познаваше ме. Знаеше защо съм отишла там. — Тя си пое дълбок, колеблив дъх. — Заведе ме обратно в къщата си и ме би, докато не можех повече да стоя на краката си, и през цялото време ми повтаряше, че онова, което съм видяла в къщата, никога няма да бъде за мен. Никога няма да имам дом или хора, които да ме обичат. Не съм била достойна. Трябвало да забравя всички мисли за подобен живот и да се примиря с мисълта, че съдбата ми е винаги да съм с него.

— Божичко! — промълви Гавин.

Робърт не казваше нищо, само я гледаше безстрастно.

— Живяхме в странноприемницата, докато Себастиан получи от милейди пари, за да си построи нова къща. Докато бяхме там, се запознах с Каролин.

— И тогава той построи къщата от камък — рече Робърт. — Той подозираше ли, че си го сторила умишлено?

— Аз му казах, че е така.

— Още една грешка. Сигурно наказанието е било още по-жестоко.

— Това нямаше значение — прошепна тя. — За първи път не се чувствах безпомощна. Бях направила нещо.

— Определено си направила нещо — сухо повтори Робърт. Погледът му се отправя към къщата в далечината. — Да се надяваме, че Ангъс няма да си навлече гнева ти.

— Знаеш, че няма да е същото — рече тя. — Никога не бих сторила нещо подобно на човек, който не ми е враг.

— Робърт, ще се срещнем в конюшните. Искам да видя новите коне, които Ангъс е задигнал от англичаните. — Гавин лукаво погледна през рамо Кейт. — И обещавам да не казвам на Ангъс каква опасност се е задала на хоризонта.

Кейт гледаше как той се отдалечава. Робърт я изнервяше. Тя никога не можеше да отгатне какво точно си е наумил той, и тази мисъл я дразнеше. Непрестанно я наблюдаваше и през последните няколко дни тя ставаше все по-напрегната заради това. Често се случваше да се извърне, засмяна от думите на Гавин, и да открие, че Макдарън се е втренчил в нея с онова съсредоточено изражение, което винаги я караше да се чувства неловко.

Предпочитам да те обладая за първи път върху чисти чаршафи.

Думите му изникнаха в съзнанието ѝ така неочаквано, че тя внезапно осъзна как умишлено се е старала да ги забрави.

— Да — погледът му се върна върху лицето ѝ, и сякаш прочете мислите ѝ. — Знаеше, че това рано или късно ще дойде. Изразих се съвсем ясно. Ангъс няма нужда от жени в живота си, но пък има двама сръчни слуги, които поддържат къщата чиста и подредена, така че може да ни осигури онова, от което имаме нужда.

Чисти чаршафи. Тя се опита да пропъди от съзнанието си образа на голото му и възбудено тяло и блесналите очи, с които я гледаше. Пое си колебливо дъх и се постара гласът ѝ да прозвучи язвителен и сърдит:

— Говори за себе си. Аз определено не се нуждаю от нищо.

— Ще започнеш да се нуждаеш. — Той се усмихна. — Не харесвам съпротивляващи се жени. Ще се погрижа и ти да се нуждаеш от това, колкото и аз.

— Гавин казва, че е важно да не се сдобием с дете. Нима би поел такъв риск само заради похотта си?

— Похотта не е нещо маловажно, пък и аз мога да взема някои предпазни мерки.

Той имаше отговор за всичко, а тъй като самата тя не знаеше нищичко за тези проклети предпазни мерки, не можеше да спори с него. Затова пришпори коня си в тръс и се отдалечи напред.

Когато вече бяха само на няколкостотин метра от конюшните, видяха, че Гавин се връща при тях, яхнал коня си.

— Робърт! — Той махна с ръка по посока на двора на конюшните, където се виждаха множество мъже и коне. — Ангъс тъкмо тръгва да плякосва. Иска и ние да идем с него. Какво мислиш?

— Мислех, че вече си видял достатъчно кръв и слава — сухо отвърна Робърт.

— Няма да има чак толкова кръв, а и ще ни отнеме едва няколко часа. Смятат само да нападнат конюшните на граф Кавендиш за няколко расови кобили, за които Ангъс твърди, че ще бъдат много пощастливи в Шотландия. Англичаните не могат да оценят по достойнство добрия кон. — Очите на Гавин искряха. — Разбира се, ако не ти се ходи, сигурен съм, че Ангъс би ти влязъл в положението. Вече му обясних, че току-що си се оженил и предпочиташ да се сгушиш до огнището като питомно котенце.

— Колко мило от твоя страна.

Гавин махна с ръка.

— Та за какво е оръженосецът, ако не се грижи за удобството на господаря си? Ще идем ли?

— Ще си помисля. — Той погледна Кейт и посочи един нисък, набит мъж в средата на групичката конници в двора. — Ела, за да те представя на своя роднина.

— И ти ли си сроден с него? — Ангъс Гордън имаше рядка, вече прошарена, червена коса и грубо изсечени черти на лицето и никак не приличаше на Робърт. — Мислех, че е роднина на Гавин.

— А Гавин пък е мой роднина. — Той сви рамене. — Все едно е. Всички сме свързани.

При думите му тя усети остро бодване на копнеж. Какво ли е да си свързан с други хора по такъв начин, че като стигнеш някое място, да знаеш, че ще бъдеш радушно приет?

— А, Робърт, момчето ми! Доколкото чувам, доста зает си бил? — прогърмя гласът на Ангъс Гордън, когато те се приближиха. —

Каж ми, да си женен за някаква хленчеца англичанка също така забавно ли е, както да крадеш злато от испанците?

— Наистина има моменти на опасност. — Робърт махна към Кейт. — Съпругата ми, Кейт. И тъй като тя има добро сърце, ще извини липсата ти на любезност, Ангъс.

— Сигурен съм, че вече е разбрала колко си различен от онези лигльовци, при които е израснала. — Той я огледа със студен преценяващ поглед. — Чудесни очи, хубави гърди, само че ханшът ѝ е прекалено тесен за раждане на деца.

Кейт се почувства като овца на градския пазар. Винаги бе мразила да я карат да чувства собствената си безпомощност, ето защо реши, че няма да извини точно тази проява на нелюбезност. Тя подкара коня си сред събралите се конници и застана точно пред Ангъс. После погледът ѝ с умишлено пренебрежение обходи ниското му набито тяло и тя със сладък глас каза на Робърт:

— Разбирам защо иска да го придружиш, милорд. Един така дребен и недорасъл човечец сигурно се нуждае от закрилник.

Гавин побърза да приглуши изсумтяването си.

— Закрилник! — Лицето на Ангъс се изкриви от ярост и обида. — Не ми трябва никаква... — Той млъкна, после отчетна глава и гръмогласно се разсмя. — Браво, момичето ми! — Той се обърна към Робърт: — Сигурен ли си, че не е шотландка?

— Англичанка е — отвърна Робърт. — И при това уморена. Ще ни приютиш ли за тази нощ?

— Че кога съм ти отказвал подслон? — попита Ангъс. — Дори и когато Джейми беше ужасно недоволен от теб. Имал ли си пак проблеми с неговия човек, Малкълм?

— Не, но пък и не съм се прибирал у дома вече повече от година. Сигурен съм, че щом веднъж се прибера в Крейда, Малкълм ще ми осигури достатъчно проблеми. И трябва да те предупредя, Джеймс все още е направо бесен заради мен.

— И все пак ще намеря къде да приютя теб и тази англичанка. — Ангъс се ухили. — Само че, за да успокоя съвестта си, ще трябва да отмъкна поне още три кобили от Кавендиш. Не бих искал някой да си помисли, че съм станал поклонник на ония англичани — изражението му помръкна. — Станали са прекалено самоуверени, щом си

представят, че могат безнаказано да убият една шотландска кралица. Чу ли вече за Мария?

Робърт замръзна.

— Мария?

— Обезглавили са я преди четири дни. — Ангъс сви рамене. — Знаеш, че самият аз никога не съм бил сред поддръжниците ѝ, но не ми харесва ония проклети англичани да убиват, който и да е шотландец.

Шокът, последван моментално от прилошаване, заляха Кейт. Мария, кралицата на Шотландия, бе мъртва. Нейната майка бе мъртва.

— Сигурен ли сте? — прошепна Кейт. — Как... е умряла?

Ангъс я погледна любопитно.

— Добре ли си, момичето ми? Изглеждаш ми малко бледа.

— Как е умряла? — повтори тя.

— Казах ти, на дръвника.

— Не, не това... исках да кажа. — Тя повдигна ръка към треперещите си устни. — Тя... достойно ли умря?

— По-добре, отколкото бе живяла — рече Ангъс. — Да, чух, че умряла дръзка и храбра като истинска кралица. Вестоносецът ми каза, че била с кървавочервена наметка и със златна перука и била красива както в младостта си. Когато палачът я обезглавил, перуката паднала. — Той присви очи, загледан в лицето ѝ. — Май новината ти идва много. Твоите хора да не са били сред онези, дето подкрепят претенциите, на Мария за трона?

Кейт не отговори. Кървавочервена наметка.

Робърт побърза да се намеси.

— Родителите на Кейт са мъртви, а и съм сигурен, че настойникът ѝ не е хранел топли чувства към Мария Стюарт. — Той се обърна към Кейт. — Не съм ли прав, Кейт?

Тя безмълвно кимна.

— И нищо чудно, че изглежда сащисана. От грубия ти език на всеки ще му се преобърне стомахът.

Подозрителното изражение на Ангъс се смени със съжаление.

— Мислех, че е по-силна от повечето англичани. Не исках да те отвращавам, момиче.

— Ще се оправи, само трябва да си почине. — Робърт се обърна към Гавин. — Заведи я в къщата. Пак в същата стая ли ще ме сложиш, Ангъс?

Ангъс кимна, като не отделяше очи от Кейт.

Гавин слезе от коня си и хвърли юздите на едно момче.

— Значи довечера няма да ходим да плякосваме? — разочаровано попита той Робърт, докато сваляше Кейт от седлото. — Щеше да излезе чудесен разказ, когато се върнем в Крейда.

— Утре трябва да тръгнем рано. — Робърт слезе от коня си и се обърна отново към Ангъс: — Имаш ли малко време, преди да посетиш Кавендиш, да ми покажеш новите си придобивки?

Вниманието на Ангъс бе моментално отвлечено от Кейт и върху лицето му грейна усмивка, докато се смъкваше от коня.

— Ще намеря време. Искам да ти покажа какво изпускаш, докато си седиш на онзи пуст остров без достъп до хубави коне. Макар че винаги можеш да се позабавляваш, като откънеш нещичко от първокласната стока на Малкълм. — Той се засмя, развеселен от тази мисъл, и сграбчи Робърт за рамото. — Хайде, идвай, ще ти покажа една от най-хубавките кобили, които някога си виждал.

Кейт гледаше от прозореца как Ангъс и неговите мъже излизат от конюшната и се отправят на юг към границата.

Идва буря.

Тя не разбра тези думи, когато Робърт ги изрече, но точно това е имал предвид. Знаел е, че майка ѝ ще умре. Знаел е още когато я бе отвел от Себастиан, че кралицата смята да обезглави майка ѝ.

— Добре ли си?

Тя се извърна и видя Робърт, застанал на вратата.

— Да. — Тя отпусна ръцете си, досега свити в юмруци, и се насили да се усмихне. — Не зная защо се разстроих толкова. Беше много глупаво от моя страна. Дори не си спомням да съм я виждала. Никога не е идвала, нито пък ми е писала писмо. След като се е отказала от мен, все едно повече не съм съществувала за нея.

— Да чуеш, че някой е бил обезглавен, никога не е приятно изживяване. Не се изненадвам, че си разстроена.

— Не съм чак толкова чувствителна. Винаги съм знаела, че може да се случи. Себастиан ми казваше, че някой ден на Елизабет ще ѝ омръзне да търпи греховността на майка ми.

Устните му се присвиха.

— Защо, по дяволите, накара Ангъс да ти описва как е умряла?

— Цял живот слушам колко греховен живот е водила. Трябваше да знам, че не е завършил по същия начин, че все пак тя притежава някакво достойнство. Храбростта също е добродетел. — Кейт скръсти ръце на гърдите си, за да спре треперенето им. — Става студено, не мислиш ли?

— Не, но ще засилим огъня. — Той коленичи и хвърли още една цепеница в камината. — Казах на слугите да отидат да си почиват. Те са по-скоро приятели, отколкото слуги на Ангъс, а и аз не исках да клюкарстват колко разстроена си била.

— Съжалявам, че създавам толкова проблеми.

— Няма проблеми. Помолих Гавин да се опита да намери нещо в кухнята и да донесе вечерята тук, горе.

— Благодаря ти. Много си мил.

Той се изправи и остави ръжена настрани.

— Мили боже, сигурно наистина си много разстроена, за да ме прецениш така погрешно.

— Ти можеш да бъдеш мил. Отнасяш се мило с Гавин. Понякога ми приличаш на свиреп сокол, който разперва криле над него, за да го защити от всякакви беди.

Кейт се чувстваше ужасно уморена. Когато тръгна към камината, погледът ѝ попадна върху леглото и думите, които той бе изрекъл на хълма, отново се върнаха в съзнанието ѝ.

— Чисти чаршафи.

— За бога! — избухна той. — Не се нуждая чак толкова отчаяно от жена, че да се възползвам от едно напълно лишено от чувства тяло, като кукла.

— Нима? — струваше ѝ се, че няма никакво значение. Седна на един стол с висока облегалка до огъня и се загледа в танцуващите пламъци.

— Когато Гавин ти донесе вечеря, трябва да я изядеш. Разбра ли?

Тя кимна.

— След това трябва да си легнеш и да забравиш всичко.

— Ще се оправя.

Тя смътно усещаше, че той все още стои там и я гледа. После измърмори някаква ругатня и затръшна вратата.

Кейт облегна глава на облегалката на стола. Пламъците блещукаха с алено сияние в сгъстяващия се мрак, дръзки и ярки като кървавочервена наметка...

Робърт погледна недокоснатата храна на подноса.

— Трябваше да я накараш да яде.

— Не била гладна. Каза, че си ляга. — Гавин прекоси стаята и изчезна в кухнята. След малко излезе от там с бутилка уиски в ръка. — Погледни какво намерих. Сигурен съм, че Ангъс не би имал нищо против. Винаги можем да му кажем, че просто сме искали да вдигнем тост за успеха му срещу англичаните. Коя бе действителната причина да не идем с него?

— Прекалено опасно е. През следващите няколко месеца всяко действие срещу англичаните ще бъде отдавано на екзекуцията на Мария. Нямам желание някой да свърже женитбата ми с личен интерес да отмъщавам за нея.

— Чудех се защо толкова бързо се опита да отвлечеш вниманието на Ангъс — намръщи се Гавин. — Ние можем да му се доверим, Робърт.

— Той е любопитен, а любопитните мъже си правят разни заключения. А заключенията са опасни. — Погледът му се върна пак към стълбището. — Как ти се видя тя?

Гавин сви рамене.

— Нали и ти беше при нея.

— Това не е отговор — рязко рече Робърт. — По дяволите, как изглеждаше? По-добре ли ти се стори?

— Изглеждаше така, сякаш й се привиждат призраци. — Гавин замълча, после добави: — Но всички ние трябва да се изправяме пред своите духове сами. Не можеш ти да се пребориш с тях вместо нея.

— Защо, по дяволите, ми трябва да опитвам? — Робърт се приближи към масата пред камината. — Я донеси онова уиски. Май наистина се нуждая от сгряване.

— Или от замайване. — Гавин постави бутилката на масата за карти и седна срещу него. — Сигурен съм, че не за това си се готвил тази вечер. Така беше пламнал по нея, че поне десетина пъти по пътя насам ми се стори, че ще се предадеш.

— И аз така мислех. — И в момента я желаеше. Никога не бе желал жена по-трескаво, и отлагането на желанието му сега направо го разкъсваше... както и някаква болезнена нежност, с която започна да се бори още от мига, в който я видя. Защо ли не можеше да се отърси от тази нежност и да вземе своето?

— Тя е храбро девойче. Тежко е да я гледа човек как страда.

Робърт не го погледна, вместо това се пресегна за бутилката.

— Раздавай картите.

Морска сирена!

Не можеше да диша! Дробовете ѝ се изпълваха с вода. Задушаваше се! „Чакай, моля те, почакай...“

— Какво става, по дяволите?

Някой я разтърсваше здравата, откъсваше я от сините дълбини.

— Събуди се!

Кейт отвори очи и видя над себе си лицето на Робърт.

Безопасност. Подслон. Дом.

Тя се хвърли в прегръдките му, а сърцето ѝ биеше така лудо, че сякаш всеки миг щеше да скочи в гърлото ѝ и да я задуши. Ръцете ѝ се вкопчиха яростно, отчаяно около него.

— Тя си отиде!

— Шшт... — Робърт зарови пръсти в косите ѝ. — Сигурно си сънувала кошмар.

Тя се опита да се откопчи, но той не ѝ позволи.

Тя отново се отпусна в ръцете му. Трябваше да се остави на инстинкта си. Бе прекалено слаба, за да се бори сега.

— Тя си отиде. — Кейт хлипаше толкова силно, че едва успя да изрече думите. — Сирената! Морската сирена...

— Успокой се. — Робърт започна да гали косите ѝ. — Не може да е било чак толкова лошо. Та това е само един сън.

Сълзите се лееха по бузите ѝ.

— Точно това се опитвах да му кажа. Не е грях... просто един сън.

— Да кажеш на кого?

— На Себастиан. Но той не искаше и да чуе. Марта донасяше... пръчката.

Робърт замръзна.

— Пръчката?

— Заради съня. Морската сирена...

— Какво общо има тази морска сирена?

— Това е тя. Не разбираш ли? Това е тя.

— Мария?

— Майка ми. — Безумните думи неистово се сипеха от устните й. — Той казваше, че да я сънувам е грях. Но аз никога не го чувствах като грях. Не съм грешна!

— Господи!

За момент тя замълча, опитвайки се да овладее треперенето. Не бива да е толкова слаба.

— Сега вече можеш да ме пуснеш.

— Шшт. — Ръцете му се стегнаха около нея. — Ще правя това, което искам.

Тя изпита благодарност, че не иска да я пусне. Чувстваше се така, сякаш той е единствената яка скала в бурно море. Но морската сирена властваше над морето...

— Прости ми. Трябва ми само малко време. Когато ме държиш така, се чувствам...

— В безопасност — довърши той вместо нея. — Знам.

— Да, но е толкова странно, нали? Та понякога аз почти се страхувам от теб...

— Изненадан съм, че си го признаваш.

— И аз. Струва ми се, че не съм на себе си. Мили боже, мразя да се чувствам толкова слаба. Направо ми се повдига от отвращение.

— Надявам се да успееш да се сдържиш. Мога да понеса сълзите, но другото няма да ми е по силите.

Кейт затвори очи и се остави на вълните от сила и сигурност, които се излъчваха от него. Долови миризмата на кожа, на подправки и на уиски, която го обгръщаше.

— Защо точно морска сирена? — попита Робърт.

Тя не биваше да му казва. Бе направила грешката да го сподели със Себастиан, и след това трябваше да понесе последствията. Но той не беше Себастиан, а тя изпитваше нужда да му каже. Повече не можеше да понася самотата.

— Заради онези плакати.

— Плакати ли?

— Нали знаеш какво символизира морската сирена? — прошепна тя.

— Да, проститутка. Но ти не би трябвало да знаеш това.

— Знаех от малка. Себастиан ми каза. Той ми каза всичко за нея.

— Например?

— След като съпругът ѝ, лорд Дарили, бил убит, хората от Единбург заподозрели, че тя е съучастничка в това престъпление. Мислели, че тя е убила съпруга си, за да може да се омъжи за любовника си лорд Ботуел. Разлепили плакати навсякъде, на всяка къща и на всяка стена в Единбург. — Тя замълча. — Морска сирена с корона на главата си.

— И това ли сънуваш?

Тя кимна отсечено.

— Но в съня ми няма убийства или сласт. — Гласът ѝ се снижи. — Намирам се някъде дълбоко в морето. Водата е синя и копринено красива и аз съм щастлива. Чувствам се свободна и в безопасност, сякаш мястото ми е точно там. — Тя направи кратка пауза. — И тогава идва тя.

— И ти повече не си щастлива?

— Отначало съм много щастлива. Тя е толкова красива! Косите ѝ се носят около нея като златисти водорасли и тя ми се усмихва.

— И после?

— После ме оставя — тъжно рече тя. — Отдалечава се и ме оставя сама. Опитвам се да плувам след нея, но тя е прекалено бърза и водата става все по-тъмна и вече нищо не виждам около себе си. Само зървам тук и там странни създания с огромни зъби и знам, че те ще ме погълнат, ако не успея да плувам много бързо и да я настигна. Но не мога. Морето вече не е безопасно и внезапно разбирам, че не мога да дишам под водата. Сирената ме поглежда през рамо и ми се усмихва. — Сълзите отново се ронеха по страните ѝ, затова тя избърса буза в ризата му. — Сам виждаш, сънят не носи никому зло.

— Освен на теб.

— Освен на мен — повтори тя. — Май ти намокрих ризата.

— Ще изсъхне.

— Този път тя си отиде завинаги. Повече никога няма да се върне.

— Наистина, вече никога няма да се върне.

— Странно. Тя заемаше толкова важно място в живота ми, а аз така и не я видях. Когато бях малка, си мислех, че някой ден ще дойде и ще ме отведе. Мислех си, че ако успея да я опозная, да науча всичко за нея, ще мога да сторя нещо, което да я накара да ме обикне. Но тя никога не дойде.

Кейт помълча.

— Аз не съм като нея. Независимо какво приказват за мен, аз не съм като нея.

— Откъде знаеш? Какво знаеш?

— Всичко.

— Всичко, което Себастиан е искал да знаеш за нея.

— Тя е била себична и капризна и е била прелюбодейка.

— И аз така съм чувал. — Той замълча за момент. — Също така съм чувал, че била жизнерадостна, очарователна и храбра. Половина Шотландия бе готова да се бие под нейното знаме.

— Но не и ти.

— Аз се бия само под знамето на Крейда.

— Но ти никога не би се съгласил да се биеш за нея — настоя Кейт.

— Никога не бих я последвал, защото предводител, който се ръководи от импулсите си, ще те доведе до унищожение. Мария винаги е била ръководена от чувствата си, а не от разума.

— И аз никога няма да бъда като нея. Не можем да избегнем произхода си, но можем да избираме какви да станем. Вземи това, което ти харесва, а останалото зарежи. Вземи храбростта на Мария и остави липсата ѝ на далновидност. Приеми като дар нейната жизнерадост, а отхвърли страстта ѝ към властта.

— Себастиан би казал, че това е невъзможно.

— Аз пък казвам, че е. Винаги можеш да контролираш себе си, да станеш, каквато искаш, каквото искаш.

Тя отново долови онова излъчване на непоколебима решителност, което винаги го съпровождаше.

— Защото ти умееш да го правиш?

Отначало ѝ се стори, че няма да отговори. Но после той каза:

— Да, защото аз го мога.

— Не е толкова лесно. Мога да избирам, докато съм будна, но когато спя... — Внезапно я осени една мисъл. — Ти сънуваш ли понякога?

— Всички сънуваме.

— А лоши сънища?

За момент той остана смълчан.

— Вече не.

Тя отвори уста, за да попита какви са били тези сънища, но веднага я затвори, без да каже нищо. Той учудено повдигна вежди.

— Нямах повече въпроси?

— Ако започна да те разпитвам и да се ровя в сънищата ти, няма да съм по-добра от Себастиан. Ти не искаш да говориш за сънищата си.

— Наистина не искам да говоря за тях. — Той помълча един миг. — Но ще ти кажа как се отървах от тях. Често се будех нощем, облян в студена пот, и не можех повече да заспя. Но една нощ повече не можех да понеса това. Отидох в конюшнията, оседлах коня си и напуснах замъка. Известно време яздих безцелно и после отидох в пустошта.

— В пустошта?

— Северната страна на острова е осеяна единствено с черни камънаци и отвесни скали. Наричаме я пустошта.

Тя внезапно си го представи сам и изтерзан, а нощният вятър развява косата му, докато той язди по този пуст бряг.

— Защо отиде там?

— Не зная. Но седях на скалите цяла нощ и гледах тюлените и морските лъвове на скалите долу, до морето. Всяка пролет стотици тюлени идват в тази част на острова, за да родят малките си. Животът... — Той замълча, припомняйки си всичко. — След тази нощ всеки път, щом се събудех от кошмар, отивах на скалите в пустошта. До края на лятото повече нямах кошмари.

— Мислиш, че това те е излекувало?

— Не знам. Може би.

— Ти наистина го вярваш. Тюлени и морски лъвове...

— Но никакви морски сирени — тихо рече той. — Никога не съм виждал такова същество.

— Ще ме заведеш ли там?

— Някой ден.

Искаше ѝ се да продължи да го разпитва, за да получи по-твърдо обещание, но той вече ѝ бе дал повече, отколкото би могла да се надява. Бе споделил с нея спомените и болката си, а това не бе лесно нещо за Робърт.

И той го бе сторил за нея, осъзна тя с радост. Той ѝ бе дал да надзърне в собственото му минало, за да облекчи болката ѝ и да я утеши. Тя не се запита защо това означаваше толкова много за нея. Достатъчно ѝ бе, че я изпълваше с щастие и доволство, каквито никога не бе познавала.

— Чувствам се много странно... сякаш душата ми се разголва. Доста е смущаващо.

Нещо заключено и стегнато в душата ѝ се освобождаваше и се разтваряше, но тя нямаше нищо против. Не ѝ се налагаше да се отдръпва от Робърт, да го държи на разстояние, както всички останали.

Отпусна се в ръцете му.

— Държиш се много мило с мен.

— Така ли?

Тя кимна.

— А пък аз не съм Гавин.

Той приглади косите ѝ встрани от челото ѝ.

— Съгласен съм, никак не приличаш на него.

— Не, искам да кажа, че аз не принадлежа на Крейда.

— Наистина се боя, че грешиш. Ще ми се да не бе така, но, по дяволите, май вече и ти принадлежиш на Крейда.

— Искаш да кажеш, за следващата година?

Последва съвсем кратка пауза.

— Да, точно това искам да кажа.

— И това значи ли, че ще си мил с мен точно както с Гавин?

Тя почувства как той се стегна.

— Не мисля за теб по същия начин.

— А би могъл, ако се откажеш от тази глупост, да искаш да легнеш с мен.

— Страхувам се, че тази глупост ще продължи. — Той замълча и след миг добави доста грубо: — Но ако от това ще ти олекне, тогава ти обещавам, че няма да се опитам да ти сторя нещо, докато не дойдеш сама при мен и не кажеш, че и самата ти го желаеш.

— И ще се отнасяш с мен както с Гавин?

Той се поколеба.

— Ако е възможно.

Соколът ще простре криле над нея, за да я пази и стопли. Колко прекрасно би било.

— Това ще е... много приятно.

— Не и за мен.

— Защо не?

— Защото ще означава, че ще загубя две лири от облога с Гавин.

Тя не можеше да разбере какво общо има облогът с всичко това, но се чувстваше толкова емоционално изтощена, че може би вече не мислеше логично.

— Себастиан казва, че хазартът унищожавя душата.

— Пет пари не давам за Себастиан и неговите мании.

— Нито пък аз. Много глупаво, от моя страна, да го споменавам пак. Може би просто не намерих какво друго да кажа.

Ръката му галеше косата ѝ.

— Тогава не казвай нищо.

Тя се отпусна в ръцете му и затвори очи. Чуваше силните удари на сърцето му, ритмични и мощни като морето, което се плиска в брега. Странно, винаги преди страхът от съня я караше да отбягва всякакви мисли за морето, но тази нощ се чувстваше в безопасност. Може и да я сподобят сънища за тюлени и морски лъвове и за мрачното присъствие на Робърт на върха на скалите, но я изпълваше някаква сигурност, че повече няма да чувства отчаяние и самота и няма да има никакви морски сирени.

5.

Призори на следващата сутрин тя се събуди сама. В мига, в който отвори очи, осъзна, че нещо се е променило, нещо е *различно*. Спомените отново нахлуха в съзнанието ѝ. Тюлени и морски лъвове и Робърт, който я държи през дългата нощ, и онова чувство, че най-сетне е в безопасност. Робърт не бе при нея, но това нямаше никакво значение. Радостта нахлу в душата ѝ като слънчеви лъчи. Той ѝ бе обещал нещо, а Гавин казваше, че винаги спазва обещанията си. Кейт скочи от леглото и изтича до умивалника.

Когато вече слизаше по стълбите, видя, че Робърт се е запътил към входната врата.

— Тъкмо щях да изпратя Гавин да те събуди. Вече трябваше да сме тръгнали.

Обхвана я паника. Мили боже, той бе толкова хладен и дистанциран, сякаш предната нощ никога не е била! Ето че и той се отдръпваше от нея, напускаше я като всички останали. Разочарованието, от което направо ѝ прималя, бе последвано от искри на гняв. По дяволите, той не може просто ей така да си вземе обратно всичко, което ѝ бе дал. Тя се бе разкрила пред него и сега нямаше намерение да отстъпи. Ако се откаже сега, я очакваше единствено самота. Тя изтича по останалите стъпала и решително закрачи към него.

— Не! Няма да позволя това! Чуваш ли?

Лицето му остана напълно безизразно, докато се взираше в искрящите ѝ очи.

— Иди в кухнята и намери нещо за ядене. Ангъс още спи, но снощи му благодарих за гостоприемството и сега можем...

— Защо си толкова различен? Нали каза... знаеш какво каза.

— И държа на думата си. Ще те пазя така, както пазя Гавин.

— Но това не е достатъчно! — Трябваше да го накара да разбере. — Зная, че се държах като хленчеца хлапачка и мога да разбера отвращението ти, но това не е причина да се... Не е необходимо да ми

предлагаш закрила. И сама мога да се грижа за себе си, но няма причина да не бъдеш мой приятел, така както си приятел с Гавин. Каролин казва, че винаги изисквам прекалено много от хората, но то не е повече, отколкото мога самата аз да им дам. Можем да говорим и... и да се смеем и... Така времето, което ще прекараме заедно, ще е много по-приятно и смятам...

— Шшт!

— Няма да млъкна! Не можеш пак да ме отблъснеш от себе си! Казвам ти, че...

Робърт покри устата ѝ с ръка.

— Зная какво казваш. Казваш, че няма нужда да те защитавам под крилото си, но трябва да гукам като кротко гълъбче винаги когато съм близо до теб.

— Не си те представям да гукаш, но нека между нас да има приятелство и мир. Ти ми обеща, че...

— Знам какво съм обещал, а ти нямаш право да искаш повече от мен. Нямаш право да очакваш, че можеш да ме прикоткаш по-близо до себе си, а после да искаш да се държа на разстояние — с дрезгав глас рече той. — Не може и така, и така, и щеше да го знаеш, ако не беше такава... — Той спря. — И недей да плачеш.

— Не плача.

— По дяволите, плачеш!

— Влязло ми е нещо в окото. А ти се държиш неразумно.

— Защо, за бога — рече той с крайно раздражение, — това е толкова важно за теб?

— Чувствам се така, сякаш съм била заключена за дълго време. А сега искам... нещо друго. Нищо няма да ти стане, ако бъдеш мой приятел.

— Това не е всичко, което искаш — бавно рече той, докато внимателно изучаваше отчаяното ѝ изражение. — Не мисля, че и самата ти знаеш какво искаш. Но аз знам и не мога да ти го дам.

— Би могъл да опиташ! — Тя дълбоко си пое дъх. — Мислиш ли, че ми е лесно да те моля за това? Изпълва ме с гняв и безсилие, а мразя това чувство.

Явно думите ѝ не го достигаха. Трябваше да каже нещо, което да го убеди. Внезапно думите се заизливаха от устата ѝ, думи, които

никога не бе искала да изрича, изразяващи чувства, които дори не знаеше, че изпитва.

— Мислех, че всичко, от което се нуждая, е къща, но вече знам, че има и нещо повече от това. Трябва да имам и хора. Предполагам, че винаги съм го знаела, но да мисля за къщата бе някак по-лесно, по-безопасно. Не разбираш ли? Искам онова, което имате ти и Гавин, и Ангъс, а не зная дали мога сама да го открия. Себастиан ми казваше, че никога няма да го имам, но аз ще успея. *Ще успея!*. — Ръцете й нервно се стягаха и отпускаха до страните й. — Чувствам се изпепелена... като пустиня. Себастиан ме направи такава, а аз не зная как да се променя. Не се чувствам... спокойна с никого.

Той иронично се засмя.

— Забелязах недостиг на доверие в мен, но пък, изглежда, с Гавин нямаш никакви проблеми.

— Наистина харесвам Гавин, но той не може да промени това, което съм. — Тя трескаво продължи: — Но снощи с теб всичко бе различно. Аз наистина разговарях с теб. Ти ме накара да се почувствам...

На лицето му тя видя отчаяно раздразнение. Но имаше и нещо друго, нещо по-тъмно, по-мощно. Той вдигна ръце.

— Добре, ще опитам.

Завладя я трепетна радост.

— Наистина ли?

— Господи, какъв инат си!

— Това е единственият начин човек да запази онова, което има. Ако не се бях борила, ти щеше да си заминеш.

— Наистина — част от раздразнението напусна лицето му. — Доволна ли си?

— Да, това е всичко, което искам.

— Нима? — Той се усмихна загадъчно. — Но това не е всичко, което аз искам.

Внезапно въздухът между тях сякаш се сгъсти и стана труден за дишане, а Кейт почувства как бузите й пламват. Тя преглътна.

— Сигурна съм, че ще го преодолееш, щом веднъж свикнеш да мислиш за мен по друг начин.

Той не отвърна.

— Един момент. — Той застана пред нея, повдигна качулката на наметалото ѝ и я притегли около лицето ѝ с жест, който криеше някаква собственическа интимност. Гледаше я, без да изпуска погледа ѝ. — Това не е мъдро решение. Не зная колко дълго мога да издържа в тази килия, в която ме заключваш. Всичко, което мога да обещавам, е, че ще те предупредя, когато реша да разбия стените.

Тя го гледаше като хипнотизирана, неспособна да откъсне очите си от неговите.

— Разбираш ли?

Тя се насили да отстъпи назад, после се обърна и тръгна по коридора към кухнята.

— Ще промениш мнението си, щом осъзнаеш колко ще ти пречи това — подхвърли тя през рамо, и то с известна дързост в гласа. — Ще бъда много по-добра като приятелка, отколкото като жена за леглото.

— По този въпрос може много да се спори, а ти ни най-малко не си подготвена за подобен спор. — Той отвори вратата. — Кажете на Гавин да ти даде нещо за ядене, а аз ще ида в конюшната да приготвя конете.

Той грешеше, каза си тя. Всичко ще е наред, когато той свикне с нея. Всичко ще е точно както трябва. Тя ще забрави постоянната неловкост и ще си позволи да е щастлива, така както, когато се събуди тази сутрин.

Четири дни по-късно приближиха планините Грампиънс. Издигаха се сурови и диви в далечината, а върховете им бяха забулени от мъгли. По стръмните склонове само тук-там се виждаше растителност.

— Изглеждат... самотни.

— Повечето хора намират нашите планини за доста негостоприемни.

— Какво е това тъмнокафяво растение по склоновете? Никога не съм виждала подобно.

— Защото расте най-вече в Шотландия. — Робърт се усмихна. — Казва се пирен и е истинска благодат за нас, шотландците, с даровете и красотата си.

— Красота ли? — Кейт направи гримаса, докато гледаше проскубаните растения. — Грозно е.

— Така ли мислиш? О, пиренът служи за толкова много неща. Дава храна за душата и сетивата ни, а понякога дори ни дарява със забрава. — Той дяволито погледна Гавин. — Не е ли така? Помня как вечерта, преди да тръгнем от Крейда, ти погълна толкова количество от нашата бира, ароматизирана с пирен, че дори имам някои съмнения, дали си спомняш нещо от сбогуването ни с острова.

— Грещиш. Помня, че свирех на гайда и после ти ме хвърли от моста в рова.

— Поне така те спасих, за да не те удави някой друг. Когато си трезвен, едва се търпи да те слуша човек как свириш на гайда. Но когато си пиан, положението е направо бедствено.

— Завий се по-добре — каза Робърт, без да вдига очи от колана, който поправяше. — Вятърът става по-мразовит.

— Добре ми е — сънено отвърна Кейт, приковала поглед в ръцете му. Красиви ръце, помисли си тя, с дълги и толкова сръчни пръсти. Вдигна поглед към лицето му. Страните му изглеждаха хлътнали на светлината на огъня, а очите му бяха присвити, съсредоточени върху кожата, с която работеше.

Той остави колана, вдигна одеялото по-плътно около раменете ѝ и отново се залови с работата си. Стори това сякаш по навик, почти без да се замисля, но тя почувства как я изпълва доволство. Приютена под крилото на сокола, сънено си помисли тя. Жестът му бе толкова грижовен, пък и не бе единствен, а само част от стотиците подобни жестове, които бе сторил през последните два дни. Той все още не се отнасяше към нея с онази непринуденост, с която се отнасяше към Гавин, но в поведението му имаше и близост, и нежна грижа, а понякога дори смях. С всеки изминал ден тя все повече се приближаваше към Робърт.

— Харесваше ли ти да си пират? — попита тя.

— Понякога беше доста интересно.

— А ще пиратстваш ли пак?

— Не мисля.

— Защо?

— Няма нужда. Вече имам достатъчно злато за целите си.

— Трябваше ни злато, за да разширим търговията си с Ирландия, Кейт — обясни Гавин. — Трябваха ни складове и повече кораби... Крейда е неплодородна земя и не може да се издържа от нея.

— Не мога да повярвам — очите на Кейт заблещукаха закачливо. — От онова, което съм чувала и от двама ви, си мислех, че там сигурно е рай!

Известно време се чуваше само пукането на дървата в огъня.

— Кой е Малкълм? — внезапно попита тя.

Робърт изненадано вдигна очи.

— Ангъс Гордън го спомена, а и ти каза...

— Помня кога го споменахме, но не смятах, че и ти си забелязала. Сър Алек Малкълм от Килгрън. Някои от земите му граничат с моите.

Тя се намръщи.

— На Крейда?

— Не, Крейда е остров, но нашият клан притежава земи и на сушата.

— Още един роднина?

— Вече ти казах, почти всички сме сродени по някакъв начин.

— А той с радост би прерязал семейните връзки и врата ти с един удар — без заобикалки рече Гавин. — Ти си прекалено благ с него, Робърт.

— Не съм никак благ. Просто съм също толкова алчен, колкото е и милият ми братовчед. Ако убия Алек, Джеймс ще има идеален повод да изпрати войските си, за да отмъстят за смъртта на любимеца му и да заграбят Крейда. Ако изчакам по-благоприятен момент, ще мога да постигна мир със сина на Алек, Дънкан. Той не е лошо момче.

Робърт кимна.

— И ще запазя Крейда в безопасност.

— Ако Алек ти позволи. — Гавин направи гримаса. — Никой не знае какво ще заварим, когато се приберем.

— Джок няма да остави нещо лошо да се случи на острова. — Той сви рамене. — А дори и Алек да е заграбил някакви земи, ние просто ще си ги вземем обратно.

— Няма ли и това да ядоса Джеймс?

— Може би, но не и достатъчно, че да му даде повод да пристигне с войските си и да отвоюва земите за Алек. Равновесието е

доста крехко.

— Не разбирам.

— Щеше да разбираш, ако някога бе срещала милия си брат.

— Чух, че не бил особено популярен в Шотландия. — Тя се усмихна, тъй като си припомни нещо. — Когато бях малка, си мечтаех, че един ден Джеймс ще дойде на кон в селото и ще ме вземе от Себастиан, за да ме отведе надалеч и да заживее с него в замъка му в Единбург.

— Уверявам те, че Джеймс не би изпитал никакви роднински чувства към теб. В това отношение надминава дори и Малкълм.

— Нима иска повече власт? — Тя поклати глава. — Чудя се защо, та нали и без това вече е толкова могъщ.

— Властта главозамайва.

Тя се позамисли върху това.

— Струва ми се, че това мога да го разбера.

— Какво? — Робърт вдигна глава, а тя чу и как Гавин рязко си пое дъх.

— Сигурно е много приятно да имаш власт. Струва ми се, че това наистина много би ми харесало.

— Тогава размисли по-добре — грубо рече Робърт. — Освен ако не ти се ще да тръгнеш по стъпките на майка си.

Думите ѝ го бяха разтревожили, забеляза тя леко развеселена. Още един знак, че са се сблизихи. Зачуди се дали не би могла да го предизвика още малко.

— Винаги съм мразила да се чувствам безпомощна. Това бе като кървяща рана, когато бях със Себастиан. А и самият ти харесваш властта.

— Основното преимущество на властимащия е да използва властта си, за да остане жив.

Ето че той вече се разгорещаваше по тема, която ѝ се струваше смешна и абсурдна. Кейт се усмихна, за да го подразни.

— Но аз не съм толкова безразсъдна като майка си. Никога не бих направила грешките, които тя извърши.

— Божичко!

— Тя не говори сериозно, Робърт — намеси се Гавин. — Не виждаш ли, че се шегува?

— Не съм толкова сигурен — погледът на Робърт се забиваше в очите ѝ. — Шегуваш ли се, Кейт?

Никога не се бе замисляла за себе си във връзка с властта. Бе отхвърлила тази представа заедно с всички други възгледи на Себастиан, но сега, в този момент, когато бе сънена и доволна, мисълта сякаш притежаваше известна привлекателност.

— Ужасно е да те карат да се чувстваш безпомощен. Не искам никога това да ми се случи отново. Но въпреки това не мисля, че някога ще имам желание да налагам волята си на други. Понякога нравът ми е доста лош и това няма да е добре. — Тя се намръщи, претегляйки нещата отново. — Освен ако не се науча да контролирам страстите си. А властта би ми донесла безопасност, нали?

— Не и за теб. Ти твърдиш, че не си безразсъдна, но си сто пъти по-невежа от Мария — отсече той. — И не можеш да се мериш с Джеймс. По дяволите, той можеше да предотврати обезглавяването на майка ти.

Очите ѝ се разшириха.

— Как?

— Всичко, което трябваше да стори, бе да заплаши, че ще нахлуе в Англия, ако я екзекутират. Елизабет не би рискувала. Вместо това, когато Мария бе осъдена на смърт от парламента, всичко, което стори Джеймс, бе да изпрати протестна нота.

— Може би е смятал, че това ще е достатъчно.

Робърт поклати глава.

— Той иска да бъде крал и на Англия, и на Шотландия. Майка му му пречеше.

— И все едно я е убил? — прошепна Кейт.

— В известен смисъл, да. — Той задържа погледа ѝ. — Затова никога не се оставяй на неговата милост. За него ти си почти също толкова голяма заплаха, колкото беше и тя.

Тя невярващо поклати глава.

— За бога, слушай какво ти говоря!

— Всичките тези приказки за власт и заплахи са абсолютно безсмислени. Аз нямам никакви претенции към трона.

— Сега Елизабет управлява Англия, но католиците казват, че тя е незаконородена и няма право на трона, защото Хенри се е отцепил от римокатолическата вяра заради майка ѝ, Ан Болейн. Амбициозните

хора изкривяват фактите така, както им е угодно, и винаги търсят пионки, за да постигнат онова, което желаят.

— Аз не съм пионка.

— Не и сега, но ако искаш да останеш такава, каквато си, стой далеч от Джеймс и от милия ми братовчед Алек Малкълм, както и от папата и от половината благородници в Шотландия. О, и от Филип Испански. — Той поклати глава. — Да продължавам ли да изреждам? Да знаеш, бих могъл да продължа списъка.

— Е, значи в момента няма за какво да се безпокоя — рече Кейт и отвърна поглед от него. — А и смятам, че грешиш. Ако аз не искам да съм пионка, значи никой не може да ме направи такава.

— Не бъди толкова сигурна.

— Сигурна съм.

Но тя вече започваше да се чувства неспокойна при всичките тези приказки за пионки и завоевания. Той се дразнеше, а тя вече долавяше, че под повърхността на думите му се крие и някакъв яростен гняв. Искаше ѝ се да се върне онзи момент, когато се бе чувствала толкова щастлива и в безопасност, когато той я бе завил с одеялото. Тя се намести и подпря буза на ръката си.

— Няма да се безпокоя за нещо, което въобще няма да се случи.

— Надявам се, моля се, то да не се случи — рече той. — Но няма да го предотвратиш, ако си затваряш очите за истината. — Известно време той я гледа втренчено, после яростно измърмори: — Но да, вярно, бях забравил, ти виждаш само онова, което искаш.

Тя рязко вдиша, а очите ѝ се бяха разширили от слисване. Избухването му я бе сварило съвсем неподготвена, сякаш тигър я бе връхлетял от сенките.

— Струва ми се, че е време да заспиваме — намеси се Гавин. — Утре ще достигнем на планината и пътят ще е много по-труден.

Робърт не отговори.

Далечните планини се извисяваха мрачни и страховити под лунните лъчи, а този следобед Робърт бе забелязал, че небето придобива онзи отвратителен калаен цвят, който предвещава буря.

Само това ни трябваше, мислеше си Робърт, направо вбесен. Снегът и ледът щяха да направят и без това трудния път през

планините още по-коварен.

— Може пък и да не е толкова зле. — Тихо се обади Гавин, като се приближи до Робърт на възвишението. — Все още сме едва в полите на планината. Снегът може да премине, докато стигнем до склоновете.

— Но не и ледът.

— Просто ще ни забави още мъничко.

— По дяволите!

— Няма нужда да си го изкарваш на мен. — Той замълча, после добави: — Нито пък на Кейт.

— Какво трябва да означава това?

— Означава, че ти я караш да се чувства нещастна. Беше толкова щастлива преди няколко дни. Сякаш тя се... — Той млъкна, за да потърси точната дума. — Сякаш разцъфваше. И въобще не разбира защо сега си различен.

— Тя не иска да разбере.

— Може би ще е по-добре да легнеш с нея, стига това да те освободи от лошото ти настроение. Така нараняваш момичето.

— Радвам се, че даваш разрешението си.

— Е, тази вечер трябва да си мил с нея. — Направи се, че не е чул Гавин. — Прекарах последния час, опитвайки се да я поразведря, а на теб нищо няма да ти стане, ако ѝ се усмихнеш.

Но ако той ѝ се усмихне, тя ще отвърне на усмивката му. Ще се усмихне с онзи копнеж и доверчивост, които сякаш го привързваха с дебело въже и му пречеха да се освободи от нея.

Вече доближаваха огъня и Кейт, която бе седнала с кръстосани крака на едно одеяло пред него. Гавин побърза да каже:

— И я похвали. Кажи ѝ колко...

Робърт не чу последните думи на Гавин. Бе се втренчил ужасено в Кейт.

Пламъците на огъня се отразяваха в трите ножа, които се въртяха около главата на Кейт!

— Какво, по дяволите...

— Шшт... — Гавин сграбчи ръката му, а погледът му не се откъсваше от трите ножа, с които жонглираше Кейт. — Недей, ще я стреснеш. Не е ли чудо?

— Ще е истинско чудо, ако не се убие! — Всеки миг някоя от тези ками можеше да падне върху ръката на Кейт и да я среже до

костта. Той знаеше колко остри са тези ножове. — Защо, по дяволите, си я оставил да върши това?

— Мислех, че може да я поразсее — каза Гавин. — Тя каза, че можела да ми покаже един номер. Не е нужно да се тревожиш. Струва ми се, че тя знае какво прави.

В този миг Кейт запрати едната кама с въртеливо движение на няколко метра от себе си, а после сръчно хвана другите две за дръжките им.

— Никога не съм виждал подобна глупост. Можеше да си отрежеш ръката!

— Глупости! Ножът по нищо не се различава от другите предмети, стига само да е добре балансиран.

— Страхотен номер, Кейт. Къде се научи да го правиш? — попита Гавин.

Кейт продължи внимателно да наблюдава Робърт.

— Всяка година през селото ни минаваше трупa странстващи артисти. Двете с Каролин се скривахме в гората и ги гледахме как се упражняват. — Тя се усмихна. — Имаше акробати и въжеиграчи, а и един жонгльор, който бе направо невероятен. Казваше се Великия Джонатан и можеше да жонглира с пет бляскави топки едновременно. Като си заминеха, ние с Каролин все се упражнявахме. На нея скоро й омръзна, но аз продължих да опитвам години наред. Нямах топки, но използвах ябълки и картофи.

— А може ли да попитам защо си била толкова твърдо решена да се научиш? — попита саркастично Робърт. — Любопитство?

— Не, разбира се. Мислех, като избягам от Себастиан, да се присъединя към някоя трупa странстващи артисти.

— Като жонгльор?

Тя предизвикателно вдигна брадичка.

— А защо не? Идеята не е чак толкова глупава. Знаех, че все някак ще трябва да припечелвам хляба си, ако трябва да се скрия от Себастиан. И сега съм доста добра, пък и с още упражняване щях да стана много по-умела. Не беше...

— По дяволите!

Та на нея дори не й бе хрумвало какви опасности дебнат пътуващите актьори, които винаги са заобиколени от проститутки, крадци и шарлатани. Дявол да го вземе, та тя не знае нищичко! Сега

просто го гледаше с онези големи светли очи, изпълнени с копнеж и мечти, и очакваше той да...

Той се обърна и се отдалечи в мрака.

Тя скочи на крака и изтича след него.

— Защо си толкова ядосан? Не съм направила нищо лошо. Единият нож само мъничко се изцапа, но мога да го...

— Махни се от мен.

— Разтревожил си се за мен? — попита тя. И лицето ѝ грейна в ослепителна усмивка. — Това е много... хубаво.

— Нима?

Тя кимна.

— Не помня някой някога да се е тревожил за мен. Може би само Каролин, но това бе толкова отдавна... — Тя пристъпи напред, а очите ѝ с копнеж се взираха в лицето му. — Казах ти, че ще станем приятели, нали?

Нещо вътре в него сякаш се взриви.

— Чуй ме сега, момиченце. — Той рязко я притегли към себе си, като притисна ханша ѝ към напрегнатите си слабини. — Ако не искаш да заемеш леглото ми, тогава стой далеч от мен. Повече няма да търпя това. — Той я пусна и се отдалечи от нея, като се стараеше да не поглежда назад.

Знаеше как ще изглежда тя — самотна, отчаяна, точно каквато бе през онази нощ, когато той я бе утешавал след съня с морската сирена. Не можеше да стори нищо, ако беше разочарована. Той е мъж, с нуждите на един мъж. Крайно време бе тя да разбере, че за нея няма място в живота му, освен в онзи временен и плътски смисъл, който още отначало бе избрал за нея.

Всъщност не бе загубила нищо, което наистина ѝ е принадлежало.

Робърт се събуди посред нощ и видя, че Кейт е коленичила до него.

— Шшт! Не буди Гавин! — Тя преглътна и колебливо каза: — Няма да ти отнемам много време. Трябва... да поговоря с теб.

— Не може ли да почакаш до сутринта?

— Не, не мога да заспя. Искам да се извиня, че бях толкова глупава. Сега разбирам какви проблеми съм ти създала. Виж... просто прекалено дълго време бях сама. — Тя поспря, после продължи. — Всичко стана, защото си толкова силен, струва ми се. Себастиан също бе силен, но неговата сила винаги бе срещу мен. После се появи ти... и въпреки силата си се държеше толкова мило с Гавин. Стори ми се... прекрасно. Искях го, затова се опитах да го получа. Въобще не се замислих какво искаш ти. — След миг тя добави с внезапно ожесточение: — Но и теб не те бе грижа какво исках аз!

Напротив, бе помислил за желанията ѝ. Знаеше за отчаяната ѝ жажда, да бъде близка с някого след толкова години самота и страдания. Той просто не бе в състояние да ѝ даде онова, от което се нуждаеше.

— Ти беше прав, наистина се опитах да те направя такъв, какъвто аз исках да бъдеш. — Тя се усмихна безрадостно. — Но е невъзможно ти да се промениш.

Искаше му се да протегне ръка и да я докосне. Но не го стори.

— Мисля, че трябва да се връщаш в постелята си.

— Ей сега, свършвам. Със Себастиан живях живот, изпълнен с лъжи, и никога повече не искам това да се повтаря. Той се опита да ме промени, както аз се опитах да променя теб. Срамувам се, че действах като него. — Тя сви рамене. — Всъщност може би трябва да ти благодаря. Себастиан изгради около мен нещо като черупка, а ти я разби.

— Нямам нищо общо с това. — Робърт си помисли, че това не бе толкова черупка, колкото каквида, от която се бе излюпила прекрасна и изящна пеперуда. — Ти сама я разчупи.

Тя вдигна брадичка.

— Точно така. Сама го сторих. Мога да имам всичко, да бъда всичко, което искам да съм. Всъщност никога не съм се нуждаела от твоята сила. Не съм дете. Не искам нищо от теб.

Той я гледаше безмълвно.

— Това е. Просто исках да знаеш, че вече край на глупостите ми и няма повече да те безпокоя. Когато стигнем в Крейда, трябва да се опитаме да направим така, че да се виждаме колкото може по-малко. — Тя бързо се изправи на крака. — Лека нощ.

Той гледаше как тя отива към одеялата си. Струваше му се, че вижда стените от гордост и болка, които се издигат около нея, за да го оставят отвън. Пламенното открито дете от последните дни си бе отишло. Трябваше да е доволен, по дяволите! Тя повече няма да се влачи подире му, да бърбори и да ръкомаха, да го разпитва, да се стреми да го превърне в нещо, което той никога не може да бъде. Сега тя ще се държи на разстояние и повече няма да е постоянна съблазън за него. Е, може би ще успее да стигне до Крейда, без да легне с нея.

Трябваше да е доволен.

Единбург

— Това е абсурдно! — раздразнено каза Джеймс на Себастиан Ландфийлд. — Не очаквайте, че ще повярвам на подобна история.

— Предположих, че ще ви е трудно, затова си позволих да донеса няколко писма от Нейно величество до мен, отнасящи се до отглеждането и възпитанието на момичето. — Себастиан извади документите изпод наметалото си и ги поднесе на краля. — Сигурен съм, че сте получавали писма, написани лично от Нейно величество, и можете да сравните почерка.

Джеймс не си направи труда да отвори писмата.

— Но дори и това да е вярно, момичето не може да представлява заплаха за мен.

— Тя е заплаха за всички, които вярват в Джон Нокс.

— Католичка ли е? — бързо попита Джеймс.

— Не и в момента. Възпитах я да бъде добра протестантка, но тя е слаба и грешна като майка си. Малко ѝ трябва, за да се присъедини към лагера на сатаната. Смятам, че не е необходимо да ви казвам какъв хаос би могла да донесе в двете държави, ако се опита да примами на своя страна вашите благородници католици. — Себастиан снижи глас. — А тя би могла да го стори, Ваше величество. Представете си майка си: млада и обаятелна, но с пламенност, която Мария никога не е притежавала, и ето ви образът на Катрин.

Джеймс прехапа устни раздразнено. Не е честно, ядосано си мислеше той. Тъкмо се бе отървал от един съперник, и ето че на хоризонта се задава този нов проблем. Млада, обаятелна, пламенна

Мария. Да, и той самият бе млад, но образът, който го гледаше от огледалото, не притежаваше нито обаяние, нито пламенност, а сънародниците му лесно се влияеха именно от тези две качества.

А Елизабет бе увеличила още повече опасността, като бе омъжила девойката за Макдарън. През последните няколко години този граф представляваше постоянен дразнител за него, а той не би се поколебал да създаде дори още повече неприятности.

— Ще предприемете ли нещо по въпроса, Ваше величество? — попита викарият.

— Ще си помисля.

— Трябва да действате незабавно, докато тя все още е млада и неуверена в силите си.

— Казах, че ще помисля по въпроса — рязко отвърна Джеймс. — Значи Макдарън я води в Крейда?

— Той спомена само Шотландия, Ваше величество.

— За него Крейда е Шотландия. — Джеймс се изправи и се приближи до прозореца. — А и той до такава степен не зачита авторитета ми, че все едно, че аз съм негов поданик, а не той мой.

— Значи фактът, че е омъжена за такъв човек, ще влоши още повече нещата.

— Знам, знам — нетърпеливо рече кралят. — Но как мога да съм сигурен, че подобна история отговаря на истината?

— Писмата би трябвало...

— Писмата не са достатъчно доказателство. Детето още от раждането си ли е при вас?

Себастиан поклати глава.

— Катрин ми бе предадена на тригодишна възраст. Преди това за нея се е грижила една дойка, жена на име Клара Мъркет.

— Във вашето село ли?

— Не, живееше в Буърс.

— Все още ли живее там?

Себастиан се намръщи.

— Нямам представа.

— Ще изпратя отряд да я доведе тук.

— Тази жена може дори вече да не е сред живите — възпротиви се той.

— Трябва да имам сигурно доказателство, че опасността е реална, преди да предприема някакви стъпки срещу Макдарън. Именно дойката е ключът към всичко.

— Значи всичко трябва да бъде сторено без излишен шум. Елизабет никак няма да е доволна, ако плените неин поданик.

— Нима смятате, че не зная това? Не ми трябва съвети от някакъв си англичанин. Сам ще се погрижа за нещата.

Себастиан се поклони.

— Ще очаквам новини. В момента съм отседнал в една странноприемница близо до двореца ви. Ще бъдете ли така добър да ме държите в течение?

Джеймс кимна рязко.

— Но не мога да ви обещавам каквато и да е бързина на действие.

— Ще чакам. — Себастиан отново се поклони и гърбом излезе от стаята.

Джеймс направи отвратена физиономия, извъръщайки лице към прозореца. Как само мразеше тези религиозни фанатици с пламтящи очи и също толкова решителност! Но точно този фанатик може пък и да му бе направил голяма услуга. Джеймс със сигурност не можеше да позволи на разни копелета от кралски произход да се размотават из страната, и то в такъв деликатен момент. Сънародниците му никак не бяха доволни от липсата, на каквито и да е действия от негова страна, за да бъде предотвратено езекутирането на майка му, а и цялата страна можеше внезапно да избухне в пламъци, и то при най-малкия повод. Е, какво са очаквали? Нима той трябваше да остави майка си да заграби английския престол под носа му? За всичко тя сама си бе виновна. Ако не се беше забъркала в онзи заговор срещу Елизабет, сега той нямаше да е поставен в това неприятно положение.

И ето че се налага да се справя с копелето на милата си майчица, но без да се забърква открито. Цялата работа трябваше да бъде свършена от някой, на когото може да има пълно доверие.

Джеймс бързо се приближи до писалището в другия край на стаята, седна и топна перото си в мастилницата. Какъв късмет, че разполага с такъв лоялен поданик като Алек Малкълм, и то току до прага на Макдарън. Почувства леки тръпки на вълнение при мисълта, че отново ще види Алек. Бе крайно разстроен, когато Алек напусна двора и се върна в именията си в онази планинска пустош. Оттогава

все се чудеше какъв предлог да измисли, че да повика Алек отново при себе си. Винаги бе изпитвал особено влечение към силни, доминиращи мъже, а невероятната амбициозност на Алек бе допълнително очарование в очите му. Да, ще повика Малкълм и веднага щом той пристигне, ще остави неприятния проблем с онова момиче в неговите способни ръце. И той започна да пише:

Прескъпи ми Алек,

Струва ми се, че измина цяла вечност, откакто ти си замина и отчаяно ми липсваш. Но, изглежда, съдбата е предопределила ти отново да се върнеш при мен...

6.

— Ще му мине — тихо рече Гавин, докато вдигаше Кейт на седлото ѝ на следващата сутрин. — Снощи ти го изплаши. Съвсем нормално е един мъж да нанесе удар, когато е уплашен.

Тя се опита да му се усмихне и взе юздите в ръце.

— Благодаря ти за загрижеността, но няма нужда да се безпокоиш.

— О, сигурно. — Тъжно се усмихна Гавин. — Изглеждаш бледа и изпита като труп, а Робърт така се е вгълбил в себе си, че дори не мога да го заговоря. Всичко е съвсем наред.

Тя отбягваше да поглежда към Робърт, докато той се качваше на коня си. Дори и да го погледнеше, нямаше да забележи нищо. През цялото време, докато траеше закуската им, той бе студен и далечен като онези планини, които трябваше днес да изкачат.

— Не можеш да го разбереш — припряно рече Гавин. — Той не искаше... Той не е жесток човек.

Не, не бе жестоко да откажеш онова, което не искаш. Гавин бе този, който не разбираше. Тя сама си бе виновна, заради глупостта и слепотата си.

— Колко остава до Крейда?

Той кимна към планините.

— От другата им страна ще видим морето. Ще пътуваме един ден, покрай брега и вече ще сме на Макдарънова земя, още един ден и сме до пролива.

Заля я вълна на облекчение.

— Значи почти сме стигнали. Колко време ще ни е нужно, за да прекосим планините?

— Пътеката е добра. Двамата с Робърт преди сме я изминавали за два дни.

Скоро ще се отърве от тази ужасна интимност, която доскоро ѝ се бе струвала толкова чудесна. В Крейда тя със сигурност ще намери начин да избягва Робърт, докато годината изтече.

— Значи около седмица?

Гавин погледна към Кеърд, после вдигна поглед към сивото небе на север и чак тогава сви рамене с известно притеснение.

— Ако всичко върви добре.

Не може да стане по-лошо от това, мислеше си Кейт. Себастиан през всичките онези години не бе успял да ѝ нанесе толкова дълбока рана като тази, която ѝ бе нанесена през изминалата нощ. Тя пришпори Рейчъл в тръс.

— Тогава да тръгваме.

Пъстрият кон падна на колене, а страните му мъчително се издуваха, докато се опитваше да поеме в дробовете си достатъчно от разреждения въздух.

Кейт спря с тих вик, смъкна се от седлото на Рейчъл и изтича назад по пътеката. Точно от това се бе опасявала през последните няколко мили. Чу възкликанието на Робърт, но не му обърна никакво внимание, а коленичи до Кеърд.

— Недей, момчето ми. Не сега — отчаяно мълвеше тя, като галеше муцуната на жребеца. — Не можеш да си почиваш точно сега. Скоро ще спрем.

Кеърд изцвили и мушна муцуна в дланта ѝ.

Тя чувстваше как сълзите изгарят очите ѝ, докато обвиваше ръце около врата на коня.

— Той няма да се справи, Кейт — нежно се обади Гавин зад гърба ѝ. Тя почувства как ръката му утешително докосна рамото ѝ. — И сама виждаш, не може повече.

— Не виждам — яростно извика тя, а ръцете ѝ се стегнаха около врата на коня. — Той просто се нуждае от мъничко почивка. Ще успее, само да...

— Не можем да почиваме — каза Гавин. — Нямаш представа какви са тези планини. Само след няколко часа ще забушува бурята, а още преди да се е разсъмнало, пътеката може вече да е напълно непроходима. Може да замръзнем тук, ако не намерим подслон. — Зад гърба си тя чу изсвистяване на метал. — Дръпни се, Кейт!

Погледна през рамо и видя, за най-голям ужас, че той е извадил меч си. Смяташе да убие Кеърд! Гавин, който винаги се държеше

толкова мило, смяташе да извърши това ужасно дело.

— Не! Няма да ти позволяя!

— Да не мислиш, че аз искам? Нямаме друг избор! — нещастно рече той. — По-добре да го убием сега, отколкото да го оставим тук да замръзне.

Тя погледна зад него към Робърт, но и там не намери никаква подкрепа. Той си седеше на коня безмълвен, безстрастен, затворен за нея.

— Той няма да замръзне. Ще намеря подслон, където можем да починем, и той ще се оправи. — Тя скочи на крака и грабна поводите му. — Хайде, Кеърд! Стани! Трябва да станеш!

Конят храбро се опита да стане, но залитна, и отново се строполи.

— Виждаш ли? — попита Гавин. — Няма смисъл.

— Няма да го изоставя. — Тя дърпаше въжето отчаяно. — И двамата можете да продължите напред. Аз ще се погрижа за него.

— Не можем да го сторим. Ако останеш, ще умреш. Не е ли така, Робърт?

Той не отговори. Просто седеше там и се взираше в нея напълно безизразно.

Именно безпристрастието му я прободеше по-жестоко от меч. Тя се извърна, за да застане лице в лице с него и ожесточено извика:

— Но пък това ще реши всичките ти проблеми! Никаква съпруга, която да заплашва твоята любима Крейда, а и няма да имаш никаква вина. Не е ли така?

— Точно така е — тихо отвърна той.

— Тогава ме остави. — Тя се извърна отново към Кеърд, и пак задърпа юздите.

— Робърт? — попита Гавин.

Той питаше Робърт дали да убие Кеърд, осъзна тя, вече изпаднала в паника. Всичко, което Робърт трябваше да стори, бе да кимне с глава.

— Иди зад него, Гавин — внезапно Робърт се бе озовал до нея и бе сграбчил юздата. — Бутай го, докато аз дърпам. — После се обърна към Кейт и рязко нареди: — Говори му!

Надеждата отново проблесна в душата ѝ. Той ще ѝ помогне! Тя скочи на крака, за да не пречи.

— Хайде, Кеърд. Хайде, момчето ми — молеше се тя. — Само се опитай!

Изминаха десетина минути, докато Кеърд най-сетне се изправи несигурно на краката си. Робърт ѝ подхвърли въжето, и отново се качи на коня си.

— Дръж го на крака. И без това изгубихме достатъчно време.

Тя бързо се покачи на Рейчъл.

— Няма да го оставя да спре.

Гавин се намръщи.

— Робърт, нали знаеш...

— Разбира се, че знам — прекъсна го Робърт. — Точно затова ще се опитаме да намерим подслон, преди да се разрази бурята.

— Ами ако не намерим? — попита Кейт.

Той срещна погледа ѝ.

— Тогава самият аз ще прережа гърлото на този кон.

Не се шегуваше. Тя заби зъби в долната си устна.

— Няма да ти позволя.

— Няма да успееш да ме спреш. — Той пришпори коня си и жребецът тръгна нагоре по лъкатушещата пътека.

Откриха пещерата час по-късно. Тя не бе нещо повече от лека вдлъбнатина в склона на планината, може би около десетина метра в дълбочина и с отвор не повече от два метра. Но за Кейт тя бе истински рай.

— Недей само да седиш така. Вкарай конете вътре — нареди ѝ Робърт, докато слизаше от коня си. После взе от торбата, прикачена на седлото му, една брадвичка.

Кейт тревожно погледна надвисналото небе на север, по което се кълбяха буреносни облаци. Бе станало много по-студено, а влажният вятър хапеше. Тя се смъкна от седлото си и грабна поводите на Рейчъл и въжето на Кеърд.

— А вие какво ще правите?

— Ще са ни необходими дърва за огрев и клони, за да изградим преграда на входа на пещерата — погледът му се плъзна по растителността на стръмния склон. — А и от двете виждам само мизерни количества.

Гавин скочи от коня си и посочи един паднал бор сред групичка дървета на около сто метра надолу по склона.

— Онова трябва да стигне за огъня, а тези хилави дръвчета покрай пътеката за преграда.

— Не — отсече Робърт. — Вземи достатъчно храна от багажа на Кеърд, за да ти стигне да прекосиш планината, и тръгвай!

Очите на Гавин се разшириха от слисване.

— Искаш да тръгвам?

— Чу какво казах — рече Робърт. — Без пъстрият да те бави, ще успееш да стигнеш отвъд, преди пътеката да стане непроходима.

— По дяволите, не мога да направя такова нещо — извика Гавин, след което се опита да овладее яростта си с едно насмешливо: — Знаеш колко мразя да пътувам сам. А и какъв оръженосец ще съм, ако те оставя в опасност, а аз се спася?

Робърт поклати глава.

— Ако се наложи да останем тук по-дълго време, храната ни ще свърши. Ще си много по-полезен, ако отидеш там, където можеш да събереш провизии и да извикаш помощ, за да ни спасят, ако се наложи.

Гавин още не бе напълно убеден.

— Нима смяташ...

— Нямам време да спорим повече. Тръгвай!

След тези думи той се отправи надолу по стръмния склон, като току се подхлъзваше, и се насочи към групичката борове.

Гавин го гледаше замислено.

— Не мога да тръгна. Той се нуждае от мен.

— Той е прав, няма смисъл всички да оставаме тук. — Кейт погледна небето, което сякаш с всяка изминала секунда ставаше все по-мрачно. — Бурята идва бързо... — Тя грабна едно одеяло от багажа на Кеърд и каза: — Ако искаш да си от полза, заведи конете в пещерата и ги разседлай, преди да тръгнеш. Аз ще помогна на Робърт.

Тя не изчака той да ѝ отговори, а се препъва надолу по склона към Робърт.

Той почти не погледна към нея, дори не спря да сече дънера на падналото дърво.

— Вярно ли е, че може да се наложи да останем тук дълго време?

— Да, вярно е.

— Тогава искам и ти да тръгнеш с Гавин — заеквайки заяви тя. — Кеърд е моя грижа. Аз трябва да остана, но не искам да излагам на

опасност живота на никой друг. Ще се оправя чудесно и сама.

Той продължи да сече дънера.

— Чу ли какво казах?

— Нямам никакво време да споря нито с теб, нито с Гавин. — Той отново замахна с брадвата, а острието се вряза в дървото. — Няма да те оставя.

— Защо?

Той не я погледна, но отговорът му прозвуча като ехо на собствените ѝ думи относно Кеърд.

— Защото ти си моята съпруга и следователно съм отговорен за теб.

За удивително кратко време одеялото вече преливаше от дърва. Той завърза краищата му и рече:

— Тръгвай.

Тя тръгна нагоре по склона, като се бореше с тежкия товар зад себе си.

Гавин излезе от пещерата и протегна ръка към одеялото.

— Аз ще го взема. Конете са в пещерата и ги разседлах, разопаковах...

— Трябваше вече да си тръгнал. Хайде, тръгвай!

Той се поколеба, после бавно се приближи до коня си.

— Давам ви два дни. Ако и двамата не слезете от планината дотогава, се връщам.

Кейт не отговори, а изсипа дървата на пода на пещерата и отново се запъти с одеялото надолу по склона. Когато погледна назад към пътеката, видя, че Гавин бързо върви нагоре по пътеката.

През следващите два часа тя изгуби представа за броя на изкачванията и слизанията по склона. Робърт работеше с яростно темпо, брадвата се врязваше в дървото, цепениците и клоните летяха към одеялото.

— Достатъчно! — извика Робърт през вятъра, когато Кейт за пореден път тръгна нагоре по стръмнината. — Трябва да започна да сека онези дръвчета покрай пътеката, за да ги използваме като преграда. Остани вътре в пещерата, не стой на вятъра този път. Дърветата ще са прекалено тежки за теб, за да можеш да ги поместиш.

Не ѝ бе останал дъх да отговори, докато напрягаше сили нагоре, борейки се с тежкия товар зад себе си и с насрещния вятър. Когато

стигна в пещерата, тя се облегна на каменната стена, опитвайки се да превъзмogne крайното изтощение, което я обземаше. Мили боже, как само ѝ се искаше да почине! Но Робърт не почиваше. Той се бореше със студа и вятъра, напрягаше сили и воля до крайност, за да запази живи и двамата им. Тя морно се отгласна от стената и залитайки, пак излезе на пътеката.

Робърт приближаваше с последния товар дърва.

— Казах ти да останеш в пещерата.

— Когато и ти влезеш.

Той хвърли товара вътре, после отиде встрани от пътеката и започна да сече едно от малките разкривени дръвчета.

Снегът вече валеше на твърди вледенени иглици, които жилеха повече и от мразовития вятър по страните ѝ.

Той извика:

— По дяволите, *не можеш* да ми помогнеш с това! Влез вътре!

Тя поклати глава, грабна едното дърво, което той току-що бе повалил, и го задърпа към пещерата. Макар и малко, то тежеше повече от самата нея, а клоните бяха остри и бодливи. Отне ѝ мъчително много време да го завлече, макар че разстоянието беше късо. После се върна и се зае с второто дърво, което Робърт бе захвърлил на пътеката. Острите клони разкъсаха вълнените ѝ ръкавици и тя ядосано ги свали и ги захвърли.

Когато завлече и петото дърво до входа на пещерата, вече валеше толкова гъст сняг, че почти не виждаше и не чувстваше ръцете си. Работеше прекалено бавно, отчаяно си помисли тя. Не можеше да насмогне на темпото му. Той вече бе хвърлил още две дървета на пътеката. Трябваше да бърза. Още само две отивания и връщания и ще...

— Влизай! — Робърт стоеше до нея. Той я вдигна, бутна я в пещерата и излезе.

Тя пристъпи, олюлявайки се след него.

— Не разбираш ли какво ти говоря? Почти свършихме. Ако искаш да правиш нещо, запали огън, че измръзнах.

Той грабна една дървена кофа и изчезна зад завесата вихрещ се сняг навън.

Кейт се поколеба, опитвайки се да разсъждава трезво през умората, която я замайваше. Какво ѝ бе казал да направи? Огън.

Студено му е и има нужда от огън. Странно, на нея вече не ѝ бе студено. Пръстите ѝ са замръзнали, но сега ги чувства така, сякаш не ѝ принадлежат. Тя коленичи и се зае да подрежда дървата.

Отне ѝ много време, а само смътно съзнаваше, че зад нея се трупата преграда от дървета на входа на пещерата. Робърт хвърляше дърветата едно върху друго пред отвора.

Дървата най-сетне пламнаха и тя усилено раздуха появилото се пламъче. Не бива да го остави да изгасне. На Робърт му е студено и му трябва.

— Божичко, успяла си да го запалиш! — Робърт стоеше на входа на пещерата, а по наметалото и тъмните му коси блестеше сняг. Ръцете му бяха препълнени с грозния кафяво-черен храст, който той бе нарекъл пирен. Той го хвърли на купчината на пода и притегли последното дърво в останалата пролука на входа. — А сега ми помогни да запълним дупките между клоните.

— С това ли?

— Казах ти, че го използваме за много неща. — Той започна да натъпква пирена в пролуките. — Ще замръзне от снега и така ще се предпазим от вятъра.

Тя се приближи и се опита да помогне, но не можеше да накара пръстите си да я слушат.

— Не, не там горе — рече той, когато тя се протегна нависоко с шепа храсти. — Трябва ни малък отвор, откъдето да излиза пушекът и да влиза чистият въздух. — Той взе одеялото, с което тя бе пренасяла дървата, и го закрепил от едната страна на преградата, за да се образува малък вход. След това намръщено отстъпи назад, за да огледа творението си. — Това трябва да е достатъчно.

— Това ли е краят?

— Надявам се, питаш за работата, а не за нас — присмя се Робърт. После тръгна към огъня. — Хубав пламък. Bravo на теб. — Той я погледна през рамо и съвсем сериозно рече: — И не само за огъня. Не бих могъл да си пожелаая по-добър помощник.

През пелената от студ и умора, която я обгръщаше, тя почувства как у нея припламна гордост.

— Нито пък аз.

— Но аз не съм жена.

— Много нечестна забележка. — Приблѝжи се до огъня и протегна ръце. — Сигурно тези дърва не са добри. Почти не топят.

— Топлят, и още как! — Той погледна ръцете ѝ и окаменя. — Целите са посинели! Къде, по дяволите, са ти ръкавиците?

— Бяха вълнени и клоните ги разкъсаха, затова ги хвърлих. — Тя сви рамене. — Но това няма значение.

— Няма значение! — Той докосна една дълбока драскотина на дланта ѝ. — Усещаш ли нещо?

Тя поклати глава.

— Проклятие! — Той я бутна да седне на земята пред огъня и коленичи до нея. Смъкна дебелите си кожени ръкавици, взе ръката ѝ в двете си ръце и започна да я разтрива.

— Стой мирно — процеди през зъби той. — Ръцете ти са измръзнали. Ще имаш голям късмет, ако се оправят. Не мога да повярвам! Защо не се върна в пещерата, когато ти казах?

— Ти имаше нужда от помощта ми. Откъде да знам, че толкова бързо измръзват? В централните графства времето никога не е такова. И трябва ли да търкаш толкова грубо? Вече започва да ме боли.

— Добре — каза той, като продължи да разтрива.

Започна да усеща иглички по кожата си, а след малко драскотините така я заболяха, че чак сълзи избиха в очите ѝ.

Той пусна ръката ѝ, нареди ѝ да я протегне към огъня и взе другата ѝ ръка.

— Сега усещаш ли топлината?

— Да.

— Когато започнеш да усещаш болка и в тази ръка, кажи ми.

Първите иглички вече боцкаха кожата ѝ, но бяха нужни още пет минути, докато болката стана наистина силна.

— Вече боли.

— По всичките пръсти ли?

Сълзите се стичаха по страните ѝ.

— Палецът все още е малко безчувствен.

Той премести ръце и се съсредоточи върху палеца и показалеца ѝ, докато най-сетне върна и тях към живот.

Тогава пусна ръката ѝ и вдигна поглед към набразденото ѝ от сълзи лице.

— Знам, че боли — дрезгаво каза той. — Но не можех да те оставя така.

— Знам. — Тя изтри сълзите от очите си с опакото на ръката си. — Не знам какво ми става. Обикновено не съм толкова глупава, че да плача от най-малкото неудобство.

— Хич не е малко. Знам какво е да измръзнеш. — Той взе едно чисто одеяло от купчината, която Гавин бе оставил до стената, и го постла пред огъня. — Легни и си почини.

— Трябва да се погрижа за Кеърд и Рейчъл.

— Аз ще ги видя.

— Но ти си не по-малко уморен от мен.

Той не обърна внимание на протестите ѝ и се приближи към конете, които бяха спънати в дъното на пещерата.

Може пък и да не е толкова уморен, като през мъгла си помисли Кейт. Движеше се със същата неотслабваща сила и мощ, с която бе слязъл първия път по склона преди повече от два часа.

Е, тя не бе толкова издръжлива. Седна на одеялото и загледа как той нежно проверява глезените на Кеърд.

Сам ще му прережа гърлото.

Но не бе убил Кеърд. Бе се борил с всички сили, за да спаси и коня, и нея, и то с риск за собствения си живот. Погледна към отвора в горната част на преградата и видя, че снегът е завалял по-силно, по-плътно, като превръщаше следобедна нощ. Засега бяха в безопасност, но тревогата на Гавин ѝ бе разкрила, че опасността не е преминала. Погледът ѝ се върна към Робърт. Щеше да е ужасно да бъде тук сама, на това диво място, но ѝ се струваше още по-ужасно да вкара в беда друго човешко същество.

— Не са подути. Сигурно ще се радваш да разбереш, че причината за всичките ни неприятности се чувства съвсем добре — каза Робърт, когато се изправи и потупа врата на Кеърд. — Искам да кажа, толкова добре, колкото може да се чувства една торба стари кокали — сухо добави той.

Тя бе прекалено изтощена, за да защити Кеърд от обидата. Сви се на топка на одеялото и се загледа как Робърт извади един парцал и започна да трие с него стария кон.

Скоро и тя ще стане и ще му помогне, но няма нищо лошо, ако си почине само мъничко...

Робърт седеше от другата страна на огъня и се взираше в пламъците, когато тя отвори очи.

Той изглеждаше както винаги: силен, далечен, сдържан. Дори и когато мисли, че никой не го наблюдава, вниманието му пак си оставаше изострено, както винаги.

Той вдигна очи, щом почувства погледа ѝ върху себе си.

— Надявах се, че ще спиш цялата нощ.

Небето, което се виждаше през отвора, изглеждаше по-тъмно, а сенките по стените бяха по-рязко очертани.

— Колко време съм спала?

— Не много. Няколко часа.

Тя скочи и отметна косите от лицето си.

— Въобще не исках да спя.

— Защо? Няма какво друго да се прави. — Той наля в една чаша някаква течност от котлето, което висеше над огъня. — Но тъй като вече си будна, изпий това.

Тя огледа млечнобялата течност в чашата, която той ѝ подаде.

— Какво е това?

— Отвара от костите на заека, който убих вчера.

Тя направи гримаса.

— Не мисля, че...

— Изпий го! Не е много, но ще ти даде сили. Тази сутрин, преди да тръгнем, ядохме, така че ще изчакаме до утре, за да изпечем заека. Отсега нататък ще ядем само веднъж дневно... и то по малко.

— Значи смяташ, че бурята може да продължи дни наред, както каза Гавин?

Той сви рамене.

— Нямам представа. Никога не можеш да предскажеш какво точно ще е времето през този сезон. Може да трае само един ден, може цяла седмица. Ако спре след ден или два, вероятно ще успеем да слезем от планината.

— Ами ако продължи повече?

— Пътеката ще стане непроходима и може да се наложи да чакаме и цял месец, докато преспите се стопят достатъчно, за да можем да преминем.

— Цял месец!

— Ако имаме късмет. — Той срещна погледа ѝ. — Преди две години един човек от моя клан трябваше да стои в една пещера, точно като нас, в продължение на два месеца.

— И какво се случи с него?

— Замръзна.

Тя ахна ужасена.

— Колко ужасно!

— Да, той беше тръгнал към Единбург. Не казал на никого, че се връща у дома, иначе щяхме да тръгнем да го търсим. Когато узнахме за него, вече бе прекалено късно. — Той погледна чашата в ръката ѝ. — Пий!

Тя отпи мъничко и сметна, че напитката не е чак толкова лоша на вкус, колкото изглеждаше.

— Сигурен ли си, че с Гавин няма да се случи нещо лошо?

— Не мога да бъда сигурен за нищо, но той има по-добри шансове от нас.

— Не знаех, че...

— Знам, че не знаеше какви са опасностите. — Той ѝ се усмихна накриво. — Но дори и да знаеше, щеше ли да се държиш по друг начин?

— Не бих могла да изоставя Кеърд, но, да, наистина щях да се държа различно. Ако знаех, че опасността е толкова голяма, нямаше да те слушам. Щях да те накарам да тръгнеш с Гавин. Не беше честно от моя страна да те оставя да рискуваш живота си.

Той повдигна вежди.

— А как щеше да ме накараш? Щеше да ме удариш по главата, както, когато те преследвах в гората?

— Ако се наложеше.

Той се изкикоти.

— Да, сигурен съм. Каква трогателна благодарност след всичките ми усилия за теб.

— Аз съм ти благодарна — колебливо рече тя. — Нямах представа колко съм ти благодарна. Досега никой не е рискувал живота си заради мен... но и се чувствам виновна. Не трябваше да те оставям да го сториш.

— Доколкото помня, аз не ти оставих никакъв избор. — Той нетърпеливо махна с ръка. — Няма смисъл сега да говорим за тези работи. Станалото станало.

— Да. — Тя погледна купчината дърва, която ѝ се стори смешно малка след ужасяващия разказ на Робърт. Сега тук бе топло, дори уютно, но ако пътеката стане непроходима, непроходим ще е и склонът, който води към единствения им източник на дърва за огрев. — Да изгасим ли огъня, за да пестим дърва?

— Ще го палим само нощем, когато е най-студено. Преградата би трябвало да е достатъчна, за да ни пази от замръзване през деня.

При тези думи Кейт неволно потръпна.

— Не се опитвам да те изплаша — срещна погледа ѝ той. — Повярвай ми, нямам никакво намерение да се оставя да умра.

— Сигурно и твоят сънародник не е имал такова намерение.

— Той е стоял и е чакал снегът да започне да се топи. Аз няма да извърша подобна грешка.

— А какво можеш да сториш?

— Ще измисля начин. Винаги може да се измисли нещо, ако човек се опитва достатъчно упорито.

За първи път, откак бе отворила очи, тя почувства искрица надежда. Робърт никога не би се предал. И тя няма да се предаде.

— И сега какво трябва да правим?

— Да спим. Имаме нужда от това. След като угасим огъня утре сутринта, ще трябва да не спираме да се движим, за да се топлим. — Той допи чашата си и я остави настрана. — Гарантирам ти, че до утре вечерта ще си по-уморена, отколкото ако си яздила цял ден през тези планини.

След тези думи той се излегна и затвори очи.

Внезапно ѝ се стори някак по-млад, по-уязвим особено когато вече не виждаше тези тъмни, блестящи очи. Ами да, той наистина е млад, помисли си тя. Бе ѝ се струвал много по-възрастен и опитен от Гавин, но на възраст двамата с оръженосеца му едва ли имаха и пет години разлика. Целият му живот бе пред него.

А този живот можеше да бъде изгасен като пламъчето на недогоряла свещ.

И вината щеше да е нейна.

Той знаеше, че единственият шанс Кейт да оцелее е да остане с нея и да изгради убежище срещу бурята, и той го бе сторил. Тя искаше да се отнася с нея както с Гавин, и той бе правил именно това. Бе я взел под закрилата си, все едно и тя принадлежеше на Крейда точно както Гавин. Но Гавин познаваше опасността и никога не би изложил Робърт на опасност, както бе сторила тя.

Ако Робърт умре, тя не знаеше как би могла да продължи да живее с бремето на подобна вина. Той бе спасил живота ѝ и тя му дължеше много, а този дълг ѝ се струваше все по-задушавач и непоносим с всяка изминала минута.

Тя легна, и като подпря глава на лакътя си, се загледа в него, докато той спеше.

Сега, когато бе по-близо до него, той вече не ѝ изглеждаше нито млад, нито уязвим. Извивката на устните му бе някак чувствена и греховна, а хлътналите под скулите бузи му придаваха вид на някаква южняшка ненаситност.

Сърцето ѝ биеше така лудо, че почти ѝ причиняваше божа, когато коленичи до него. Отчаяно желаше да скочи и да изтича обратно на мястото си до огъня. Но не трябваше да е такава страхливка. Бе взела решение, и сега трябваше да го изпълни.

Пое си дълбоко дъх, после протегна ръка и докосна бузата му.

Клепките му моментално се отвориха и тя уплашено се отдръпна назад.

— Какво има?

Тя се уви по-плътно в одеялото.

— Трябва да поговорим.

— Мислех, че вече всичко сме си казали.

Кейт отвърна поглед от него.

— Не всичко. Мислех за това и... Трудно ми е да го изрека с думи. Но ако го желаеш...

Той се стегна.

— Нима казваш това, което ми се струва, че казваш?

— Откъде да знам какво ти се струва, че казвам? Езикът ми е толкова непохватен, че се чудя дали въобще ме разбираш. — Тя колебливо си пое дъх и се опита отново: — Явно отдаваш голямо

значение на това плътско сношение. В края на краищата ние сме женени. Е, аз няма да имам нищо против ти да...

Тя отново млъкна, после на един дъх извика:

— Защо поне не отвърнеш нещо? Казах ти, че ми е трудно да говоря за това.

Той присви очи, загледан в лицето ѝ.

— Опитвам се да разбера защо изведнъж реши да ме дариш с подобен жест. Виновна ли се чувстваш?

— Да — направо си призна Кейт. — И съм ти много задължена. Въпреки всичко, което казваш, някога ще мога да ти се отплатя така, както бих искала. — Тя нервно кършеше ръце. — И ако не ти се отплатя, ще се чувствам... никога няма да съм свободна от теб. Това ми се струва единственият... Не знам защо намираш това нещо за толкова важно, но не бих могла да ти откажа. — Ето че най-после каза всичко, помисли си тя с облекчение. — Ако все още го желаеш, мисля, че мога да го понеса.

— Дали го желая?

Тя сепнато си пое дъх, когато видя как изражението му се промени от предпазливо към сладострастно.

— О, да, все още го желая — с дълбок глас отвърна той. — От онази нощ в странноприемницата не искам нищо друго. Понякога дори ми се струваше, че ще полудея от желание. — Той се усмихна безразсъдно. — И вече въобще не ми пука как ще го получа. Ще го приема дори и под формата на благодарност, стига само да го имам.

Значи щеше да се случи. Преди ѝ се бе струвало, че сърцето ѝ бие лудо, но сега то направо се опитваше да изскочи от гърдите ѝ.

— Ще трябва да ми кажеш как се прави. Себастиан твърдеше, че съм имала инстинктите на Лилит, но сигурно греша, иначе въобще не бих била толкова объркана. — Тя остави одеялото да падне на земята и топлината на огъня докосна тялото ѝ. — Поне не съм толкова невежа, че да не знам как се започва. Нали така трябва?

Всяко мускулче по тялото му се стегна, когато тя откри розовите връхчета на гърдите си.

— Обикновено голотата не е абсолютно необходима наред с снежна виелица.

— Сметнах, че всичко ще свърши по-бързо, ако предварително се погрижа за събличането. Не ми е студено.

Това бе направо меко казано, помисли си тя. Изгаряща горещина оставаше там, където погледът му преминаваше: от гърдите ѝ надолу по тялото ѝ до меките снопчета косми, които обграждаха женствеността ѝ.

— Нито пък на мен — дрезгаво отвърна той.

— Да легна ли и да затворя очи?

— За да не виждаш ужасната участ, която ще те сполети? Не още. — Той протегна ръка и докосна корема ѝ. — Искам да проверя издръжливостта ти.

Пръстите му се плъзнаха надолу до къдриците, които явно изцяло бяха погълнали вниманието му.

— Просто искам да видя колко можеш да понесеш.

При допира му цялото ѝ тяло потръпна и мускулите ѝ се стегнаха.

— Каква яростна реакция! — промълви той и започна да я гали. — Пък и съм сигурен, че не ти причинявам болка.

Не, това не бе болка, беше нещо друго.

— Чувствам се така, както когато паднах от един дъб, бях шест годишна. Беше... — Тя затвори очи, когато ръката му се плъзна надолу и я обхвана в шепата си. — Защо... Защо правиш това?

Пръстите му галеха, провираха се, внимателно изследваха.

— Не ти ли харесва?

Горещи тръпки пролазиха по тялото ѝ.

— Всичкото това милване ми се струва голяма загуба на време.

— О, вярно, забравих, че искаше да приключим бързо. Дори си се съблякла за по-лесно. Но се опасявам, че ще ти се наложи да бъдеш търпелива. Има нещо, което искам да направя ето тук. — Пръстите му продължаваха да търсят.

Гърбът и се изви и тя тихичко извика, когато той откри онова, което търсеше. Шок. Горещина. Жажда.

— Харесва ли ти това?

Тя потъна в мъгла от удоволствие и само смътно съзнаваше как погледът му се съсредоточава върху лицето ѝ, докато палецът му започна да я притиска и после се завъртя в бавно възбуждащо движение.

— Аха, виждам, че ти харесва. Колко?

Прекалено много. Тя прехапа устни, за да възпре стоновете си, докато я заливаха вълна след вълна, разкъсвайки цялото ѝ тяло. Плътта ѝ бе гореща, зачервена, а гърдите ѝ набъбваха с всяка изминала секунда.

— Но аз май те прекъснах. — Той започна леко да подръпва скритата пъпчица и всеки път все по-болезнена жажда пронизваше тялото ѝ. — Разказваше ми как си паднала от едно дърво, когато си била на шест години.

Така ли? Не помнеше вече нищо.

— Паднала си от един дъб — подсказа ѝ той.

— Аз... дъхът ми секна.

— И сега се чувстваш така?

— Струва ми се, че... да.

— Не си ли сигурна?

— Не мога да мисля...

— Добре. — Той отдръпна пръстите си. — Чудесен признак. А сега можеш да легнеш и да си поемеш дъх.

След тези думи той се отдалечи на няколко стъпки и започна да събува левия си ботуш.

Тя рухна върху одеялото. Добре, че ѝ бе казал да легне, защото тя вече трепереше толкова силно, че въобще не знаеше дали бе в състояние да се държи на краката си.

— Събличаш ли се?

— Струва ми се, че е редно първия път. — Той свали и другия си ботуш. — Не мога да ти осигуря чисти чаршафи, но поне няма да те ожуля с всичките тези кожени дрехи. — Захвърли настрана кожената си жилетка. — Разтвори си краката, Кейт. Искам да те погледам.

— Това необходимо ли е?

— Не, но ще ми достави удоволствие. Нали това е целта на цялото занимание?

Тя се подчини, но почувства как цялото ѝ тяло поруменява от смущение. Усещаше погледа му точно на онова място, където скоро телата им щяха да се съединят, и то така, сякаш сега не пръстите, а очите му я милваха. Чувстваше се напълно безпомощна, напълно покорна.

— Прекрасно... Малко по-широко. Точно така. — Той разкопча панталоните си. — Знаеш ли колко пъти съм си те представял така,

легнала пред мен, очакваща да вляза в теб?

Тъмните му очи бяха пламнали, почти изгарящи от желание. И той се нуждаеше от нея, а тази мисъл накара странната горещина, която сякаш я разтапяше, да се усили дори още повече. Тя остро съзнаваше женствеността на тялото си, извивката на гърдите си, мекотата на кожата, уязвимостта на позата си.

Той вече бе напълно гол, също толкова жилест и красив, както, когато го бе видяла в странноприемницата, но дори още по-възбуден. Тя побърза да отмести погледа си лицето му, но сякаш стана още по-зле. Затвори очи, за да не вижда повече изражението му, което отразяваше само суров глад.

— Отвори очи. Искам да ме гледаш. Искам да гледаш какво правя. — Гласът му бе станал някак гърлен. — Искам всеки миг да съзнаваш кой ти причинява това. Кой ще влезе в теб.

Тя отвори очи и видя, че той коленичи между разтворените ѝ крака, напълно съблечен.

— Сега ли ще се случи? — прошепна тя.

— Да. — Той се приближи към нея. — Но не съвсем веднага.

Два пръста бавно се плъзнаха в нея.

Тя се изви нагоре при невероятното нахлуване в тялото и сетивата ѝ. Пръстите му бавно започнаха да се движат навътре и навън, после по-бързо и накрая с някакъв отсечен първичен ритъм, който я накара да прехапе устни, за да не извика, тласкана от удивителните усещания, които заливаха като водопад тялото ѝ при всяко негово движение.

— Стегната си... Господи, колко си стегната — промълви той. — Не мога... да чакам повече. Трябва да вляза в теб.

Той внимателно се плъзна в нея, борейки се с теснотата ѝ. Когато достигна преградата, спря, а гърдите му се издигаха и спускаха при всяко измъчено дихание.

— Събери кураж, момичето ми.

И той нахлу изцяло в нея.

Тя ахна, когато болката я прониза. Той застина дълбоко в тялото ѝ, съединен с нея, пулсиращ.

Тя все още усещаше някаква притъпена болка, но някакво друго усещане вече надмогваше болката. Изпълнена... но все още копнееща,

с желание, което тя внезапно осъзна, че не би понесла, ако не бъде утолено.

Тя инстинктивно се стегна около него.

Той рязко си пое дъх и цялото му тяло потръпна. Вдигна глава и я погледна.

— Нима се опитваш да ме убиеш?

Но това му бе харесало. Тя бе успяла да забележи онова неизразимо удоволствие, изписало се по лицето му.

— Стори ми се... че така трябва. Нали?

Той кимна.

— Просто ме изненада.

За нея това не бе изненада. Сега, когато той бе в нея, всичко сякаш вече имаше свой собствен ритъм, собствена примитивна неизбежност.

— Още! — ръцете ѝ се протегнаха сляпо, за да обгърнат раменете му. — Трябва да има още!

— Да, има още. — Той започна да се плъзга напред и назад, с кратки и дълги тласъци, които бяха като огнени удари към самото ѝ сърце.

Свързаност, диво удоволствие, копнеж, всичко това ставаше все по-силно с всеки негов тласък.

Той не ѝ дава достатъчно, помисли си тя трескаво. Трябваше да получи още от него. Започна да се повдига, към тялото му, пресрещайки го с толкова яростна жажда, че сякаш обезумяваше от нея, докато се опитваше да се стегне около него и да го задържи в себе си.

— По-спокойно — промълви той. — Прекалено хубаво е. Няма да издържа дълго.

Той говореше безсмислици. Нима можеше да говори за спокойствие при тези действия? Всичко бе лудост, огън и удоволствие, а тя не би понесла то да се забави или да спре.

Повдигаше се нагоре, а ноктите ѝ се забиваха в раменете му.

— Помогни ми!

Той замръзна.

— Господи!

Започна да се движи с животинска ярост, а ръцете му обхващаха с длани задничето ѝ и го притискаха към себе си, докато той

нахлуваше до краен предел.

— Това ли? — гласът му бе дрезгав. — Това ли искаш? Ето, ето!

Сигурно така се чувства човек, когато се ражда или умира, мислеше тя през мъглата. Каквото и да е, то трябваше да продължи вечно. Не, трябваше да свърши. Не можеше да издържи така, удоволствието да нараства все повече, удовлетворението да я чака някъде отвъд, да приближава, и тя все още да не може да го достигне.

Над нея лицето на Робърт бе зачервено, устните му бяха натезали от чувственост, страните му бяха изопнати и хлътнали от неописуемо напрежение.

— Сега — изрече той, стиснал зъби. Повдигна я по-нагоре, поплътно до себе си. — Дай ми всичко, сега!

Тялото ѝ потръпна в конвулсии и сякаш се разпръсна на хиляди искри от наслада.

Той простена, извил гръбнак, сухожилията на шията му се изпънаха, когато отметна глава назад.

После рухна върху ѝ, а цялото му тяло трепереше, сякаш от треска.

И самата тя трепереше, смътно осъзна Кейт, докато пръстите ѝ пропъльзяха по гърба му. Груби ивици върху гладката повърхност на кожата му. Белези, спомни си тя, той имаше белези на гърба си. Те го бяха наранили. Почувства как я обзема свиреп пристъп на собственически гняв и ръцете ѝ се стегнаха около него. Никога повече. Никой никога не трябва да го наранява отново.

— Кейт.

Гласът му бе дълбок и ласкав, когато той изрече името ѝ. Колко красиво... никога досега името ѝ не бе звучало толкова красиво!

— Тежа ти. Пусни ме да стана, момичето ми.

Не ѝ тежеше, а и не искаше да го пуска. Не искаше повече никога да го пуска.

Робърт повдигна глава и докосна с устни челото ѝ.

— С радост бих останал тук, но вече пак се възбуждам, а смятам, че като за първи път това ти бе достатъчно. — Той направи смешна физиономия. — А вероятно дори прекалено много. Не бях толкова нежен с теб, колкото ми се искаше.

Той наистина се възбуждаше, осъзна тя невярващо. Ето че отново я желае. Значи може да продължи, удоволствието може да продължи...

— Не! — каза той, когато почувства, че тя се стяга около него. Измъкна се бързо и се отмести настрани. — Не сега, Кейт. Сега си почини. Ха, не мога да повярвам, че казвам това! — Той се засмя и целуна носа ѝ. — Но трябва да признаеш, че понесе това ужасяващо изпитание доста добре.

Дъхът ѝ излизаше на пресекулки и сякаш виждаше всичко като през мъгла. Единствено случилото се преди малко ѝ изглеждаше реално.

— Винаги... винаги ли е така?

— Горедолу. — Езикът му нежно лизна рамото ѝ и горещи тръпки преминаха по тялото ѝ. — Но това определено бе нещо повече. Като че ли ти си създадена за подобен род занимания. Признавам си, че не очаквах толкова ентузиазизирана реакция от една девица.

— И аз не очаквах да реагирам така.

Внезапно панически страх я възвърна напълно в реалността, тъй като тя осъзна точно какво се бе случило с нея. Тя се бе държала безсрамно, неконтролирано, като уличницата, за каквата я смяташе Себастиан. С рязко движение тя седна и обви одеялото около себе си.

— Това бе... изненада за мен. Сигурна съм, че нямаше да се държа толкова разпуснато, ако знаех...

— Ако знаеше какво? — Той се усмихна закачливо. — Че като Афродита си родена за страстта?

Страните и пламнаха.

— Ти ми се присмиваш.

— Така ли мислиш?

Тя кимна.

— Не съм като онези от легендите, знаеш го. Освен това не искам да се държа толкова глупаво. Всичките онези богини май са мислили само за сласт и суета и са си заслужили нещастията и страданията.

Той се изсмя.

— Много добре, значи не си богиня. — Ръката му се протегна, за да обхване гърдата ѝ. — Но ми се струва, че трябва да те опитам отново, за да определя до каква степен си земна.

Мили боже, ето че отново се случва, осъзна тя с отчаяние. Зърното ѝ се стягаше, приготвяше се за него при допира му.

— Не! — Тя скочи и отстъпи назад, където той не можеше да я достигне. — Това бе грешка!

Той повдигна вежди.

— Колко мимолетна е благодарността...

— Ще намеря друг начин.

— И този ми харесва.

— Но не и на мен.

Той все още бе твърде близо до нея. Тя стана и отиде да седне от другата страна на огъня.

— Ще ти се хареса, и то много. — Очите му се присвиха, загледани в лицето ѝ. — И ще ти харесва дори още повече, когато научиш начините...

— Няма! — извика яростно тя. — Няма да бъда такава уличница, за каквата Себастиан ме смяташе.

— А, ето къде бил проблемът. — Устните му се присвиха. — За бога, онова копеле успява да изплюе отровата си дори и от другия край на света. Ти не си уличница, Кейт.

— Почтените жени не се наслаждават...

— Ами приятелката ти Каролин? Не ми ли каза самата ти, че тя с нетърпение очаквала да се омъжи?

Тя се намръщи объркано. Той бе прав. Каролин винаги ѝ се бе струвала доста сладострастна.

— За мен е различно.

— Защото Себастиан ти е повтарял, че това е зло толкова много пъти, че накрая истината се е замъглила. Самата ти ми каза това.

Кейт безпомощно поклати глава.

— Ти не разбираш. Ако той е прав за това, може да се окаже прав и за много други неща. Не мога да позволя това да се случи отново.

— Но ще позволиш. — Изражението му стана по-твърдо. — Не беше длъжна да ми се отдадеш. Бях готов да спазя обещанието си. Ти сама направи този избор.

— И сега променям решението си.

— Прекалено късно е. — Очите му блестяха на светлината на огъня. — Ако си мислиш, че ще стоя в тази пещера заедно с теб, ще знам какво мога да имам и ще оставя Себастиан да ми го отнеме... — Той замълча и после повтори: — Прекалено късно е.

— Нима ще ме насилиш против волята ми? — попита тя с треперещ глас.

Той поклати глава.

— Но ние вече говорихме колко прелестно слаба е волята ти точно в това отношение. Аз само ще я подложя на обсада, докато тя рухне.

У нея се надигна страх, примесен с някаква тъмна, забранена горещина. Тя знаеше колко решителен може да бъде той, а вече познаваше и удоволствието, което можеше да ѝ дари. Похотливото ѝ тяло няма да иска да му се противопоставя, а вместо това ще се бори с нея, за да се предаде. Тя отчаяно търсеше аргумент, който би пробил логиката му.

— Веднъж ти ми каза, че едно дете би било заплаха за Крейда и че можеш да предотвратиш... Но не ми се стори да вземеш някакви мерки това да не се случи, нали?

Върху лицето му проблесна някакво неразгадаемо изражение.

— Не.

И тя така мислеше. Не бе сигурна точно какво действие би било необходимо, за да предотврати зачеването на дете, но тяхното сливане беше толкова диво, че всякакво предварително обмислено поведение ѝ се струваше съвсем невъзможно.

— Значи не бива да позволяваш това да се случи отново.

— Грещиш, вече направих грешката. Може дори и в този момент вече да си бременна. Няма никакъв смисъл да не се наслаждавам на тялото ти, докато открия дали е така.

— Има причина — вбесено извика тя. — Аз казвам не!

Той внезапно се усмихна.

— И засега това е достатъчно основателна причина. Вероятно сега малко те боли, затова тази нощ повече няма да те безпокоя. — Той легна и притегли одеялото върху себе си. — Утре вечер ще е удобно време. Когато падне мракът и запалим огъня, ще ти покажа как можеш да възсядаш мъжа. Ще видиш, че това може да бъде далеч по-приятно, отколкото която и да е езда на гърба на Кеърд. — Той срещна погледа ѝ от другата страна на огъня. — Междувременно, помисли си как се чувстваше, когато проникнах в теб. Не желаш ли това удоволствие отново?

Тя го желяеше, осъзна отчаяно тя. Само споменът за онова съединяване бе в състояние отново да запали болезнен огън между бедрата ѝ.

Погледът му се плъзна към издутината на гърдите ѝ, очертани под одеялото.

— Малко са милите ми спомени от престоя ми в Испания, но там научих много неща, които ще ти донесат удоволствие. Утре вечер ще ти покажа няколко от тях.

— Не — прошепна тя.

— Да, удоволствието не е грях между съпруга и съпругата. Лично аз съм възхитен от Мария за това, че те е дарила с такава сладострастна природа. И за мен ще е радост да я развия, така че и двамата да се възползваме от нея по време на престоя ни тук.

— *Аз не съм сладострастна!*

— Напротив, и притежаваш чиста, красива страст, каквато никога досега не съм виждал. Ако си честна със себе си, ще признаеш, че дойде при мен не само от благодарност, но и от страст.

Очите ѝ се разшириха от слисване.

— Не е вярно! Не знаех нищо за това. Та как бих могла да знам, че ще ми хареса... — Тя смутено млъкна.

Той се усмихна многозначително и тя осъзна, че се е досетил за продължението на мисълта ѝ.

— Не би могла да знаеш, но пък беше много любопитна, нали? Винаги си любопитна. Искаш да разбереш за всяко нещо как то мирише, какво е при допир, какъв вкус има. Любопитството също е форма на сладострастие, Кейт. — Той затвори очи. — А сега заспивай. Почивката ти е нужна за утре.

Тя се намести в одеялото, приковала поглед в лицето му. Той бе толкова уверен, толкова сигурен в победата, като сокол, който връхлита плячката си. Но тя не беше безпомощна жертва. Тя можеше да се бори с него и да го победи. Трябваше просто да забрави какво се е случило тази вечер и...

Но тя нито можеше да забрави, нито да пренебрегне случилото се. Защото, бог да ѝ е на помощ, то все още се случваше. Той трябваше само да погледне към нея и тялото ѝ се променяше, набъбваше. Дори и сега гърдите ѝ все още бяха болезнено издути под одеялото. Тя не познаваше онази жена, която бе стенала и се бе извивала и мятала под

неговата власт. Каква ще бъде реакцията ѝ, ако той я докосне отново? Дали отново ще се превърне в онова задъхано сладострастно животно, което бе представлявала само преди няколко минути? Мисълта я изпълни със страх, от който направо ѝ се повдигаше, а и някакво друго чувство, което бе дори по-ужасяващо.

Някакво мрачно, опасно очакване.

— Събуди се, Кейт.

Тя отвори очи и видя, че Робърт вече се е облякъл и нахлузва ботушите си. Той се усмихна.

— Облечи се. Време е да изгасим огъня.

Огънят вече изтляваше и дори и под одеялата тя чувстваше студа. Когато изгасне съвсем, в пещерата ще стане леденостудено. Спомените за миналата нощ внезапно нахлуха в съзнанието ѝ и тя сепнато осъзна, че все още е гола, а Робърт я наблюдава от другата страна на огъня. Тя припряно се пресегна за дрехите си, дръпна, и започна да се бори с тях под одеялото.

— За бога, какви ги вършиш? — нетърпеливо попита Робърт. — Приличаш на прасе, което се валя в калта.

— Обличам се.

— Отново свенливост? А не ти ли мина през ума, че вече съм виждал онова, което се опитваш да скриеш? — Той се усмихна иронично. — Или просто спазваш нарежданията на Себастиан и гледаш да не възбудиш греховната ми похот?

— Свенливостта не ми е непозната — отвърна тя като ужилена. — И не ми трябваш нито ти, нито Себастиан, за да ми изнасяте лекции на тази тема.

— Нямам никакво желание да те обучавам на подобна глупост. Безкрайно повече те предпочитам, каквато бе снощи.

— Аз пък не — рязко заяви тя. — И не желая да говориш за това. Кара ме да се чувствам неудобно.

— И самият аз прекарах няколко неудобни момента през изминалата нощ — измърмори той. — Искаш ли да ти кажа в какъв смисъл?

— Не — ядосано извика тя. Бе сигурна, че е навлякла проклетата си рокля наопаки, а и как да си обуе чорапите, без да се отвие? —

Искам да млъкнеш и да ме оставиш да се облека.

Устните му внезапно се разтегнаха.

— Със скоростта, с която се справяш, май ще изгорим целия си запас дърва, и ти още няма да си се облякла.

— Снощи говорех абсолютно сериозно, знаеш ли?

— Сигурен съм, че е било така. — Той замълча за момент. — И аз бях сериозен.

— Тогава трябва да си промениш решението. — Тя започна да обува единия си вълнен чорап. — Защото аз няма да променя своето.

— Като че ли тези чорапи доста те затрудняват. Може ли да ти помогна?

— Не! Нямам нужда от...

Но той вече бе коленичил пред нея, а ръцете му отместиха нейните. Гореща вълна я заля, когато пръстите му докоснаха голия ѝ прасец и бавно заизтегляха сивата вълна нагоре по крака ѝ.

— Имаш прекрасни крака — тихо рече той. — Снощи не ми даде възможност да те разгледам.

Тя в миг си припомни как бе лежала пред него, разкрита и беззащитна.

— Не е вярно. — Думите прозвучаха някак задъхано, затова тя умишлено се постара гласът ѝ да звучи по-уверено. — Сигурно вече познаваш всеки сантиметър по тялото ми.

— Не всеки. — Той притегли чорапа върху коляното ѝ. — Бях прекалено зает само с една част от очарователната ти личност. Сладката прави човека тесноглед. — Той протегна ръка към кожения жарттиер на одеялото до нея. — Сигурен съм, че вече разбираш това. — Завърза жарттиера и ръката му се плъзна, за да погали вътрешната страна на бедрото ѝ. — Няма нищо по-чувствено или приятно от гледката на женски крака, обвити в чорапи и жарттиери, и после внезапно да откриеш тази прелестна изненада на меката плът.

Тя безпомощно гледаше загорялата му ръка върху бялата си кожа. Допирът му бе нежен, галещ и именно лекотата, с която я докосваше, сякаш я омагьосваше, приковаваше я. Не, трябва да се отдръпне от него.

Той докосна кожения жарттиер.

— Тази кожа е хубава, мека като масло. Харесва ми да докосвам кожа. — Страните му бяха поруменели, а присмехулните нотки се бяха

изпариш от гласа му, сега някак дрезгав и дълбок. — По-късно ще ти покажа какво удоволствие може да доставя кожата. — Той откъсна ръката си от нея и я протегна към другия чорап. — Харесвам много тъкани, но тази груба вълна въобще не ми харесва. Когато стигнем в Крейда, ще ти намеря копринени чорапи. — Той изтегли чорапа над коляното ѝ и завърза жартиера. — И коприната е много приятна на докосване. — Пръстите му се плъзгаха нагоре, и още нагоре. — Но има неща, които са още по-приятни.

Мускулите на бедрото ѝ се стегнаха при допира му и оттам последва верижна реакция към мястото, което той бе галил снощи. Защо не може да помръдне? Сякаш бе замръзнала на мястото си, като омагьосана от допира му.

— Довечера ще се опитам да не бързам толкова — каза той с дълбок глас. — Знам, че бях прекалено припрян. Има много начини да получиш удоволствие и не всички са толкова груби.

Той не се бе държал грубо с нея. Диво, да, но не и брутално. Ако някой бе груб, това бе тя. Спомни си как ноктите ѝ се бяха забивали в раменете му, докато тя се хвърляше нагоре. Самата тя се бе държала като животно, като нищо и никаква курва. Тази мисъл внезапно развали магията, която той плетеше около нея, и тя се отдръпна.

— Аз няма да науча тези начини.

Той се отпусна назад на петите си и издърпа надолу роклята ѝ.

— Няма да имаш избор.

— Вече знам достатъчно за теб и съм сигурна, че няма да ме насилиш.

— Няма да ми се наложи. Самата ти не си особено сдържана. — Той я погледна в очите. — И двамата знаем, че ако исках, можех още сега да те обладая.

Тя понечи да го отрече, но точно тогава си спомни този миг, в който той сякаш я бе омагьосал и тя бе като хипнотизирана. По-добре ще е да потърси неговото слабо място, отколкото да отрича своята слабост.

— А защо не го стори?

— Мога да чакам. — Той се изправи и се уви по-плътно в наметалото си. — Ти си малко объркана в момента, но по принцип си разумна жена. Скоро сама ще разбереш каква е истината.

— Че е правилно да бъда уличница? — попита Кейт презрително.

— Не, че е правилно да бъдеш жена — каза той. — Жена до мозъка на костите си, с правото на жената да дарява и получава удоволствие. Ти никога не би могла да бъдеш уличница, без значение какво ти е говорил Себастиан. Ти си прекалено силна. Една курва бива използвана, а ти никога не би позволила да те използват. Дори е много по-вероятно ти да използваш мен, отколкото аз теб. — Той протегна ръка и я изправи на крака. — А за мен ще е удоволствие да ме използваш както намериш за добре.

Кейт се взираше в него, сепната и изненадана. Той ѝ представяше съвсем различна картина на ролята ѝ в страстната пиеса от предната нощ.

— Власт — тихо каза той. — Не е ли това съблазнителна мисъл? През целия си живот не си имала никаква власт, била си тъпкана от обстоятелствата и от милия ти Себастиан, била си принудена само да се подчиняваш. Аз ти предлагам бойно поле, където ти притежаваш по-голяма власт, от който и да е мъж на света.

Наистина това бе съблазнително, помисли си тя, а той бе сатанински хитър, за да ѝ представи единствения довод, който би се понравил на съзнанието и чувствата ѝ, както и на тялото ѝ.

— Нямам никакво желание да се превърна в Лилит, както ме наричаше Себастиан. Няма да тръгна по този път.

— Аз ти казвам, че ти притежаваш силата да бъдеш каквото си поискаш, но няма наистина смяташ, че бих те оставил да ме примамаш и използваш против волята ми? Душата ти не е заплашена от мен. — Той се усмихна. — Искам само тялото ти.

Тя го гледаше, изумена и невярваща, и след миг осъзна, че се е разсмяла.

— Колко утешително!

— Това не би се сторило така на много жени, но аз знаех, че тази мисъл ще ти допадне. — Той пристъпи към нея, наметна пелерината върху раменете ѝ и закопча копчето на шията. — Имаш на разположение цял ден, за да го обмислиш. — Внезапно той се намръщи, когато погледна към ръцете ѝ. — Забравих ръкавиците. — След тези думи той свали своите кожени дебели ръкавици. — Вземи тези. Щом угася огъня, тук ще стане леденостудено.

Тя поклати глава.

— Ти не си по-защитен от студа, отколкото съм и аз. Сам ми каза, че веднъж и твоите ръце са измръзнали.

Той смръщи вежди.

— Направи, каквото ти... — Но видя изражението ѝ и моментално млъкна. — Ще се редуваме. Ти ще ги носиш през първия час. — Очите му срещнаха нейните. — Виждаш ли как можеш да ми се налагаш? Достатъчно, но не прекалено много. Всичко зависи от запазването на равновесието. Подай ми ръка.

Тя я протегна и той нахлузи голямата ръкавица на ръката ѝ. Отвън ръкавицата бе твърда и груба, отвътре обгръщаше ръката ѝ с нежна, мека ласка. Кейт усещаше топлината на собственото му тяло, а прегръдката на кожата ѝ се струваше също толкова интимна, колкото и ръката му върху бедрото ѝ. Той ѝ сложи и другата ръкавица.

— Ето на. Не е чак толкова лошо да си поделяме разни работи, нали? — Той ѝ се усмихна. — Той не говореше за ръкавиците. Струваше ѝ се, че не може да откъсне очи от лицето му. Затова прошепна:

— Ти още не си... ме убедил.

— Нямах и намерение да се опитвам. Ти си прекалено умна жена, за да позволиш на Себастиан да те ограбва отново, и отново. Смятам да те оставя сама да се убедиш. — Робърт се извърна и изгаси огъня. — Оползотвори времето си, докато се опитваме да не замръзнем до смърт, преди да стане време да запалим огъня отново.

7.

През целия ден той не ѝ даде да подгъне крак, караше я да не престава да върви, да движи ръцете си, да разхожда конете, като не ѝ позволяваше да почива повече от десет минути на час. Робърт само веднъж излезе от пещерата и напълни една кофа със сняг, който да разтопят за пиене. Иначе и той се подложи на същия режим като нея. През повечето време мълчеше и заговаряше само при нужда. Щеше да ѝ е по-лесно, ако разговаряха. Щеше да ѝ остане по-малко време да мисли за думите му.

Смятам да те оставя сама да се убедиш.

Ти притежаваш власт.

Тя не се бе чувствала силна, когато бе в плен на тръпките от тяхното съединяване. Беше едно безумно, диво създание, уловено в капана на собствения си стремеж към удоволствие.

Но и Робърт бе в плен на същото търсене. Той я бе водил, но не се беше опитал да я покори. И той като нея бе беззащитен пред неудържимия прилив на плътското начало.

Ти си твърде умна жена, за да оставиш Себастиан отново да те ограби.

Себастиан винаги се бе опитвал да ѝ ограби радостите на живота. Как само би се радвал той, ако знаеше, че може отново да я затвори в клетката, от която тъкмо бе успяла да избяга.

Не, Кейт никога няма да позволи това да се случи. Ще се бори до последния си дъх и...

— Почивката свърши. Ставай. — Робърт стоеше пред нея, протегнал ръка. — Трябва да продължиш да се движиш.

Тя остави той да я изтегли на крака.

После веднага пусна ръката ѝ и се обърна, за да иде при конете. Тя го гледаше как хваща поводите на Кеърд и започва да го развежда в кръг из пещерата.

Господи, колко красив беше! Силен и грациозен, невероятно мъжествен, с онази прикрита мрачна решителност, която така я бе

завладяла още от първия миг. Снощи се бе потопила, беше се удавила в тази решителност.

Почувства отново онова парене между бедрата си. Слост. Себастиан би казал, че тя изцяло се е отдала на греховността на плътта си, но Робърт твърдеше, че сладострастието може да бъде чисто и красиво. На кого да вярва?

Не и на Себастиан. Никога повече Себастиан.

— Защо стоиш така? — попита Робърт през рамо. — Трябва да се движиш. Все още е... — Той млькна, забелязал изражението й. — Да? — Тихо попита той.

Тя просто не можеше да проговори. Можеше само да стои и да го гледа втренчено. Успя само да кимне.

Той се спря, а въздухът между тях изведнъж й се стори напрегнат, гъст, прекалено тежък за дишане.

— Тогава не ме гледай така. Все още ни остават поне два часа до мръкване.

Внезапно тя престана да усеща студа. Искаше да го докосне. Сигурно няма нищо лошо, ако сега отиде до него и го докосне по бузата?

— Не — дрезгаво изрече той, сякаш прочел мислите й. — Самият аз едва се сдържам. Хвани Рейчъл за юздите и я разхождай.

— Добре. — Тя отиде до Рейчъл и я погали по муцуната. — Всичко е само защото в думите ти имаше нещо вярно. Себастиан отново ще ме ограби, ако си откажа това удоволствие. — Тя хвана юздите на Рейчъл и тръгна след него. — Намирам те за доста... приятен.

— Знам.

— Струва ми се, че си много вещь в това отношение.

— Ти нямаш нужния опит, за да прецениш.

— Вярно, но ти сякаш знаеш... — Тя почувства, че мускулите й се стягат при спомена за това, как бе карал тялото й да реагира на всяко докосване. — Всичко.

— Имах отлични учители.

— В Испания, така ли?

— Да.

— Къде?

— В замъка на дон Диего Сантанела.

— Струва ми се, че това е доста странен предмет за преподаване.

— Той беше странен човек.

— В какъв смисъл?

— Няма ли край въпросите ти? — процеди през зъби Робърт.

— Всичко това е съвсем ново за мен, а аз не се чувствам уверена.

Ще ми е по-малко притеснено, ако говорим за това. Съжалявам, ако те разстройвам.

— Това не ме разстройва.

— Струва ми се, че те разстройва. Защо иначе би ми отговарял толкова рязко?

Той внезапно се извърна и застана с лице към нея, а очите му искряха.

— Защото съм твърд като камък и едва се сдържам да не те тръшна на онова одеяло и да те понижа!

Грубите думи би трябвало да я шокират. Но не стана така. Тя почувства как я завладява радостно вълнение.

— Не мисля, че това ще е чак толкова глупава идея — промълви тя, останала без дъх. — От чакането само ще се притесня още повече, а така...

— Божичко!

Той измина разстоянието помежду им само на две крачки и сграбчи раменете ѝ. После рязко я събори на одеялото.

Целият трепереше, а една вена на врата му яростно пулсираше. Зарови лице в косите ѝ.

— Кажи ми не.

— Защо да ти казвам не, след като тъкмо ти обяснявах, че...

Устните му я накараха да замълчи, а езикът му нахлу в устата ѝ, за да заиграе яростно с нейния. Тя не знаеше, че мъжете целуват така. Предната нощ той почти не бе докоснал устните ѝ. Но сега постъпката му ѝ се стори някак мрачно интимна и почти толкова вълнуваща, колкото и онова по-плътско навлизане. Но той не ѝ остави достатъчно време, за да се наслади на новото усещане. Избути я назад, а ръцете му припряно се заеха с копчетата на корсажа ѝ.

— Не мърдай... трябва да...

Устните му бяха студени върху гърдите ѝ, но езикът му бе влажен и топъл, когато той силно, яростно я засмука. Тя изви тялото си към него, а пръстите ѝ се заплетоха в косата му.

— Робърт!

— Прощавай — измърмори той. — Не исках това... Нямам време.

Ръцете му вече бяха под полите ѝ, търсеха, промъкваха се, като отчаяно се бореха и с неговите собствени дрехи.

Още миг, и той бе в нея: голям, топъл, твърд като камък, движещ се безспир. Горещият му дъх прогонваше мразовития въздух, докато гърдите му се надигаха и спущаха от учестеното му дишане.

Студ. Горещина. Желание.

Тя отчаяно се държеше за раменете му, докато го пресрещаше, поемаше го, сливаше се с него.

И само след няколко бесни минути всичко свърши.

Тя постепенно осъзна колко твърда бе земята под гърба ѝ, как задъхано диша Робърт, легнал до нея, с ръка, все още върху голата ѝ гръд.

— Нараних ли те?

— Не.

— Чудна работа — горчиво рече той. — Аз... май загубих контрол.

Думите му ѝ донесоха странно, едновременно и сладко, и горчиво, удоволствие. Робърт, който толкова рядко губеше самообладание, бе достатъчно силно завладян, за да го загуби сега заради нея. Не, не заради нея, а заради тялото ѝ. Е, все пак и то си бе част от нея. Но болката, която ѝ донесе това определение, тя не можеше да си обясни.

— Бях ти обещал да действам бавно.

Вече наистина ѝ омръзна да слуша как той се самообвинява.

— Говориш глупости. Мисля, че всичко беше много хубаво. Откъде знаеш, че ще ми хареса това... бавно темпо?

Той се изсмя.

— О, ще ти хареса. Ще ти покажа колко приятно може да е, но по-късно, когато запалим огъня и поне малко позатоплим това място.

— Той се претърколи настрани и започна да закопчава корсажа ѝ. — Е, значи: „Къш оттук, Себастиан!“?

Тя се засмя.

— Добре го каза. Къш оттук, Себастиан!

Кейт се взираше уморено в огъня.

— Ако си научил всичко това от испанците, значи сигурно те са много упадъчен народ.

Той отново я притегли към себе си и я сгуши във вдлъбнатината между хълбоците си.

— Понякога.

Колко добре си прилягаха телата им, доволно си помисли тя. През последните няколко часа мислите ѝ бяха изцяло завладени от това вълшебно сливане. Сякаш двамата бяха две части на едно цяло, което е било разделено, а сега се събира отново.

— Но ми се струва, че този вид упадъчност ми харесва, затова едва ли са чак толкова лоши, колкото казват всички.

— Това означава ли, че обмисляш да минеш на страната на Филип? Забрави го! — След което лекомислено добави: — Не бива да съдиш за всички испанци по това, което виждаш в мен.

— Но ти не си испанец, ти си шотландец!

— Да, шотландец съм. — За момент той остана смълчан. — Но майка ми е испанка.

Кейт се повдигна на лакът, за да го погледне.

— Наистина ли?

— Наистина. — Устните му помръднаха. — Доня Маргарита Сантанела.

— Ще я видя ли, когато стигнем в Крейда?

— Не.

— Защо?

— Пак ли това твое любопитство? Мислех, че примерът на Себастиан те е научил да избягваш да задаваш на хората лични въпроси.

— Това е различно. Сънищата са лични. Но защо да не ми кажеш нещо, което сигурно всички в Крейда вече знаят? Ти знаеш всичко за мен.

— Не всичко. — Показалецът му се завъртя около зърното ѝ. — Непрекъснато откривам нови и очарователни страни. Знаеш ли, че само една на хиляда жени притежава способността да завладее мъжа като теб? Мислех си, че направо ще полудея, когато ти се стегна около мен и ме притисна, докато почти...

— Шшт. — Страните ѝ пламнаха и тя отмести ръката му, която все още си играеше с тялото ѝ. — Упадъкът е хубаво нещо, но не е необходимо да го формулираш в думи. — И едва тогава тя осъзна пълния смисъл на казаното от него. — Хиляда? Ти наистина ли си бил с хиляда... шегуваш се!

— Така ли? — Той дръзко срещна погледа ѝ и само след миг устните му се разтегнаха. — Може би мъничко преувеличих.

— Не мъничко, а ужасно много. Та ти не би имал време да правиш нищо друго. — Тя се намръщи. — И ми се струва, че го каза само за да ми отвлечеш вниманието, защото не искаш да отговориш на въпроса ми. Не си честен!

Усмивката му избледня.

— Защо е толкова важно за теб да ти отговоря?

— Така ще се чувствам по-... повече в безопасност. — Макар че това не бе цялата истина. Робърт я бе обладал, притежаваше я по начин, който едновременно я плашеше и радваше, но тя също така отчаяно искаше да го познава. Това желание я бе обзело още от мига, в който го бе срещнала за първи път, а и се съмняваше, че той някога ще стане по-пряк с нея, отколкото в този момент. — Защо няма да се срещна с майка ти?

— Майка ми живее в един метох в Сантанела, където се моли за душата ми. — Той се усмихна безрадостно. — Макар че е напълно сигурна, че молбите ѝ са безполезни.

— Метох ли?

— Тя сметна, че това е единственият ѝ избор, когато аз избягах от брат ѝ, дон Диего, и се върнах в Крейда. Тя се бе провалила, разбираш ли? Те се опитаха да ме оформят като истински испанец, но успяха само да развият още повече шотландската ми диващина. — Устните му се разтегнаха. — Колко жалко!

— Не разбирам.

— Искаш да чуеш всичко ли? Не знам защо, всичко това е минало.

— Искам да го чуя.

Той сви рамене.

— Когато е бил много млад, баща ми пътувал до една корабостроителница в Испания, за да потърси и да купи кораб за нашата търговия с ирландците. Дон Диего Сантанела, благородник и

собственик на корабостроителницата, а на практика и на всичко по цялото крайбрежие, го поканил да отседне в замъка му, а и да остане дори когато корабът бил вече готов. И точно там той срещнал майка ми. Тогава тя била само на седемнайсет години и тъй различна от всички жени, които бил виждал дотогава. А ти сигурно вече си забелязала, че ние, шотландците, сме твърде склонни да се подчиняваме на плътските си инстинкти.

— Да, вече го забелязах.

— Тя изглеждаше невероятно свенлива и чиста и много набожна. Била също така и много, много красива. Баща ми направо се побъркал по нея. Трябвало да я има. За него не означавал нищичко фактът, че тя била испанка, и при това католичка, а и че искала да иде в манастир и да избегне брака. Отишъл при дон Диего и поискал ръката ѝ. За негова изненада на предложението му било погледнато благосклонно. Диего отказал да ѝ даде зестра, но се съгласил да се оженят. Те отплавали обратно към Крейда вече като съпруг и съпруга. — Изражението на Робърт стана някак вгълбено. — Тя намразила Крейда от пръв поглед, смятала баща ми за отвратителен, а когато аз съм се родил, сметнала и мен за ужасно дразнещ. Нямала никакво време за гледане на дете. Нощем отблъсквала мъжа си в леглото, а денем се молела на колене за избавление. Когато бях на девет години, баща ми внезапно умря от стомашно разстройство. Оттогава доста съм се чудил дали причината не е била в капчица — две отрова в храната му.

Кейт се ококори слисано.

— Намекваш, че тя го е убила?

Той поклати глава.

— Но нейните прислужници до една били назначени от дон Диего, а и самият той се появи на сцената точно две седмици след смъртта на баща ми. Пристигнал през нощта, а на следващата сутрин призори майка ми и аз вече бяхме на един кораб на път за Испания.

— Но защо ще убива баща ти?

— Крейда и нашите търговски връзки с Ирландия са особено доходоносни. Когато вече бях под негово попечителство, дон Диего съвсем ясно ми даде да разбера, че именно това е била причината да позволи майка ми да се омъжи за баща ми. Той беше много амбициозен човек, а търговията ни — твърде апетитна хапка. Хапка, до която не можел да се добере, докато баща ми е жив, но ако успеел

да оформи по свой вкус наследника на Крейда и да го контролира, тогава щял да бъде господар и на търговските ни пътища. Следващите четири години прекарах в неговия замък в Сантанела, като бях обучаван от добрите свещеници и от самия дон Диего.

— Обучаван на какво?

— Бях протестант, затова ме убеждаваха да изоставя тази ерес. — След тези думи добави с ирония: — Всеки ден получавах порция нежни уроци от свещениците, които Диего изпращаше при мен.

Кейт си спомни за белезите по гърба му.

— С камшика ли? — прошепна тя.

— Та как иначе? Протестанти или католици, винаги е едно и също. Всички вярват, че са прави, и трябва да го докажат на всяка цена. — Устните му се присвиха с горчивина. — Първо, дават ти светите думи, а после те бият, докато ги наложат. Ти би трябвало да знаеш тази основна истина. Себастиан също е използвал пръчката върху теб.

— Но той се страхуваше от милейди, затова се стараеше да не ми оставя белези.

— Напротив, оставял ти е белези. — Той докосна челото ѝ с някак странна нежност. — Но не и такива, които да не могат да се заличат. Ти си силна. С времето белезите ще избледнеят и ти дори няма да си спомняш откъде си ги получила.

Но самият той помнеше къде е получил своите белези. Кейт се чудеше каква ли част от кошмарите му са свързани с онези следобеди в замъка.

— Майка ти не се ли опита да ги спре?

— О, не, тя бе възпитана от същите тези свещеници и бе оформена точно както те искат. Дори си налагаше да седи в същата стая, докато те се опитваха да ме избавят от дяволите ми. Молеше ме да се предам и да не ги карам да вършат това с мен.

— И е гледала как те бият?

— Свещениците занасяха пръчката първо на нея и преди да започнат да ме бият, тя се молеше над нея, молеше Бог да ѝ вдъхне сила. Тогава я целуваше и я подаваше обратно на отец Доминик.

Кейт почувства, че ѝ се повдига при картината, която той рисуваше. Преди мислеше, че времето, прекарано със Себастиан, беше истински ужас, но то поне не представляваше постоянен, всекидневен

режим на мъчения, надзиравани от единствения човек, който би трябвало да е неин закрилник.

— Все още не разбирам едно нещо. Ти каза, че си научил... — тя махна с ръка, за да посочи интимната ситуация, в която се намираха, — всичко това в Сантанела. Сигурна съм, че не свещениците са били твой учители в това.

Робърт се усмихна, но без радост.

— Дон Диего не беше чак толкова набожен, колкото майка ми. Той вярваше, че има много приятни начини да се насладиш на греха. И често вечер изпращаше да повикат от града разни проститутки, после ги викаше в своята стая, за да ми демонстрира какви удоволствия ме очакват, ако се откажа от глупавото желание да се завърна на родната си земя.

— Но ти си бил още дете!

— Не останах дете твърде дълго. За нещастие бях прекалено упорит и отдаден на греховността си, че да угодя на майка ми и на дон Диего. Затова и всичко се проточи цели четири години. Наказание следобед, а вечерта — изкусително покварена наслада. И когато достигнах тринайсетата си година, успях да избягам от Сантанела и се завърнах в Крейда.

— Как?

— Много трудно. Това бе пътуване, което предпочитам да не ти описвам.

Едно момче, съвсем само, без никакви пари, което се крие уплашено, пътува през чужди земи и морета... Цяло чудо бе, че е успял да стигне невредим в Крейда.

— Но ако е трябвало да преминеш...

— Стига толкова въпроси. Всичко е минало и приключено. — Той внезапно я претърколи по гръб. — Устата ти е прекрасна, но мога да ѝ измисля по-приятни занимания от това, да не спира да говори. — Пръстът му се плъзна по пълната ѝ долна устна. — Божествена уста... Отвори я...

За първи път тя почувства някакво леко смущение. Бе смятала, че може да се наслади на тези удоволствия, както правеше Робърт, но дали това чувство за дълбоко, необратимо обвързване бе съвсем нормално в подобни ситуации? Ако е така, защо то не изчезваше,

когато сношаването им приключи? Тя се чувстваше по-близо до него сега, отколкото, докато бяха в плен на страстта си.

Той натисна леко устната ѝ.

— Отвори уста... Искам да вляза в нея.

И тя го желаше. Колко глупаво бе да се съмнява в тази наслада, която бе по-силна от всичко изпитвано от нея някога. Ръцете ѝ се обвиха около него и тя разтвори устни.

Мрак се стелеше отвъд отворчето в преградата, но Кейт вече не виждаше и следа от снежинките, които преди се носеха из тази чернота.

— Защо не спиш? — попита Робърт, като захапа лекичко мекото на ухото ѝ. — Ако не съм бил достатъчно енергичен, за да те уморя, вероятно не е зле да опитам отново.

Сигурно се шегуваше. Не бе възможно пак да иска да се съедини с нея след всичките тези часове любовни игри.

— Струва ми се, че снегът е спрял.

— Да, спря още преди известно време. Но ти бе малко... заета, иначе щеше и сама да забележиш.

— Това е добър знак, нали? — въодушевено попита тя.

— Ако не завали отново.

— Но бурята може да е отминала. Може и да успеем да тръгнем.

— Не мисли за това. Времето по това време на годината е коварно. Може поне десет пъти да се окажем разочаровани, преди да успеем да се измъкнем оттук.

Но ѝ бе наистина трудно да потисне надеждата. Никога не се бе чувствала по-силна, по-жива. Не искаше да умре.

— Глупаво е да говориш така. Та как мога да мисля за друго?

— Преди малко успяваше. — Тя понечи да го прекъсне, затова той бързо продължи: — Разкажи ми за този прекрасен дом, който някога ще имаш.

— Ти не искаш да знаеш. Просто се опитваш да ме разсееш.

— Ако не исках да знам, нямаше да те попитам. Не мислиш ли, че имам право да науча, след като именно аз ще го платя?

Доводът ѝ се стори логичен, но тя предпочиташе да се възползва от опитите му да я разсее по друг начин.

— Крейда. Разкажи ми за Крейда.

— Скоро сама ще видиш острова. Не е голям. Планини, стръмни склонове, скалиста местност. Вече ти казах за пустошта.

— Разкажи ми за крепостта.

— Тя е стара, много стара. Била построена от старите викинги от Скандинавия, когато за първи път дошли да завоюват и после да се заселят на тази земя.

— А кого е трябвало да завоюват?

— Едно диво племе, наречено пикти, те са обожествявали слънцето. А по-късно и скотите, първите гали, които са дошли от Ирландия. — Той духна една къдрица от слепоочието й. — Всички те са ни направили това, което представляваме днес.

— Великите и свирепи планинци — каза тя, за да го подразни. — А как изглежда крепостта?

— Като всяка крепост. Кули, каменни стени, защитен ров. Няма нищо необикновено в крепостта на моя остров. — Той сви рамене. — Много хора го намират за ужасно място.

— Но не и ти.

Той се загледа в огъня.

— В Испания е топло и сухо, а в градините на Сантанела цъфтеше жасмин. Мястото бе от тези, които поетите наричат красиви. В деня, в който стъпих на брега на Крейда, бях бос и краката ми кървяха върху студените груби скали. Нощта се бе спуснала и факлите горяха с ярки пламъци на фона на сивите стени, а планините бяха забулени в мъгла. Всичко бе студено, диво, пусто.

— И красиво — прошепна тя, загледана в лицето му.

— Не казах това.

Нямаше нужда да го казва. То бе изписано по лицето му. Макар Крейда да не бе красива за останалия свят, тя бе красива за него.

— Твоят дом.

— Да — усмихна се той. — Моят дом. — Той отвърна поглед от лицето й. — Сигурен съм, че домът, който ти ще си избереш, ще изглежда много по-гостоприемен.

— Все още не зная как ще изглежда. Но ще го позная, когато го видя.

— Толкова ли си сигурна?

Тя кимна.

— Винаги познавам кога нещо ще ми принадлежи, ще бъде истински мое. Първия път, когато зърнах Каролин, знаех, че тя ще стане моя приятелка. Същото беше и с Кеърд.

Той се разсмя.

— Ако Кеърд служи за пример, тогава се обзалагам, че красотата няма да има нищо общо с избора ти.

— Наистина всичко е като парченцата на мозайката, които се нареждат едно по едно. Може да се наложи да търсиш нещо дълго време, но щом го видиш, разбираш, че точно това ти трябва.

— Ами ако не го открием? Готова ли си да се примириш с нещо, което не отговаря на мечтата ти?

— Не, това няма да е... — Тя внезапно осъзна, че той бе говорил за „ние“. — Но няма нужда и ти да се притесняваш. Щом измине годината, ще поискам да изпълниш обещанието си и да ми осигуриш средствата, но аз сама ще намеря пътя си.

Той застина.

— Сигурно се очаква ей така да те оставя да се скиташ по широката земя — саркастично каза той. — Може би дори ще решиш да се присъединиш към трупата пътуващи артисти.

Грубостта му я прониза след нежността отпреди миг.

— Може и да реша — предизвикателно заяви тя.

Ръцете му се стегнаха някак собственически около нея.

— Ще е напълно в духа на глупостта ти да... Няма да го позволя.

— Ти няма да имаш думата по въпроса. Аз ще съм свободна от теб. — Кейт почувства, че собствените ѝ думи породиха някаква болка дълбоко в душата ѝ. Тя седна и се отдръпна от него. — Няма да ти се наложи дори да ме виждаш повече. Твоята Крейда ще е в безопасност.

— Върни се тук.

— Не искам. — Тя се обърна и го погледна. — И реших, че щом веднъж слезем от тази планина, повече няма да лягам с теб. Това е прекалено смущаващо.

— Но на теб ти харесва това смущаващо нещо.

— Тялото ми го харесва, но не е разумно.

Той присви устни.

— Пак ли говори Себастиан? Мислех, че вече приключихме с тези глупости.

— Това не е Себастиан — заекна тя. — Това съм аз. Не мога да бъда като теб. Не мога просто така да приема удоволствието. То... то ми влияе. Започвам да изпитвам... нещо.

— Нещо?

— Не зная. Обърква ме. То е сякаш... — Тя се опитваше да изрази с думи онзи смътен страх, който се спотайваше в дъното на съзнанието ѝ. — Сякаш всеки път, когато се съединяваме, някаква камбана започва да бие все по-силно, и по-силно, и внезапно ушите ми завънтяват и всичко в мен вибрира и трепти с този звук. Знам, че съм част от звъна и всеки път, когато камбаната удари, аз все повече се превръщам в част от нея. — Тя неспокойно прокара пръсти през косите си. — Това трябва, да престане.

— Не съм съгласен.

— Но какво ще стане, когато камбаната спре да звъни? — прошепна тя. — Сам видя колко решителна мога да бъда, когато се опитвам да задържа нещо, което желая. Ами ако реша, че искам този звън да продължи? — Тя поклати глава. — Знам, че ти не изпитваш същото, което изпитвам аз, че всичко това е само игра за теб, но не виждаш ли, че аз...

— Ще говорим за това по-късно — прекъсна я той, после отново я притегли в обятията си.

— Може да е прекалено късно.

— Заспивай — грубо каза той. — Омръзна ми да слушам за камбани, циркаджии и... Казах, че ще говорим за това по-късно.

Дишането на Кейт се успокои и постепенно стана по-дълбоко и равномерно. Робърт усети точно кога тя се понесе далеч от него и заспа. Тялото и съзнанието му бяха така съвършено настроени към нея, че сякаш познаваше всяка нейна реакция, всяка мисъл.

Ти не изпитваш същото, което изпитвам аз.

Самият той не искаше да знае как се чувства. Всичко, което желаше, бе да продължава както сега: да чувства колко е стегната около него, да може да протегне ръка и да я докосне. Тя се наслаждаваше на онова, което той правеше с нея, и той няма да обръща внимание на думите ѝ. Нямахше причина да се откаже от нея, докато разбере със сигурност дали е заченала дете, или не.

Дете.

Неописуемата собственическа радост, която се надигна в него, го изплаши с интензивността си. Това не означава нищо, каза си той, то е просто първичен инстинкт. Разумът му шепнеше, че едно дете би донесло разруха на Крейда, а той трябваше да се вслуша в разума си. След като бъде сигурен, че не е заченала, той повече никога не трябва да ляга с нея. Вече знаеше, че не е способен да се контролира, когато е в нея, и че никога няма да успее да се измъкне, преди да ѝ даде семето си.

Но засега не му се налагаше да мисли за това. Не още. Ръката му се плъзна надолу, за да погали корема ѝ.

Дете...

Един слънчев лъч бе пламнал върху лицето ѝ. Слънцето! Блестяща красива светлина струеше през малкия отвор в преградата. Тя седна и издърпа одеялата около себе си, когато студът опари голото ѝ тяло.

— Робърт, това е...

Но Робърт го нямаше.

Тя скочи на крака и припряно започна да се облича. Тъкмо намъкваше и ръцете си в роклята, когато Робърт избута встрани одеялото, затварящо входа на пещерата, и влезе.

— Слънцето... То ще...? — Тя млъкна и затаи дъх, а очите ѝ следяха загрижено изражението му.

Бавно усмивката озари лицето му и той кимна в отговор на недоизказания ѝ въпрос.

От облекчение краката ѝ едва не се подкосиха.

— Благодаря ти, Господи!

— По-добре спести благодарностите за по-късно, когато успеем да слезем от планината. Пътят никак няма да е лесен.

— Кога тръгваме?

— Сега. Преспите са доста дълбоки, но не и непроходими, а е по-добре да тръгнем на път, преди слънцето да разтопи снега и да оголи леда отдолу. Това ще ни затрудни още повече. — Той се приближи към Кеърд. — Изгаси огъня. Аз ще оседлая конете. Ще яздиш Рейчъл и ще водиш моя кон. Аз ще те следвам пеша с Кеърд, трябва да го държа изкъсо.

— Аз трябва да се заема с това. Той е моя...

— Отговорност — довърши той вместо нея. — Вече знам за чувството ти за отговорност. За бога, само не ме тормози с него сега. Трябва да слезем от планината, преди да е мръкнало и топящият се сняг да замръзне. Повярвай ми, и ти ще имаш достатъчно работа, като трябва да караш другите два коня да се движат.

Когато тръгнаха само след няколко минути, тя разбра точно какво е имал предвид.

Движеха се мъчително бавно, конете се мъчеха, налягаха всички сили да си пробиват път през дълбоките преспи. За Робърт бе дори още по-тежко, отколкото за нея. През първите четири часа краката на Кеърд поддадоха три пъти и бе направо херкулесовска задача да го накара човек да тръгне отново. Робърт дърпаше, ругаеше и умоляваше, и единствено благодарение на силата на волята си успяваше да подкарва коня.

Третият път, когато тя спря, за да го изчака, той се обърна към нея с ярост:

— Защо, по дяволите, спиращ? Да си седиш там и да хапеш устни въобще няма да ми помогне. Продължавай напред и не се обръщай повече.

— Как така ще продължавам! Всичко може да се случи — внезапно избухна тя. — Кеърд не е особено умен. Ами ако внезапно реши да те ритне, докато го теглиш, и те изблъска от пътеката?

— Няма да направи нищо подобно. Едва се държи на краката си. — Той забеляза тревогата по лицето ѝ и се усмихна с изненадваща нежност. — А и двамата можем да направим всичко, което пожелаем. Всичко опира до въпроса, кое след кое ще решим да вършим. Ще слезем от тази планина, Кейт.

Докато изправяше Кеърд на крака, от всяко мускулче на тялото му се излъчваха неописуема сила и целеустременост. Бе покрит от главата до петите със сняг, тъмната му коса бе разрошена, а и настроението му не бе особено добро, но всичко това нямаше никакво значение. Той бе прекрасен, разперил крилете си над Кеърд, над нея, и внезапно тя отново почувства онова прелестно чувство за сигурност.

Тя го обичаше.

Съзнанието за това се появи сякаш отникъде, но направо я зашемети. Трябваше да се досети по-рано! Всички признаци бяха

налице и трябваше да ги забележи. От онзи първи миг, в който ѝ се бе приискало да се приближи повече, да узнае всичките му тайни, да бъде част от него.

Но тя никога не би могла наистина да стане част от него. За нея не можеше да има живот с Робърт. Той бе заявил това пределно ясно. Болката, която я прониза при тази мисъл, бе направо нетърпима. Не беше честно! Никога не бе имала кого да обича. Тя *заслужаваше* някого, когото да обича.

Но кой е казал, че животът е честен, помисли си тя унило. Положението им ни най-малко не се бе променило само защото тя бе достигнала до това откритие, разтърсило цялото ѝ същество. Ако го обича, тя просто ще трябва да надмогне чувствата си. Разбра, че е постъпила неподозирано разумно, като му бе казала, че ще се отдръпне от него. Тя бе оцеляла при Себастиан, можеше да преживее и това.

Кейт се обърна в седлото и продължи собствената си борба напред, за да слезе от планината.

Когато премина един завой на пътеката, тя едва не се сблъска с Гавин.

Радостна усмивка озари лицето му.

— Кейт! Боях се... — Той млъкна, а тревожният му поглед се насочи отвъд нея към коня на Робърт с празното седло. — Къде е Робърт?

— Зад мен. Точно зад завоя. — Робърт бе казал, че Гавин вероятно ще е в безопасност, но досега не бе осъзнала колко много се е тревожила за него през цялото време. Тя се усмихна. — Имаше ли проблеми по пътя надолу?

— Не, но успях да се измъкна от бурята само час след като се разрази. В ниското е съвсем сухо.

— Ако въобще някога стигнем там — измърмори Робърт, когато сви зад завоя. — Което никога няма да сторим, ако продължавате двамата да си бърбите тук.

— Ние не просто си бъррим — възрази Гавин. Внезапно очите му проблеснаха насмешливо. — Опитвам се да запечатам в съзнанието си тази картинка: Робърт, покрит със сняг, как се държи като грижовна майчица към старата кранта. От това ще излезе чудна история, когато стигнем в Крейда.

— И не се и съмнявам, че ти лично ще се постараяш за това! — Той внимателно огледа Гавин. — Добре ли си?

Неизказаната привързаност помежду им проблесна като нишка, почти видима за Кейт в този момент.

— Да — тихо отвърна Гавин. После отново се усмихна. — Без да бъда притискан от тежкото бреме да те пазя, направо летях надолу по склоновете.

— Тогава се обръщай, и политай пак — нареди Робърт, като се обърна, и отново задърпа въжето на Кеърд. — И вземи Кейт със себе си. Веднага щом стигнете в ниското, направи бивак. Очаквам топъл огън и гореща храна, когато най-сетне успея да изкарам тая мизерна кранта от снега.

— Дадено. — Гавин хвана поводите на коня на Робърт от ръцете на Кейт. — Хайде, Кейт. Знам, че е много забавно да гледаш как се мъчи човечецът, но трябва да се смилим над унижението му и да го оставим да страда сам.

— Благодаря — обади се Робърт. — Любезността ти направо ме трогва.

Тя не искаше да го оставят. Макар Гавин и Робърт, изглежда, да смятаха, че опасността е зад гърба им, на нея все още тя й изглеждаше прекалено реална.

— Тръгвай! — нареди Робърт, приковал поглед в лицето й. — Не можеш да ми помогнеш, а и ще се движа по-бързо, ако не се тревожа за теб.

Как само й се искаше той да бърза, да се махне най-после от тази дяволска планина! Откъсна очи от него и пришпори Рейчъл напред, опитвайки се да скрие от него страха си.

— Добре, но гледай да не се мотаеш много. Искам те долу, преди да е мръкнало, иначе ще вечеряме без теб.

Тя чу изненадания му кикот зад гърба си.

Хълмовете в ниското тънеха в мрак вече повече от два часа, а Кейт направо щеше да се поболее от притеснение, когато двамата с Гавин забелязаха как Робърт се препъва към тях по пътеката към бивака. Не можеше да реши кой се олюлява повече: Кеърд или Робърт.

Тя скочи на крака и изтича към него. Почти не забеляза как Гавин взе поводите на Кеърд от ръцете на Робърт, докато тя го дърпаше към огъня.

— Закъсня! — Гласът ѝ трепереше и тя се постара да го овладее.
— Вечерята ти изстина.

— Няма значение. Прекалено уморен съм, за да ям... — Той се отпусна пред огъня и протегна ръце. — Хубаво е. — Той затвори очи, а изражението му издаваше безкрайна наслада. — Мислех, че вече никога няма да почувствам топлина.

Внезапно я обзе ужасна тревога.

— Да не си измръзнал?

Той поклати глава.

— Само ми е студено. Ела тук.

Тя коленичи до него. Той се отпусна на одеялото и я притегли в прегръдките си.

— Топло...

Тя се сгуши по-близо, за да сподели топлината с него и го обгърна с ръце, за да го предпази.

— Трябва да хапнеш нещо.

Но той вече спеше.

Целият бе мокър, твърд и студен, неудобен като гранитен отломък до нея. Вероятно въобще нямаше да усети, ако тя стане и се премести на собственото си одеяло от другата страна на огъня.

Но тя не искаше да става. За първи път той бе протегнал ръце към нея не със страст, а от нужда. Ръцете ѝ се стегнаха около него някак собственически. Няма нищо лошо, ако задоволи тази негова нужда.

В края на краищата всичко бе почти приключило.

Тя се събуди през нощта и почувства, че той е възбуден, а ръцете му се суетяха с копчетата на роклята ѝ. Удоволствие, помисли си сънено тя, удоволствието идва... Инстинктивно посегна да му помогне, но внезапно се сепна и спря.

— Не — прошепна тя.

— Защо?

Защото да го утеши бе безопасно, но удоволствието бе опасно. Тя разтърси глава, за да я проясни от съня. Мили боже, точно сега въобще не ѝ беше до това противопоставяне.

— Ти си уморен...

— Но не съм умрял. — Ръката му обви гърдата ѝ. — И вече започвам да си мисля, че трябва да бъда съвсем вкочанен труп, за да не те желая.

Гърдата ѝ се стягаше в ръката му. Тя отчаяно погледна към Гавин, който спеше от другата страна на огъня.

— Гавин.

— Той спи — измърмори той. Устните му се впиха в зърното ѝ. Тя потръпна, когато той я засмука, а между бедрата си почувства отново онова парещо усещане.

— Ще се събуди.

— Въобще няма да разберем. — Ръката му пропълзя надолу, за да се промуши между краката ѝ, галеше, притискаше я, изследваше. — Ще се престори, че още спи.

— Аз ще разбера. — Кейт рязко си пое дъх. Той не обръщаше никакво внимание на протестите ѝ и само след миг тя щеше да се предаде. — Не! — Тя се претърколи настрани и седна. Започна да закопчава роклята си с треперещи пръсти. — Повече не.

— Защо, по дяволите? — Очите му се присвиха. — Това не е заради Гавин.

Тя преглътна.

— Казах ти, не е никак разумно.

Той тихо изруга.

— Аз *го* искам! И няма да слушам повече за никакви камбани и подобни глупости!

Господи, как само го искаше и тя!

— Няма да ти обяснявам повече. Просто това вече няма да се случва. — И тя побърза да се отдалечи към другата страна на огъня, преди да е променила решението си.

— Как ли пък не! — Той лежеше там, гледаше я свирепо, ядосано, а очите му проблясваха на светлината на огъня. — Много добре. Ще отстъпя и ще се съглася с тази идиотщина, докато стигнем в Крейда. На Гавин няма да му е приятно да гледа как се бориш със себе си. — След тези думи той добави с копrienен глас: — А за теб ще е

срамно да те види колко лесно можеш да бъдеш убедена. Но само докато стигнем в Крейда, Кейт.

Тя поклати глава, без да проговори.

— Ти ще ме приемеш — процеди той през зъби. — За бога, ще го сториш!

Тя затвори очи, за да не вижда изражението му. Но от това нямаше кой знае каква полза. Все още чувстваше силата на волята му, която се бореше с нейната, шибаше я като копринен камшик. Искаше ѝ се да се върне в прегръдките му, да разкопчее роклята си и...

Гавин леко се покашля.

— Мисля, че е редно да ви уведомя, че съм буден.

— Тогава заспивай — сопна се Робърт.

— Трудно е, когато разговорът е толкова интересен. Но се чувствах длъжен да ви предупредя, че имате слушател.

Кейт държеше очите си затворени и не отговори. Чувствата ѝ бяха прекалено объркани и бушуващи, за да изпита срам, че Гавин е станал свидетел на тяхната интимност.

Тя чу раздраженото възклицание на Робърт и след това шума от някакво раздвижване. За свое облекчение разбра, че той вероятно се обръща с гръб към нея. Ако отвори очите си сега, няма да види този омагьосващ поглед, който я притегляше към себе си.

Точно така бе правилно да постъпи, казваше си тя отчаяно, без значение колко се съпротивлява тялото ѝ на решението ѝ, да му откаже, бе най-правилната постъпка.

Ето, вече всичко наистина свърши.

Вече ме нарани, помисли си тя безрадостно. Самото му присъствие я нараняваше.

Група конници язدهа покрай брега право към тях. Бяха поне десетина-дванайсет души и бързо се приближаваха.

— Познаваш ли ги?

— Скъпият ми братовчед Алек — мрачно каза Робърт, като се приближи към тях с коня си. — Бъди готов, Гавин.

После той се обърна към Кейт и бързо ѝ нареди:

— Ако възникнат неприятности, каквито и да са, бягай. Не се спирай заради онзи проклет кон, не позволявай нищо да те спре. Ще

стигнеш до земи, които принадлежат на Макдарън, на около ден път оттук на север. Кажи им коя си и те ще те защитят.

След тези думи той обърна коня си и препусна в галоп, за да пресрещне приближаващата група ездачи.

Алек. Сър Алек Малкълм от Килгрън. Докато тя и Гавин яздеха по-бавно след Робърт, Кейт се опита да си припомни всичко, което бе чувала за този човек. Беше нещо за алчност и опасност...

Мъжът, който спря коня си пред Робърт, бе висок, мускулист, със стегната фигура и изглеждаше на около четирийсет. Косата му някога може би е била руса, но сега бе бледокафява, тук-там набраздена със сиво. От това разстояние на Кейт ѝ бе невъзможно да определи цвета на очите му, но те изглеждаха бледи под добре оформените му вежди. Чертите му едва ли можеха да бъдат описани като красиви, но бяха много силни.

Той се усмихна.

— Добър ден, Робърт. Чух разни слухове, че си бил заловен от англичаните.

— И си бил направо съсипан от скръб, не се съмнявам. — Робърт се усмихна също толкова вежливо. — Да не би да си тръгнал да ме спасяваш? Тази войска ми изглежда някак мъничка, за да победи Нейно величество.

Алек се засмя.

— Много смешно. — Той сякаш наистина намираше идеята за доста забавна. — Вярвам, че твоят Джок може и да планира нещо подобно. Но аз си помислих, че подобни действия биха били малко нелепи, ако дори не сме сигурни дали наистина си бил пленен, или това са само слухове. Знаеш ме колко миролюбив човек съм.

— Разбира се, че знам. А знам и колко много ме обичаш.

— Та не сме ли една рода с теб? А и виж какво излезе, цялата история, дето си бил затворен в кулата, се оказва чиста измишльотина.

— И затова си пропътувал всичкия този път, за да ме посрещнеш с добре дошъл, а не да ме спасяваш, така ли? Дълбоко съм трогнат.

— Щях с удоволствие да дойда да те посрещна, но срещата ни е абсолютно случайна. Запътил съм се към Единбург. Джеймс е изпратил да ме повикат за някаква си дреболия.

— Известно ми е колко високо цени той мнението ти.

Алек направи гримаса.

— Прекалено много понякога. Не горя от нетърпение да прекосявам планините, и то през зимата. — Погледът му се насочи отвъд Робърт към Гавин и Кейт. — Добър ден, Гавин. Отдавна не сме се виждали.

Гавин кимна.

— Как е Дънкан?

— Добре.

Гавин се поколеба, после попита.

— А Джийн?

— Сладурана както винаги. Миналата година я заведох в Единбург и там бе приета много добре. Получих поне една дузина предложения за ръката ѝ. — Погледът му се плъзна към Кейт. — А ето и още една красива млада дама. Твоя ли е, Гавин?

— Моя е — каза Робърт. — Съпругата ми, Кейт.

Погледът на Алек Малкълм моментално се стрелна обратно към Кейт с подновен интерес.

— А ти дори не смяташе да ни запознаеш? Колко грубо от твоя страна, Робърт. Трябва да ми разкажеш всичко за сватбата. Къде откри това съкровище?

— В Англия.

— Значи наистина си бил в Англия. Виждаш ли как тръгват слуховете? — Той подкара коня си напред и спря точно пред Кейт. — Позволете ми да се представя сам, тъй като Робърт явно е забравил добрите обноски. Аз съм сър Алек Малкълм. — Той пое ръката на Кейт и я поднесе към устните си. — Ние сме съседи, а съм сигурен и че ще станем много близки приятели. — Той я погледна в очите. — Много близки.

Кейт смътно забеляза, че Гавин пристъпи по-близо, за да я защити, но бе прекалено заета с първите си впечатления от Алек Малкълм, докато се опитваше да си състави мнение за него. Сега забеляза, че очите му са със студен син цвят, а държанието му е властно, но не неприятно. От него се излъчваше сила, властност и някаква енергична обаятелност.

— Чувала съм от Робърт за вас — неопределено каза тя.

Малкълм се засмя.

— Сигурен съм, че е така. Винаги съм се стремял да бъда достатъчно интересен, за да съм тема за разговори.

Той все още държеше ръката ѝ и тя я издърпа.

— Уверявам ви, че темата ми се стори много интересна.

— Но аз не зная нищичко за вас. Когато се върна, ще ви посетя в Крейда, а вие трябва да докажете, че също можете да разказвате. Притежавам необикновено силна жажда за знания. — Той хвърли един поглед през рамо. — Робърт ще ви каже.

— Притежаваш необикновено силна жажда за много неща — безизразно каза Робърт. — А ние те бавим да научиш нещо ново. Знаем с какво нетърпение те очаква Джеймс. Затова ти казваме довиждане.

Алек кимна весело.

— Прав си, не бива да се бавя, дори и в толкова приятна компания. — Той се поклонил на Кейт. — Не мога да ви опиша колко се радвам, че Робърт се е задомил. Ще очаквам с нетърпение да се видим.

— Колко мило от ваша страна — тихо каза тя.

Алек кимна на Робърт и Гавин, после вдигна облечената си в ръкавица ръка и даде знак на хората си да тръгват. Няколко минути покъсно те вече се бяха отдалечили на четвърт миля по пътя.

Гавин шумно издиша, и то с огромно облекчение.

— Той не е такъв, какъвто очаквах. — Погледът на Кейт проследи групичката. — Дори ми се стори много приятен.

— О, той наистина може да бъде много приятен — каза Робърт. — Усмивката му е най-мила, когато прерязва някое гърло или изнасилва дете.

Тя се обърна, за да го погледне.

— Толкова ли е зъл?

— Той не смята, че това е зло. Не притежава никаква представа за добро и зло. Ако иска да направи нещо, просто го прави. И това моментално превръща действието му в правилно.

— И Джеймс го харесва?

Робърт сви рамене.

— Джеймс също не е лишен от пороци, а Алек винаги му помага да ги задоволява. Той е достатъчно хитър, за да прикрива поотвратителните си престъпления от двора. Доколкото знам, всички го смятат направо за очарователен. — Робърт я погледна. — Но аз бих те посъветвал да не се опознаваш по-отблизо с братовчед ми.

Тя потръпна.

— Нямам никакво намерение да го правя. Той наистина ли ще дойде в Крейда?

— Ако това му е изгодно. — Той обърна коня си. — Но няма защо да се безпокоиш. Ти ще си в безопасност. Никой не може да пробие защитата на Крейда. — После я погледна безизразно през рамо. — Може дори да не го видиш. Смятам да те държа достатъчно заета в спалнята, за да не ти се налага да забавляваш гости в банкетната зала.

Кейт пламна от гняв. Това бе ненужно интимна забележка, и то пред Гавин. Но, когато хвърли един поглед към Гавин, тя видя, че той смръщено гледа след Алек Малкълм.

— Не — твърдо заяви Робърт, като се обърна към Гавин. — Дори не си го помисляй, Гавин!

Гавин поклати глава, докато гледаше как Малкълм изчезва от погледа. После обърна коня си и го пришпори в стремглав галоп.

— Какво не е наред? — попита Кейт, докато гледаше как той лети далеч напред по пътеката.

— Да върви по дяволите!

— Кажете ми защо е разстроен?

— Попитай го сама. Дори не мога да говоря за лудостта му, без да започна да богохулствам! — Той пришпори и своя кон и препусна след Гавин. — Проклет побъркан!

8.

До края на деня Кейт така и не видя възможност да попита Гавин каквото и да е. Вместо да язди до нея както обикновено, той препускаше далеч напред. Едва когато спряха да лагеруват привечер, тя успя да говори с него.

Докато той нареждаше дървата за огъня, тя коленичи до него.

— Мога ли да ти помогна?

— Да наредим дървата ли? Или — добави той тъжно, като погледна към Робърт, който тъкмо пое конете на няколко метра от тях, — да ме спасиш от гнева на Робърт?

— И двете. — Тя започна да огражда дървата с камъните, които той бе събрал.

През изминалите седмици се бе сближила с Гавин повече, от когото и да е друг през целия ѝ живот, освен Робърт и въпреки това ѝ бе трудно да се натрапи в толкова личен въпрос. Самият факт, че въобще можеше да го стори, показваше колко много се е променила. Тя се стараеше да гледа само в работата си, докато, неловко заговори:

— Никога не съм имала друг приятел, освен Каролин, но наистина много се привързах към теб, Гавин. Тежко ми е... Не ми харесва да те виждам нещастен.

— На мен също не ми харесва. Не е в природата ми — тъжно каза той. — Няма ли да е чудесен този свят, ако просто оставяхме всеки сам да намери щастието си, без да му се месим или да му пречим?

— Би било прекрасно — тихо се съгласи тя.

— Но нещата никога не се случват така. — Той удари кремъка, за да запали праханта за огъня. — Затова трябва да се стремим сами да намираме пътя си през препятствията.

— Какви препятствия? — Тя побърза да добави: — Ако желаеш да ми кажеш. Това не е любопитство, Гавин. Наистина искам да ти помогна.

— Знам. — Праханта пламна, и той раздуха пламъците. — Става въпрос за Джийн. Дъщерята на Алек. Аз ще се оженя за нея.

Кейт се опита да си припомни какво точно бе казал Алек за дъщеря си.

— А Малкълм не знае?

Той направи гримаса на отвращение.

— Алек би ме измъчвал до смърт, би изпотрошил всичките ми кокали в тъмницата си, ако дори и само заподозре, че смятам да взема Джийни. Той има за нея планове, които не включват един безимотен оръженосец, който служи на най-големия му враг.

Кейт вече започваше да разбира гнева и загрижеността на Робърт. Ако Малкълм бе толкова безмилостен, колкото го описваха, тази връзка можеше да се окаже смъртоносна за Гавин.

— Дълго време теб те нямаше. Сигурно много отдавна не си я виждал — нежно каза тя. — Може би чувствата ти са се променили.

— Някои неща не се променят. Разбрах това още първия път, когато я видях, на събора в Килфърт. Тогава бях само на петнайсет, а тя бе четири години по-малка от мен, но това нямаше никакво значение. Ние бяхме създадени един за друг. — И след миг той добави, усложнявайки нещата още повече: — Все още си принадлежим един на друг.

— И какво смяташ да правиш?

— Ще я открадна от Малкълм. Ще се оженим. Ще я обичам. — Той се усмихна. — Всичко е толкова просто!

— Стига само да не те убият, докато го вършиш.

— О, да, този проблем винаги изниква. Точно това бе и една от причините да тръгна по море с Робърт. Не съм велик воин, нали разбираш. Мислех си, че трябва да науча някои неща, за да защитавам моята Джийни. — И след миг мълчание той добави: — А и ще ми е нужен делът ми от плячката, когато се наложи да напусна Крейда.

Тя го погледна объркано. Знаеше, че и той обича Крейда почти колкото Робърт.

— Защо ще напускаш Крейда?

— Заради Джийни. Не мога да искам от Робърт да я приюти и я пази, когато Алек тръгне след нея. Това само ще даде на Малкълм повод, който той вече толкова дълго търси, за да превземе Крейда.

А Крейда винаги е на първо място в съзнанието на Робърт, тъжно си помисли тя.

— Говори ли вече с Робърт?

Той кимна.

— Той казва, че съм напълно откачен, за да се откажа от всичко заради една жена. — Гавин изправи рамене, сякаш отхвърляше някакъв товар. — Но може би откачалките са по-щастливи от трезвомислещите. Ти какво смяташ, Кейт?

Тя мислеше, че е изплашена и тъжна, и малко ядосана на онова момиче, задето кара Гавин да рискува толкова много.

— Мисля, че трябва да обмислиш решението си много внимателно.

— Нямам никакво намерение да припна при Джийни в мига, в който Алек обърне гръб. — Лицето му се озари от дяволита усмивка. — Ще изчакам поне докато той стигне в Единбург и ще е по-трудно да го достигне вестоносец. — Усмивката му помръкна, когато той протегна ръка и докосна нежно бузата ѝ. — Стига си се мръщила. Всичко ще е наред.

— Когато трябва да напуснеш дома, който обичаш?

Гавин сви рамене и се изправи на крака.

— Това е решение, което съм принуден да взема. Нямам друг избор.

Крейда.

Островът се намираше на няколко мили от брега, извисяваше се призрачно в сиво-зеленото море, а планините му бяха обвити в кълбящи се мъгли и облаци. Крепостта в северния край на Крейда изглеждаше дива и мрачна като самите планини, сякаш бе изваяна от ветровете и морето, творение на самата природа, а не на човешката ръка.

— Боже милостиви, не! — промълви Кейт, съкрушена.

— Казах ти, че не е хубавичко местенце. — Гласът на Робърт беше рязък, защото забеляза изражението ѝ. — Но не очаквах, че чак толкова ще те отврати.

— Не, не е хубавичко местенце — глухо каза тя.

— Е, ще трябва да се примириш с това, но само за една година.
— Той слезе от коня си и тръгна към големия сал, завързан на кея. — Помогни й да слезе, Гавин.

Тя почти не усети как Гавин я повдигна от седлото и я свали на земята.

Някои неща са предопределени, бе казал Гавин, но тази жестока шега не можеше да е дело на божие то провидение. Тя бе приела, че никога няма да има Робърт заради идиотската му увереност, че тя представлява заплаха, но тази нова загуба й бе далеч по-трудно да понесе.

Крейда. Нейното местенце. Домът.

— Джок никак няма да е доволен и от двамата ни — каза Гавин, докато тласкаше с дълъг прът сала. — Какво ще кажеш да се върнем в Единбург?

Робърт се ухили и поклати глава.

— По-добре да се изправим пред него още сега, отколкото да му дадем време да обмисли всичко и още повече да се разсърди.

Джок. Кейт смътно си спомняше, че Гавин й бе говорил за някакъв Джок Кандарън, който, изглежда, заемаше важен пост на Крейда, но със сигурност положението му бе по-ниско от това на Робърт. Тази внезапна тревога от страна и на двамата им: и граф Крейда, и неговия оръженосец, доста я обърка.

— Защо трябва да се тревожите за това, дали нещо му харесва, или не?

Робърт и Гавин се спогледаха, а после и двамата се ухилиха.

— Джок все гледа да направи така, че всички около него да се тревожат за мнението му — каза Робърт. Погледът му се отправи към далечния бряг. — Струва ми се, че го виждам на кея.

— Все още имаме време да се обърнем и да хукнем назад — мрачно предложи Гавин.

Кейт виждаше на кея три закотвени кораба, една галера и две големи каравели, но хората, застанали на пристана, от това разстояние все още бяха само неясни силуети.

— Откъде е разбрал, че идваме? — попита тя.

— Всъщност Единбург е много приятен по това време на годината — обади се Гавин.

Робърт отговори на Кейт:

— На пристанището винаги има някой на пост. В мига, в който стъпихме на сала, са били изпратени вести до крепостта.

Джок Кандарън стоеше на кея и ги очакваше, когато салът достигна острова.

Той приближаваше четиридесетте, но единствените признаци на възрастта му бяха леките бръчици около тъгълчетата на очите. Беше направо гигантски на ръст, с огромен гръден кош, ръце, издути мускули и яки като дънери крака. Косата му, завързана на врата на опашка, стигаше до средата на гърба и блестеше златистобяла под бледото зимно слънце. Наметалото му бе разтворено, сякаш не усещаше ледения вятър, който караше другите мъже зад гърба му да потропват с крака и да духат ръцете си, за да ги стоплят. Напомняше на Кейт за онези диви, силни викинги, за които учителят ѝ бе разказвал истории.

— Крайно време беше да се приберете у дома — каза Джок. После махна на двамата мъже, застанали зад него, и им нареди: — Отведете конете. Ще вървим пеша през града. Всички ще искат да го видят.

След тези думи той се обърна отново към Робърт:

— Можеше поне да изпратиш някаква вест, дявол да те вземе! Корабът ти пристигна преди два месеца, а после получихме съобщение от Макграт, че си бил заловен от англичаните.

— И беше вярно.

Джок се намръщи.

— Сигурно пак си бил невнимателен. На нищо ли не съм те научил?

Робърт се засмя и го плесна по рамото.

— Олеле, ще ме наказват!

— Аз бях виновен — рече Гавин. — Оставих се да ме ранят.

Джок се обърна към него.

— Нещо сериозно ли е?

Гавин поклати глава.

— Сега здрав ли си?

Гавин кимна.

— Добре! — Огромният юмрук на Джок се стрелна и се заби в корема на Гавин.

Гавин падна на колене, като се бореше да си поеме дъх.

— Изменил си на дълга си — заяви Джок, а лицето му си оставаше безизразно. — Трябваше да го пазиш.

Гавин се държеше за корема.

— По дяволите, Джок, трябваше ли да удряш толкова силно?

— Ако те бях ударил лекичко, нямаше да го запомниш. — Джок протегна ръка и го изправи на крака. — Заслужаваше си го.

— Знам — изхриптя Гавин. — Но ми се струва, че ми счупи едно ребро.

Джок леко се подсмихна.

— Щеше да си сигурен, ако бе така, а не само да ти се струва.

— Стига толкова, Джок — каза Робърт. — Той ми служи добре.

— Така чух и от екипажа ти. Точно затова и не му счупих всичките ребра. — Джок сви рамене.

— Ти как я караш, Джок? — Топла усмивка озари лицето му.

— Служа на дълга си към Крейда, както би трябвало да правиш и ти.

Кейт ги гледаше и не можеше да се начуди. Очевидно между Гавин и Джок Кандарън съществуваше силно приятелство и привързаност, и въпреки това ѝ се струваше направо невероятно приятелят ѝ да приема подобно наказание без следа от лоши чувства.

Робърт се обърна и помогна на Кейт да стъпи на кея.

— Това е жена ми, Кейт, Джок.

Джок не промени изражението си, но тя долови някакво почти незабележимо стягане. Той учтиво се поклони.

— Добре дошла на Крейда, милейди — каза той, без да сваля очи от лицето ѝ. Очите му бяха сини и хладни като морето, което се плискаше около кея. — Изненадан съм, Робърт. Къде я намери?

— В Англия.

Джок сви масивните си рамене.

— Чужденка. Е, предполагам, че Англия е по-добре, отколкото Испания. Бих предпочел да си избереш едно от нашите момичета, но кога ли въобще си се вслушвал в съветите ми?

— Когато ме биеше, точно както Гавин — засмя се Робърт. — Тя е храбро и честно момиче. Няма да ни създава неприятности и очаквам да я пазиш така, както пазиш мен. — Той леко целуна дланта на Кейт,

преди да се обърне и да тръгне по кея. — Доведи я Гавин. Аз ще тръгна напред с Джок, за да ми разкаже новините.

— Новините не са добри — рече Джок.

— И не очаквах да бъдат — увери го Робърт. — Алек беше прекалено доволен от себе си, когато преди два дни го срещнахме. Беше тръгнал към Единбург.

— И има защо да е доволен — потвърди Джок. — Хич не съжалих, като чух, че Джеймс го е повикал. Трябва ни време, за да поправим мостовете.

— Докато той може би се приготвя да събори други — намръщи се Робърт. — Изпрати веднага пратеник при Боби Макграт в Единбург. Искам да знам за всеки ход на Алек, докато е там, както и защо го е повикал Джеймс.

Джок кимна.

— Никога не вреди да държиш дявола под око. Само че тревогите ти трябва да се насочат насам, а не към Единбург. Хич няма да ти харесат последните дела на Алек...

Кейт не успя да чуе думите на Джок, защото двамата с Робърт вече се бяха отдалечили. Тя се обърна към Гавин.

— Той е много жесток.

Гавин поклати глава.

— Той дойде в Крейда, когато двамата с Робърт бяхме още деца. Бащата на Робърт го прие и той стана един от нас.

— Бил е чужденец?

— Той заслужи мястото си тук. Дори и като съвсем младо момче беше многообещаващ воин и стана оръженосец на стария Макдарън. Когато бащата на Робърт умря и майка му го отведе в Испания, кланът назначи Джок за предводител, докато Робърт се върне.

— А той е нямал нищо против да се откаже от властта си, когато Робърт се е завърнал?

Гавин сви рамене.

— Изглежда, нямаше нищо против, но кой може да отгатне какво мисли Джок? Не е лесно да му четеш мислите.

Кейт му повярва. Не бе успяла да отгатне нищичко под безпристрастното му изражение и в онези ледено сини очи.

— Както и да е, той веднага се оттегли и започна да обучава Робърт на всичко, което трябваше да знае. — Гавин направи кисела

гримаса. — Невинаги бе приятен учител, но Робърт поне научаваше нещо.

— А ти?

— Аз нямах талант с оръжията, но той ме научи да се защитавам.

— Кой е този Боби Макграт в Единбург? Робърт няколко пъти го спомена.

— Когато Робърт и Джеймс имаха пререкания преди няколко години, Робърт изпрати един от нашите хора да живее в Единбург, за да може да разполага с човек в противниковия лагер и да знае какви ходове планира Джеймс. — Погледът му се премести върху двойката, която вървеше пред тях, и той тихичко подсвирна. — Очевидно Джок не е преувеличавал за белите, сторени от Малкълм.

Тя погледна Робърт и видя, че той здравата се бе намръщил. Явно бе недоволен от нещо, което Джок му съобщаваше.

— В града всичко изглежда доста мирно. Какви проблеми може да има?

— Предостатъчно. Винаги има проблеми, когато Малкълм се навърта наоколо. Въпросът е само къде и в какви мащаби.

Кейт не искаше да мисли нито за Малкълм, нито пък за този брутален Джок, за нищо друго, освен за самата Крейда. Искаше да я види, да я помирише, да я докосне. Жадно поглъщаше всичко около себе си, сякаш цял живот бе гладувала за тази гледка.

Складове, кръчми и магазинчета обграждаха в спретната дъга пристанището, но щом ги подминаха, всякакво чувство за спретнатост изчезна. Градът бе разположен на три ниски хълма и кирпичените къщички със сламени покриви и дюкянчетата бяха налякали по стръмните склонове, сякаш всеки момент ще рухнат. И въпреки че впечатлението, което създаваха, бе за някакъв разбъркан, хаотичен пейзаж, то съвсем не бе неприятно. Калдъръменият път, обграден от двете страни с магазини, дюкяни и сергии, явно бе главната улица, която водеше към крепостта.

— Тук е много чисто. — Кейт подуши въздуха. В него нямаше и следа от отвратителната воня, вездесъща във всяко селце в Англия. Миришеше така, сякаш бушуващите морски ветрове са измили и пречистили Крейда до девствена чистота. — Дори мирише приятно.

— Джок има чувствителен нос и ужасно мрази немарливостта. Докато заемаше поста на Робърт, той издаде закон, с който забрани

нощните гърнета от къщите да се изхвърлят на улицата. Два пъти седмично минава каруца, която събира мръсотииите и боклуците, и има наказания и глоби за всеки, който не поддържа имота си безупречно чист и спретнат.

Кейт се зачуди защо никой не се бе сетил да стори същото в Шефийлд. Божичко, та тук миришеше къде-къде по-приятно от селото, където бе живяла цял живот.

Улицата бе препълнена с мъже, жени и деца и всички те се смееха и разговаряха. Джок бе казал, че хората ще искат да видят Робърт, но те искаха дори нещо повече. Протягаха ръце и го докосваха с обич. Това не бе завръщането на феодалния владетел, а пристигането у дома на главата на семейството.

Докато гледаше, Кейт внезапно се почувства самотна, като чужденка.

— Те го обичат.

— Да, толкова, колкото той им позволява.

Тя се обърна, за да го погледне.

— Той им дава всичко: храна, богатства, безопасност...

— Но не и себе си.

Гавин кимна.

— Понякога си мисля, че е самотен, че иска да бъде друг, но не може. Те го промениха.

Не, тя няма да си позволи да съжалява Робърт. Той притежаваше всичко, което иска, а и ако бе достатъчно глупав, за да не е доволен от това, значи заслужава самотата си. Тя реши да смени темата.

— Защо някои мъже са облечени с такива къси полички?

Гавин бе жестоко възмутен.

— Това не са полички! Казват се килт^[1]. А са къси, защото ние, шотландците, не се плашим от лошото време или от дивата природа, както правят мекушавите англичани.

— Но Ангъс не се обличаше така.

— Той не е планинец и е бил разглезен от леснината на живота си.

— А и вие двамата с Робърт не носите подобно нещо. — Кейт се усмихна закачливо. — И вие ли сте разглезени?

— Робърт казва, че е по-добре да не биеш на очи, когато си на вражеска територия.

Тя отново се загледа в късите килтове, направени от зелени, лилави и тъмносини карирани платове, с които бяха облечени голяма част от мъжете.

— Е, определено не би могъл да се смесиш с тълпата, ако носиш подобна дреха. — Като видя, че Гавин понечи да се намръщи, тя махна с ръка към малката красива църква, покрай която минаваха в момента. Изглеждаше като изящен скъпоценен камък, инкрустиран наред с оживения площад. — Робърт каза, че майка му била много набожна. Това нейната църква ли е?

— Не, тя си имаше собствен параклис в крепостта. Не искаше да има нищо общо с нашата религия и нашия свещеник.

— Кога ще се запозная с него?

Той долови предпазливите нотки в гласа ѝ и веднага разбра мислите ѝ.

— Не всички свети мъже са като твоя викарий, Кейт. Нашият свещеник е мил, любезен човек, който върши много добри дела в енорията. Рядко ще го видиш да си стои в хубавата църквичка. Той пътува от едно място на друго тук, на острова, а и на сушата, за да утешава болните, да отслужва венчавки и да кръщава децата на клана.

Вече бяха влезли в двора на крепостта, който бе също толкова чист и спретнат като селото. Големите каменни плочи бяха мокри и блестяха, сякаш някой ги бе измил само преди няколко минути.

— Пак ли Джок Кандарън? — попита тя.

Гавин поклати глава.

— Това е царството на Деирдре. Джок не би посмял да се меси. — Кейт си представяше Джок да се въздържа да се меси на някого или на нещо.

— Деирдре?

— Икономката на Робърт. — Гавин отвори високата порта, осеяна с големи пиринчени гвоздеи. — Деирдре О'Конъл. Джок я доведе в Крейда преди шест години от Ирландия, след като беше убил съпруга ѝ.

— Какво?! — попита тя, направо шокирана.

— О, няма нищо лошо. Тя нямаше нищо против.

— Какъв късмет само — сухо рече Кейт. — Мислех, че е приемливо да убиваш само англичани или испанци.

— Е, съпругът на Деирдре беше изключение. — Той затвори вратата, а викът му отекна от високия сводест таван: — Деирдре!

— Ида! Няма нужда да мучиш като бивол.

Кейт погледна в посоката, откъдето идваше гласът, и видя на завоя на стълбището една висока яка жена в сива рокля.

— Имам си достатъчно работа и без да се налага да тичам само като повишиш глас, Гавин Гордън.

— Извинявай — отстъпи Гавин, като хвана Кейт за ръката и я издърпа напред. — Просто исках да те запозная с булката на Робърт.

— Не съм чак толкоз неучтива, че да не дойда и сама да я поздравя — заяви Деирдре О'Конъл, докато слизаше по стълбището. Тази жена не беше в първа младост, но от нея се излъчваше направо неописуема жизненост. Няколко сиви нишки вече се прокрадваха в блестящите ѝ черни коси, притеглени назад в кок, но кожата ѝ бе стегната и здрава, а лешниковите ѝ очи искряха.

Тя стигна до края на стъпалата и набързо направи реверанс пред Кейт.

— Добре дошла в Крейда, милейди. Не ви очаквахме.

— И аз не очаквах, че ще се озова тук — рече Кейт.

— Робърт и Джок са в библиотеката заедно с Тим Макдугъл. Ще ви покажа вашата спалня. — Тя се обърна към Гавин и изкомандва: — Ела с нас.

— И аз точно това намерение имах. — Гавин ги последва нагоре по стълбите. — На човек му трябва малко време, за да свикне с теб, а не исках Кейт да хукне да се спасява в града и да пици за помощ.

— Не съм чак толкова лоша, колкото ти се ще да ме изкараш — рече Деирдре, докато ги водеше по дълъг коридор. — Не мога да търпя глупаци, но и не ям вчерашни девойчета, без да имам повод.

— Но тя може и да ти даде повод. Кейт си има зъби, а и често ги използва.

Деирдре погледна през рамо и преценяващо огледа Кейт.

— Нямаше да се досетя. — Тя отвори вратата. — Това е вашата стая. До нея е Робъртовата.

Кейт застина неподвижно на вратата. Нейната стая. Струваше ѝ се направо невъзможно. Това беше най-хубавата стая, която бе виждала някога, много по-хубава дори и от стаите в странноприемницата на Табърд. Фин килим с цвят на слонова кост, розово и зелено покриваше

каменния под, а завеси от истинско кадифе със същия тъмнозелен цвят обграждаха голямото легло с балдахин. Огромната камина на южната стена бе изработена от блестящ сив варовик, който контрастираше с приглушените розови, зелени и кафяви цветове на старинния гоблен, окачен на стената над нея. Гобленът изобразяваше лъвове и еднорози и един гол до кръста мъж с карирания килт на клана Макдарън, който обезглавяваше дракон в броня.

— Ако някой бе така любезен да ми съобщи, че идвате, нямаше да ме сварите толкова неподготвена. — Деирдре пъргаво прекоси стаята, отиде до прозорците и ги отвори. — Нямах възможност да проветря, но днес има хубав ветрец и до час тук ще мирише приятно.

— Ако преди това тя не замръзне до смърт.

— Което няма да се случи, ако спреш да хленчиш и й запалиш огъня. — Деирдре се обърна към Кейт. — Оттук се открива чудесна гледка.

Кейт бавно се приближи до дълбоко вградения прозорец. Той бе направен от цветно стъкло, каквото досега бе виждала само в църкви, и изглеждаше направо невероятно. На едното стъкло бе изобразен воин с карирана шотландска пола, коленичил пред еднорог. На другото — жена в червена рокля, която тъчеше на стан. Слънцето блестеше по разноцветните плочки и сякаш вдъхваше живот на фигурите.

— Е? — попита Деирдре.

Кейт побърза да погледне пейзажа.

Далеч под себе си тя виждаше ивица зелена трева, която се простираше покрай стената на крепостта. На север — скалистата брегова ивица, която бе видяла от сушата. Мощни вълни се блъскаха в тъмните скали, които изглеждаха пусти и опасни.

— Красиво е — прошепна.

— Така ли мислите? — любопитно попита Деирдре. — Чудех се дали ще ви хареса. Подобна гледка не е по вкуса на всекиго.

— Не всеки е любител на ония китни зелени полянки, които вие, ирландците, наричате дом — рече Гавин, докато се мъчеше да запали огъня в камината. — Някои от нас си падаме по по-интересни пейзажи.

Деирдре изсумтя.

— Скалите навсякъде са си същите, а Крейда не е нищо повече от скала върху скала. — Още един порив на вятъра разлюля завесите

около леглото. — Май е малко хладничко. — Тя хвана ръката на Кейт и я поведе към едно меко кресло до камината. — Седнете тук и си починете, а аз ще ви донеса чаша греяно ябълково вино. — С тези думи тя я избута да седне на стола и се намръщи, като подпъхна кафявото наметало на Кейт около тялото ѝ. — Откъде сте взели тая дреха? Толкова лошо е ушита, а и вълната е така рехаво изтъкана, че се чудя как ли въобще ви пази топло. — Тя не даде на Кейт никаква възможност да отговори. — Гавин, иди и донеси онова одеяло от леглото.

— Иди и донеси, иди и донеси — мърмореше Гавин, докато ставаше от камината и прекосяваше стаята. После донесе една вълнена завивка с кремав цвят, сгъната на края на леглото. — Има ли още нещо?

— Ще ти кажа, като има. — Деирдре уви одеялото около раменете на Кейт.

Меката тъкан бе така fino изтъкана, че моментално спря студения вятър, който нахлуваше в стаята. Пръстите на Кейт погладиха пухкавата вълна.

— Прекрасна е! Никога не съм виждала толкова хубаво нещо!

За миг изражението на Деирдре се смекчи и страните ѝ поруменяха от удоволствие.

— Нали? — После тя изправи рамене, обърна се и тръгна към вратата. — Разбира се, че не сте виждали. Сама я изработих.

И още преди Кейт да успее да отговори, вече бе излязла.

— Тя не е толкова корава, колкото изглежда — рече Гавин. — Е, всъщност май си е точно такава. Но все пак е добра жена. Имаш късмет, че я имаш.

— Така ли? — попита тихо Кейт.

Гавин кимна.

— Тя непрекъснато кара слугите да подскочат насам-натам и няма да видиш и едно петънце прах в нито една от стаите на крепостта, а и ястията ѝ са чудесни.

— Тя е тъй... — Кейт се поколеба, опитвайки се да намери думи за онази енергия, която се излъчваше от Деирдре, — енергична.

Гавин кимна със смешно-тъжно изражение.

— Има толкова много енергия, че нито минута не остава без работа, а намира работа и на всички останали около себе си.

— Дори и на Робърт?

— Понякога. — Гавин се ухили. — През първата година той бе готов да пререже гърлото на Джок, задето я доведе тук, но после двамата свикнаха един с друг.

— Има ли деца?

Гавин поклати глава.

— Няма и затова насочва цялото си внимание към крепостта.

Кейт се бе надявала да поглъща Крейда бавничко, сама да определя темпото, но явно Деирдре бе основната движеща сила тук, а темпото ѝ в никакъв случай не бе бавничко.

— Ще свикнеш с нея — увери я Гавин. — Тя е малко грубовата, но то не е от липса на уважение. Тук, в планините, прислугата смятат себе си за част от семейството.

— Никога не съм виждала цветни стъкла с друга украса, освен с религиозни мотиви.

— Из целия замък има такива прозорци. Поставил ги дядото на Робърт, когато се оженил. Жена му все се оплаквала колко потискаща била крепостта, затова той довел художници и стъклари от Франция, за да сменят обикновените стъкла. Замъкът си е построен като крепост и трудно би станал по-приятеллив, но той се надявал стъклата да помогнат поне мъничко. — Гавин направи кисела гримаса. — Майката на Робърт ги смяташе за варварски и езически, също като всички нас.

— Значи е глупачка. Нещо толкова красиво не може да е греховно.

— И аз винаги съм смятал така. Когато бях малък, често се заяпвах в тези прозорци. Представях си, че съм онзи воин с мощните мускули и с грамадния меч... — Той поклати глава. — Може би това е една от причините да последвам Робърт, когато той тръгна да напада испанците. Все още се виждах в ролята на този воин. Но скоро открих, че стомахът ми не е пригоден за подобни подвизи.

— Не бива да съжаляваш, че си разбрал това.

Гавин кимна.

— Мисля, че когато Робърт повече няма да има нужда от мен за свой оръженосец, може и да стана бард.

— Бард ли?

— Да. Всеки владетел по традиция има и един разказвач, който да реди истории за миналото и настоящето на клана.

— Та тези истории не се ли записват?

Гавин трепна като ударен.

— Ти си направо безчувствена! Как може да сравняваш двете неща, да чуеш един велик разказвач, който тъче чудни истории, и четенето на сухия пергамент.

— Прости — тържествено заяви Кейт, опитвайки се да скрие усмивката си. — Нямам никакъв опит с бардовете.

— Това е очевидно. Ще ти простя невежеството, тъй като си чужденка. — Гавин се усмихна с внезапна разпаленост. — Трябва да бъдеш посрещната в Крейда по по-тържествен начин. Ще ида да донеса гайдата си.

— Никога досега не съм чувала някой да свири на гайда — внимателно каза Кейт. — Дали ще ми хареса?

— О, това е прекрасен, очарователен инструмент — отвърна той и целият сияеше. — Ще ти хареса, повярвай ми.

— Престани! — Тя закри уши с ръцете си. — Не мога да го понасям повече!

Гавин не я чу. И нищо чудно, при този адски вой, изригващ от кожата мех на инструмента, който той надуваше с такава ентузиазизирана наслада.

Тя отиде до него и дръпна мундщука от устните му.

— Гавин, спри!

Той изглеждаше потресен.

— Но ти дори не ми даде шанс, Кейт.

— Слушам те вече повече от час. Повече шансове няма да дам на този адски инструмент за мъчения.

Той смъкна гайдата на стола до себе си.

— Сигурно жената е прекалено нежна по природа, за да бъде развълнувана от звука на гайдата. Но признавам, че съм ужасно разочарован от теб.

Кейт почувства лек пристъп на угризения.

— Може би си прав. Сигурна съм, че ти свири много добре.

— Той свири направо отвратително. — Робърт стоеше на вратата. — Никога не позволяваме на Гавин да свири, преди да влезем в битка. Войските ни ще се изтощят в опити да убият него, а не врага.

— Ти ми се присмиваш и злорадстваш — възпротиви се Гавин, но после реши да смени темата. — Какви са новините от Джок?

— Тръгваме за Ирландия веднага щом мръкне.

Гавин сви устни и тихичко подсвирна.

— Та ние тъкмо пристигнахме. Толкова ли е лошо?

— От лошо по-лошо — мрачно заяви Робърт. — Преди девет месеца Малкълм се появил на пристанището близо до Килгрън с кораб, построен специално, с цел да носи по-голямо количество полезен товар. През изминалите шест месеца той и хората му непрекъснато обикаляли от град на град по крайбрежието и се опитвали да изплашат търговците и занаятчиите, за да сключват сделки само с тях, а не с Крейда.

— Ами Джок защо не се е погрижил за това?

— Щял е да го стори, но е сметнал, че е по-добре самият предводител на клана да окуражи хората. Тоест аз. — Устните му потрепнаха. — Няма е никаква представа, че на Елизабет ще й хрумне да позабави завръщането ми.

— Значи трябва да посетиш търговците и да ги увериш, че няма нужда да се плашат от Малкълм, ако продължат да търгуват с нас?

— И то колкото може по-бързо. Човекът на Малкълм и един негов отряд войници в момента се намират в Ирландия. Виж се, с когото искаш и след два часа ще се срещнем на кораба.

Гавин поклати глава.

Робърт застина.

— Не?

— Прекалено дълго ме нямаше. Не тръгвам на друго пътешествие.

— Ще отсъстваме не повече от четири седмици.

— Вземи Джок. Знаеш, че предния път трябваше да вземеш него, а не мен.

— Искам теб.

— Вземи Джок — повтори Гавин. — Кейт има нужда от мен тук, за да я пазя и да ѝ обяснявам нещата, които трябва да знае за Крейда. — След което той весело добави: — А може би, ако имам достатъчно време, ще успея дори да я науча да харесва гайдата.

— А може би в такъв случай аз трябва да замина за Ирландия — измърмори сухо Кейт.

Робърт срещна погледа на Гавин.

— Мога да ти заповядам да дойдеш.

— Не го прави, Робърт — тихо каза Гавин. — Ще ми е много тъжно да не ти се подчиня.

Известно време Робърт стоя така, загледан в него.

— Върви по дяволите! Но гледай да си тук, когато се върна. — Той се извърна. — Ела с мен на двора, Кейт.

Тя го последва от стаята и надолу по виещото се каменно стълбище.

— Четири седмици?

— Ти повече време ли би искала? — кисело попита той. — Ирландия не е много далеч от Крейда, а с попътен вятър за нула време ще се върна в топлите ти прегръдки. — Той рязко отвори тежката входна врата с пиринчени гвоздеи? — Така че бъди готова да ме посрещнеш пламенно в леглото.

Тя поклати глава.

— Ще се радвам, ако се върнеш жив и здрав, но тази част от живота ни вече приключи.

— О, няма? — нахвърли се той върху нея, а досега потисканата страст и гняв внезапно се отприщиха. — Нищо не е приключило, докато аз не кажа. Отказах се от прекалено много неща, но мога поне да се възползвам по някакъв начин от този проклет брак!

— Не си се отказал от нищо — яростно извика тя. — Ти си имаш своя живот и своята Крейда, а тази опасност, дете все разправяш, че аз ще ви донеса, въобще не съществува. Иди в Ирландия, но не очаквай нещо повече от усмивка, когато се върнеш. А може би дори и това няма да получиш, ако продължаваш да си такъв глупав, арогантен шут... — Тя се завъртя рязко и тресна вратата. Прекоси коридора и изкачи стълбището, като се бореше да удържи сълзите, напираси в очите ѝ. Би трябвало да се радва, че той заминава и ще ѝ бъде спестена онази битка, от която толкова се опасяваше. Докато той се върне, тя вече ще знае дали е бременна, или не, а това ще ѝ даде дори още по-силен довод да го държи настрана.

Мили боже, как само не искаше да го държи настрана! Не искаше той да заминава за Ирландия, където може би го очакваше опасност. Искеше да го приеме в леглото и в сърцето си. Искеше да

живее в Крейда и да му роди деца. Искаше онзи живот, който никога нямаше да има.

— Кейт? — Гавин се приближаваше по стълбите към нея. Тя бързо изтри очи с опакото на ръката си.

— Той тръгна. Джок ще се грижи за него — рече той.

— Да. — Тя преглътна. Глупаво бе да плаче за нещо, което не може да има. Тя се усмихна колебливо. — Ще спазиш ли обещанието си?

— Да те науча да обичаш гайдата?

— Да не дава господ! Не това, а да ми кажеш всичко, което трябва да знам за Крейда.

— Какво искаш да научиш?

— Всичко. — В усмивката ѝ се долавяше някакво трескаво безразсъдство. — Искам да науча как да бъда господарка на тази огромна купчина камъни. Искам да се запозная с хората. Искам да се разхождам по улиците и да си говоря със занаятчиите. Искам да стана *част* от всичко това!

— Ще положиш много усилия, а няма да получиш почти никаква отплата. Не е ли по-добре просто да се опиташ да живееш на повърхността през следващата година?

Тя знаеше, че предложението му е разумно, но не можеше и да си помисли да го приеме. Тези месеци може би щяха да бъдат всичко, което някога ще има.

— Не мога да сторя това — прошепна тя.

Той тъжно кимна.

— Разбирам — после се обърна да си върви. — Дай ми само малко време да се поосвежа и след това ще се срещнем в двора.

— Къде отиваш? — попита Деирдре, която внезапно се бе появила иззад ъгъла на стълбището.

Гавин се ухили.

— Отивам да покажа на Кейт селото, преди да е мръкнало. Тя е много любопитна да разгледа новия си дом.

— Съвсем естествено — рече Деирдре. — Но вие започвате не откъдето трябва. Първо трябва да видите и научите всичко за крепостта, а едва после ще се заемете със селото. — Тя се намръщи. — Гавин наистина не знае нищичко за това, как се поддържа крепостта.

Аз ще ви науча. Докато Робърт се върне, вие вече ще сте започнала да заприличвате на истинска господарка на Крейда.

След тези думи тя се обърна към Гавин:

— Бягай сега. Трябва да я запозная с Тим Макдугъл, заместника на Робърт, а след това ще обиколим замъка. — Тя не изчака Гавин да се съгласи с нея, а направо нареди на Кейт: — Ако тръгнем веднага, ще успеем да свършим много работа, преди да е станало време за вечеря. След това ще инспектирате помещенията на прислугата и ще се запознаете с... — Последните й думи останаха нечути, защото тя се скри зад един ъгъл по коридора.

— Не исках тя да ми показва замъка — прошепна Кейт на Гавин. — Исках ти да...

— Никой не го познава по-добре — неловко си призна Гавин. — Може би тя е права. Най-добре е да започнеш оттам, откъдето трябва.

— Но не и на бегом. Ще ми се първо да ида в селото и да се срещна...

— А, ето къде сте били. — Деирдре се бе върнала и стоеше в дъното на коридора. — Никога няма да успеем да свършим нещо, ако се мотаем така.

Кейт по навик се подчини на строгия глас на икономката и тръгна по коридора. В края на краищата искаше да разгледа и всяка педя от крепостта, каза си тя. Разходката из селото можеше и да почака малко.

— Ще те разведа из селото утре сутринта — извика Гавин след нея.

— Утре ще сме много заети — отвърна Деирдре вместо Кейт, като тръгна отново по коридора. — Може би след седмица.

— Цяла седмица? — Кейт поклати глава. — Утре, Гавин. — Гавин притеснено изгледа отдалечаващия се гръб на Деирдре.

— Поне можем да опитаме.

По дяволите, как само не му се тръгваше!

Ръцете на Робърт се стегнаха около дървените перила, а погледът му се рееше към каменните кули на крепостта, докато корабът се отдалечаваше от брега. От онзи миг в затворническата килия, когато се бе срещнал с Елизабет, събитията сякаш непрекъснато се развиваха

така, че да го оставят с ужасното чувство на безсилие и безполезен гняв. Дори и когато бе момче и бе затворен в Сантанела, никога не се бе случвало чувствата му да са толкова объркани и бурни.

— Можеше да отплавам и сам — тихо рече Джок.

Робърт пусна перилата и се обърна, за да го погледне.

— Не, ти беше прав. Най-добре е аз да отида.

— Радвам се, че си съгласен с мен — каза той. — Ако не бе така, щях да се изкушавам да набия малко разум в главата ти. Тя наистина изглежда много хубавка, но Крейда е по-важна от чифтосването.

— Няма нужда да ми го казваш.

— Като я видях на кея, ми се стори доста хрисимо момиче. — Устните на Джок се разтегнаха в развеселена усмивка. — Ама разбрах, че хич не е била хрисима, когато сте си казвали довиждане.

Робърт трябваше да се досети, че Джок ще разбере за избухването на Кейт. Всички в крепостта все още бяха безкрайно верни на Джок и на Крейда не можеше да се случи нищо, без той да разбере.

— Не бих използвал думата хрисима за Кейт.

— Добре. Нагледахме се на хрисимост, докато майка ти беше тук. — Джок отново погледна към крепостта. — Защо се ожени за нея? Тя има ли нещо, от което Крейда да се нуждае?

Колко добре го познаваше Джок!

— Не.

— Тогава защо?

— Ще ти кажа по-късно. — Робърт се усмихна тъжно. — В момента няма да ти дам повод да ми кажеш какъв глупак съм.

Очите на Джок се разшириха изненадано.

— Да не си се влюбил в момичето?

— Не съм казал подобно нещо — побърза да отговори Робърт.

— И няма нужда да го казваш — думите на Джок се стовариха върху му като удари на чук. — Зяпаш я така, сякаш искаш да я лапнеш цялата, но си мислех, че всичко е само от сладост. Обаче изглежда съм се...

— Всичко е само сладост — прекъсна го Робърт.

— Значи проблемът ти може много лесно да бъде решен. Може да се наситиш с някоя от онези хубавки моми, които ти се сториха така пламенни предния път, когато бяхме в Ирландия.

Робърт не искаше да ляга с никоя от ирландските моми на Джок, хубавка или не. Искаше Кейт, по дяволите!

Джок поклати глава, а очите му се присвиха, докато гледаше Робърт и четеше всяка смяна в изражението му.

— Не? Значи е по-лошо, отколкото си мислех. Спомням си деня, в който баща ти доведе майка ти в Крейда. И той изглеждаше точно като теб сега, оглупяло вярно кученце.

— Не съм оглупял. Зарежи, Джок. — Той се извърна. — Няма да говоря повече за това. Кажи ми кои търговци ще е най-трудно да убедим.

— Добре, няма да говорим за тия неща. — Джок направи кратка пауза и после добави тихо: — Но трябва да те предупредя. Повече няма да направя същата грешка.

— Грешка ли? — Робърт се усмихна. — Ти никога не правиш грешки, Джок.

— Веднъж направих. Когато ги оставих да те отведат в Испания. След като баща ти почина, дългът ми беше към теб. Трябваше да те задържа тук.

Думите дойдоха като шок за Робърт. Джок никога не бе говорил за онази нощ, още откак Робърт се върна в Крейда.

— Никога не съм те обвинявал. Тя беше моя майка и дон Диего ми беше чичо. Не можеше да сториш нищичко.

— Можех да я спра. — Джок се обърна и срещна погледа му с леденостудени очи. — Както мога да спра и нея сега. С кама в сърцето.

— Една жена?

— Жена или не, няма никакво значение. — Джок се усмихна присмехулно. — Не, жените са по-лоши от мъжете. Мислиш си, че не представляват никаква заплаха с хубостта и нежността си и ги оставяш да се сгушат като змии върху гърдите ти, под бронята. — Той сви рамене. — И когато те ухапят, си напълно беззащитен.

— Кейт няма намерение да ме ухапе.

— Това е добре. Защото няма да позволя още една жена да навреди на теб или на Крейда отново. — И още преди Робърт да успее да отговори, Джок смени темата и отговори на въпроса на Робърт относно положението в Ирландия. — Шонеси е най-изплашен. Той ни изпрати съобщение, че повече няма да ни снабдява със стоки. Риърдън е неспокоен, но по-склонен да се противопостави на Малкълм,

отколкото да се предаде. Кенет О'Тул се колебае и е повече на наша страна, но е в затруднено положение...

[1] Карирана мъжка пола, елемент от шотландската народна носия. — Б.пр. ↑

9.

— Ела бързо, трябва веднага да тръгнем! — Кейт грабна ръката на Гавин. — Деирдре е в кухнята и надзирава тенджерите и тиганите. Ако побързаме, можем...

— Мислех си, че може да си я заключила в конюшната. Ти ми се стори някак раздразнена, когато не те пусна да тръгнеш вчера сутринта.

— Вече минаха три дни, а не съм видяла нищо друго, освен каменни стени, конюшни и кухни и... — Тя тревожно погледна през рамо назад. — Бързо!

Гавин понечи да се изсмее, докато се оставяше да го влачат към вратата.

— Ами ако ни настигне? Дали ще ни изпрати да мием тенджерите?

— По-лошо. Ще намери нещо друго, което влиза в задълженията ми. Вчера прекарах целия следобед да се ровя из счетоводните книги за миналия месец. Тя накара горкичкия Тимъти Макдугъл да ми обясни за какво е похарчил всяка сума, до последното пени.

— Звучи направо похвално!

— О, да, много похвално — вбесено повтори Кейт. — Всичко, което върши, е правилно. Тя е твърда, но любезна с прислугата. Сръчна е и работи повече от всеки, когото съм познавала. Очевидно желае само най-доброто за Робърт и за Крейда и се труди от зори до мрак, за да бъде всичко наред. — Тя отвори вратата с едва сдържан гняв. — Направо ще ме побърка!

— Робърт реагира почти по същия начин, когато тя дойде тук.

— Не може да е било по-лошо. Тя е като река, която помита всичко по пътя си към морето. Кара ме да върша задача след задача, докато съм прекалено уморена дори и за да мога да мисля.

— Ти не си толкова мекушава, че да не можеш да ѝ откажеш. Защо си я оставила да те командва така?

Тя се намръщи.

— Не знам. Има нещо в нея, което... Тя винаги е толкова сигурна, че е права, че ме кара да вярвам, че съм направо глупава, за да... Стига си се смял!

Той се опита да си придаде сериозен вид.

— Ти каза, че искаш да знаеш всичко за Крейда. Понякога е опасно да ти се изпълняват желанията. Знам точно какво имаш предвид с Деирдре. Ужасно е да си близо до човек, който винаги е прав. Защо мислиш, че живея в селото?

— Аз няма да съм такава страхливка, но ще...

— Къде отивате?

Гавин и Кейт се обърнаха и видяха, че Деирдре се е запътила към тях по коридора.

— Знаеш къде отиваме — весело извика Гавин. — На същото място, на което се опитахме да идем и вчера, и онзи ден, от три дни насам. Смятам да я разведа из селото да види...

— Нямаме време за това — заяви Деирдре. — Днес трябва да видим конюшната и да...

— Вече видях конюшната — прекъсна я Кейт. Не й пукаше дали е страхливо, или не, но трябваше да избяга. Хвана Гавин за ръката и затича по стълбите. — Хайде, Гавин!

Двамата избързаха през двора като деца, които бягат от наказание.

Кейт погледна за миг назад и видя Деирдре, застанала на най-горното стъпало, а гладкото ѝ чело бе смръщено.

— Мислиш ли, че ще тръгне да ни преследва?

Гавин поклати глава.

— Тя не се разбира много с жените от селото. Те я смятат за много...

Той се поколеба и Кейт довърши вместо него с точния термин:

— Вбесяваща.

— Е, тя наистина се опитваше да им казва как е най-добре да си вършат работата. Разбира се, в повечето случаи беше права, но от това мнението ѝ не бе прието по-добре. Те направо настръхват всеки път, щом я видят да се приближава.

— И никак не съм изненадана. — Кейт забърза, докато прекосяваха подвижния мост над рова. — Омръзна ми все да ми казва какво трябва и какво не трябва да правя. Искам да науча всичко, но не

всичко наведнъж. Искам да напредвам по-бавно и да се наслаждавам на всяко нещо. А и сигурно има и други начини да свършиш една работа, освен начинът на Деирдре.

— Но нейният начин е много добър, ако се съди по резултатите.

— Само че не е *моят* начин. — Тя разтърси рамене, сякаш смъкваше товар от тях. — Не искам повече да мисля за нея.

Вече бяха прекосили рова и приближаваха селото, затова тя забърза още повече.

Докато минаваха по улиците, Кейт бе направо обсадена от всякакви търговци, които предлагаха стоките си.

— Чудесен лен, тънък като паяжина, карфици, игли и жартиери!

— Не ви ли трябва едно прекрасно шкафче, милейди?

— Няма ли да си купите испански ръкавици? От най-фина кожа!

— Горещи овесени питки!

Като минаха покрай една книжарница с невероятното име „Бронзовата овца“, изписано на табела над вратата, Кейт се поспря до един дървен щанд и разгледа томчетата, наредени по него.

— Никога не съм виждала толкова много книги! — удивено възкликна тя.

— Нямахте ли книжар в селото? — попита Гавин.

Тя поклати глава.

— Себастиан мислеше, че да се чете каквото и да е друго, освен Светото писание е греховно и го порицаваше от олтара.

— Е, ако на Себастиан това не би му се харесало, тогава непременно трябва да ти купим някоя книга. — Гавин огледа заглавията и избра дебело томче, подвързано с червена кожа. — А, ето една книга, която е достатъчно греховна, и все пак достойна за една дама.

— Благодаря. — Кейт прегърна нежно книгата и двамата продължиха нататък. — Всички изглеждат толкова заети и преуспяващи!

— Да, на Крейда няма глад. Робърт не би го позволил. Той се грижи за своите хора.

— Ти каза, че на Крейда земята е прекалено неплодородна, за да изхранва хората. Как си изкарват прехраната?

— Търгуваме с ирландците.

— Знам, но това ли е всичко?

— То е повече от достатъчно. Целият свят търси фини вълнени платове. Ние ги купуваме от ирландците и ги продаваме на англичаните и на половината страни в Европа. От времето на праждото на Робърт това ни е осигурявало щедра прехрана.

Кейт спря до една витрина, където бе изложен кариран плат на клана Макдарън.

— Прекрасно платно! Никога не съм виждала толкова фина изработка и по-хубави цветовете.

— Ирландско е. Всичкото платно, което ще видиш по магазините или другаде в Крейда, е ирландско.

Този отговор ѝ се стори доста странен.

— Тук въобще ли не тъчете платове?

— Понякога жените тъкат по малко за вкъщи, но всъщност никой не се нуждае от това. Робърт се грижи да има достатъчно плат за всичко, и то на ниски цени, пък и те не могат да произведат нещо толкова качествено. Ирландските тъкачки са невероятни и качеството на работата им е първокласно.

— Виждам — рече тя, като си спомни красотата на завивката, която Деирдре бе увила около раменете ѝ в онзи първи ден на острова. — А и вълната несъмнено е от ирландски овце, нали?

— Да, островът е прекалено скалист, за да осигури достатъчно пасища за овцете.

— Така че ние жънем благата и на плодородната ирландска земя, и на умелите им тъкачки.

Гавин кимна.

— Целият свят желае фина вълна, и ние му я осигуряваме.

— Ирландците са тези, които я осигуряват. Ние просто купуваме и продаваме.

Гавин повдигна вежди.

— Това май те разстройва.

— Не знам защо е така. — Тя направи смешна физиономия. — Предполагам, че ми се ще Крейда да прави всичко.

— Това не е практично. Трябва да разбереш...

Той замълча, забелязал някакъв мъж, който се приближаваше към тях по улицата.

— Ето го Иан Мактавиш. Ела, ще те запозная. — Той я поведе към младия мъж, идващ по улицата. — Той е лейтенантът на Джок и

ако ти трябва нещо, попитай него.

Тъмнокосият мъж, който се приближаваше, изглеждаше малко по-възрастен от Гавин, но осанката му ни най-малко не бе младежка. Вървеше с тежки целеустремени крачки, а сериозното му изражение бе също толкова авторитетно.

— Мислех, че ти ще командваш, докато Робърт не е на острова.

Гавин поклати глава.

— Аз нямам дарбата да издавам заповеди. Имам навик да се запиля нанякъде, когато би трябвало да се занимавам със сериозни неща.

— А Иан Мактавиш не е такъв?

— Никога, той е много сериозен младеж. Разбира се, да се влачи непрекъснато в сянката на Джок би направило всекиго трезвомислещ. — Той се спря пред Мактавиш. — Иан, имам честта да те представя на графинята.

Иан Мактавиш се поклони.

— Милейди, за мен наистина е чест. Естествено смятах да ви посетя в замъка, за да изразя готовността си да ви служа. Ако има нещо, което бих могъл да сторя за вас, трябва просто да ме повикате.

— Благодаря. — Тя се усмихна. — Много сте любезен, но сигурно няма да ми се наложи да търся помощта ви. Крейда изглежда много безопасно и приятно място.

— Точно когато всичко изглежда безопасно, опасността е най-голяма. — Той отново тържествено се поклони и се отправи нагоре по хълма.

— Мили боже, ти наистина бе прав — прошепна Кейт. — Сега разбирам защо Джок Кандарън го е избрал. Ужасно трезвомислещ е.

— И потискащ. Точно така става, когато си натоварен с отговорности. — Гавин се ухили. — А пък аз съм лек като перце. — Той почти подрипна, когато я затегли към една сергия на няколко метра от тях. — Я виж! Тофи^[1]! Кенет Камерън прави най-хубавите бонбони в цяла Шотландия. Ела, ще ти купя малко.

Докато стигнат обратно в крепостта, вече почти ще се е стъмнило, а Кейт бе толкова уморена, че едва вървеше. Може би това не бе умора, а щастие, мислеше си тя. Чувстваше се замаяна, опиянена от гледките, ароматите и звуците. Чувстваше се така, сякаш се е

запознала с всяка жена, мъж или дете в селото и сякаш е извървяла всяка от лъкатушните улички.

— Внимавай, ще паднеш в рова — рече Гавин, докато гледаше как тя залита по подвижния мост. — А и ти нямаш оправданието, което имах аз, когато паднах. Не си пила нито капка пиренова бира.

— Чувствам се така, сякаш съм пила. — Тя се завъртя в кръг. — Така ли се чувства човек, главата му сякаш е пълна с въздух и цветовете са по-ярки и...

Част от опиянението ѝ избледня, когато се сети за икономката. През целия ден успешно бе отпъждала Деирдре от мислите си, затова и сега нямаше да ѝ позволи да ги помрачи.

— О, значи си се върнала. — Деирдре безцеремонно се приближи към нея. — Малко си разчорлена. Тичай в стаята си и се пооправи, докато им кажа, че вече си готова да ти сервират вечерята.

Ръката на Кейт инстинктивно се насочи към косата ѝ.

— Не, така няма да стане. Иди си в стаята. Ще изпратя една прислужница да ти помогне. — Икономката понечи да се обърне.

— Не — внезапно заяви Кейт.

Деирдре се обърна и я изгледа.

— Милейди?

Кейт не знаеше, че бунтът се надига, докато не изговори думите. Но сега вече бе сигурна, че не може да се оттегли от сблъсъка.

— Казах не. Не искам да се пооправям. Смятам да се изкъпя и да си легна. Можеш да ми изпратиш вана с топла вода.

— След като вечеряш.

— Не искам да вечерям. Не съм гладна. — Тя се заизкачва по стъпалата. — Ядох, докато бях в селото.

— Наденички, пита с плодове и карамел, мога да се обзаложа — рече Деирдре, като се намръщи. — Сигурно ще се разболееш. Щеше да е по-добре, ако бе изчакала да се нахраниш както трябва.

Кейт осъзна, че вече стомахът малко я наболява. Ама че работа, защо трябва тази жена непрекъснато да е права? Тя продължи нагоре по стълбите.

— На мен ми хареса. Смятам да ям съвсем същите неща и утре, когато отида там.

— Не утре. Утре е денят, в който ще правим свещи. Трябва да си тук и да научиш как да надзираваш...

Кейт се закова на място и се извърна.

— Няма.

— Свещите са ни необходими. Тук използваме наистина много — настоя Деирдре. — Наистина е нужно да...

— Не ме интересува. — Кейт дълбоко си пое дъх и съвсем ясно и отчетливо заяви: — Утре пак ще отида в селото с Гавин. Ти няма да ми казваш какво ще правя и какво не. Сама ще решавам. Разбираш ли?

Деирдре я гледаше безпристрастно.

— Не съм глупачка. Разбирам. — Тя се обърна и се отдалечи.

Кейт гледаше след нея, а в душата ѝ бушуваха яд, гняв и чувство за вина. Искаше ѝ се жената да бе останала, за да могат да поспорят и тя да може да се защити. Влудяващо бе да се караш с жена, която прави единствено най-доброто за нея и за Крейда.

Но изтича нагоре по стълбите. Беше права. Бе направила единственото възможно нещо, за да установи независимостта и положението си в крепостта. Ако не бе сторила нищо, за да го предотврати, можеше да се озове в почти същото положение тук, както и при Себастиан.

Тя решително почука на вратата на спалнята на Деирдре.

Никакъв отговор.

По това време тя със сигурност трябва да е в стаята си. Всички в крепостта се бяха оттеглили за нощната почивка, а дори и Деирдре не работеше толкова късно.

Тя отново почука.

— Деирдре, може ли да вляза? Трябва да поговорим.

— Влез.

Кейт отвори вратата и моментално бе зашеметена от ослепителна светлина. Освен огънят, който гореше в камината, още поне дузина свещи, поставени на високи свещници, осветяваха стаята като сред ден.

— Случило ли се е нещо?

Погледът на Кейт се отпрати към другия край на стаята. Деирдре седеше на пейка пред най-големия стан, който Кейт някога бе виждала, заобиколена отвсякъде от гредите и нишките като паяк в средата на паяжината си. Огромната конструкция я правеше да изглежда някак

по-малка, по-уязвима. Тъмните ѝ коси падаха свободно по раменете и тя бе облечена в бяла ленена нощница и тъмносиня вълнена роба, нейното неофициално облекло, което ѝ придаваше по-малко заплашителен вид.

— Не, всичко е наред — каза Кейт, като влезе в стаята. — Защо не ми отговори веднага?

— Не съм те чула. Моделът е много труден и трябва да се съсредоточа изцяло. — Деирдре хвърли бърз поглед през рамо към нея, като огледа и нощницата, и робата на Кейт. — Да не би да си променила решението си относно вечерята? Гладна ли си?

— Не, не можех да заспя. Искам да поговорим.

— Затвори вратата. Ей сега ще дойда при теб. — Погледът ѝ отново се върна към совалката на стана. — Можеш спокойно да седнеш.

Кейт отиде до едно столче до камината, седна и обви с ръце коленете си, като не откъсваше поглед от бързите сръчни движения на Деирдре. Никога не бе виждала толкова сръчна тъкачка. На стана имаше нещо голямо и бяло, сигурно одеяло. Моделът представляваше красиво бодливо лилаво цвете и то нарастваше, сякаш оживяваше пред очите на Кейт.

Тя любопитно се огледа из стаята. Бе оскъдно мебелирана, без украса, но красотата надничаше от лилавата завивка на леглото, от искрящо белите завеси на прозореца.

— Какво искаш от мен?

— Чувствах, че трябва да поговорим.

Деирдре мрачно се усмихна.

— Чувствала си се виновна, задето ми се сопна. Мекушавите винаги правят така.

— Не съм се чувствала... Е, добре, може и така да е, но не беше нужно.

— Мекушавите винаги така правят. Първо хапят и после идват да залижат ухапаното.

Кейт внезапно се изкикоти.

— Ама че отвратително звучи!

— Аз вярвам на истината, не на милите думи. — Жената сведе поглед към модела. — Нямахте нужда да идваш. Свикнала съм да ми се сопват.

— Може би това няма да се случва, ако не го предизвикваш. Хората не обичат непрекъснато да им се казва какво да правят.

— Такава ми е природата — рече Деирдре. — Винаги съм правила нещата по-добре от другите и не мога да понасям да гледам как се мъчат, след като биха успели толкова много само ако направят, каквото им казвам.

— Може пък хората да искат да вършат нещата по свой си начин, дори и той да не е най-добрият.

— Нима мислиш, че това не ми е хрумвало? Но няма никакъв смисъл, затова не му обръщам внимание. — Тя отново погледна към работата си на стана и тихо попита: — Искаш ли да си ида от Крейда?

За момент Кейт остана смълчана, колебаеща се. Животът ѝ може би щеше да бъде по-лек, ако Деирдре не е тук, но тя не бе сигурна дали го желае.

— Защо да те гоня? Неразумно е да изгониш някого, защото е прекалено умен и работи много.

— Да не би да ти е трудно да си намериш извинение? Аз дразня хората. Всички го знаят. — Совалката се задвижи още по-бързо. — А и не проявявам нужното уважение.

— Не съм била графиня толкова дълго, че да се обиждам от липсата на уважение — отвърна Кейт. — Но не споря за това, че дразниш хората — откровено добави тя. — Само се чуй! Дори ми казваш кое е най-правилното извинение да те изгоня. Ти искаш ли да си отидеш?

— Защо да искам? Тук ми е много добре.

— Тогава не виждам причина да не можем да работим заедно — отвърна Кейт. — Наистина искам да се уча от теб, но по своя си начин и с моето темпо. Ако можеш да приемеш това, можем отново да опитаме.

— Не мога да обещаая, че ще престана да те напътствам за всяко нещо — остро рече Деирдре.

— Аз пък не обещавам, че няма да ти казвам да си гледаш работата и да ме оставиш на мира.

— Така е честно. — Деирдре вдигна поглед към нея. — Това ли е всичко?

Това бе всичко, но странно, все още не ѝ се искаше да напусне Деирдре.

— Имаш ли нещо против да остана да те погледам?

За миг по лицето на жената проблесна изненада.

— Ако искаш. Но не очаквай да си бърбрия с теб. Както ти казах, този мотив изисква много внимание.

— И светлина — погледът на Кейт се насочи към десетките свещи, които направо я бяха стреснали, когато влезе в стаята. — Ти каза, че използваме наистина много свещи.

Деирдре застина.

— Имам разрешение от Робърт да използвам колкото искам свещи. Нямам време да тъка през деня, а така успявам да изработя много хубави неща, които да внасят малко уют в тоя замък, дето прилича на хамбар.

— Не се и съмнявам. Вече видях много от тях. Не те обвинявах, че разхищаваш свещите.

Деирдре видимо се отпусна и се обърна отново към стана си.

— Но си мислех, че сигурно си прекалено уморена, за да тъчеш толкова късно през нощта.

— Нужни са ми само няколко часа сън, за да си почина. Винаги съм имала много енергия.

Това бе направо меко казано, помисли си Кейт, поразвеселена.

— Прекрасен модел. Никога не съм виждала подобно бодливо цвете.

— Не е цвете. Снежинка е.

— О! — Явно бе направила голяма грешка. За момент тя замълча, преди да се осмели любопитно да попита: — Лилава снежинка?

Деирдре не отговори.

Кейт попита отново:

— Както и да е, този оттенък на лилавото е направо прелестен. От кое растение получаваш боята?

— От корена на един вид пирен.

— Робърт ми каза, че приложенията на пирена нямали край.

— Той е прав. В зависимост от възрастта си пиренът ми дава и жълтата, и оранжевата, и сиво-зелената боя.

— От къде си се научила да тъчеш толкова добре?

— От майка ми, а тя пък от нейната майка — отвърна Деирдре.
— Още когато проходих, те започнаха да ме учат на тънкостите.

— И мен са ме учили да преда и да тъка, когато съм била малка, но никога дори не съм мечтала да създам нещо толкова прекрасно.

— Защото си го правила от необходимост. Аз го правя заради самия занаят.

— Нима това е толкова важно?

Тя кимна.

— Занаятът и търговията с платове е всичко за моето село. Ако работата е достатъчно добра, тогава на къщата се плащаше по един шилинг допълнително за всеки топ платно. Естествено всяко домакинство се мъчеше да спечели това допълнително заплащане.

— И съм сигурна, че ти винаги си спечелвала този допълнителен шилинг.

— Разбира се. Аз бях най-добрата тъкачка в селото — отвърна Деирдре делово.

— Колко семейства в твоето село работеха този занаят?

— Почти всичките. Жените тъчаха платовете, а мъжете отглеждаха овце.

— И всички те продаваха на Крейда?

Тя кимна.

— Макдарънови винаги са били честни с нас. Ние им имаме доверие.

— Дори и на Джок Кандарън?

Тя погледна бързо Кейт.

— Казали са ти, че е убил съпруга ми, нали?

— Бях изненадана, че си дошла в Крейда.

— Хич не му бях сърдита за това, което стори. Мъжът ми беше побойник и пияница. Все си търсеше кавги. Но един ден се заяде не, с когото трябва. — Тя сви рамене. — Аз тъкмо бях изгубила бебето си и бях прекалено болна, за да работя. Джок Кандарън ме доведе тук и ме гледаха добре, докато се излекувах. След това той ми предложи да ме изпратят обратно в Ирландия, но аз предпочетох да остана тук.

— Защо? Не ми се вижда мястото да ти се нрави особено.

— Всяко място е досущ като другите.

— Не съм съгласна.

Деирдре леко се усмихна.

— Не, и ти си като всички останали тук. Мислиш си, че на земята няма по-красиво място от тази брулена от бурите скала.

— А ти защо избра да останеш на тази брулена от бурите скала?
Деирдре не обърна внимание на въпроса ѝ и строго рече:

— Казах ти, че не мога да си бърбям с теб, а ти пак ме тормозиш с въпроси. Ако искаш да останеш, мълчи и не ми пречи.

Деирдре не бе сметнала, че въпросите ѝ пречат, докато не станаха по-лични по характер, забеляза Кейт, а погледът ѝ отново бе привлечен от снежинката върху плата. Деирдре малко приличаше на тази снежинка, спокойна и все пак бодлива, в един момент я има, в следващия вече се е стопила и все не можеш да я задържиш.

Кейт се изправи.

— Ще те оставя да работиш на спокойствие. Може ли утре вечер пак да дойда и да те погледам?

Деирдре я погледна в очите.

— Защо искаш да дойдеш?

Самата тя не бе съвсем сигурна защо, но имаше нещо смътно приятно в това, да си седи тук до огъня и да поема аромата на горящите дърва и свещи, докато разгадава тайнствената скрита картина, която представляваше Деирдре О'Конъл. Може би просто никога не бе имала приятелка, освен Каролин, и сега се чувстваше самотна и тъгуваше за такъв вид приятелство. Божичко, бе избрала жената, която най-малко бе в състояние да задоволи тази нужда.

— Понякога не мога да спя. Ще ми е приятно да имам компания. Може ли да дойда?

Деирдре отвърна поглед от нея.

— Ти си господарката тук. Можеш да правиш каквото пожелаеш.

— Може ли да дойда? — повтори въпроса си Кейт.

Деирдре започна да движи совалката.

— Добре тогава, ела. На мен ми е все едно.

— Харесваше ли ти да си тъкачка? — попита Кейт.

— Жената винаги харесва да прави нещо, което умее по-добре от всички останали.

— Но ако не си правела нищо друго, освен по цял ден да тъчеш...

— Монотонно бе само когато се налагаше да повтаряш един и същи мотив отново, и отново. С кариерния плат на Макдарън много се

отегчавах. — Деирдре побърза да добави: — Обаче пък никой не успяваше да изработи по-хубаво платно от мен.

— Сигурна съм, че е било така.

— А дори и когато бях дете, много обичах опъването.

— Опъването ли?

— Когато вълната вече е боядисана и изпредена, трябва да бъде разпъната, така че всички деца се събирахме и започвахме опъването, като всички пееха и се шегуваха... — Усмивката ѝ избледня. — Но това се промени, когато пораснах и всички видяха каква отлична предачка съм станала. Не ми позволяваха да правя нищо друго. Баща ми искаше както шилингите, така и честта да изкарва на пазара най-хубавите платове в селото. И той не се различаваше от другите мъже. Занаятът беше всичко, а мъжете в семейството го управляваха. — Тя сви рамене. — Никога не съм била хубава мома, но всички момци в селото искаха ръката ми. Знаеха колко много ще печеля за семейството.

— Баща ти ли реши за кого да се омъжиш?

Тя изсумтя.

— Защо му е да ме жени, като му бях толкова полезна? Не, сама си избрах Шон. Той беше едър, красив мъж, имаше нещо приятно в него. Не обърнах внимание на приказките, че бил пияница. — Тя внезапно се наведе над стана. — Сега мълчи, че трябва да довърша ей това.

Кейт вече много добре знаеше, че Деирдре може да се справи с всяка трудност в модела и със затворени очи, а това бе само знак, че иска да изостави някоя тема. Кейт бе научила много за тази жена през часовете от последната седмица, прекарани в тази озарена от свещите, стая. Бе сигурна, че и Деирдре е научила не по-малко за нея. Все още понякога бе неуверена в компанията на икономката, но тези случаи ставаха все по-редки.

— Ти така и не ми каза защо реши да останеш в Крейда.

— Това място не е по-лошо, от което и да е друго. Тук можех да работя и постоянно да съм заета с нещо.

— Но ти си била най-добрата тъкачка в селото си. Със сигурност и там си можела да работиш.

— Да, но аз познавам стана толкова добре, че не ми трябва да мисля. — Тя сведе поглед към завивката, която тъчеше. — Ако мозъкът

ти бездействия, спомените идват. Глупава е онази жена, която оставя миналото да се връща и да чука на вратата, ако не иска да го пусне.

— Заради детето ли? — Тихо попита Кейт.

За момент Кейт си помисли, че тя няма да отговори, но после Деирдре кимна рязко.

— Исках да имам бебе. Бях бездетна четиринайсет години. Когато разбрах, че ще имам дете, направо си мислех, че е станало чудо.

— Совалката се забърза. — Шон се радваше за бебето. Един мъж винаги се гордее, когато може да направи дете на някоя жена. Но една вечер той се напи и гордостта му вече не беше по-важна от липсата на пари. Докато носех детето, през повечето време бях зле и не можех да работя, както преди. Той ме наби и аз загубих бебето.

Ръцете ѝ застинаха насред движението и тя неவிждащо се загледа в совалката.

— Това се получи много нескоро. Ще трябва да разплета тази част и да я направя отново.

Кейт се изправи.

— Аз те разсейвам. Май е по-добре да те оставя и да ида да си легна.

— Много си любезна — рече Деирдре. — Не е нужно да си тръгваш, ако мислиш, че ще се разплача. Вече не плача. Работя. — Совалката отново се понесе. — В работата има голямо удовлетворение. Дава ти някаква целенасоченост.

За първи път Кейт почувства, че започва да разбира тази почти неестествена енергичност, която движеше Деирдре.

— И те кара да се чувстваш пълноценна — продължи Деирдре. — На жената не ѝ трябва нищо повече, ако знае, че е пълноценна.

Деирдре се бе вкопчила в работата, също както Кейт се бе вкопчила в мечтата за собствен дом. Но Деирдре си бе затворила очите за истината, която Кейт бе открила.

— Грешеш. — Тихо рече Кейт. — Някога и аз мислех като теб, но човек се нуждае и от други, не по-малко важни неща. Не можем да се крием и да живеем сами. Всичко изглежда кухо и безсмислено, ако не можеш да го споделиш с някой друг.

— Съпруг? — горчиво рече Деирдре. — Зарадвах се, когато бях освободена от това тегло. Нима мислиш, че онова е било първият път, когато ме е бил? Аз бях жена, затова можеше да ме използва и наказва,

когато не оправдавах очакванията му. Никой в селото ми не си и помисли да накаже него, когато той уби детето ми. Само защото имаш чудесен съпруг, не е достатъчно да вярваш, че така е... — Тя млъкна, забелязала сдържаното изражение на Кейт. — Знам, че се карахте с Робърт, преди да замине, но това да не те трови. Той е добър човек. Вече много години го наблюдавам и никога не го видях да бъде жесток или алчен. Повярвай ми, не харесвам повечето мъже, така че думите ми не са безсмислени. — Тя направи кисела гримаса. — Разбира се, и той на моменти се ядосва, но аз често дразня другите.

Кейт стана и тръгна към вратата.

— Мисля, че е време да си лягам. Ще се видим утре сутринта, Деирдре.

Деирдре сухо ѝ се усмихна.

— Разбира се, в никакъв случай не бива да се преуморяваш. Лека нощ, Кейт.

Няколко минути по-късна Кейт вече стоеше до прозореца в стаята си и се взираше в морето. Въобще не бе заблудила Деирдре. Икономката бе успяла да разбере, че Кейт си тръгна, за да избегне разговора за Робърт. Трябва да се пребори с този подтик да бяга всеки път, когато споменат Робърт. Нямаше право да поучава Деирдре да не се крие, когато самата тя го правеше. Всъщност струваше ѝ се, че разрешението на проблема на Деирдре е много разумно. Работата наистина донася забрава, а, Бог ѝ бе свидетел, тя отчаяно желаше да забрави и Робърт, и времето, прекарано с него.

Но нямаше никакво желание да се отдръпва от хората на Крейда. Те вече започваха да я приемат, да я включват в кръга си. Искаше ѝ се и Деирдре да почувства тази топлина. През последните дни Кейт се бе научила да ѝ се възхищава и да харесва Деирдре. Жената не би си го признала, но на моменти тя сигурно се чувстваше ужасно самотна. Само ако можеха селяните да пренебрегнат арогантната ѝ самоувереност и да я приемат заради добрите ѝ страни! Никой не беше по-умен или по-честен, или по-работлив от Деирдре. Тя можеше да им даде толкова много, а и те на нея. Колко жалко, че...

Кейт рязко си пое дъх, а ръцете ѝ се стегнаха около дъбовия перваз на прозореца, когато най-неочаквано ѝ хрумна една идея.

Дали бе осъществима?

— Можем ли да се справим? — разгорещено попита Кейт Гавин.

— Струва ми се, че вече си взела решение по този въпрос — отвърна Гавин. — Едва ли ти е необходим положителен отговор от моя страна.

Тя се усмихна широко.

— Но ще ми е приятно да имам подкрепата ти.

— Знаеш, че я имаш — усмихна се в отговор Гавин. — Но аз пък ще се нуждая от помощта на Иан, за да се оправя с дърводелците. Предполагам, че вече си избрала жените?

— Мег Килдеър, Сара и Мария Камерън, Катрин Мактавиш, Елспет Макдоналд. Вече говорих с тях, и те са съгласни — добави тя, — но искам ти да посетиш съпрузите им и да им обясниш колко хубаво ще е всичко това за тях.

Гавин въздъхна.

— Ще видя какво мога да направя.

— Ще се справиш чудесно. — Кейт вече тръгваше към вратата. — Можеш да си много убедителен, когато се постараш.

— Но не повече от теб. Кога ще говориш с Деирдре?

— Тази нощ.

Щеше да ѝ е необходимо нещо повече от убедителност, за да склони Деирдре, а като че ли с тази жена беше най-лесно да се говори през тези часове на нощта, които прекарваха заедно в стаята ѝ.

— Не мислиш ли, че трябваше първо с нея да говориш?

Кейт поклати глава.

— Исках всичко да е уредено предварително. Гавин кимна.

— Разбирам защо. Тя ще е най-трудното препятствие. Не ти завиждам!

— Тази вечер си много мълчалива — рече Деирдре, докато пръстите ѝ летяха със совалката. — Гавин да не ти е донесъл някакви обезпокоителни новини?

— Не — ръцете на Кейт, които стискаха коленете ѝ, отново нервно се стегнаха, когато бърдото щракна върху стана, притискайки нишката на мястото ѝ. Обикновено тези тежки ритмични звуци ѝ се струваха много успокояващи. Но тази вечер те само увеличаваха

напрежението ѝ, докато се опитваше да измисли начин да засегне темата. — Може да се каже, че аз го обезпокоих.

Деирдре се усмихна и не каза нищо.

— Няма ли да попиташ какви са тези новини?

— Сама ще ми кажеш, когато решиш. Не си човек, който може да мълчи, когато нещо го тревожи. Веднага си казваш всичко.

— Това всъщност не ме тревожи. Просто е нещо, което... Да, тревожи ме. — Тя дълбоко си пое дъх. — Искам да научиш жените на Крейда да тъкат сръчно като теб.

Деирдре не промени изражението си.

— Нима?

— Мислех си, че можем да започнем с пет жени, а когато вече сметнеш, че са достатъчно сръчни, ще обучиш още пет.

— Това са глупости. Нямам време за тях.

— Наистина ще ти се налага да прекарваш поне четири часа на ден с жените, а и ще трябва да работиш повече, отколкото когато и да е през целия си живот — съгласи се Кейт. — Но не мисля, че се плашиш от работа. Може би можем да получим повече помощ от селото, а и аз ще правя всичко, което мога. Вече научих много неща за домакинството в замъка.

Най-сетне совалката спря, и Деирдре се обърна, за да я погледне.

— Защо? Какво целиш с това?

— Не виждам защо само вие, ирландците, трябва да събирате печалбите. Със сигурност и шотландските жени не са чак толкова глупави, че да не се научат да тъкат добре като вас.

— Нима се очаква аз да отнема онези шилинги от собствения си народ?

— Те вече не са твоя народ. Мястото ти е тук, на Крейда, заедно с нас. Въпреки всичко, което говориш, знаеш това не по-зле от мен. Освен това ще има достатъчно работа за всички. Гавин казва, че търговията с вълна е като жаден гигант. Целият свят иска вълнени платове.

— Това е вярно.

— Значи си съгласна?

— Не.

Кейт се намръщи и надеждата ѝ угасна.

— Но защо?

— Някоя жена от селото няма да иска да ме слуша. Те не ме обичат.

— Не е нужно да те обичат. Трябва само да те уважават и да не се сърдят от начина, по който се държиш. Избрах жени, които изглеждаха достатъчно уверени, за да си казват мнението дори и пред теб. Струва ми се, че това ще е от полза. Ако греша, ще изберем други пет. — След миг Кейт добави: — А отначало и аз ще стоя при вас. Ти си чудесна жена. Нужно е само и те да те опознаят, както аз те познавам.

Деирдре помълча малко и се замисли.

— Няма да стане — най-сетне рече тя.

— Ще стане. Искам това заради Крейда.

— И затова трябва непременно да стане. — Тя поклати глава. — Направо ще полудея, ако трябва да уча тези несръчни глупачки.

— Те няма да си останат несръчни завинаги. Ти ще изискваш да стават по-добри, и те ще го правят.

— Ще избягат още след първия урок.

— Ако направят така, после ще се върнат.

— Защо ще им е?

— По същата причина, поради която работиш и ти. Това е шанс да станат пълноценни, да бъдат уважавани заради собствените си умения, да бъдат търсени заради сръчността си. Рядко една жена може да има подобна възможност да печели, вместо само да ѝ бъде давано мястото ѝ в света.

— Не всяка жена желае това.

— Тогава ще ги научим да го желаят.

— Та техните мъже да им отнемат после всичко?

— На Крейда това няма да се случи.

— Мъжете са еднакви навсякъде.

— Нима смяташ, че Робърт би позволил мъжете им да се отнасят с тях така, както твоят съпруг с теб?

Деирдре отново замълча.

— Може би няма.

— Тогава ще го направиш ли?

— Ами станове?

Надеждата отново грейна.

— Иан Мактавиш утре ще говори с дърводелците.

Деирдре изсумтя.

— Та какво знае той за станове? Ще трябва аз сама да ида и да избира дървото и да им покажа кое как се прави.

О, боже, Деирдре вече започваше по нейния си начин, но Кейт бе спечелила толкова много, че не искаше да застрашава успеха, като спори още сега.

— Сигурна съм, че той ще оцени помощта ти.

— Няма, но непременно ще я получи. Не мога да позволя онези безпомощни глупачки да работят на лоши станове. — Деирдре отново се обърна към своя стан. — А и четири часа на ден няма да са достатъчни. Ще трябва да работят поне по шест, и пак ще им трябва поне три години, за да станат що-годе сносни тъкачки, а поне пет, за да могат да конкурират занаятчийките от Ирландия.

След пет години Кейт нямаше да бъде тук. Няма да види как ще израсте това семенце, което засажда сега, осъзна тя с остра болка. Е, но Крейда ще си бъде, а Кейт ще знае, че е направила острова по-богат.

— Искам да бъдат готови за четири години. Това възможно ли е?

Деирдре отново се обърна и лека усмивка озари лицето ѝ.

— Дай ми истински жени, а не глупачки, и ще е напълно възможно.

Дворецът в Единбург

— Разбира се, всичко това може да е само клопка. Този Себастиан Ландфийлд не ми изглежда много надежден — намръщи се Джеймс. — Но не можех да оставя въпроса непроучен.

— Разбира се, бяхте прав да изпратите да ме повикат. — Алек Малкълм повдигна чашата към устните си. — А и поне част от онова, което твърди Ландфийлд, е истина. Срегнах Макдарън на път за насам и се запознах с неговата Катрин.

— Наистина ли? — Джеймс се смръщи още повече. — Толкова ли е очарователна, колкото твърди Ландфийлд?

Малкълм се върна мислено към срещата. За него хубостта у един мъж или една жена не означаваше нищо, но той бе разбрал още като дете, че другите отдават голямо значение на приятния външен вид. Винаги бе намирал това за нелепо, но скоро се бе научил да използва

слабостите им за собствена полза. Когато срещна Катрин Макдарън, той веднага я прецени, както и всеки друг, претегляйки доколко е опасна и доколко може да се манипулира. В нея му бяха направили впечатление повече интелигентността и прямотата в поведението ѝ, отколкото красотата.

— Мисля, че е достатъчно хубавичка. Но бих могъл да твърдя, че никак не е глупава.

Джеймс изруга под носа си.

— Това са лоши новини.

— Не са нито лоши, нито добри, докато не разберем каква е истината. Значи сте довели онази дойка, Клара Мъркет, така ли?

Джеймс кимна.

— Отрядът, който изпратих да ми я доведе, пристигна преди два дни. Сега тя е в тъмницата.

— Разпитвахте ли я вече?

— Твърди, че не знае нищо за никакво дете, родено от майка ми. Казва, че момичето било копеле на някакъв дребен местен благородник и на курва от града. Обаче ми се струва подозрителен фактът, че жената идва от село, намиращо се недалеч от мястото, където на майка ми беше разрешено да иде заради минералната вода.

Малкълм се изкикоти.

— И където са я убедили да се възползва и от Шрузбъри.

— Както сам казваш, не знаем дали това е вярно — рече Джеймс. — Всичко вървеше толкова добре. Мразя такива проблеми!

— Нали точно затова изпратихте да ме повикат. — Тонът на Малкълм бе някак лекомислен и ведър. — За да ви разтоваря от грижите ви.

Намръщеното изражение на Джеймс моментално се изпари.

— Наистина ми липсваше, Алек — тихо рече той. — Бях ти много сърдит, когато ме напусна.

— Не можех да остана в Единбург завинаги. И аз трябва да пазя границите си. — Той срещна погледа на Джеймс. — Ако премахнете Макдарън, за да не ме заплашва повече, ще се чувствам много по-спокоен и ще мога да ви посещавам в двореца по-често.

— Знаеш, че не мога да предприема действия срещу благородник без основателна причина. Сами трябва да уреждате споровете си.

Алек знаеше, че точно това ще бъде отговорът на Джеймс. Джеймс харесваше властното излъчване на Алек, но никога не позволяваше то да се намеси в собствените му амбиции и благополучие.

— Тогава ще трябва да се лишите от компанията ми.

— Нима дребните ти дразги с Макдарън са по-важни от мен? — заядливо попита Джеймс.

Малкълм почувства как у него се надига раздражение. Знаеше какъв отговор очаква Джеймс и ако бе необходимо, щеше да му го даде. Но не бе необходимо, реши той. Може да угоди на себе си и да покаже на Джеймс мъничко от онова надмощие, което той така харесваше. Затова отвърна:

— Да, разбира се, те са по-важни. Ще ви вмести в живота си, когато ми е удобно.

Страните на Джеймс пламнаха от гняв.

— Отиваш прекалено далеч, Алек.

— И вие точно за това ме харесвате. Няма повече да търпя това хленчене. — Той реши да смени темата: — Измъчвахте ли тази жена?

— Не още. Чаках теб — гласът на Джеймс все още звучеше обидено. — Ти имаш дарба да причиняваш болка на хората.

Искаше му се да зашлеви това хленчецо хлапе, но бе дошло време да го утешава, вместо да го наказва.

— Само за вашето лично благо. — Той топло се усмихна. — Знаете колко много ви обичам.

Момчето сграбчи подхвърления му кокал като изгладняло куче.

— Наистина ли?

— Не прекосих ли планините посред зима, за да дойда при вас?

— Просто понякога си толкова груб с мен. Никак не е мило от твоя страна особено когато ми тежат такива грижи.

— Е, сега ще смъкна от плещите ви една грижа. — Той допи на един дъх виното си и остави чашата си на масата. — Колко възрастна е тази Мъркет?

— Наближава петдесетте.

— Значи не е прекалено стара за колелото за разпъване. Открих, че когато хората наблизат шейсетте, костите им започват да се чупят по-лесно, и тогава камшиците са по-ефикасни.

Джеймс направи отвратена гримаса.

— Не искам да слушам за това. Просто го направи!

— Искам само мои хора в тъмницата и никой да не ни пречи.

— Ще бъде както искаш.

— Такива думи искам да чувам. — Той се изправи. — Дано да си ги спомняте... по-късно.

Лицето на Джеймс се озари от нетърпение.

— Ще дойдеш ли при мен довечера?

— Та как бих могъл да устоя? — Алек моментално реши да балансира чувствената нежност с малко твърдост. — Но първо трябва да се погрижа за някои по-важни неща. — После тръгна към вратата. — Ще се погрижа за личните ви нужди, когато имам време.

Докато вървеше по коридора, той започна да анализира наум срещата си с Джеймс. Като цяло му се струваше, че е преминала доста добре. Отново бе демонстрирал надмощието си над това момче и по-късно щеше да го потвърди и на физическо ниво. А сега трябваше да реши дали довеждането на тази Мъркет тук бе само клопка, за да го привикат обратно в Единбург, или наистина съществува реална заплаха за Джеймс. Цялата история звучеше направо абсурдно, но ако в нея имаше дори частица истина, то ситуацията определено щеше да му предложи някои многообещаващи възможности.

— Искам поне шест овце. — Кейт замислено сбърчи чело, докато дояждаше агнешкото в чинията си.

Устните на Гавин се разтегнаха.

— Олеле, ти май наистина си огладняла тази вечер.

Тя пренебрежително махна с ръка при тази комична забележка.

— Говоря ти сериозно. Мисля, че трябва да купим шест отлични овце от ирландците като начало на нашето стадо.

— Може ли да ти напомня, че островът не може да изхранва тези стада овце?

— Но ако се освободят от собствения си добитък, чифлиците по сушата ще могат. Сигурна съм, че причината досега да не отглеждат овце е, защото всички в Крейда са свикнали да мислят за овцете само като част от търговията с ирландците.

Гавин се подсмихна.

— Не ти стига, че обърна селото с главата надолу с твоите тъкачки, ами сега трябва и всички ни да превръщаш в овчари.

— Не, не всички — поправи го тя. — Трябва да започнем бавничко, но докато тъкачките вече са готови, ще е добре да можем да им осигуряваме собствена вълна.

— Каж ми, тъкачките не ти ли стигат, за да се чувстваш достатъчно заета?

— Деирдре вече здравата ги е подхванала. Аз трябва да съм там само в случай че възникне спор. — Всъщност уроците по тъкане бяха потръгнали толкова добре, колкото не бе и сънувала, че е възможно. Жените от клана бяха проявили удивителна решителност и търпение, а ентузиазмът на Деирдре вече ги увличаше подире си. Шестте часа на ден бяха станали осем, а икономката често оставаше до късно в тъкачницата с една или друга от жените. Кейт искрено се надяваше, че принудителната близост в крайна сметка ще донесе нещо добро и на Деирдре, а не само на Крейда. — Време е да обърна внимание и на нещо друго. Няма причина да не успеем да убедим членовете на клановете на сушата, че не е нужно да ходят до Ирландия, за да стават по-богати.

Гавин отметна глава и се засмя.

Той се смееше, но тя просто бе изразила твърдата си увереност. Не можеше да проумее този мъжки начин на мислене, че е необходимо да преровиш целия свят за нещо, което може да бъде открито и у дома с мъничко усилия. Струваше ѝ се, че такава е природата на мъжете — да взимат, а на жените — да отглеждат и да градят. Но, за бога, само ако ѝ дадат шанс, как само можеше да изгражда тя! Можеше на всички да покаже какво е възможно да се направи на Крейда.

През последните седмици Крейда я бе научила на много неща. Бе се научила да сдържа нрава си, да изслушва, да мисли, преди да говори. Откри, че хората на острова са честни и преми, с хапливо остроумие и с вяра, че никой на земята не е по-добър от планинците. Отпърво се бяха отнасяли с нея единствено с почитта, която дължаха на жената на своя събрат, така че на нея ѝ се бе наложило сама да си спечели всичко останало. Това предизвикателство ѝ се струваше не по-малко вълнуващо от самия остров, но тя трябваше да работи по-усилено, да научи повече, да направи повече. С всеки изминал ден този глад ставаше все по-силен и по-силен, а времето ѝ изтичаше.

— Е, ще ми докараш ли овце?

— Ще ти се наложи да почакаш или пък попитай Иан. — Гавин погледна към виното в чашата си. — Тази вечер заминавам.

— Какво? Къде... — Тя млькна, осъзнала какво има предвид той. Самата тя бе толкова погълната от собствения си живот, че почти бе забравила за дъщерята на Малкълм. — Не, Гавин, моля те!

— Джийни се нуждае от мен. — Той вдигна очи и се усмихна. — И аз се нуждая от нея.

— Но явно Робърт смята това за прекалено опасно.

— Сега е по-малко опасно, защото Алек е в Единбург. Никога няма да ми се предостави по-сгоден случай. — Той вдигна чашата си като за тост. — Пожелай ми късмет, Кейт.

Гавин нямаше да се остави да бъде разубеден, осъзна тя.

— Как ще се справиш?

— От години плащам на разни слуги в къщата на Малкълм, за да мога да си уреждам срещи и да си изпращаме съобщения с Джийни. Стига си ме гледала така изплашено — успокояващо рече той. — Просто отивам да плячкосвам. Дори няма да е толкова опасно, колкото да се открадне някой кон от Кавендиш.

— Ами брат й, Дънкан?

— Дънкан ме харесва, а и не обича особено баща си. Мога да се обзаложа, че няма да хукне подире ни.

— Надявам се да си прав — прошепна тя. — Къде смяташ да я заведеш?

— В Ирландия. Познавам там някои хора, които ще ни скрият. — Той замълча за момент. — Но първо ще я доведе тук за ден или два, за да се помирят с Робърт. Това е и една от причините да отлагам толкова дълго. Робърт трябва да се върне до няколко дни, а така ще мога да го видя, преди да тръгнем за Ирландия.

Заля я дълбоко облекчение. За момент се бе изплашила, че повече няма да го види. Досега не бе съзнавала колко много се е привързала към него.

— Кога да те чакам пак?

— След не повече от четири дни. Всичко, за което те моля, е да има една стая и топло посрещане за моята Джийни.

— Стаята ще е готова, но не мога да ти обещаая, че ще харесам това момиче. — Устните на Кейт се присвиха. — Трябва да е много

себична, за да те излага на подобна опасност.

Гавин поклати глава.

— Ще промениш мнението си, когато я видиш. — Той хвана ръката ѝ и нежно я стисна. — Ще се молиш ли за мен?

— Разбира се — нацупено каза тя. — Макар че всеки, който е толкова глупав, не го заслужава.

— Но точно глупавите се нуждаят от най-много молитви. — И след тези думи той се обърна и излезе от стаята.

Единбург

Трябва да внимава да не издаде радостното вълнение, което го е обзело, мислеше си Алек, докато се приближаваше към покоите на Джеймс. Кралят не бива да забележи нещо, което да събуди подозренията му. Алек отново трябва да играе ролята на властния господар, а после и на нежния утешител за тялото и духа, така желан от Джеймс. Господи, трудничко ще е. Кой би предположил, че ще му се открие такава възможност? Разбира се, много неприятно бе, че жената умря — жив свидетел винаги е добре дошъл в подобни случаи — но той все пак поне разполагаше с признанието ѝ. Той ще се погрижи да бъде достатъчно.

Никой от двамата стражи пред покоите на Джеймс не му попречи да влезе. Добър знак.

Джеймс седеше на масата си и пишеше. Бе облечен в халат от лилаво и златно кадифе, от което лицето му изглеждаше още по-болнаво бледо. Момчето си умира за лилавото, презрително си помисли Алек. Джеймс смяташе, че яркият цвят засилва царственото му излъчване и го прави по-авторитетен. Алек би могъл да му обясни, че подобни трикове нямат никакво значение. Онова, което е вътре в човека, му дава властта да управлява другите. Джеймс го погледна, и отново сведе поглед към пергаментата.

— Много съм ти сърдит. Минаха два дни.

Толкова сърдит, че е наредил на стражите да го пуснат, по което и да е време.

— Жената беше силна. Трябваше да се съсредоточа върху дълга си към вас.

— И приключи ли с това?

— Приключих.

— А резултатът?

Малкълм се усмихна.

— Викарият е луд, както вие подозирахте.

— Значи жената е казала истината?

— Не съвсем. — Той бе решил, че лъжата му би трябвало да е по-находчива от онази, която дойката е казала на Джеймс по-рано. — Момичето е дете на маркиз Франдъл. Той направил дете на дъщерята на някакъв търговец католик в селото. Нашата целомъдрена Елизабет била направо вбесена от младата развратница, но харесвала момчето и искала да го предпази от евентуалните клюки, че има връзка с привърженици на папата, затова се погрижила за укриването на детето.

— Сигурен ли си в това?

— Та кога съм ви заблуждавал? Накрая жената пищеше в агония. Нямахше търпение да признае истината.

Джеймс въздъхна.

— Това е голямо облекчение за мен.

— Така и предполагам. Да ви разкажа ли за разпита?

— Не.

На Джеймс не му понасяше да гледа самите мъчения, но мисълта, как Алек ги провежда, му носеше скрито удоволствие, което той не искаше да признае дори пред себе си. Алек веднъж бе набил с камшик един прислужник, и то пред Джеймс, и накрая кралят вдигна ръката му и я заразглежда, за да провери силата ѝ и да я погали.

— Ще поговорим за това по-късно. — Алек седна на стола и протегна крака. — Този цвят ви отива. Никога не съм ви виждал да изглеждате толкова добре.

— Наистина ли? — Джеймс се изчерви от удоволствие. Вдигна ръка и приглади кадифето на ревера си. — Радвам се, че ти харесва. Ще нося тази дреха по-често.

— Наистина трябва. — Алек се облегна назад в стола си. — Хубаво е, че приключихме с тази досадна история. Разбира се, ще се наложи да премахна викария. Не бива да позволяваме неговите бълнувания да смущават благородниците в двореца, и то в такъв деликатен момент.

— Ами тази Мъркет?

— Мъртва е. Предположих, че това ще е желанието ви, в случай че Елизабет се обиди от отношението ви към един от поданиците ѝ.

— Помислил си за всичко.

— Та нали точно за това ме повикахте? Привързаността ми към вас е толкова голяма, че е нужно само да ме повикате, и аз съм тук, за да изпълнявам заповедите ви. — Той направи кратка пауза. — Но сега вие трябва да изпълнявате моите. Свалете ми ботушите.

Както обикновено, Джеймс се поколеба, но Алек забеляза възбуденото пламъче в очите му. Кралят бавно стана и се приближи към него. Опита се думите му да прозвучат разсеяно:

— Предполагам, че наистина заслужаваш награда. — Той се обърна с гръб и задърпа ботуша на Алек. — Колко дълго ще останеш при мен?

Искаше му се да тръгне още в този момент, най-късно утре. Вълнението и радостното предвкушване на предстоящите събития нарастваха с всяка секунда. Точно това бе златната възможност, която бе чакал толкова години, и ето че сега се налагаше да угажда на желанията на този слабак.

— Алек? — Джеймс издърпа ботуша и се зае с другия.

Но той не бива да позволява от нетърпение да направи някоя грешна стъпка. Всеки ход трябва да бъде обмислен и проведен с възможно най-голяма хитрост и увереност. Джеймс трябва да бъде поглезен и накаран да се чувства в безопасност.

И това не бива да му се струва прекалено тежка задача, особено ако наградата ще бъде кралският престол.

— Ще остана една седмица. — С едва доловима жестока усмивка той добави: — Ако си много, много добър и се подчиняваш на всяко мое желание.

[1] Тофи — вид бонбони от твърд карамел. — Б.пр. ↑

10.

Чукането на вратата бе много силно.

— Кейт! Отвори!

Гавин, осъзна тя сънено, и звучи много...

Тя скочи от леглото и хукна през стаята, за да отвори вратата.

— Гавин, добре ли си? Минаха само два дни! Какво се е случило?

— Разбира се, че съм добре. — Той се усмихваше тържествуващо, а обсипаното му с лунички лице грееше от ентузиазъм. — Извинявай, че те будя посред нощ, но тъкмо сега пристигнахме.

Той се обърна и протегна ръка към някого зад себе си.

— Това е моята Джийни.

Джийн Малкълм грациозно изплува от сенките и застана до Гавин.

— Много мило, че се съгласихте да ме приемете — прошепна тя с неуверена усмивка. — Надявам се да не ви причинявам излишни грижи.

Докато я гледаше, Кейт почувства как нещо в стомаха ѝ се свива и сякаш потъва. Бе се надявала, че след като Гавин отново срещне своята Джийни, ще разбере, че никоя жена не заслужава опасностите, на които се излага, но сега виждаше защо Гавин бе готов да рискува толкова много. Тази девойка бе прелестна. Под наметало с подхождащ цвят тя носеше кадифена рокля с широки обръчи, както най-модерните дами, които Кейт понякога бе виждала да минават през селото им на път за Лондон. Наситеното синьо на кадифето чудесно допълваше виолетовия цвят на очите и блестящата ѝ светлоруса коса. Беше средна на ръст, но толкова фина и с тънка талия, че изглеждаше някак подребничка, почти като дете, а това впечатление се подсилваше още повече от нежното ѝ кротко излъчване.

— Добре дошла на Крейда — учтиво поздрави Кейт.

— Ето, нали виждаш, казвах ти, че няма да има никакви проблеми. — Гавин се усмихна на Джийн. — Та как може някой да ти устои, любов моя?

Как ли наистина, чудеше се Кейт отчаяно. Джийн Малкълм бе като оживяла от легендите безпомощна принцеса, която всеки мъж копнее да спаси.

— Яли ли сте?

Гавин поклати глава.

— Исках да съм сигурен, че преди всичко сме в безопасност. Аз нямам време да ям. Трябва веднага да тръгна и да се върна на сушата, за да доведе свещеника за венчавката ни. — Той развълнувано махна с ръка. — Трябваше да ме видиш, Кейт. Промъкнах се в крепостта като дух, грабнах Джийни и избягахме само за...

— Той бе прекрасен — прекъсна го Джийн Малкълм със сияйна усмивка. — Истински рицар! — Тя умоляващо погледна Гавин. — Но като че ли съм по-уморена, отколкото предполагам. Чувствам се много отпаднала. Бих ли могла да си почина тук, а ти да ми донесеш малко плодове или сирене?

— Ще събудя Деирдре и ще ѝ кажа да...

— Не. — Тя се олюля. — Моля те! Би ли могъл ти да идеш до кухнята? Не искам да се срещам с още непознати точно сега. Може ли...

Тя не довърши изречението и му се усмихна мило.

Кейт направо виждаше как Гавин се стапя като зимен лед пред тази усмивка.

— Грижи се за нея, Кейт. — Гавин поднесе ръчичката на Джийн към устните си. — Веднага се връщам.

— Заповядай, влез, ако искаш — покани я Кейт, като се отдръпна настрана. — Да ти донеса ли чаша вода или вино?

— Не, благодаря. — Момичето се понесе плавно през стаята и седна на един стол, като гледаше как Кейт запали свещта в сребърния свещник. — Нямаме много време. Гавин скоро ще се върне, а трябва да достигнем до някакво споразумение, преди да е дошъл.

Тя отметна качулката на наметалото си и срещна погледа на Кейт с дръзка прямота, после ясно и отчетливо заяви:

— Няма нужда да се тревожиш за него. Ще го пазя много.

Думите бяха така шокиращи, както и промяната в поведението ѝ. Сякаш тя бе свалила някаква блестяща, обсипана със скъпоценности, маска.

— *Ти ще пазиш него?*

Джийн Малкълм нетърпеливо махна с ръка.

— Разбира се, и двете знаем колко много се нуждае Гавин от някой, който да се грижи за него. Ти настръхна като бодливо свинче, когато ме видя, и си помисли, че може да представлявам опасност за него. — Тя се намръщи. — Той много говори за теб по пътя насам. Първо това ме обезпокои. Мислех си, че самата ти изпитваш някакви особени чувства към Гавин, но сега ми се струва, че сте просто приятели.

Заинтригувана, Кейт попита:

— Ами ако бе сметнала, че изпитвам особени чувства?

— О, щях да те излекувам от тях — усмихна се Джейн. — Или щях да загина, докато се опитвам.

Думите бяха изречени с безкрайна нежност, но в тона ѝ се съдържаше и някаква стоманена решителност и смразяваща заплаха. Джейн добави:

— Не бих допуснала моят Гавин непрекъснато да бъде изкушаван от друга жена, нали разбираш. Щеше да направи живота ни доста неудобен.

— Но вие няма да сте тук. Гавин казва, че заминавате за Ирландия.

— Но няма да останем там завинаги. Сърцето на Гавин е тук. — Устните ѝ се свиха решително. — Няма да допусна той да бъде нещастен заради брака си с мен.

Тази жена, изглежда, поне изпитваше искрена обич към Гавин.

— Говорила ли си вече за решението си с него?

— Не още. Той трябва да свикне с мен, преди да го оставя да види каква вещица мога да бъда. — Тя се усмихна широко и деликатните ѝ черти внезапно станаха различни, дяволити. — По-лесно е да ме мисли за милата, нежна девойка, каквато съм за пред света.

Кейт каза, като натъртваше на всяка дума:

— Но това е лъжа. Ти го лъжеш.

Момичето застина.

— Не е лъжа. Просто... — Тя млъкна, после тихо добави: — Да, лъжа е. Двамата с Гавин досега сме се виждали само за съвсем кратко време, открадвахме си по някоя и друга среща. Аз го обичам. Искам и той да ме обича. На мъжете, изглежда, им е по-лесно да обичат кротки, хрисими жени, а аз още преди много време разбрах, че мога да използвам тази слабост, която те така обожават, за своя изгода.

Кейт неразбиращо поклати глава.

— Аз не съм като теб — заяви Джийн. — Гавин ми каза колко яростна можеш да бъдеш. Той ти се възхищава за това, но аз смятам, че яростта е глупост, когато има и други начини да постигнеш своето. — Тя направи гримаса. — Макар че се страхувам, че преструвката ти става навик, от който е трудно да се отървеш. Толкова дълго време вече се преструвам на това, което баща ми иска да бъде, че то вече ми се струва естествено за мен.

Кейт почувства прилив на съчувствие. Та коя бе тя, че да съди методите, които тази жена използваше, за да оцелява при баща като Алек Малкълм?

— Не можеш цял живот да заблуждаваш Гавин.

— Не искам все да го лъжа. Просто е най-добре да мога да го контролирам точно сега. — Тя поклати глава. — Поели сме опасен път. Баща ми е чудовище. Гледах го как измъчва и смазва майка ми, докато накрая я уби с жестокостта си. Не трябва да му позволявам да стори нещо лошо на Гавин. — Тя срещна погледа на Кейт. — Поне за това сме на едно мнение, ако не за друго. Вярваш ли ми?

— Да. — Кейт не бе сигурна дали разбира Джийн Малкълм, но наистина ѝ повярва, че обича Гавин. — Но не съм сигурна как въобще можеш да го предотвратиш.

— Нито пък аз. Ще размисля върху това.

Внезапно у Кейт се зароди подозрение.

— Струва ми се доста странно, че Гавин е срещнал толкова малко трудности, докато те открадне от Килгрън.

— Той ми бе изпратил съобщение, че идва — обясни Джийн. — Подкупих момчето от конюшната и упоих стража, който бе на пост. — Тя се намръщи. — Но ти естествено няма да кажеш това на Гавин, нали? Само ще му развалиш удоволствието.

Устните на Кейт се разтеглиха.

— Да, наистина не искаме да разваляме удоволствието на Гавин.

Джийн пъргаво се изправи.

— А сега ще те оставя да си почиваш. Трябва да започнем с приготовленията за сватбата още утре. Гавин иска да чака, докато Робърт се върне от Ирландия, за да се оженим, но аз ще му дам само още два дни. Едва ли баща ми ще се бави в Единбург още дълго, затова трябва колкото може по-скоро да заминем от тук.

— Значи сватба? Няма да се ожените само пробно, така ли?

Джийн поклати глава.

— Ще се венчаем пред Бога за вечни времена. Въобще не съм съгласна на тези временни... — Тя млъкна, забелязала изражението на Кейт. — Аха, значи така било при вас? Нищо чудно, че си отдала само приятелството си на моя Гавин. Не познавам Робърт добре, но ми се струва, че е корав човек. Хич не е лесен пътят, който си избрала.

Кейт се ядоса на себе си за това, че бе издала моментната си болка на една непозната.

— Не съм избирала никакъв път. Други го избраха вместо мен.

— Значи няма кого друго да виниш, освен себе си — рязко заяви Джийн. — Мъжете винаги се опитват да решават кой път да поеме една жена, но пък винаги има начини сама да откриеш своя път. Явно си ги оставила да ти замъглят мисленето. Аз няма... — Тя чу стъпките на Гавин в коридора и бързо рече: — Ще поговорим друг път.

Гавин влезе в стаята с поднос, на който имаше сирене, хляб и една ябълка.

— Това достатъчно ли ти е? — Той се намръщи загрижено, загледан в подноса. — Искаш ли вино? Защо не й даде нещо за пиене, Кейт?

— Кейт беше самата любезност. — Джийн се усмихна любящо на Гавин. — Чувствам се много по-добре. Ако само ми покажеш къде ще спя, ще хапна мъничко от тази прекрасна храна и ще си легна.

— Аз ще те заведа. — Кейт взе свещника.

— Лягай си, Кейт. — Гавин не откъсваше очи от Джийн. — Не исках да смущавам почивката ти. Просто исках да се запознаеш с Джийни. Не е ли тя всичко, което съм ти казвал?

— Гавин, моля те... — Джийн дари Кейт с очарователно свенлива усмивка.

— Не — измърмори Кейт, докато ги подминаваше и тръгваше по коридора. — Твоята Джийни е много, много повече от онова, което си

ми казвал.

Корабът *Ирландската принцеса* бе забелязан към пладне на втория ден, след като Гавин доведе Джийн Малкълм на Крейда. Селото моментално се превърна в разбунен кошер, а вестта достигна до Кейт, когато тя се намираше в тъкачницата. Радваше се, че суматохата скриваше собственото ѝ внезапно напрежение и безпокойство. Какво като Робърт се е върнал? Присъствието му нямаше да промени нищо. Тя ще се върне в крепостта и ще изчака с достойнство той да дойде при нея. Защо ѝ трябва да тича при него като кученце, зажадняло за обич?

Тя осъзна, че върви бавно през криволичещите улички, които водеха към кея, блъскана от тълпите, затичали се да посрещнат кораба, привличана безпомощно сякаш от магнит.

Той се бе върнал при нея.

Не, не при нея, а при Крейда. Тя не бе важна за него по никакъв друг начин, освен физически. Някой, чието тяло носи удоволствие и облекчение на нагона му. Тази мисъл би трябвало да потисне радостното въодушевление, което се надигаше у нея.

Но не го потисна. Не я бе грижа за нищо. Ще го види.

Той бе тук.

Тя беше тук.

Робърт не очакваше да я види на кея. На тръгване тя му бе толкова сърдита, че последният му спомен за нея бе запечатал пламнали очи и още по-парещи думи. И все пак, ето я там, в дъното на тълпата, а вятърът развява кафявата ѝ наметка около тъничкото ѝ тяло.

— Очевидно нежната ти съпруга се е омилостивила — отбеляза Джок. — Надявах се да е иначе.

Робърт не обърна внимание на думите му, докато вървеше по мостчето към кея. Божичко, чувстваше същото вълнение, както когато бе стъпил отново на Крейда преди толкова много години. Не, не съвсем същото. Островът никога не го бе карал да се чувства възбуден като жребец.

Той се промъкна през тълпата и спря пред Кейт.

— Изглеждаш ми в добро здраве.

Тя кимна, без да проговори.

— Как е Гавин?

— Добре. Много добре. — Тя отново замълча, а погледът ѝ не се отделяше от очите му, после неуверено попита: — Приятно ли беше пътуването ти?

Не толкова приятно, колкото да знае, че тя се радва на завръщането му.

— Беше успешно. Свършихме работата, за която тръгнахме. — Той се чудеше какво ли би сторила, ако ей сега я занесе в склада от другата страна на улицата, затръшне вратата и разкъса дрехите ѝ. — Донесъл съм ти подарък.

— Подарък?

Как само обичаше устата ѝ! Обожаваше аромата ѝ на лавандула и на жена. Обичаше смелостта, дързостта и предизвикателството ѝ, които му се струваха далеч по-изкусителни от кротостта на другите жени. Божичко, как само му бе липсвала!

— Той е в товарното отделение на кораба. Ще наредя да го донесат в...

— Не си ли забравил нещо, Робърт? — Джок стоеше до тях. — Добър ден, милейди. Хич не ми е драго да прекъсвам милата ви среща, но трябва да се допитам до Робърт относно един товар. — Той отмести огромното си тяло встрани и разкри една висока млада жена с кафяви коси и искрящи сини очи, а ѝ с пищни гърди, които направо преливаха от плиткото бюстие на роклята ѝ. — Какво да правя с това очарователно създание?

Жената се изкикоти и погали ръката на Джок. Когато заговори, думите ѝ зазвучаха с напевен ирландски акцент:

— Че как, същото като по пътя насам! Нямам никакви оплаквания. Не променяй абсолютно нищо.

Кейт объркано гледаше ту жената, ту Робърт. Робърт безмълвно изреди всички най-люти клетви и попържни, които си спомняше, по адрес на Джок. Не се и съмняваше, че кучият син нарочно се опитва да създава дразги.

— Няма ли да представиш нашата далечна гостенка? — попита Джок.

— Госпожица Нора Кери — измърмори Робърт. Той хвана Кейт за лакътя и я затегли настрани по кея.

— Ще доведе Нора в крепостта чак довечера — подвикна Джок след него. — Няма смисъл да я водя там, без да използваме услугите ѝ.

Да го вземат мътните този проклетник, дете се меси навсякъде! Робърт направо долавяше как напрежението се натрупва в тялото на Кейт, как се сгъстяват объркването и безпокойството и как забулват онова неуверено щастие, което бе почувствал у нея.

— Какви услуги? — попита Кейт.

— Няма значение. Гавин разведе ли те из острова?

— Само из града. Бях доста заета. — Тя отново хвърли един поглед през рамо към Джок и Нора. — Какви услуги?

Нямаше смисъл да се опитва да избегне истината. Любопитството и инатът на Кейт нямаше да оставят въпроса висящ.

— Тя е проститутка.

Робърт почувства как шокът стегна мускулите ѝ под ръката му.

— Разбирам. Тогава съм сигурна, че пътуването ти е било дори по-приятно, отколкото споменът. — Тя издърпа ръката си от неговата и тръгна по-бързо. — Но не биваше да я изоставяш толкова грубо просто защото си смятал, че ще се обидя. Беше много глупаво от твоя страна. Знаем колко много си приличаме в очите ти.

— Не знаеш нищо подобно! — грубо извика той.

— Разбира се, че знам. И двете сме в твоя живот само докато ни захвърлиш, достойни сме само да те забавляваме в леглото и нищо повече. Всъщност чувствам, че доста приличам на нея.

— Тя не е моята...

— Няма нужда да го отричаш, за да щадяш чувствата ми. Като имам предвид плътската ти природа, ще е лудост от моя страна да очаквам да се въздържащ, когато на сцената се появи толкова изкусителна жена. — Думите ѝ се лееха бързо, изсипваха се като скали, рухнали при земно свличане. — Тя изглежда много добродушна. Сигурна съм, че е била и много услужлива.

— Да, но не към мен. Джок беше този, който спеше с нея.

— А сега е твой ред?

— Ако исках да легна с нея, щях вече да съм го сторил. Двамата с Джок и друг път сме си споделяли жените. — Още една грешка!

Съвсем ясно видя, че на нея не ѝ се понрави картинката, която рисуваше пред нея. — Джок я води в замъка заради...

— Не ме интересуват курвите ти. — Тя държеше лицето си извърнато от него, но той виждаше, че страните ѝ са пламнали. — Дори е много добре, че си я довел за собствено удоволствие, защото аз не съм бременна. И ти няма да искаш да застрашаваш Крейда, като ме докосваш.

Думите ѝ го поразиха с такава сила, че той веднага разбра колко упорито е отбягвал да мисли за тази възможност. Бе мислил само за Кейт, за нещата, които ще прави с нея, за начините, по които ще я обладава, ще се съединява с нея.

— Сигурна ли си?

— Цикълът ми мина, но дори и да не бе така, пак нямаше да ти позволя да дойдеш в леглото ми. Така че чувствай се свободен да идеш при своята Нора и...

— По дяволите! — Сляпа ярост и гняв избухнаха в главата му и той знаеше, че те не са причинени от думите ѝ, а от преградата, която вече съществуваше между тях. Настигна я само с две крачки, сграбчи лакътя ѝ и я издърпа в нишата на някаква месарница, край която минаваха. — Не ми трябва позволениято ти, за да легна с някоя курва или със собствената си съпруга. Мога да сторя и двете неща, стига да реша.

— Пусни ме!

— Само ако млъкнеш и ме изслушаш. — Той подпря ръцете си на стената от двете страни на главата ѝ, като така успя да я задържи. Усецаше топлината на тялото ѝ и му се искаше да се отърка нагоре и надолу по нея като котка. — Не доведох тази жена заради себе си. Доведох я за Гавин.

— За Гавин! — Очите ѝ се разшириха от слисване. — Защо?

— Джок казва, че тя е весело и забавно момиче, а Бог ми е свидетел, на Гавин наистина му трябва малко разтуха. — Той се намръщи. — Преди да си е вкарал главата в торбата и не е разкъсан на парчета.

— О! — Зъбите ѝ се забиха в долната ѝ устна. — Не мисля, че точно Гавин е в опасност. По-добре дръж тази жена далеч от замъка.

— Нищо не разбираш от тези неща. — Той се опитваше да бъде търпелив, макар че му се искаше да я хване и да я разтърси. Не, да я

обладае, да нахлуе в нея, да я накара да приеме всяка частица от него. Но не можеше да го стори. Крейда сега бе в безопасност, затова той трябваше да потуши тази трескава жажда. Гавин. Ще мисли за Гавин. Не можеше да стори нищо, за да се отърве от собствената си лудост, но поне можеше да се опита да спаси Гавин.

— Няма да има никакво злепоставяне. Обещавам ти, че жената въобще няма да пречи. Почти няма да я виждаш, но Гавин се нуждае...

— Гавин в момента разполага с всичко, от което се нуждае — прекъсна го тя. — И ако искаш тази жена да остане жива, за да дарява наслада, на който и да е друг мъж, не трябва да позволяваш на Джийн да узнае, че е на острова.

Той замръзна.

— Джийн?

— Тя е тук — добави протичко Кейт. — Гавин отиде и я отвлече.

Той затвори очи. Господи, само това му липсваше!

— От колко време са тук?

— От два дни. Ще се венчаят при залез-слънце довечера.

— Как ли пък не!

— Не можеш да ги спреш, освен ако не искаш да убиеш Гавин. Той няма да даде да го разубедят. Утре тръгват за Ирландия. — Тя се усмихна горчиво. — Затова няма нужда да се тревожиш, че ще застрашат твоята Крейда.

— Малкълм ще ги последва.

— Гавин казва, че познава хора, които са готови да ги скрият.

Робърт поклати глава.

— Това е лудост! Малкълм ще пререже гърлото на Гавин и ще направи Джийн вдовица, и то още преди да е изтекъл месецът. — Той се обърна към нея. — А да ти кажа ли какво ще направи с онова сладко свенливо дете? В сравнение с него отношението на Себастиан към теб ще ти се стори направо нежно.

— Тя е готова да поеме този риск, а и е далеч по-силна, отколкото предполагаш. Ако искаш да видиш доказателство, само заведи онази курва при Гавин и гледай какво ще стане.

Ръцете му увиснаха отпуснати и той бавно отстъпи назад.

— Трябва да поговоря с него.

— И той мислеше, че ще искаш да поговорите. Точно затова изчакаха, а не заминаха веднага. — Кейт излезе от нишата и тръгна към крепостта. — Струва ми се, че иска благословията ти.

— Няма да я получи.

— Тогава трябва поне да му пожелаеш всичко най-хубаво — рече тя. — Няма да позволя той да се отпрати към опасностите, а лошите чувства да останат. Той не заслужава подобно отношение.

— Той заслужава да го фрасне човек по главата, че да му се проясни малко мозъкът!

— Защото е проявил безразсъдството да заплаши безценната ти Крейда? Е, аз пък се радвам, че го стори. Той заслужава нещо по-добро от камъни и пръст, в които да се вкопчава на този свят. Не разбирам напълно Джийн Малкълм, но тя е храбра жена и мисля, че ти си глупак, за да не разбираш, че Гавин има... — Тя млъкна и изтича пред него по улицата. — Какво ще правиш? Не можеш да я отпратиш!

— Няма да ми позволиш, така ли?

— Гавин няма да ти позволи. — Кейт вдигна брадичка. — И, точно така, и аз няма да ти позволя. Те няма да ти създават грижи. Няма причина да разрушаваш щастието им.

— Няма причина, освен, за да спася живота им.

— Това не е твоя грижа. Гавин не е дете. Той е направил своя избор.

— Точно както и ти си направила своя.

— Аз ли? — Кейт тръгна по подвижния мост. — Аз нищо не съм избирала. Елизабет ме е дала на теб, а ти ме взе и ме доведе тук.

— Доколкото си спомням, съгласих се да ти платя висока цена за послушанието ти.

— Да ми дадеш дом? Оказа се, че това е празно обещание. Ти не можеш да ми дадеш... — Тя млъкна и дълбоко си пое дъх. — Говорехме за Гавин и Джийн.

— Не е ли по-добре да поговорите с тях? — попита Гавин.

И двамата вдигнаха очи и видяха, че Гавин и Джийн вървят срещу тях по моста откъм замъка. Ръката на Гавин здраво стискаше тази на Джийн, а лицето му бе малко бледо, но решително. Той спря пред Робърт и се стегна.

— Радвам се, че се върна, Робърт. Тъкмо навреме за сватбата.

Робърт го изгледа втренчено.

— Разбираш ли какви ще са последствията?

— Ще ги посрещна с радост. — Гавин притегли Джийн към себе си. — Някои неща са предопределени.

— Тогава Бог да ти е на помощ. — Робърт мина покрай тях по моста и влезе в двора.

— Поне този път не ме хвърли в рова. Това ми се струва чудесен знак — усмихна се Гавин на Джийн. — Първата битка приключи, любима.

— А и ти се справи отлично. — Тя отвърна на усмивката му, след което проследи с поглед Робърт. — Но може би и аз ще поговоря с него, но по-късно, когато се поохлади малко.

Кейт не видя Робърт до края на деня. След като поговори с Тим Макдугъл, той се върна в града, за да търси Джок. Тя умишлено се стараеше да е прекалено заета с приготовленията за сватбеното тържество, за да си спести мислите за него.

Но пък се постара да бъде в двора, когато Джок Кандарън мина през портите няколко часа преди здрач. Той спря коня си и кимна на конярчето, което веднага изтича към него, за да поеме юздите.

— Няма да остана дълго. — Той махна към товарния кон зад себе си. — Занеси куфара в стаята на милейди. Това е дар от любящия ѝ съпруг.

Кейт дори не погледна към огромния кожен куфар. Искаше единствено да се увери, че жената на име Нора Кери не е с него.

Той хладно се усмихна, когато видя облекчението, изписало се по лицето му.

— Оставих дамата в странноприемницата в града. Срецах Робърт на пристанището и той каза, че услугите ѝ не били необходими. Жалко.

— Гавин не е съгласен с теб.

— Но той винаги е мислил със сърцето, а не с главата си. — Джок умишлено направи кратка пауза. — Съвсем не като Робърт.

— Нима?

— Робърт много прилича на мен. Обикновено ограничава страстите си до обекти, които не могат да го наранят.

— Като например Нора Кери?

Той поклати глава.

— Робърт я избра за Гавин. Собствените му вкусове са насочени към по-смели женски същества. Ето ти например явно си му привлякла вниманието. — После грубо продължи: — Бременна ли си?

Тя направо бе шокирана от грубостта на въпроса му.

— Не.

— Много добре. Значи може би всички сме в безопасност. Робърт не е такъв глупак, че да застраши Крейда на два пъти, без значение колко много му се ще да легне с теб.

— Той ти е казал за майка ми... за това коя съм?

— Нима мислеше, че няма да сподели това, тази заплаха за Крейда с мъжа, който я защитава? Казах му какъв идиот е бил. — Джок замълча за момент, после натъртено добави: — Но той ме увери, че всичко било само сладост, а и двамата с Робърт знаем колко мимолетно е това чувство.

Джок се опитваше да я нарани и се справяше направо възхитително. Кейт се опита да не показва колко дълбоко я е засегнал ударът му.

— Значи няма от какво да се боиш, нали?

— Така смятах, докато двамата с Робърт не поговорихме с Деирдре и някои от хората от града днес следобед. Доста заета си била, докато ни е нямало. Всъщност действала си много хитро. Имаш мозък в главата, а и дарба да бъдеш водач.

— Само се опитвах да помогна — отвърна тя.

Той поклати глава.

— Вила си си гнезденце тук.

Кейт срещна погледа му и разбра, че не може да го отрече пред него, както бе зальгвала себе си. Бе следвала инстинкта си сляпо, работеше, изграждаше си живота на това място, където най-силно желаше да бъде.

— Но тъй като няма детенце в гнездото, няма и опасност за теб.

— Още не. — Той се усмихна. — Но си мислех, че е добре да ти кажа, че ще съм много недоволен, ако решиш да прелъстиш Робърт да направи именно тази грешка.

Кейт почувства студени тръпки. Заплахата бе очевидна, а Джок Кандарън бе много опасен човек.

— А какво ще направиш, ако реша да не се вслушам в съвета ти?

— Каквото ми повелява дългът — тихо отвърна той. — Винаги изпълнявам дълга си, Кейт. Това за мен е като страст. — Той обърна коня си. — А сега ме извини. Робърт ме чака у дома, за да обсъдим някои делови въпроси.

За първи път той я бе нарекъл по малко име, пренебрегвайки официалното почтително обръщение. Тя знаеше, че го бе сторил умишлено. Искаше да ѝ покаже, че не я зачита повече от Нора Кери.

— Ти не можеш да ме наричаш Кейт — процеди тя през зъби. — Предпочитам да ми казваш Катрин, както другите ми врагове.

Той се усмихна.

— Очаквам с нетърпение да се срещнем на сватбата, Катрин. Толкова радостен повод...

Тя потръпна, докато го гледаше как се отдалечава. Дългът за Джок можеше да включва всичко: от политически машинации до намушкване с нож. Той няма да ѝ позволи да...

Мили боже. Джок няма право да ѝ забранява нищо. Той може и да е пазителят на Крейда, но не можеше да ѝ налага волята си.

Внезапният гняв, пламнал в нея, бе като нажежено до бяло желязо. Не беше честно! Робърт, а сега и Джок, си позволяваха да говорят за глупавите си страхове. Не виждаха ли колко незначителна е тя, за който и да е на този свят? Самата Крейда представляваше една вселена. Кейт можеше да живее тук в мир, заедно с Робърт, с децата им. Можеше да има всичко, което искаше, всичко, което ѝ бе отказано. Не беше честно да се отнасят с нея по този начин!

Тя влезе сърдита в стаята си, където откри, че Джийн бе застанала на колене пред отворения кожен куфар, а ръцете ѝ преливаха кадифета и коприни с цветовете на дъгата.

— Какви прекрасни рокли! Може би няма да съм чак толкова сурова с Робърт, колкото възнамерявах — измърмори тя. — Той определено не е стиснат. Властните мъже обикновено си стискат кесиите като... — Тя млъкна, забелязала поруменелите страни и блесналите очи на Кейт. — Не ти ли харесват?

Кейт почти не погледна към подаръците в куфара.

— Подобни дрехи не ми допадат. Вземи каквото искаш.

Джийн поклати глава.

— Донесла съм си достатъчно дрехи. Нямаше смисъл да харча парите на Гавин, когато имах всичките онези рокли, които баща ми

трябваше да ми накупи за представянето ми в двореца. — Тя седна на петите си. — А и тези рокли ще ти подхождат много повече, отколкото бозовото оперение, под което се криеш.

— Оперение! — Кейт затръшна капака на куфара. — Аз не съм някакво си слабо, пърхащо птиче, а ако се опитвам да си направя гнездо, то е само защото искам да бъда щастлива. Прекалено много ли искам?

— Не го искай от мен. — Джийн стана на крака. — Но мъжете са по-глупави от жените. Понякога не могат да виждат, затова трябва да ги водим, докато всичко им се изясни.

Мисълта, Кейт да води Робърт като на каишка, бе направо смешна. В момента направо ѝ се искаше да му нахлузи примка около шията.

— Той не е толкова питомен.

— Питомен е само когато го пожелае. — Джийн кимна към куфара. — А и той вече ти е дал оръжията, с които ще се бориш с него.

— Аз не искам да се боря с него. Искам просто да ме оставят на мира и да си изградя свой живот.

Джийн я огледа замислено.

— Мисля, че това е последното нещо, което искаш. Защо се самозалъгваш?

Защото се страхуваше, че отново ще бъде наранена, ако протегне ръка и вземе онова, което иска. Истината дойде при Кейт отникъде, неканена и нежелана.

Джийн кимна.

— Ще наредя да ти донесат вана, за да се изкъпеш.

Кейт поклати глава.

— Не сега. Все още имам много работа. Трябва да наглеждам как слагат масите на моравата, а и готвачките ми казаха, че им трябвало повече агнешко, отколкото са смятали, а пък ни трябват и цветя за...

— Ще изпратя да повикат Деирдре. Тя ще се радва да командва всички наоколо. — В гласа на Джийн се долавяше лека острога. Единственият път, когато Деирдре и Джийн се бяха срещнали, не можеше да се нарече сърдечна среща.

— Деирдре си има своя работа. Не мога...

— Ще изпратя да повикат Деирдре — твърдо повтори Джийн. Тя заповеднически погледна Кейт през рамо и тръгна към вратата. — Дай

ми само малко време и ще те превърна в жената, която би трябвало да бъдеш.

— Аз и сега съм си жената, която трябва да бъда. Всичките тези премени няма да ме направят по-особена.

— Оръжия — отново каза Джийн.

Кейт се намръщи.

— Защо ти трябва да правиш това?

— Имам много причини. Защото винаги е добре да дадеш на мъжете да разберат каква власт притежаваме. Защото твоето благополучие може да се отрази върху щастието на Гавин и моето щастие. — Тя се усмихна и това не бе омайна усмивка, която използваше, за да заблуждава света. — А може би и защото започвам да те харесвам.

Вратата се затвори зад гърба ѝ.

Вълна от топлина поуталожи гнева и болката, които изпитваше Кейт. Двете с Джийн бяха толкова различни по природа и начин на мислене, но тя също започваше да я харесва. Обърна се и бавно отвори капака на куфара.

Харесвам много видове тъкани.

Тя си спомни думите на Робърт, когато протегна ръка и колебливо погали с пръст мъхестото жълто кадифе на най-горната рокля.

Джийн искаше да каже, че тя трябва да се превърне в жена, на която Робърт няма да може да устои, да го примами обратно в леглото си въпреки неговите възражения. Кейт би могла да ѝ признае, че това не е възможно. Преди се бе опитала да направи Робърт свой и само се бе опарила жестоко.

Но тогава още бе дете, преследващо една мечта. Сега се бе променила. Вече бе жена, със силата, която притежават жените, и целите ѝ бяха други.

Дори и пътят, предложен от Джийн, да бе възможен, подобни примамки не бяха в стила на Кейт. И все пак господарката на Крейда би трябвало поне да изглежда прилично.

11.

Когато Кейт се появи на стъпалата, Гавин примигна и бавна усмивка се разля по лицето му.

— Изглеждаш прелестно, Кейт. Нима това великолепиe е в чест на нас двамата с Джийни?

— Разбира се. — Тя бързо сведе поглед и докосна пурпурното кадифе на роклята си. — Джийн каза, че на нейната сватба трябва да се облека, както подобава, и че нямало да се задоволи с нищо по-малко от този ярък цвят. Каза, че ми отива.

— А, значи Джийни ти го е подсказала. Трябваше да се сетя. Както обикновено, била е права. Това е чудесен дързък цвят за едно чудесно дръзко момиче.

— И самият ти изглеждаш прекрасно.

Изглеждаше дори повече от прекрасно, помисли си Кейт с топла привързаност. Сребърна брошка с формата на магарешки бодил, инкрустирана с аметисти, украсяваше широкия шарф на рода Макдарън, който бе праметнат върху гърдите му и отчасти скриваше искрящо бялото на ленената му риза. Украсената му с пера шапка бе леко килната върху червената му коса, което му придаваше вид на екстравагантно безгрижие, някак противоречащо на нетърпението, което той се опитваше да прикрие. Мили боже, та той бе още почти момче, неспособно дори да прозре през маската на жената, която обичаше. Как ще избегне злото, което ще го върхлети, щом замине оттук? Като се опитваше да скрие страха зад престорено намръщено изражение, Кейт умишлено отпрати поглед към голите му колене под килта на зелени, лилави и тъмносини карета.

— Но няма ли да настинеш с тази пола?

Той трепна като ударен.

— Килт се казва. Жените носят поли, мъжете носят килт. Колко пъти да ти казвам, че... — Той млькна, забелязал усмивката ѝ. — Уф, ти само се опитваш да ме дразниш.

— Само мъничко.

— Е, не бих могъл да облека каквото и да е друго при подобен случай. Никак няма да приляга на повода.

— Още по-малко ще приляга да ти замръзнат долните части точно преди първата брачна нощ — закачливо рече тя.

— Няма защо да се безпокоиш, кръвта ми така ври и кипи, че дори не усещам студа тази вечер. — Той погледна зад нея към стъпалата. — Къде е Джийни?

— Облича се. — Тя го сграбчи за ръката, когато видя, че се втурва към стълбите. — А ти ще я видиш чак в църквата и в никакъв случай преди това!

— Не може ли да изтичам да ѝ покажа колко величествено изглеждам? — примоли се той.

— Не, но можеш да дойдеш в избата и да избереш сам виното, с което ще гощаваш гостите си на сватбеното пиршество. Наредили сме маси на моравата зад замъка и сме ги отрупали с ястия, достойни и за царски особи, но нямам никакъв опит с избора на вина. Трябва да ми помогнеш.

— Е, добре! — Той нацупено се отдалечи от стъпалата и я последва по коридора, през кухнята и към вратата, водеща към избата. — Но няма да е вино. Бира. Пиренова бира.

— Вино ще е. — Кейт запали свещта на масичката до вратата, преди да го поведе надолу по виещите се стъпала. — Поводът е много специален.

— И точно затова трябва да прием бира. — Той мина покрай няколко редици вино и се спря пред голям сандък, пълен с глинени съдини. — А, ето къде е. Тези бутилки бира са от миналата година. Течността в тях ще е по-опияняваща и от най-силното вино.

— Но аз не мисля... — Кейт се отказа, като забеляза умоляващото му изражение. — О, добре тогава. Все пак това е твоята сватба.

Сияйна усмивка озари лицето му.

— Да, така е.

Когато го погледна, тя почувства прилив на привързаност, примесена с притеснение. Гавин преливаше от щастие, беше като опиянен, като побъркан, сякаш бе мъничко птиче, за първи път излетяло от гнездото. Искаше ѝ се да протегне ръце, за да го предпази, да го помоли да тръгне по най-безопасния път.

Той повдигна вежди.

— Гледаш ме така, сякаш съм труп, а не младоженец. Какво има, Кейт?

— Нищо. — Тя се насили да се усмихне. — Просто искам да си страшно щастлив.

— Всичко ще е наред. — Той се наведе, за да вземе няколко бутилки бира. — Та и как няма да е? Вече имам Джийни!

Жената, за чиито дълбини той още дори и не подозираше.

— Аз... мисля, че Джийн те обича наистина много, но тя е... — Кейт млъкна, когато осъзна, че не може да предаде момичето. Гавин бе така омаян от нея, че вероятно дори нямаше да ѝ повярва. Затова тя попита делово: — Ще занесеш ли този сандък горе, или трябва да повикам някой прислужник?

Той продължаваше да оглежда бутилките.

— Знаеш ли, пиреновата бира не е такава, каквато изглежда. На повърхността е мека като коприна, но в дълбините ѝ се крие сила и острота. — Той вдигна очи към лицето ѝ. — Аз обичам и едното, и другото.

Тя се стегна, взирайки се в очите му. Той не говореше само за бирата, а и не бе наивното момче, за което го бе смятала.

— Аз не съм глупак, Кейт — нежно рече той. — Нима мислиш, че бих могъл да обичам една жена толкова много, колкото обичам Джийни, а да не познавам истинската ѝ същност? Тя е имала тежък живот, но някой ден ще може да ми се довери достатъчно, за да ми позволи да я имам цялата. — Той се наведе и взе две шишета бира. — Ще взема тези. Робърт е в къщата на Джок и може би, ако успее да го напия достатъчно много, ще го убедя да дойде в църквата.

— Нима смяташ, че може и да не дойде?

Гавин сви рамене.

— Беше много ядосан. Робърт не прощава лесно. Ще трябва да почакаме, за да разберем. — Той разкърши рамене, сякаш се отърсваше от товар, после се обърна и тръгна към стъпалата. — Ела! Ще изпратим прислужник да донесе останалите бутилки. Вече е почти привечер. — Сериозността му бе изчезнала и той почти подскачаше нагоре по стълбите. — Казах ли ти за гайдата?

— Гайди ли? — Кейт изтича след него, сериозно разтревожена. — Никакви гайди, Гавин!

— Джийни ми каза, че ти не си направила никакви приготовления в това отношение, затова самият аз се погрижих за музиката. Знам, че няма обичай на сватба да се свири на гайда, но това пък и не е обикновена сватба. Пронизителният звук на гайдата е толкова вълнуващ, че ми се ще да го чуя, когато гледам как моята Джийни идва към мен.

— Ами какво ще кажеш за лютня? — отчаяно предложи Кейт. — Лютнята има прекрасен романтичен звук. Тъкмо като за сватба.

Гавин поклати глава.

— Гайда ще бъде. — Той се намръщи. — Как само ми се щеше самият аз да свира, докато тя отива към църквата! Но съм толкова развълнуван, та се страхувам, че няма да бъде достоен свирач за нея. Затова помолих Тим Макдугъл да ми окаже тази чест.

Кейт дори не бе предполагала, че заместникът на Робърт може да свири на гайда. Внезапно си представи дребния сивокос човек с нацупени тънки устни и постоянната бръчка между очите, последния човек, за когото би предположила, че е музикант. Тя се бе трудила толкова много да направи сватбата красива, а сега всичко щеше да бъде провалено.

— Гавин, помисли още малко! Няма ли да обмислиш по-добре решението си?

— Ще видиш, ще бъде прекрасно. — Гавин сияеше. — Тим е почти толкова добър свирач, колкото съм и аз.

Робърт се обърна намръщено, когато Джок отвори вратата на къщата си.

— Иан тъкмо бе тук. Знаеше ли, че се е получило съобщение от Боби Макграт от Единбург, докато ни е нямало?

Джок поклати глава и хвърли наметалото си.

— Какво казва?

— Недостатъчно. Алек все още е в двореца. Още когато пристигнал, прекарал два дни в кралската тъмница.

— Зает с любимото си развлечение, без съмнение. Знаем ли кой е бил обект на вниманието му този път?

Робърт поклати глава.

— Джеймс е бил много потаен. Стражите си отишли, а Боби не успял да открие коя е жената. Казва, че ще продължи да се опитва.

— Жена ли?

— Това е всичко, което знае Боби. Било е жена, чието тяло било изнесено от тъмницата след два дни мъчения.

— Приятно.

— Боби казва, че ще го държи под око, докато е в Единбург, но в момента Алек явно не прави нищо друго, освен да играе ролята на милия компаньон на Джеймс.

— Не виждам каква връзка може да има всичко това с нашите работи.

— Нито пък аз — сви рамене Робърт. — Но Алек и друг път ни е изненадвал. — Той се отпусна на стола и посегна за чашата с вино. — Искам още утре да се върнеш в Ирландия.

Джок кимна.

— Така и предположих. Гавин?

— Намери му скривалище. — Той уморено се облегна назад. — Ако въобще съществува такова място.

— Ще направя всичко по силите си. Но може то да не е достатъчно.

— Знам. — Робърт отпи от виното си. — Какъв глупак само!

— Но не е единствен — рече Джок. — Въобще не съм сигурен дали трябва да оставя теб и да отида в Ирландия.

Робърт хладно заяви:

— Не искам да чувам за това, Джок.

— Но ще изменя на дълга си, ако не ти го кажа — присмехулно рече Джок. — Би трябвало да остана и да те пазя от белята, която се е задала. Между другото, тъкмо се връщам от посещение при твоята очарователна графиня.

Робърт се стегна.

— Защо?

— Виждаш ли как само настръхваш, като че ли ще й сторя нещо? Много опасно.

— Защо?

— Само й занесох подаръка, който й донесе от Ирландия — невинно рече той. — Какво друго бих правил там? А и двамата знаем, че тя няма нужда от закрила. Както сами видяхме днес следобед,

твоята съпруга е успяла да спечели всички сърца на Крейда, докато ни е нямало.

— В това няма нищо лошо.

— Сигурен съм, че така са говорили хората и за очарователните действия на майка й.

— Кейт не е като майка си.

— Не, тя пламти доста по-ярко.

Лека усмивка разтегна устните на Робърт, когато си сети как Кейт е изгорила къщата на Себастиан.

— Дори повече, отколкото предполагаш. — Той сведе поглед към дъното на чашата си. — Тя е жадна. Цял живот е жадувала за нещо и е била лишавана от него, а сега иска да опита всичко около себе си. Та как можеш да я виниш?

— Мога да я виня! — Джок замълча за момент. — Ако нагълта Крейда.

— Аз няма да й позволя да го стори.

— Или пък теб.

Робърт не каза нищо. Не беше по вина на Кейт, но той се чувстваше така, сякаш го поглъщат собствените му чувства.

— Забелязвам, че не ми отговаряш — рече Джок. — Възможно ли е причината да е...

— Робърт! — Гласът бе на Гавин и той блъскаше по вратата. — Джок! Отворете! Нося две бутилки от най-добрата бира в цяла Шотландия!

Песента на гайдата се носеше дива и сладостна, тържествуваща и все пак някак тъжна, извисяваше се омайно над двора.

Кейт стоеше на каменните стъпала и гледаше удивена, докато Тим Макдугъл се въртеше из двора и извличаше мелодии, каквито Кейт дори не бе предполагала, че е възможно да роди този ужасен инструмент. Последните лъчи на залязващото слънце обливаха гледката със сенки и светлини, с розови оттенъци и тъмнина.

Тя преглътна, за да се освободи от напрежението в гърлото си и загледа как Джийн заема мястото си под балдахина на Макдарън, носен от четирима мъже от клана, облечени в килтове. Облечена в брокатена рокля с цвят на слонова кост, Джийн повече от всякога

приличаше на принцеса от приказките. Дългата ѝ сребристоруса коса се разливаше свободно до кръста ѝ, както бе обичаят, а единственото ѝ украшение бе венец от пролетни цветя. Тридесет мъже с традиционни килтове и със запалени факли в ръце се бяха подредили като стражи от двете страни на балдахина.

— Хайде, Кейт — нетърпеливо извика Джийн, а деликатните ѝ черти бяха озарени от радостна усмивка. — Да не искаш да закъснея за сватбата си?

Кейт изтича по стълбите, за да застане на мястото си зад носилката и процесията се запъти през двора към подвижния мост. Пред тях улиците бяха изпълнени с народ, а в далечината проехтя звънът на църковната камбана, примесваща се с дивите прелестни звуци на гайдата.

На хоризонта се виждаха обвитите в мъгла планини, отразени в почервенялото от залеза море.

Красота. Крейда. Домът.

Това бе прекалено много. Кейт преливаше от възлание, никога не бе преживявала подобен миг. Вече дори не я интересуваше дали Робърт ще дойде в църквата. Той трябваше да е там. Бог невинаги бе честен, но Той бе създал както рая, така и Крейда, и нямаше да позволи подобен свършен миг да бъде накърнен.

Гавин изтича по стъпалата на църквата, а лицето му грееше не по-малко от това на Джийн. По своя си начин те двамата бяха също така красиви, както и Крейда.

Нейната Крейда.

Джийн видя Робърт горе на стъпалата пред църквата, облечен в кожена жилетка и с килт на рода Макдарън, черните му коси блестяха под залязващите лъчи на слънцето.

Той също ѝ принадлежеше, помисли си яростно тя. Нямаше друг на света, който би могъл да го обича по-силно от нея или да му даде повече. Защо ли си бе мислила, че мекушаво ще се предаде и ще се откаже от двете неща, за които ѝ казваха, че никога няма да може да притежава и които най-много желаше на този свят?

Тя нямаше да се откаже от нито едно от тях!

— Боже мой! — промълви Робърт.

Кейт бе облечена в пурпурна кадифена рокля с елегантни широки поли и дълги широки ръкави, изрязани така, че да разкриват златистата риза под тях. Надиплена златовезана висока яка обграждаше лицето ѝ, но оставяше шията и горната част на гърдите ѝ открити. Триъгълната пурпурна шапчица на главата ѝ бе извезана с блестящо злато и напомняше на Робърт коронка. Розовата светлина танцуваше по Кейт, галеше коприната на разпуснатите ѝ червеникавокестеняви коси, гладката кожа на гърдите ѝ. Страните ѝ бяха поруменели, а походката — дръзка. Робърт никога не я бе виждал да изглежда по-красива... или по-неуστοима.

— Божичко, тя изглежда... — Робърт не намери думи да довърши.

— В пълна бойна готовност — иронично рече Джок, като не откъсваше поглед от Кейт. — И дръзка, каквато е била майка ѝ. Подозирах, че ще се окаже така.

Кейт предизвикателно гледаше Робърт. Самият той усещаше как се втвърдява, как кръвта се втурва към онази част от тялото му, която винаги реагираше на близостта ѝ. Но ако откликваше само тя, той щеше да е далеч по-уверен в безопасността си.

Гавин и Джийн влязоха в църквата, където ги очакваше свещеникът.

Кейт тръгна нагоре по стъпалата, а очите ѝ държаха в плен погледа на Робърт.

Тя бе царствена като кралица, примамлива като Цирцея, предизвикателна като воин, тръгващ в битка. И все пак той долавяше в нея онази детинска несигурност, която винаги го бе трогвала дълбоко.

Тя спря пред него и бавно протегна ръка.

Молеше го за нещо повече от това, да я придружи в църквата.

— Робърт! — предупредително измърмори Джок.

Но той не се нуждаеше от предупреждения. Съзнаваше, че рано или късно ще настъпи този момент, в който трябва да вземе решение. Съзнаваше го още от мига, в който тя му бе казала, че не е бременна. Той знаеше какви ще бъдат последствията, знаеше го по-добре и от Джок, и от Кейт. Ако я остави да се приближи до него отново, то ще бъде с пълното съзнание за опасностите, а единственият въпрос ще е дали страстта, която го бе владяла, си струва риска да загуби всичко, което му е мило на този свят.

Той сведе поглед към ръката, която тя бе протегнала към него, така малка, и тъй силна и сръчна.

Тя трепереше.

Той пристъпи напред и обхвана ръката на Кейт със собственически жест.

— Милейди.

И я поведе в църквата.

Факлите разпръсваха ярката си светлина навред из моравата, озаряваха остриетата на четирите меча, положени върху тревата, както и танцьорите, които се движеха грациозно под звуците на гайдата.

Кейт ги гледаше като омагьосана, докато стоеше до Деирдре и поднасяше чаши с бира по дългата дървена маса. Танци и музика, и смях: всички неща, които Себастиан бе казвал, че никога няма да бъдат нейни, но ето, тя бе тук, на тази морава, в тази нощ.

— Защо и ти не опиташ? — попита Деирдре. — Виждам, че копнееш за това. Веднага щом свърши танцът със саби, ще започнат да свирят бързо шотландско хоро.

— Не мога да танцувам.

— Ще се научиш много бързо. Толкова е лесно!

Кейт наистина се изкушаваше, но погледна дългите маси, отрупани с всякакви празнични ястия. Овнешки бут с желиран сос, варен петел, съомга, скариди, наденички, пай с дюли, пита с бадеми и огромни парчета хляб с джинджифил, от които направо капеше бадемово масло — всичко това бързо изчезваше с напредването на пиршеството, а Деирдре и другите прислужници не спираха да сервират лакомствата като истински отговорници по гуляя.

Не, това празненство бе нейно дело, нейното първо представяне пред обществото като графиня на Крейда, и тя нямаше намерение да зареже задълженията си и да иде да танцува.

— Ще остана тук. Ще има и други празненства.

— Но може и да не са толкова хубави — рече Деирдре. — Ти се справи добре.

Кейт се изчерви при похвалата, която, както винаги, щом излизаше от устата на Деирдре, бе съвсем пестелива.

— Благодарна съм за помощта.

— Щях и по-рано да се включа да помагам, ако ми бе...

— Време е да тръгваме. — Неочаквано Гавин се бе озовал до нея. — Момчетата започват да стават свадливи. Ще идеш ли да повикаш Джийни?

Той посочи към другия край на поляната, където невестата му се намираше в центъра на групичка жени.

— Може да я поставят в неудобно положение с грубите си забележки, ако именно аз ида да я отведа.

Кейт се съмняваше, че Джийн ще се притесни чак толкова, но бе мило от негова страна да е така внимателен към чувствата на невестата си. Тя кимна и остави бирата, която досега държеше в ръце.

— Разбира се. Ще ѝ помогна да се измъкне и ще я пратя при теб в замъка.

Той поклати глава.

— Трябва първо да минем под сабите... надявам се. — Той се поколеба, после попита: — Ще те помоля и за още една услуга. Би ли попитала Робърт дали ще ни удостои с честта на сабите? Аз... кажи му, че ще го разбера, ако откаже.

Кейт го гледаше объркано.

— Той беше в църквата. Защо сега ще реши друго?

— Защото присъствието му там само показваше одобрението от страна на господаря за сватбата ни. Но минаването под сабите е нещо много повече.

— В какъв смисъл?

— Приемане на Джийни в клана, поемане на закрилата ѝ, ако аз не съм наблизо, за да я защитавам сам. А и много други неща. Ще го помолиш ли?

Кейт не искаше да моли Робърт за нищо, което би разрушило крехката връзка между тях. Макар че се бяха разделили, когато стигнаха на моравата за сватбеното пиршество, вълнението и очакването ѝ останаха, за да озаряват всяко действие, всеки момент от вечерта.

— Защо не го помолиш сам?

— Моля те, Кейт! Много е важно за мен.

В бъдеще няма да има възможност да му направи много услуги. Гавин и Джийни още утре заминаваха в изгнание, а един господ знае какви опасности ги очакваха. Тя въздъхна.

— Добре, ще го попитам.

Първо отиде при Джийни и ѝ прошепна на ухото, че Гавин я вика, после бавно прекоси поляната до мястото, където Робърт, Джок и още няколко мъже играеха на топка. Застана на страничната линия заедно със зрителите, докато мъжете се блъскаха и се боричкаха за голямата топка. Робърт, както и останалите, бе гол до кръста, а гърдите и ръцете му лъщяха от пот под светлината на факлите. Докато го гледаше, той падна на колене, хвърлил се за топката, а килтът се заметна нагоре, за да разкрие твърдия му мускулест задник. Той вдигна глава и се разсмя, тъмните му очи блестяха, а черната му коса бе разрошена. Изглеждаше толкова чувствен, толкова мъжествен!

Робърт вдигна очи и я видя, а когато прочете изражението ѝ, смехът му стихна. Изправи се, подхвърли топката на младежа до себе си и тръгна към нея.

Тя усети същата смесица от тържество и радост, която бе я изпълнила, щом той хвана ръката ѝ и я поведе към църквата. Тя действително имаше власт над него. Можеше да го притегли към себе си само с един поглед. Можеше да го развълнува, да го разчувства, дори и да е само със страст.

Той миришеше на сол, кожа и бира, а когато се приближи, топлината на тялото му бе като огън. Дъхът ѝ се учести, а дланите ѝ я засърбяха да докосне триъгълника къдрави косъмчета върху гърдите му.

— Да? — попита тихо той.

— Гавин... Те са готови да тръгват. — Кейт срещна погледа му. — Изпрати ме, за да те помоля да му окажеш честта на минаването под сабите.

Робърт застина и сякаш се отдръпна в себе си.

— О, така значи?

— Не е за него самия. Иска Джийн да може да разчита на закрила. Иска тя да има дом, ако нещо се случи с него.

— Убежище — мрачно рече той.

— Те тръгват за Ирландия утре. Няма никакво намерение да застрашава Крейда. Не моли за чак толкова много.

— Това, за което моли, е наистина много. Те са венчани пред Бога, и това означава завинаги. Ако Джийн бъде приета в клана, тя ще бъде една от моя народ.

— Значи няма да го сториш?

Той срещна умолителния ѝ поглед и тогава безразсъдна усмивка озари лицето му.

— О, по дяволите всичко! Вероятно в крайна сметка пак ще се стигне до същото нещо. Съмнявам се, че мога да ѝ откажа, ако дойде при мен в нужда. — Той се обърна и извика към Джок на другия край на моравата. — Сабите!

Всеобщ рев посрещна думите му. Играта с топка бе забравена и мъжете се втурнаха към страничните линии, за да надянат ризите си и да препашат ножниците.

Робърт се извърна и вдигна собствената си риза от земята.

— Бъди готова да тръгваме.

— Да тръгваме ли? Но Гавин казва, че празненството продължава до зори!

— Така е. — Той сви рамене, докато навличаше ризата си. — И ние ще празнуваме. Но не тук. Намислил съм друг вид празненство.

Тя почувства как гърдите ѝ се свиха и внезапно ѝ стана трудно да диша.

— Защо, мислиш, Гавин изпрати точно теб да ме молиш за услуга? Той знаеше, че вероятно сластта ще замъгли разсъдъка ми. Всеки мъж в Крейда, само като ме погледне, ще познае, че направо нямам търпение да легна с жена си. — Той срещна погледа ѝ. — А и ти можеш да познаеш. И точно това си искала, нали?

Тя почувства същото тържествуващо вълнение както преди малко.

— Да, точно това исках.

Той вдигна ножницата си.

— Тогава се пригответе да тръгваме. Ще кажа на Тим Макдугъл да засвири за минаването под сабите.

Мъжете от клана бяха застанали един срещу друг в две редици по протежение на поляната. Робърт и Джок бяха първата двойка. Плачът на гайдата зазвуча, когато Гавин и Джийн пристъпиха напред.

— Робърт, знам, че не искаш да правиш това — тихичко каза Гавин. — Нямахте да те моля, ако не бе...

— Вдигнете сабите — извика Робърт, прекъсвайки думите му.

Ножниците изсвистяха и сабите проблеснаха под светлината на факлите, като оформиха нещо като дълъг свод.

— Благодаря ти, Робърт. — Гавин грабна ръката на Джийн. — Ела, любов моя!

Кейт гледаше как те минават под арката от саби. Ето че Джийн вече бе една от тях. Прегърнатата здраво в обятията на клана.

— Кейт!

Тя се обърна и видя, че Робърт е протегнал ръка към нея.

Слисана, тя тръгна към него.

— За бога, не! — извика Джок, като отпусна сабята си.

— Кейт — повтори Робърт.

Тя бавно пристъпи и застана до него. Закрилата на клана, победа, каквато тя дори не бе търсила! Сега тя бе отговорност на Робърт във всеки смисъл, вече официално част от света, който беше така ценен за него. Тя принадлежеше на това място, макар и само за една година.

Освен ако не се появи дете.

Тя грабна ръката му страстно и разпалено.

— Да не си полудял? — приглушено попита Джок.

— Тази нощ е за лудите — безразсъдно рече Робърт. Той дръпна Кейт под свода от мечове и затича по протежението му. Смееше се, а тя осъзна, че и сама се е разсмяла.

Чуваше песента на гайдата и знаеше, че тя е за нея.

Вятърът докосна страните ѝ. Знаеше, че той също е за нея, че ѝ носи ароматите на мъгла и влажна пръст, които бяха самата Крейда.

Виждаше как мъжете от клана се смеят одобрително. Одобрението беше за нея. Тя се бе трудила усилено и го бе спечелила през изминалите седмици, а смяташе да го задържи завинаги.

Тя бе част от Крейда, една от тях.

И най-вече, част от Черния Робърт от Крейда.

Робърт затръшна вратата на стаята ѝ и свали ножницата си.

— Съблечи се!

Ръцете ѝ се протегнаха към гърба ѝ, за да разкопчечат роклята ѝ, но след миг застинаха. Не, не можеше да го стори. Ако използва тази хитрина, за да примами Робърт по пътя, по който желае той да поеме, то тогава тя ще е точно като уличницата, която Себастиан ѝ описваше.

— Първо трябва да ти кажа нещо.
— Не сега. — Той захвърли ножницата си на стола.
— Сега. — Тя изправи рамене и махна към роклята, с която бе облечена. — В момента аз те прелъстявам.
— Много добре.
— Не, умишлено се постарях да го сторя. Издокарах се и се напръсках с парфюм... исках ти да ме пожелаеш.
— Значи сигурно ще се зарадваш, като разбереш, че си успяла.
— Радвам се, но не мога... Не съм като Джийн. Не ми е лесно да те лъжа, дори и когато е за добро. — И само след миг тя разпалено добави: — А наистина го правя за добро!
— За *твое* добро?
— Да, но никому няма да навреди, ако постигна своето.
Той смъкна набързо ризата си.
— Мила моя Кейт, аз съм напълно готов да ти позволя да постигнеш своето по отношение на мен самия, но няма да се самозаблуждавам. Това може да навреди наистина много.
— Тогава защо го правиш?
— Както Гавин каза, някои неща са предопределени — рече той, след което простичко добави: — Трябва да те имам.
Страстното желание в гласа му я сепна.
— За колко време?
— Докато премине лудостта.
— Но аз не смятам тя да преминава. — Замълча за миг, после дръзко заяви: — Искам да имам дете.
— Знам. — Той се приближи към нея, останал само по карирания килт. — Разбрах това още в мига, в който те видях пред църквата. Ако това се случи, има лек и за него, но се моля на Бога да не ми се наложи да прибягна до него.
— Лек ли? Какъв лек?
— За бога, ще свалиш ли най-сетне дрехите си?
Всяко мускулче по тялото му бе напрегнато, очите му блестяха, ноздрите му бяха разширени. Тя направо усещаше вълните на желание, които се излъчваха от него.
Защо ли си стои така и спори с него? Та нали точно това искаше! Той беше *неин*. Кейт бързо се измъкна от кадифената рокля и

златистата риза, но оставаха корсетът и обръчите и... това бе прекалено много. Тя се обърна с гръб към него.

Чу как връзките изсвистяха и го погледна през рамо. Той стоеше с кама в ръката и докато тя го гледаше, разряза останалите връзки на корсета ѝ. Само няколко секунди по-късно и останалите части от бельото ѝ вече лежаха на парчета на пода.

— Не си спомням да си носила всички тези чудесии в пещерата. Защо ти трябваше сега да си правиш труда?

— Нали ти казах, за да те прелъстя. — Тя прехапа долната си устна, когато той хвърли камата и ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ. Те моментално набъбнаха и зърната ѝ се втвърдиха. Толкова отдавна... Струваше ѝ се, че е изминала цяла вечност, откак за последен път я бе докосвал.

Ръцете му се отдръпнаха от гърдите ѝ и той направи нещо зад гърба ѝ, след което отново я притисна към себе си. Слисана и изненадана, тя разбра, че той е вдигнал килта и сега тя усещаше възбудата му направо върху голото си тяло. Ръцете му се плъзнаха напред и започнаха да гаят корема ѝ, докато той бавно въртеше хълбоците си и се триеше в нея с безкрайна чувственост.

— Ти каза, че... харесваш... да докосваш... — Тя замълча, когато пръстите му погалиха гъстите къдрави косъмчета, а после се плъзнаха още по-надолу. — Да докосваш кожа... и коприна... и...

Вратът ѝ се изви назад, щом той откри пъпчицата, която търсеше.

— Това е единствената коприна, която ме интересува в момента. — Палецът му притискаше и отпускаше, притискаше, и пак отпускаше, докато той продължаваше ритмично да се върти, притиснат в задничето ѝ. — Тази мекота... — до ухото си тя усещаше насечения му учестен дъх. — Мислех за това през цялото време, докато бях в Ирландия. Какво е да те докосвам... тези безумни звуци, които издаваш, когато навлизам в теб.

Тя наистина вече издаваше някакви дълбоки гърлени звуци, докато усещанията едно след друго нахлуваха в тялото ѝ.

— Да, точно така, дай ми всичко това! — Той я притегли към пода на колене. Тя се опита да се извърне към него, но той нежно я побутна напред, за да застане на ръце и колене. — Не, ето така.

С един мощен тласък той нахлу в нея. Твърдост, разтегнатост, изпълване докрай. Тя извика и се отпусна напред, докато гърдите ѝ опряха в килима.

Той започна да се движи в нея дълбоко, безумно. Ръцете му галеха и мачкаха задника ѝ. Гърдите ѝ леко бръсваха килима при всеки тласък и тя усещаше как зърната ѝ стават все по-твърди и почувствителни след всяко докосване. Движенията в тялото ѝ и външното триене бяха невероятно възбуждащи и парещите усещания се засилваха, докато почти не можеше да издържа повече. Тя се притискаше назад, опитвайки се да поеме в себе си още по-голяма част от него. И все още това не бе достатъчно. Нещо липсваше.

— Робърт, искам...

— Шшт! — Той отново нахлу до краен предел в нея. — Само още мъничко. Трябва да...

— Не... лицето ти... Искам да виждам лицето ти.

Той измърмори нещо почти нечуто и само след миг тя вече бе по гръб и се взираше в лицето му.

То бе изкривено от неимоверната страст, а страните му бяха хлътнали.

— Доволна ли си? — дрезгаво попита той.

Ръката ѝ се протегна и докосна бузата му. Никога нямаше да бъде доволна докрай, но засега това ѝ бе достатъчно. Виждаше колко силно я желае той.

Робърт не изчака отговор, а отново нахлу в нея, за да я обладае... и да ѝ даде нещо.

Това бе треска, лудост, нужда.

Тя се изви нагоре, заби нокти в раменете му, докато трескавостта ѝ се засилваше до непоносими висоти, после извика... И двамата бяха достигнали до онзи връх, когато усещанията се изсипваха върху тях като огнен порой.

След миг тя лежеше на пода, а ръцете ѝ го обгръщаха и го притискаха силно. Почувства тръпките, които разтърсиха цялото му тяло в мига, в който той премина от сила към безсилие.

— Прекалено много ти тежа — задъхано изрече той.

Наистина беше тежък, но тя не искаше да го пусне.

Все пак той се отърколи от нея и я притегли към себе си. Изминаха няколко минути, преди дъхът му да се успокои достатъчно,

че той отново да може да говори. Устните му докоснаха ухото ѝ, а ръката му се плъзна и собственически обхвана гърдата ѝ.

— Като че ли е добре да се преместим на леглото.

— Ей сега — промълви тя. — Харесва ми да лежа тук, на пода. Напомня ми за пещерата... — Не ѝ се искаше никога повече да се помръдва. Искаше да лежи с Робърт тук, в тази осветена от огъня стая, завинаги. Нищо не можеше да е по-съвършено от този миг. И все пак тя смътно осъзна, че иска и още нещо...

Кейт понечи да стане, но ръката на Робърт инстинктивно се стегна върху гърдата ѝ.

— Веднага се връщам. — Тя стана и отметна косата си. Малката кадифена шапчица все още се крепеше върху главата ѝ, удивено осъзна тя. Струваше ѝ се направо невъзможно след бурята, през която току-що бе преминала. Тя бързо се приближи до тесния, дълбоко разположен, прозорец.

— Къде отиваш, по дяволите?

— Чудех се дали мога да чуя... — Тя отвори прозореца и откъм поляната отдолу долетя дива пленителна музика. — Да, чувам я. А ти?

— Гайдата ли? — Той кимна. — Да не би внезапно да ти е харесала?

Тя замечтано кимна, а погледът ѝ се плъзна над мъжете, жените и децата, които все още се движеха насам-натам из осветената от факлите поляна.

— Стига само да не свири Гавин. Гайдата е част от Крейда. — Тя го погледна през рамо.

А Робърт беше цялата Крейда. Той бе тишината и тайнствеността, страстите, които я вълнуваха, и уютните огнища, които я топлеха. Тя почувства толкова силен прилив на любов, че дъхът ѝ почти секна.

— Не виждаш ли, че точно така трябва да бъде?

Той не отвърна и тя се обърна, за да го погледне, а в позата ѝ имаше и някаква предизвикателност.

— Казвам ти, бях права, като направих всичко това.

Той бавно се усмихна и протегна ръка.

— Тогава ела и го направи отново.

Значи той не иска да признае, че страстта, която изпитва към нея, не е грешка. Е, тя не бива да изисква прекалено много. Все още едва бе

започнала, а само за тази вечер вече бе постигнала толкова много.

Тя се усмихна и тръгна към него, а несъзнателно вървеше в такт с приглушения маршов ритъм на гайдата откъм долината.

— Не съм си и помисляла за друго.

По пладне на следващия ден Джок, Джийн и Гавин се качиха на борда на малкото рибарско корабче, което трябваше да ги откара до брега на Ирландия. Робърт и Кейт стояха на пристана, за да се сбогуват с тях.

— Дано имате късмет — пожела им Кейт, докато прегръщаше Гавин. — Бъди много внимателен.

— Ще бъда. — Той се обърна към Робърт. — Няма да ти кажа къде отиваме. Искам да можеш съвсем честно да кажеш на Малкълм, че нямаш представа къде може да се намираме.

— Нямам угризения да излъжа Алек — рече Робърт, после протегна ръка и намусено добави: — Пази се, дявол те взел! Не се доверявай на никого.

— Няма да се доверяваме никому — рече Джийн, като се приближи към Гавин. — Гавин е много доверчиво същество, но аз знам как мъжете могат да бъдат покварени от страха си. Няма да чуете вест за нас дълго време, но се надявам, че няма да ни забравите. Не искаме раздялата ни да е завинаги.

— Джийни, не! — рече Гавин. — Знаеш, че не можем да се върнем на Крейда.

— Можем — заяви Джийни, като срещна погледа на Робърт. — Ако той ни позволи.

За момент Робърт се загледа изпитателно в нея, после леко се усмихна.

— Може би. Ще видим какво ще ни донесе бъдещето: — Той се обърна и хвана Кейт под ръка. — На добър път!

Те стояха на кея и гледаха как корабчето отплава от пристанището и се отправя навътре в морето.

— Изглеждат толкова щастливи! — замечтано рече Кейт. — Никога не съм виждала някой да изглежда по-радостен. Дано Бог ги пази.

— Е, бих разчитал повече на Джок, отколкото, на което и да е божество — рече Робърт. — Бог понякога забравя да наблюдава хора като Алек Малкълм, но Джок никога не би допуснал тази грешка.

— Но нали в Ирландия е безопасно?

— Щеше да е по-безопасно преди една година, преди Алек да е разположил свои хора навсякъде по крайбрежието. — Той забеляза загрижеността ѝ и рече: — Няма да те лъжа. Джок ще им намери възможно най-безопасното място, но докато Алек е жив, те винаги ще са в опасност. — Той се намръщи. — Не ме гледай така. Не исках да те плаша.

— Не ме изплаши. Просто ми се струва, че не е честно нещата да потръгват толкова добре за мен, а за Гавин да не е така. Тази сутрин, когато се събудих, се почувствах толкова преизпълнена от... — любов. Не, прекалено рано бе да му го каже. Затова тя замести думата с тази, която той би приел: — Надежда.

Той се усмихна.

— Пролетта е сезонът на надеждата.

— Това време много не ми прилича на пролет.

— Може и така да е за една хилава англичанка като теб, но слънцето вече грее и земята се затопля. Може дори и пиренът да е цъфнал по-рано.

Тя го погледна скептично.

— Не ми ли вярваш? — Той я качи на гърба на Рейчъл. — Ела, ще ти докажа.

Настроението ѝ веднага се покачи, щом забеляза дяволитата усмивка, която той ѝ хвърли през рамо, докато се качваше на собствения си кон.

— Къде отиваме?

— В пустошта.

— Но аз трябва да ида при тъкачките и да им кажа...

— Вече достатъчно си им казвала. Вчера открих, че трябва да се разправам с истинска революция тук.

Кейт го погледна предпазливо, но той все още се усмихваше.

— Е, ти заслужаваше това. До четири години нашият народ ще произвежда най-доброто вълнено платно в цяла Шотландия и Ирландия.

— Ако постигнеш своето.

— Защо да не го постигна, като пътят е правилен... и доходоносен?

— Добър въпрос.

— А и на теб няма да ти се наложи да се тревожиш за абсолютно нищо — побърза да каже тя. — Остави всичко на мен. Аз ще се погрижа за всичко.

— Точно от това се опасявам. Очевидно ти допада да движиш нещата. А откъде да съм сигурен, че някой ден няма да решиш, че аз не съм особено необходим на Крейда?

Тя го погледна несигурно.

— Шегуваш ли се?

Той се изкикоти.

— Да, въобще не ме е страх, че може да бъда изритан от клана. Вярвам, че все още имам някаква, макар и незначителна, стойност в очите им.

— Те, те обичат. Аз никога не бих могла да те заместя. — Тя внезапно се ухили. — Но след една година и ти няма да можеш да ме заместиш. Ти си прав. Наистина ми харесва да движа нещата.

— Е, но поне за един ден можеш и да пропуснеш това занимание. — Той обърна коня си и го пришпори в галоп. — Искам да ти покажа нещо.

Малко по-късно вече бяха оставили града зад гърба си, но едва след още час езда достигнаха северния край на острова.

Робърт скочи от коня си, помогна ѝ да слезе от своя, а после я поведе нагоре по стръмния склон на хълма, който водеше към ръба на скалите. И оттам ѝ посочи надолу.

— Ето пролетта.

Тюлени. Стотици, може би дори хиляди тюлени, които се движеха по черните скали долу. Искрящо сини вълни се плискаха върху тъмните скали и ги оставяха мокри и лъскави като полиран оникс. Едва ли имаше и педя скала, която да не е заета от гладките кафяво-черни тела. Мъжки и женски, бебета с големи нежни очи и гладки, меки кожи скачаха във водата или се препичаха мързеливо на слънце.

Кейт се разсмя възторжено.

— Не предполагах, че ще дойдат толкова рано.

— Обикновено идват по-късно, но това са добри, сърцати шотландски тюлени. Въобще не приличат на...

— Хилавите англичани — довърши тя. — И идват тук, за да родят?

Робърт кимна.

— И да отгледат малките си. Женските раждат и само след няколко дни отново се чифтосват.

— И не раждат отново чак до следващата година? Та това означава, че са бременни почти непрекъснато!

— Изглежда, нямат нищо против.

— Малките са толкова сладки. — Тя се загледа как две малки тюленчета шляпаха след майка си, а недоволното им скимтене, когато не можеха да я догонят, почти приличаше на човешки плач. — Можем ли да слезем при тях?

— Майките са много агресивни, когато защитават малките си. — В миг усмивката му избледня. — Знаеш ли, когато се върнах от Испания, не бях сигурен дали има Бог.

Тя го погледна съвсем слисана. Дори и в най-лошите мигове тя никога не се бе усъмнявала в съществуването на някакво Върховно Същество.

— В този свят, където протестанти и католици се избиват едни други в съперничество кой от кой по-жестоко, ми се струваше нелогично, ако има Бог, той да позволява това да се случва в Негово име. — Той махна към морето, сушата и живота пред тях. — Но това е Бог, Кейт. Това е Богът, който придава смисъл на всичко.

— Да, това е Бог.

Тя се чувстваше така, сякаш всеки миг щеше да се пръсне от преливащата си любов към Робърт.

Той все още гледаше тюлените, когато я попита:

— Сънуваш ли още кошмари?

— Не и откак дойдох на Крейда. — Тя дълбоко вдъхна соления въздух. — Тук има някакво вълшебство.

Той се обърна, за да я погледне.

— Домът — простичко отвърна тя. — Познах го още в първия миг, в който го зърнах.

— Божичко! — За миг той остана смълчан. — В такъв случай сигурно не бива да се изненадвам от решителността ти да останеш тук.

— *Аз ще остана тук!*

Той поклати глава.

— Това е невъзможно. Предупреждавам те, Кейт, каквото и да се случва между нас, ти не можеш да имаш Крейда.

— Ще те убедя в обратното. Обикновено не си чак толкова твърдоглав. Няма никаква причина, поради която да не можем да останем тук и да живеем щастливо.

— Има, и то много причини. Защо, по дяволите, не... — Той млъкна, когато забеляза упоритата извивка на вдигнатата ѝ брадичка. — Защо ли си хабя приказките? — Той я хвана за ръка и я отведе встрани от скалата. — Нека се върнем в замъка.

— Защо? Тук ми харесва!

— Ще дойдем пак друг път. — Той ѝ се усмихна закачливо. — Може и да е пролет, но е прекалено студено, за да те обладая на земята, а в момента изпитвам нужда да ти покажа колко щастливо можем да си живеем двамата. Предполагам, нямаш нищо против?

Тя погледна още веднъж към малките тюленчета на скалите под тях. Ако всичко потръгне добре, Бог може да дари и нея с едно бебче догодина по това време, когато тюлените се връщат.

— Абсолютно нищо против.

— Глупак такъв! — изръмжа Алек, а ръката му изплющя върху бузата на сина му. — За нищичко ли не мога да разчитам на теб?

Дънкан падна на камъните в двора и още преди да успее да се изправи, Алек го срита в ребрата.

— Напускам Килгрън за съвсем кратко време, а ти позволяваш да се случат такива поразии. От колко време я няма?

— Две седмици. — Дънкан изпълзя встрани от следващия ритник и се изправи на крака. — Не можех да сторя нищо. Гавин я отмъкна още преди да разберем, че е дошъл.

Алек се съмняваше в истинността на думите му. Дънкан бе мекушав като жена, когато ставаше въпрос за сестра му. Никога не би се осмелил да се противопостави открито на Алек, ако той бе в Килгрън, но пък бе напълно способен да действа зад гърба му.

— Къде я е отвел?

— Откъде да знам?

— Трябваше да знаеш, защото си бил длъжен да ги преследваш — прогърмя гласът на Алек. — Но тъй като не си го сторил, сигурен съм поне, че си посъбрал информация от слуховете в долината. В Крейда ли я е завел?

Дънкан се колебаеше.

— Дънкан, трябва ми наследник, затова не мога да те убия, но ще се погрижа да не можеш да станеш от леглото си поне месец.

— Не са в Крейда — неохотно проговори Дънкан. — Отишли са там само за да се венчаят, после са заминали. — Той побърза да добави: — Или поне така чух.

— А какво друго си чул?

— Че още на следващия ден, след като са се венчали, са отплавали от Крейда на малко рибарско корабче.

— Накъде?

— Не знам.

Този път Алек му повярва. Гавин не беше глупак и не би се раздрънкарал за подобно нещо. Но винаги съществуваха начини да получиш информация. Кланът Макдарън бе тясно свързан със семействата тук, на сушата, както и на самия остров. Все някой ще знае нещичко.

И все някой ще може да бъде убеден да проговори.

А после? За едно поне спор няма, момчето ще бъде наказано за действията си, а дъщеря му ще научи каква е цената на неподчинението. По дяволите, ако Гавин и Джийн все още бяха на Крейда, може би най-сетне ще успее да се добере до тази награда, която съдбата му е определила, наградата, която в момента бе притежание на Робърт Макдарън. Но тъй като Робърт бе отпратил младоженците, нямаше повод да помоли Джеймс за помощ, за да нахлуе в Крейда, а островът бе непристъпен без военна сила, каквато единствено кралят можеше да осигури. И все пак сигурно има някакъв начин да използва временното си поражение в своя полза.

Просто трябваше да открие този начин.

12.

Великолепен пурпурен килим от цъфнал пирен покриваше склона към края на скалата, надвесена над пустошта.

Кейт удивено съзерцаваше ниските храсталаци, които се бяха преобразили от грозновати кафяви растения в симфония от свежи стебла с цвят на лавандула.

— Красиви са — промълви Кейт. — Не ти повярвах, когато ми каза.

Тя се смъкна от Кеърд и изтича нагоре по склона.

— Това е... просто прекрасно! — Тя застана на ръба на скалата и възторжено протегна ръце, за да почувства обливащите я лъчи на слънцето, аромата на пирена и на морето около себе си. — Мили боже, влюбена съм в това място!

— Е, не се влюбвай толкова, че да паднеш от скалата. Изглеждаш така, сякаш се каниш да скочиш и да полетиш.

— И бих могла! В ден като този са възможни и чудеса. — Тя го погледна през рамо и видя, че той все още стои в подножието на склона и смълчано я гледа. — Някой ден може и наистина да опитам.

— Не бих се изненадал, ако успееш, стига да го искаш достатъчно силно.

— Но не е ли прекрасно, Робърт?

— Прекрасно е. — Той се усмихна доволно, измъкна едно одеяло от торбата на седлото и я последва нагоре по склона. — Но пък за теб всичко в Крейда е прекрасно.

— Така е. А ако ти не го забелязваш, значи си станал ужасно придирчив и критичен. Имаш късмет, че съм аз, та да ти покажа истинската стойност на Крейда.

— Приеми смирената ми благодарност. — Той разстла одеялото на земята, после седна до нея и обви ръце около голите си колене.

Той изглеждаше като древен варварски герой, помисли си тя доволно, с блестяща бронзова кожа и развяваща се черна коса. Тя го обичаше най-силно именно такъв, без следа от предпазливия циничен

мъж, когото бе виждала в началото. През двата месеца, изминали от сватбата на Гавин, Робърт бе започнал почти непрекъснато да носи килт, а докато яздеха към пустошта, бе съблякъл ризата си. Внезапно я обзе желание да го докосне, да протегне ръка и да погали стегнатите, ясно очертани, мускули на корема му, но сдържа този импулс. Не още. Това би довело само до страст, а тя искаше да се наслади изцяло на този особен момент.

— Но ти никога не си смирен. Никога не съм срещала мъж, който до такава степен да е уверен в собствената си стойност.

— Но пък и познанствата ти с мъже са били доста ограничени. И ми се струва, че едва ли би казала за твоя Себастиан, че му е липсвало самолюбие.

— Така е. Но вие, шотландците, сте далеч по-арогантни. Вече смятам, че това е основната ви черта.

— В такъв случай ти, като дъщеря на шотландска кралица, би трябвало да имаш прекомерна доза от това качество.

Преди два месеца споменаването на майка ѝ би предизвикало у нея известна неловкост, но в този ден нищо не можеше да помрачи приповдигнатото ѝ настроение.

— О, наистина и аз съм донякъде арогантна. Но ние, жените, се нуждаем от това качество, защото мъжете непрекъснато се опитват да ни подчинят. Това е единственият ни начин да оцеляваме.

— Майка ти не успя да оцелее.

Тонът му все още бе непринуден, но тя вече долови и съвсем слаби мрачни нотки, затова побърза да насочи разговора им към по-радостни теми.

— Все пак Елизабет е успяла да оцелее вече повече от тридесет години, а ти казваш, че тя е най-арогантната жена на земята.

— Както и на небето или в ада — мрачно рече той.

— Все пак се е опитала да постъпи добре с мен.

— Не достатъчно добре, за да се погрижи настойникът, който ти избира, да е подходящ за задачата си.

— Значи все още я виниш? Струва ми се, че я осъждаш прекалено сурово. Тя просто е направила онова, което е сметнала за най-добро за мен.

— Елизабет рядко се замисля за доброто, на когото и да е, ако нейното собствено благополучие или това, на страната ѝ е на другото

блюдо на везните.

— Тогава би трябвало да я одобряваш. Самият ти каза, че не би последвал майка ми, защото била импулсивна.

Той се намръщи.

— Никак не одобрявам тази червенокоса кучка.

Кейт никога не го бе виждала такъв, помисли си тя развеселено. Приличаше на сърдито момченце.

— Защото тя те надхитри и те принуди да изпълниш желанието й. — Тя се усмихна. — Но би ли я последвал в битка?

— Казах ти, че се бия само под знамето на Крейда.

— Ами ако имахте обща цел? Тогава щеше ли? — настояваше Кейт.

— Да — изръмжа той.

Тя радостно изпляска с ръце.

— А не би последвал Джеймс, който е мъж. Виждаш ли, арогантните жени наистина са си спечелили място на този свят.

— Не нейната арогантност, а разумът й ще има значение.

— А как иначе би могла да надделява? Кротостта не е от полза за никой владетел.

— Омръзна ми да говорим за Елизабет.

Устните й помръднаха.

— Защото ти напомня как тя те е надхитрила?

Неочаквано той се метна върху нея и се втрени в лицето й.

— Права си — с копринен глас промълви той. — Мисълта, че някой ме е надхитрил, ме раздразва и ме кара да искам да властвам над всичко и всички около мен. Ти би ли желала да ти покажа какво означава надмощие, Кейт?

Тя се намръщи.

— Никога не съм харесвала надмощието над себе си.

— Но аз ще го упражня по съвсем друг начин от твоя Себастиан. Позволи ми да опитам.

— О, добре тогава. Щом смяташ, че ще ми хареса. — Той никога не бе правил нещо, което да не й харесва. С него всичко бе само удоволствие и радост. Ръцете й се плъзнаха под килта и тя обви с длани стегнатия задник. — Вече съм на мнение, че това облекло много ми харесва. Толкова е удобно!

— Забелязах, че ти харесва. Признавам, че през последния месец го нося повече, отколкото когато и да е друг път — очите му отчасти се притвориха, когато ѝ се усмихна дяволито. — Но пък и не можех да си позволя да не го сторя. Не бих искал твоята липса на свенливост да остане без подражание.

Той имаше предвид, че напоследък самата тя бе започнала да носи възможно най-малко дрехи под роклите си, тъй като искаше да бъде готова за него по всяко време. Затова сега и тя се разсмя.

— Е, ти сигурно нямаше да ми позволиш и аз да нося килт.

— Защото не бих искал да позволя на мъжете от клана да разберат каква пламенна женичка си имам. От това само щяха да се почувстват недоволни от собствената си участ. — Той бавничко разкопча роклята ѝ и оголи гърдите ѝ. — Да, много пламенна...

Под погледа му гърдите ѝ започнаха да се стягат.

— Тогава направи нещо по въпроса — настоя тя.

Той поклати глава.

— Харесва ми да те гледам.

Както бе застанал, върху нея, тя усещаше, че той би искал да направи нещо повече от това, просто да я гледа, но все пак продължаваше да седи неподвижен, напрегнат, загледан как тялото ѝ узрява за него.

— О, това ми харесва — тихо рече той. — Каква жена си само! Достатъчен е един поглед, и ти реагираш.

Той се отдръпна от нея и започна да я съблича, но без да бърза. Тя се опита да му помогне, но той я спря.

— Не, остави на мен. Казах ти, че съм в настроение да упражнявам надмощието си.

— Но какво ще е това надмощие, ако ме обслужваш като камериерка? — намръщи се тя.

— Така аз владее скоростта на играта.

Той вече напълно я бе съблякъл, освен копринените чорапи и кожените жартиери, които ги придържаха над коляното. Сега Робърт развърза жартиера на дясното ѝ бедро и започна бавно да навива чорапа надолу по крака ѝ, а пръстите му едва-едва докосваха кожата, като милувка с перце.

При допира му я побиха тръпки и мускулите ѝ се стегнаха.

— Радвам се, че се отказа от онези вълнени чорапи — промълви той. — Тези са много по-приятни.

Той леко разтри чувствителното място зад коляното ѝ.

Тя се изви нагоре върху одеялото, щом докосването му породило палеца горещина, която сякаш се насочи право към утробата ѝ.

— Колко си била чувствителна тук! Не мога да ти опиша как се радвам, че открих това местенце. — Той изу чорапа ѝ и нежно докосна стъпалото. — И тук.

Мускулът на прасеца ѝ се стегна и стъпалото се изви. Тя дълбоко си пое дъх. Много хубаво, че е решил да играе на тези игрички, но ѝ се струваше, че всичко вече трае прекалено дълго.

— Това не е чувствителното местенце, с което бих искала да се занимаеш.

— Ще дойде време и за него. — Той развърза и другия жартиер и го остави настрана. — Може би.

— Може би! Ако си мислиш... — Тя млъкна, забелязала пакостливата му усмивка. Той изглеждаше невероятно дяволит, безразсъден и безкрайно чувствен. Никога не го бе виждала точно такъв и тази внезапна промяна я заинтригува. Настроението му може и да бе дяволито, но тя знаеше, че той не би могъл да се въздържи да не достави удовлетворение на нея или на себе си. Но може би, ако тя успее да покаже сдържаност, той ще стане нетърпелив и желаният край ще дойде по-бързо. Тя го погледна в очите и умишлено се отпусна назад на одеялото. — Възможно е да се отегча от това помайване.

— Охо, предизвикателство! — Той седна назад на петите си и я загледа, както лежеше гола пред него. — Така, какво ли да сторя, та да отвърна достойно на него? — После протегна ръка и взе двата кожени жартиера. — Да ти покажа ли едно от нещата, които научих в Испания?

— Ти вече ми показва доста от тях.

— Но това е свързано с тъканите. Веднъж ти прояви интерес към тях, а самият аз винаги съм бил особено заинтригуван от усещанията при допир с тях. — Той взе единия жартиер и се наведе над нея. — Не, стой съвсем неподвижна. Ще видиш, че няма да те заболи.

— Какво правиш?

Тя гледаше как той обвива лявата ѝ гърда с тънкото кожено ремъче и след това бавно затяга спиралата, докато зърното и връхната

част на гърдата ѝ се издуха нагоре.

— Какво усещаш?

— Странно е. Усещам... натиск.

— Но не боли?

— Не. — Извънредно меката каишка бе гладка и топла върху плътта ѝ и натискът бе съвсем лек. — Почти не го усещам.

— Ще го усетиш. — Той вече увиваше и другата ѝ гърда с втория жартиер. — Дори и това мъничко приспособление може да накара кръвта да се събере в зърната ти и ще ги направи много почувствителни. — Той приключи със завързването на жартиера и отново седна, загледан в нея. — Сега усещаш ли го?

Започваше да усеща леки иглички и когато самата тя погледна към кожените ремъци върху плътта си, бодежът се засили още повече.

— Да? — попита Робърт.

Тя го погледна и веднага разбра, че действията му са възбудили и него, не по-малко от самата нея. Със сигурност той не можеше да продължава още дълго.

— Може би мъничко. — Тя се престори, че се прозява. — Макар че, струва ми се, малко ми се доспа.

— Значи наистина трябва да те разсъним. — Той седна до нея и бавно разтвори краката ѝ, като не спираше да я гледа. — Но все си мисля, че и тук е необходимо малко разбуждане — рече той и се пресегна някъде зад нея. — Както и да е, и това ще стане.

Хлад върху горещата ѝ плът, някаква едва доловима земна грапавост в самата ѝ сърцевина.

— Какво...

Той вдигна ръка и ѝ показа. Бе откъснал стръкче пирен и я бе погалил с него. Стръкчето бе дълго повече от педя, с дебело пурпурно стебло, тънколистни зелени клончета и перести връхчета с цветове като камбанки.

— Казах ти, че пиренът може да се използва за много неща. — Той прокара цветето по корема ѝ и загледа как мускулите ѝ се стягат. — Тъкани, Кейт. Чудесни, чудесни тъкани.

Проклетите му тъкани направо я влудяваха. Нежните венчелистчета, които се плъзгаха по тялото ѝ, сякаш запалваха всяко местенце, до което се докосваха, кръвта се втурваше към кожата ѝ, докато сякаш цялото ѝ тяло пламваше, завладяно от допира му.

— Все още ли си сънена, момичето ми?

Тя просто не можеше да отговори.

Пиренът леко се отъркваше в разтегнатите ѝ зърна и тя прехапа устни, за да заглуши едно стенание. Те бяха станали вече толкова чувствителни, колкото той бе предрекъл. Гърдите ѝ започнаха да се повдигат и спущат с всеки дъх.

— Струва ми се, че вече не ти се спи. — Той се задържа върху гърдите ѝ дълго време, обикаляше розовите връхчета, изпъкнали от лекия натиск, после докосваше с цветето зърната ѝ. Присвил очи, не откъсваше поглед от лицето ѝ. — Ако ме помолиш достатъчно любезно, може пък и да се съглася да сложа край на всичко това. — Той леко духна върху едното ѝ уголемено зърно. — Каж ми какво искаш.

Искаше да усети езика му върху себе си, устните му да обхванат зърното ѝ и да облекчат трескавата жажда, която бе разпалил. Но той каза може, а тя не искаше да достави на своя дяволит мъчител удоволствието да я види, че се предава, освен ако не е сигурна, че всичко наистина ще свърши. Небеса, той със сигурност не би могъл да продължава така още дълго!

Робърт плъзна стръкчето пирен по ребрата ѝ ѝ после надолу по корема. Поигра си с вдлъбнатинката на пъпчето ѝ, наблюдавайки как мускулите ѝ се стягат. Премести стеблото още по-надолу и разроши с него къдриците около женствеността ѝ.

Той разтвори бедрата ѝ още по-широко и започна да движи пиреновото стръкче нагоре и надолу по най-интимната ѝ част.

Искаше ѝ се да извика. Ноктите ѝ се впиха в одеялото, когато тя инстинктивно вкопчи ръце в него.

— О, това май наистина ти се стори интересно? — Той завъртя стеблото около малката пъпчица. — А това?

Тя просто не можеше да издържи повече.

— Да — промълви тя, стиснала зъби.

— Тук си наистина прелестна — прошепна той. — По-красива и от пирена. Разтваряш се и трептиш като цвете под лъчите на зората.

Той обърна пиреновото стебло и го плъзна още по-надолу.

— Това е хубаво дебело стебло. — Тихо рече той. С перестото връхче леко навлезе в нея. — Би ли желала да го усетиш в себе си?

Копринените думи достигнаха до нея като вълна, събуждаща забранено вълнение. Тя дишаше задъхано, главата ѝ се мяташе по одеялото. Това трябваше да спре. Нуждаеше се...

— Да!

— Но никак не е вероятно, по дяволите! — Той захвърли настрана пирена и с един мощен тласък навлезе в нея. — Аз съм ревнив съпруг и проклет да съм, ако позволя да познаеш друг или друго, освен мен.

И ето че той изведнъж започна да ѝ отдава всичко, което досега ѝ бе отказвал. Докато хълбоците му се движеха със сила и ярост, той я повдигна и силно засмука гърдата ѝ.

Това бе прекалено много. Тя чувстваше как сълзите се стичат по страните и, докато обвиваше крака около ханша му, отчаяно притискайки го към себе си. Удоволствието бе толкова силно, че тя бе като обезумяла, отзивчива на всяка заповед, приемаща го в себе си до краен предел.

Експлозията, която настъпи след няколко минути, я остави напълно безчувствена и немощна.

Сякаш не бе напълно в съзнание, когато той се надигна от нея, отвърза кожените жартieri от гърдите ѝ и ги захвърли настрана. После се засмя.

— Струва ми се, че ти хареса да бъдеш обект на надмощие. Може би ще ми позволиш да го правя по-често.

— Не мисля... че бих могла да го понеса — задъхано отвърна тя. После се претърколи в обятията му. — А и освен това ще е честно и аз на свой ред да го сторя с теб. И знам точно на кое място ми се ще да завържа този жартiер.

— Ама че сладострастно момиче си!

Тя го притискаше към себе си. Езичниците, които първи са дошли на Крейда, сигурно са се чувствали по същия начин като нея сега. Чуваше тихото ръмжене на тюлените и плисъка на вълните, разбиващи се о скалите там, долу. Слънцето прежуряше голата ѝ плът, а миризмата на пръст, пирен и Робърт я обгръщаше отвсякъде. Всеки път с него удоволствието бе по-сладостно, по-страстно, по-пълно, и все пак винаги различно: това бяха блестящи скъпоценни камъни, които тя можеше да излъска и скрие в своята съкровищница. Със сигурност не бе възможно да е така само за нея, а не и за него. Той

никога не бе изрекъл думите, но тя чувстваше как обвързването им става все по-силно с всеки изминал ден.

— Сега идва моят ред — напомни му тя. — И то скоро.

— Може би занапред е по-добре да забравим за упражняването на надмощие — рече предпазливо той, после я целуна. — Освен това реакцията ти никак не беше подходяща. Необходимо е подчинение, а не разпаленост. Ти определено не си подходяща точно за този вид игра. А може би всичките приказки за Елизабет и за кралския ѝ нрав ти повлияха да проявиш повече плам, отколкото бе необходим.

— Може би. — Тя внезапно се повдигна на лакът и погледна надолу към него. — Но, знаеш ли, и аз ще стана кралица. Най-добрата кралица в целия свят.

Той се стегна точно както бе очаквала, а очите му се присвиха.

— Нима?

Тя се засмя и се хвърли обратно в прегръдките му.

— Кралицата на Крейда.

Той забележимо се отпусна.

— Пак ли се опитваш да ме изместиш?

— Единствено в полза на нашия син или дъщеря.

Ръцете му се стегнаха около нея.

— Не, Кейт.

— Да. — Тя се сгуши по-плътно в него, а устните ѝ леко докоснаха шията му. — Крейда е единственото кралство, което някога ще искам. *Дай ми го!*

— Казвал съм ти, че това е невъзможно.

При друг случай тя би зарязала тази тема, но сега бе прекалено преизпълнена от щастие и увереност, за да не направи този опит.

— А аз съм ти казвала, че мотивите ти са глупави.

— Слушай, Кейт, ти си тази, която е сляпа. — Ръката му нежно галеше косите ѝ. — Толкова си сляпа! Не можеш ли да разбереш... Не, Себастиан е свършил работата си прекалено добре.

— Какво искаш да кажеш?

— Все се чудех как така не виждаш заплахата за себе си, която аз и Елизабет, и целият свят веднага забелязваме. Първо си мислех, че не искаш да знаеш за това, но после разбрах, че това отново е дело на Себастиан. Той ти е казвал каква заплахата представляваш и ти си

отхвърлила тази истина заедно с всичките му лъжи. Повярвай ми, ти си заплаха, Кейт, за себе си и за Крейда.

— И за теб ли? — подразни го тя.

Той за миг остана смълчан.

— И за мен.

Той бе толкова сериозен, че за миг у нея припламна страх и помрачи щастието ѝ.

— Всичко това са пълни глупости. Аз никога не бих те наранила. Искам само да те направя щастлив! Толкова ли е лошо да искам да те даря с рожба?

— Нали не си бременна? — бързо попита той.

— Знаеш, че миналия месец цикълът ми дойде. Все още е рано. — Но тревогата му я нарани, макар и да знаеше каква е причината за нея. — Така че още няма нужда да се безпокоиш. — Тя се опита да се усмихне. — Освен това веднъж ти ми каза, че имаш разрешение за проблема, ако някога забременея.

— И наистина е така.

— А какво е то?

— Ще заминем далеч от Крейда — простичко отвърна той. — Завинаги.

Очите ѝ се разшириха от слисване.

— В изгнание? — прошепна тя. — Не говориш сериозно! Ти обичаш Крейда.

— Да, обичам Крейда.

— Ако я напуснеш, това ще те убие.

— Ако я унищожа, това ще ме убие.

И той наистина говореше сериозно. Тя започна да трепери неудържимо, когато забеляза неумолимата решителност, изписана по лицето му.

— Ще ме намразиш.

Той поклати глава.

— Защо ще те намразвам? Аз трябваше да те имам. Знаех какво ще бъде наказанието. И направих своя избор.

Тя зарови лице в рамото му.

— Спри да трепериш — нежно рече той. Ръцете му галеха гърба ѝ, утешаваха я, сякаш бе малко дете. — Това все още не се е случило. Все още имаме време.

А тя трябваше да използва това време, за да му докаже, че той греши, че едно дете няма да означава края на Крейда за него.

— Не виждаш ли каква грешка ще извършиш?

— Шшт... Нека говорим за нещо друго.

— Аз никога няма да ти навреда — гласът ѝ трепереше. — Никога! Не и заради Крейда. Нито за каквото и да е. Вярваш ли ми?

— Вярвам ти.

Но той също така вярваше, че предопределението ѝ е да го отведе далеч от Крейда, а това щеше да го нарани по-смъртоносно и от камата на убиец.

Ръцете ѝ страстно се стегнаха около него.

Защо иначе Бог ги бе събрал, ако не е искал те двамата да бъдат заедно тук, на Крейда? Светът щеше да е напълно лишен от ред и от смисъл, ако Той позволи те двамата да бъдат разделени заради потеклото ѝ, което тя не бе избирала сама. Робърт непременно грешеше и Бог трябваше да ѝ даде сили да му покаже грешката му, преди да е станало прекалено късно.

Две вечери по-късно Джок Кандарън влезе в стаята, в която Робърт и Кейт седяха пред камината и играеха шах.

— Каква мила картинка! — язвително започна той. — Съжалявам, че се налага да те безпокоя, Робърт, но Малкълм е на пристана и желае да се срещне с теб. Какво да му кажа?

Робърт тихо изруга, избута стола си встрани и стана.

— Вече се тревожех, че прекалено дълго е тих и мирен.

— Какво да му кажа? — повтори Джок.

— Доведи го тук. Разбира се, ще се наложи да се срещна с него.

— Не бях сигурен дали искаш. — Погледът на Джок се помести към Кейт, седнала до огъня. — Напоследък като че ли си позволил други неща да отвлечат вниманието ти от отговорностите ти.

След тези думи той се обърна и напусна стаята.

— Според теб за какво е дошъл? — прошепна Кейт.

— Нямам представа. При Алек всичко е възможно.

Когато няколко минути по-късно Джок го въведе в стаята, Алек Малкълм ни най-малко не изглеждаше ядосан. Страните му бяха поруменели от възбуда и той се усмихваше.

Усмивката му е най-мила, когато прерязва някое гърло или изнасилва дете.

Именно тези думи на Робърт си припомни тя, когато Алек Малкълм прекоси стаята и се поклони пред нея.

— Ах, вие сте по-очарователна от всякога. Толкова съжалявам, че не можах да ви посетя по-рано. Надявам се, че се радвате на добро здраве?

— Да, здравето ми е добро, благодаря.

— А и как да не се радва човек на добро разположение и на духа, и на тялото, когато наоколо кипи такова радостно оживление? Дочух, че на Крейда наскоро имало сватба.

Кейт го погледна в очите.

— Беше прекрасна сватба.

— Но колко неучтиво от ваша страна, че не сте ме поканили, особено когато и моята Джийн е била сред участниците. Сигурно е била гиздава булка.

— Беше прекрасна. — Робърт прекоси стаята и застана до стола на Кейт. — За това ли си дошъл? Опасявам се, че ще бъдеш разочарован. Гавин и Джийн вече не са на острова.

— О, този факт ми е известен. Разбира се, никак не се изненадах, че си ги отпратил. Крейда винаги е била единственото важно нещо за теб. Никога не би я поставил в опасност. — Той направи гримаса. — Колко жалко! Далеч по-удобно щеше да е за мен да постигна целта си, като убия теб и завзема Крейда, отколкото да си губя времето да претърсвам цяла Ирландия.

Джок застина.

— Ирландия?

— О, ти наистина ги беше скрил много добре, Джок. Отне ми доста усилия да открия щастливата двойка младоженци. — Той се усмихна. — Но сега, страхувам се, че вече не са толкова щастливи.

Кейт го гледаше с неописуем ужас. Дори и самата небрежност на гласа му я караше да потръпва от отвращение.

— Да не би да ви разтревожих? — Малкълм отново се обърна към Кейт. — Виждам, че доста сте пребледнели. Да не сте започнала да изпитвате привързаност към онзи млад непрокопсаник?

Когато Кейт проговори, ѝ се струваше, че устните ѝ някак са изтръпнали.

— Наранили ли сте го?

— Не много... засега. — Той хвърли един поглед към Робърт. — А ти май ме гледаш с доста убийствен поглед. Мисля, че не е нужно да ти обяснявам, че нямаше да съм тук, ако няхах предвид някаква сделка.

— Ако вече си заловил Гавин и Джийн, няма за какво да се пазаря с теб — студено изрече Робърт. — А когато се стигне до подобно отчаяно положение, остава единствено насилственото решаване на въпроса.

— Но ти можеш да сключиш отлична сделка, а насилието за момента не би ти свършило работа. Твоят роднина и Джийн са на сигурно място в Килгрън, а моят началник на стражата има заповед да пререже гърлото на Гавин Гордън, ако не се върна до сутринта.

— Не! — извика Кейт.

— А, значи наистина сте се привързали към момъка. Жените са толкова мили, нежни същества! Сигурен съм, че вие бихте сторили каквото и да е, само за да го спасите от още беди.

— Какви са условията ти? — попита рязко Робърт.

— Нищо особено. Не съм чак такъв глупак, че направо да си поискам Крейда или дори възмездие за търговците, които ти ми отне в Ирландия, като ги завербува отново.

— Кажете условията си — настоя Робърт през зъби.

Той махна към Кейт.

— Само една жена.

Кейт чу как рязко вдиша Джок, а и самата тя беше прекалено слисана, за да е способна да каже нещо.

— Невъзможно — безстрастно заяви Робърт. — Тази жена е моя съпруга.

— Но временните бракове толкова лесно се разтрогват!

— Не беше временен. Оженихме се в църква.

Малкълм поклати глава.

— Временен брак е. О, да, твоят мил роднина не искаше да ми каже, но сладката ми Джийн бе много услужлива.

Кейт поклати глава.

— Тя не би ви казала нищо.

— Признавам, че се намираше под доста силен натиск. — Той отново се обърна към Робърт. — Сглупил си, като не си се оженил за

тази прекрасна дама пред очите на църквата. Това би усложнило доста нещата, ако друг мъж реши да я вземе.

— На един мъж обикновено не му се налага да се бие, за да запази жена си.

Алек се усмихна.

— Но един мъж обикновено не се жени за дъщерята на кралица.

Изражението на Робърт си остана безстрастно.

— Нямам представа за какво говориш.

— Започваш да изчерпваш търпението ми. И двамата знаем, че очарователната дама е рядка награда за всеки амбициозен човек.

— И коя мислиш, че е тя?

— Нейният настойник, Себастиан Ландфийлд, доста поразстрои Джеймс. Но за щастие аз успях да уталожя загрижеността му с няколко добре подбрани неистини.

— И, предполагам, си имал причина за това?

— Най-добрата възможна причина на света. Защо да се занимавам с Крейда, когато мога да имам кралски трон?

— Аз не съм... Аз няма да получа кралския трон — рече Кейт.

— О, напротив. Необходим ви е само точният човек, който да ви постели пътя към него. — Малкълм се обърна и тръгна към вратата. — Ще се върна в Килгрън и ще те оставя да си помислиш по въпроса, Робърт. Но не се чуди дълго. Много съм ядосан на приятеля ти и вярвам, че ти можеш да се досетиш с какво ще си запълвам времето, докато очаквам отговора ти.

— Аз не търгувам с човешки същества — каза Робърт.

— Позволи ми да изясня позицията си. Ако не ми дадеш жената, Гавин ще умре, аз ще се върна в Единбург и ще кажа на Джеймс истината, и тогава и жена ти ще умре. Няма да е точно както аз бих наредил нещата, но ще послужи да засиля влиянието си над него. — Той се обърна към Кейт и любезно я помоли: — Кажете му да ви освободи. Не се плашете. Позволете ми да ви ръководя, да се грижа за вас. Вие сте млада и хубава, а това са единствените качества, които ще изисквам от вас. Сам ще се справя с останалото. Не знаете каква власт ви очаква. Ще ви направя владетелка и на Англия, и на Шотландия. Бихте могла да станете най-могъщата кралица, която светът някога е познавал. Защо ще искате да оставате тук, когато ви очаква подобно бъдеще?

Кейт гледаше втренчено вратата, която се затвори зад гърба му, прекалено слисана, за да се помръдне.

Робърт се нахвърли върху Джок.

— Проклятие, казах ти да пазиш Гавин!

— Сторих, каквото можах — рече Джок. — И двамата знаехме, че вероятно това няма да бъде достатъчно. Трудно е да скриеш човек като Гавин. Едва ли някога е бил дискретен.

— Алек ще го научи на дискретност — рече Робърт. — Нали го чу, това копеле ще...

Той млъкна и дълбоко си пое дъх.

— С приказки нищо няма да постигнем. Трябва да измъкнем Гавин от Килгрън.

— Алек ще очаква някакви действия от наша страна. Със сигурност е напълнил крепостта със стражи и войници.

— Значи трябва да изпратим достатъчно голяма войска, за да ги надвием. Свикай всички мъже на острова. Аз ще отида на сушата и ще се срещна с Роби Макбреньн и Джейми Грант и ще се опитам да ги убедя да съберат клановете си и да тръгнат с нас. Ще се срещнем утре при залез-слънце в долината Килфърт Глен, ти ще доведеш нашите хора и ще обмислим възможните планове.

Планове за война, помисли си Кейт, битки, кръвопролития и смърт. По нейна вина. Само по нейна вина.

Джок кимна и излезе от стаята.

Робърт се обърна отново към Кейт.

— Ще оставя стража на острова, в случай че това е един от номерата на Малкълм. Не се тревожи, ти ще си в безопасност тук.

В безопасност. Тя ще е в безопасност, но Гавин и Робърт и още колко други може да загинат?

— Не! — Тя скочи на крака. — Ще е прекалено късно. Той ще убие Гавин! Нека аз да отида. Може би ще успея да...

— По дяволите! — Робърт яростно се нахвърли върху нея. — Не виждаш ли, че точно това иска той? Точно това ще му се понрави най-много, да те примами извън Крейда, за да може да те откъсне като зряла круша от дървото.

— Тогава нека го стори — отвърна тя също толкова разпалено. — Гавин нямаше да бъде в затвора, ако не бях аз!

— Не, щеше да е мъртъв. Алек няма никаква причина да не желае Джийн да овдолее, освен ако не иска нещо точно определено.

— Това не променя факта, че Малкълм ще...

— Млъкни! — Очите му пламтяха срещу нея. — Не чу ли какво казах на това копеле? Няма да те изтъргувам за Гавин, нито пък за когото и да е друг!

Той излезе бързо от стаята и тя го последва.

— Изслушай ме! Не мога да понеса да...

Входната врата се затръшна зад гърба му.

От страх и притеснение направо ѝ прилоша, затова Кейт протегна ръка и се подпря на стената. Робърт ѝ бе казал, че това може да се случи. Защо не му бе повярвала, когато ѝ казваше, че може да унищожи Крейда? Тя знаеше отговора. Не искаше да повярва на това, защото тази истина щеше да ѝ отнеме и Робърт, и Крейда.

Тя беше виновна. Всичко беше само по нейна вина. Може би Робърт бе прав, че и действията на Гавин са причина този път, но какво ще бъде следващия? Дори и да обсадят Килгрън и да освободят Гавин, Малкълм все още ще копнее за властта, която Кейт носи. И това ще продължава вечно. Крейда можеше да бъде завладяна, можеха да загинат хора.

Може да загине Робърт.

При тази мисъл у нея се надигна панически страх. Всичко, което Себастиан твърдеше, че тя представлява, се бе сбъднало. Тя беше унищожителка точно както майка си.

Не! Няма да бъде унищожителка. Няма да се превърне в копие на майка си.

Ще се бори.

Когато Джок отвори вратата на къщата си, не можа да прикрие изненадата, която за миг се изписа върху обикновено безстрастното му лице.

— Нуждаеш се от мен, така ли, милейди? Опасявам се, че в момента нямам много време за това. — Той махна към масата, върху която беше разгърнатата карта. — Както виждаш, правя...

— Аз също нямам много време. — Кейт пристъпи в стаята и отметна качулката на наметалото си. Кимна учтиво на двамата мъже. В

по-младия от тях разпозна лейтенанта на Джок, Иан Мактавиш, но другият ѝ бе непознат. — Господа, бихте ли ни извинили?

Устните на Джок се присвиха от раздражение, когато той се обърна към хората си.

— Изчакайте ме в другата стая. Сигурен съм, че разговорът ни с милейди няма да трае дълго.

— Не трябва да си тук, знаеш това — рече Джок. — Едва ли може да се сметне за благоприличие съпругата на господаря да...

— Да не мислиш, че ме интересува! — Тя рязко се извърна, за да застане лице в лице с него. — Искам да ме отведеш в Килгрън и да ме замениш за Гавин.

Той окаменя.

— Нима? Не вярвам Робърт да одобри подобни действия.

— Но ти би ги одобрил — горчиво рече тя. — Така ще си доволен, нали? Ти и Крейда най-после ще се отървете от мен.

— Не и ако Робърт реши да хукне подире ти. — Очите му бяха леденостудени, когато добави: — И двамата знаем, че той се е побъркал по теб.

— Да — прошепна Кейт. Достатъчно се е побъркал, за да рискува да загуби Крейда. Тя бе поощрявала и засилвала тази негова сладострастна лудост с всяка примамка, която имаше на разположение. Напоследък бе започнала да си мисли, че неговата страст не е само влечение към плътта ѝ, че той започва да я обича така, както тя го обичаше. Е, всичко това вече бе приключило. Тя никога нямаше да разбере. — Ще се занимаваме с този проблем тогава, когато отведем Гавин на безопасно място далеч от Килгрън. Ако Робърт наистина реши да обсади Килгрън, за да ме освободи, поне Малкълм няма да държи заложник, когото жадува да убие. Колко време ни е нужно дотам?

— Стигнем ли сушата, остава около половин ден езда до Килгрън.

— Това означава, че ако тръгнем веднага, можем да сме там призори?

— Да, но няма аз да съм този, който ще те заведе там. Също като Робърт, и аз не търгувам с хора.

— Нима предпочиташ да видиш Гавин измъчван до смърт? Малкълм няма да ми стори нищо лошо. Той само иска да ме използва.

Ако ме замениш за Гавин, той ще живее, ще живея и аз.

— Дотогава, докато Алек смята, че има някаква полза от теб — съгласи се той. — Но ако реши друго, той ще извлече огромно удоволствие да лиши Робърт от теб по най-мъчителния начин.

Тя нетърпеливо махна с ръка.

— Губим ценно време. Ако ти не ме заведеш, ще ида сама. Ти така пламенно изпълняваш скъпоценния си дълг. Ето ти случай. С един удар можеш да спасиш Гавин и да спечелиш време за нападение срещу Килгрън, което вече ще е по ваш избор, а не по избора на Малкълм. Знаеш, че планът ми е разумен.

Той я изучаваше смълчан.

— Да, планът ти има някои добри страни.

Тя се обърна и тръгна към вратата.

— Тогава нека тръгваме. Рейчъл е вързана отвън и аз съм си стегнала багажа.

— Значи си била сигурна, че ще те заведе?

— Знаех, че с радост ще приемеш всеки начин да отървеш Крейда от присъствието ми — отговори Кейт. — Че никога не си ме харесвал.

— Напротив — тихо каза Джок.

Тя го погледна изненадана.

— В действителност ти притежаваш дързост и честност, които ми харесват. Онова, което не харесвам, е заплахата, която представляваш. — Той се обърна и взе наметалото си. — Само един момент, да дам нарежданията си на Иан и ще сляза при теб.

Кейт въздъхна с облекчение, когато видя Джок да излиза на кон от портите на Килгрън и да препуска по хълма, където го чакаше.

— Гавин?

— Малкълм ме увери, че все още е жив, но копелето не ме пуска да го видя.

— Съгласи ли се на размяната?

Той кимна.

— Искат ли да отидеш за Гавин.

— Това благоразумно ли е? Ако той е толкова коварен, колкото казваш...

— Не е благоразумно и той наистина е толкова коварен.

— В такъв случай, какъв избор имаме?

— Бихме могли да стоим тук и да чакаме, за да разберем дали блъфтира или не.

— Не. — Кейт прехапа долната си устна. Джок трябваше да се срещне с Робърт при залез-слънце, а тя не искаше Робърт да идва тук, в Килгрън. — Ще отида. — И тя пришпори Рейчъл в тръс. — Няма смисъл да се връщаш. Стой тук и чакай вести.

Джок веднага я догони и подкара коня си успоредно с нейния.

— Казах ти да останеш тук.

Той не отговори.

— Дългът ти е към Робърт, а не към мен.

— Така е — спокойно рече той. — Но Гавин е един от нас, така че, ако вършиш тази глупост заради него, мой дълг е да те подкрепя.

— Доста широк смисъл придаваш на дълга си.

— Напълно правилно е човек сам да определя смисъла на светлината, която ръководи живота му. — Той не я поглеждаше. — Алек е много хитър. Виждал съм го как изкривява съзнанието на хората, също както осакатява и телата им. Възможно е сега да подложи на изпитание духа и куража ти.

— За да види доколко лесно ще му бъде да манипулира пионката за своите цели?

— Може би. — Джок леко се усмихна. — Виждал те е едва два пъти и знае малко за теб. Може би те смята само за това, което изглеждаш.

През отворените порти Кейт видя Алек Малкълм, който ги очакваше в двора, и неволно се стегна.

— И като какво изглеждам? — попита тя.

— Жената на Робърт, полезна само за леглото и за раждане на деца.

Част от напрежението ѝ изчезна и усмивка разтегли устните ѝ.

— Надявам се, че Робърт би потвърдил първото, а пък аз храбро се борех за второто.

Но всичко това вече приключи, осъзна тя отчаяно и отново се натъжи. Никакво бебе, никакъв Робърт, нито пък Крейда нямаше да има в бъдещето ѝ, трябваше да изпълни единствено тази задача, за да поправи злото, което бе сторила.

— Няма да позволя на Малкълм да изкриви съзнанието ми. Въпросът е, как бих могла аз да изкривя неговото?

— Не знам — сви рамене Джок. — Човек, който се интересува единствено от собственото си благополучие, почти няма слаби места. Единственият ти начин да се защитаващ, е да не му позволяваш да се досети за твоите слаби места.

Кейт не искаше да се защитава, а да напада.

— Това не е достатъчно.

— Нима? — Той любопитно се усмихна. — Би било достатъчно за повечето жени.

Вече минаваха през портите и тя събра куража си. Никаква слабост.

— А, не мога да ви опиша колко радостен бях, когато приятелят ми Джок ми събщи, че ще се присъедините към мен. — Алек Малкълм пристъпи напред и я повдигна от седлото. — Веднага разбрах, че сте интелигентна жена, но сега разбирам и че имате златно сърце. Колко мило, да се жертвате за онова симпатично момче Гавин.

— Къде е той?

— Насам. — Малкълм погледна Джок. — Ти също, приятелю. Знам, че нямаш търпение да видиш роднината си. — Той ги поведе през двора към кулата. — Джок ми каза, че Робърт все още не знае за решението ви. Какъв късмет за Гавин, че не сте толкова коравосърдечна като съпруга си. — Той кимна на стражата пред тежката врата и мъжът я отключи и отвори. — Съжалявам, че ви карам вие да ходите при него, но той не е в състояние да дойде при вас.

При думите му Кейт внезапно почувства, че ѝ призлява, затова се зарадва, че той вървеше пред нея по стръмните извити каменни стъпала, водещи надолу към тъмницата в подземие. Никаква слабост.

Чуваше стъпките на Джок зад гърба си.

Алек отвори вратата в подножието на стълбите.

— Милейди — рече той и отстъпи встрани, за да я пусне пред себе си.

От мрака я лъхна зловонието на мухъл, гнилоч и нечистотии.

— Внимавай — прошепна Джок до ухото ѝ.

Искаше да ѝ каже, че каквото и да види, не бива да показва чувствата си. Самата тя знаеше това отлично. Бе прекарала по-

голямата част от живота си, като криеше чувствата си от своя враг. И сега запази лицето си напълно безизразно, но въпреки това не успя да потисне едно ужасено ахване.

Гавин висеше, завързан за китките си, на повече от метър от пода на тъмницата, главата му бе клюмнала върху гърдите, а очите му бяха затворени като в припадък. Окъсаните му дрехи висяха на парцали по изтерзаното му тяло, краката му изглеждаха безжизнени и някак странно разкривени, а лицето му... Мили боже, по него нямаше нито едно местенце, което да не е насинено или кървящо.

— Това необходимо ли беше? — попита Кейт с несигурен глас.

— Да, наредих му да говори — отвърна Алек, — но той не се подчини. А подчинението е особено важно за мен.

Ето защо я е довел тук, осъзна тя. Това бе урок за нея, за това, което я очакваше в бъдеще. Трябваше тя да бъде сплашена за назидание, да бъде наясно какво я чака при всяко неподчинение.

— Развържете го — шепотът долетя някъде откъм мрака в тъгла. — Моля ви, пуснете го... Боли го...

Това бе Джийн, но една Джийн, която Кейт никога не бе виждала. Беше се свила до стената, дрехите ѝ бяха не по-малко окъсани от тези на съпруга ѝ, погледът ѝ — трескав, докато се взираше в повесеното тяло на Гавин.

— Ще трябва да ме извините за неугледния вид на дъщеря ми — рече Алек. — Не искаше нищо друго, освен да остане заедно с възлюбения си съпруг.

— Развържете го — прошепна Джийн.

— Да, срежете въжетата му — рязко нареди Кейт. — И пратете един от пазачите да приготви каруца. Трябваше да ни кажете, че не е в състояние да пътува. Това ще ни причини големи неудобства.

Кейт забеляза, че хладното ѝ поведение го изненада, но не толкова, че да наруши самообладанието му.

— Не още. — Той се усмихна. — Все още не съм решил какво да правя с него.

— Джок ще го отведе в Крейда. — Твърдо заяви тя. — Това е възможно най-добрият ход.

След тези думи тя се обърна към Джок:

— Прережи въжетата му, Джок.

Джок извади меча си и пристъпи към Гавин.

— Забравяте къде се намирате — тихо каза Малкълм. — Аз командвам тук.

— Той изглежда зле — студено рече Кейт. — Ако го убиете, това ще вбеси Робърт и той ще нападне Килгрън. А точно сега не желаем това.

— Нима? — Алек изглеждаше заинтригуван. — А какво желаем?

— Каквото ми обещахте. Короната. Защо иначе, мислите, щях да дойда тук? — Тя го погледна в очите. Действаше, изцяло следвайки своя инстинкт. Дали е уцелила тона? — Не отричам, че това момче ми допаднаше, но не и достатъчно, за да рискувам всичко, което имах на Крейда. Вие ми предложихте нещо, което желаех повече, но не ме разбирайте погрешно. Не съм нежно цвете, което трябва да бъде пазено и ръководено, освен ако сама не реша това.

— Преди да дойда в Крейда, изглеждахте достатъчно доволна.

— Искан острова, но Робърт никога няма да ми го даде. Той дори отказа да се ожени за мен както трябва, само склучи временен брак. — Устните ѝ се присвиха презрително. — Смяташе ме за достатъчно приятна в леглото, но се страхуваше за скъпоценната си Крейда.

— Говорите доста прямо.

— Най-добре ще е да се разбираме правилно и без заобикалки. Вие искате да ме използвате, а аз желая да бъда използвана. Ще видите, че съм силен съюзник. Това не е ли по-добре, отколкото просто една кукла на конци?

— Ландфийлд каза, че можете да бъдете опасна — промълви той.

— Не и ако се стремим към една и съща цел. — Тя замълча за миг. — А ние двамата няма да успеем да спечелим короната, ако пилеем силите си в спорове за дреболии. — Тя кимна към Джок. — Вземи човека си и го отведи оттук.

Тя затаи дъх, но този път Малкълм не възрази.

Джок донесе дървено столче от един ъгъл на тъмницата, качи се на него и като прихвана Гавин през кръста с една ръка, отрязва въжетото, стягащо китките му.

— Внимавай. — Джийн се изправи на крака и притича от тъмния ъгъл към Гавин. — Краката му са счупени.

Лицето на Джийн бе също толкова насинено и разранено като това на Гавин и Кейт почувства как я разкъсват жалост и гняв. Джок

внимателно постави Гавин на земята и коленичи, а ръцете му запълзяха по тялото му, изследвайки нараняванията.

— Каруца — подкани Кейт Малкълм.

Замисленият му поглед нито за миг не се бе отделил от лицето ѝ.

— За това може пък и да сте права.

— Права съм. Обмислих въпроса много внимателно. — Тя видя, че той се колебае, затова разпалено продължи: — Точно сега не бива да правим никакви грешки. През целия си живот съм била без никакво значение за никого. А сега имам възможност да стана кралица. Няма да ви оставя да провалите шансовете ми.

Той отметна глава назад и се разсмя.

— Отлично, Ваше кралско величество, ще наредя на стражите да приготвят каруца.

Веднага щом вратата се затвори зад гърба му, Кейт се хвърли към Гавин и коленичи до него.

— Колко лошо е наранен? — попита тя Джок.

— Никак не е добре. И двете му ръце са измъкнати от раменните стави, десният му крак е счупен на две места, левият на три места, а гърбът му е съдран от камшика. — Той сведе поглед. — На дясната ръка са счупени три пръста.

— Ще оживее ли?

Той кимна.

— Така мисля. Може дори да се отърве от тази история, без да остане сакат, ако успея да наместя тези кости още сега.

— Можеш ли сам да го сториш?

— Това е умение, крайно необходимо на бойното поле, и щях да съм голям глупак, ако не го бях научил. — Джок се намръщи. — Само се моля да няма никакви други травми, които да не съм забелязал.

— Това е всичко — безчувствено рече Джийн. — Камшикът и после разпъване. — Тя погледна Кейт. — Той ме накара да гледам. Казах му за вашия временен брак. Бях готова да му кажа всичко, само и само да престане да го измъчва.

— Господи, нима мислиш, че не разбирам? И аз бих сторила същото! — Кейт сведе поглед към израненото лице на Гавин и в очите ѝ се появиха сълзи. — Всичко ще бъде наред. Веднъж да излезете оттук, ще можеш да се грижиш за него, и той ще оздравее.

— Ако баща ми ме пусне да ида с него — рече Джийн.

Ето още един проблем, уморено си помисли Кейт. Сега се налагаше да измисли някакъв правдоподобен предлог да накара Малкълм да пусне Джийн заедно с Гавин.

— Ама че мила картинка — рече Алек от вратата. — Изглеждате досущ като милослив ангел, милейди.

Следата от подозрение в гласа му трябваше моментално да бъде прогонена.

— Чувала съм, че майка ми е била великолепна в същата роля, докато се е грижила за съпруга си, лорд Дарили. — Тя го погледна в очите. — Преди да тръгне една вечер за някакъв прием, къщата му била вдигната във въздуха като барутен погреб. Естествено тя после твърдяла, че не знае нищичко за това.

Подозрението в лицето на Алек изчезна при бурния изблик на смях.

— Бях забравил тази история.

— А аз не съм. Изучавала съм всяка силна и всяка слаба черта на майка си. — Кейт се изправи и изтупа мръсотията от полите на роклята си. — На Джок ще му трябва дъска или носилка, както и още един пазач, който да му помогне да пренесат Гавин.

— Изненадан съм, че не желаете аз да го сторя — присмехулно рече Малкълм.

— Засега сторихте достатъчно. — Тръгна към вратата, после се обърна, сякаш ѝ бе хрумнало нещо. — Момичето ще тръгне с него.

— Не! — отсече Малкълм.

— Ако не убием Гавин Гордън, нямаме никаква полза от нея. Те се венчаха в църква, така че вие вече не можете да я ожените за друг, за да извлечете някаква полза. Тя бе формално приета от клана, затова дори е възможно те да се опитат да я отведат насилствено, ако вие не я пуснете.

— Тогава може би е добре още веднъж да си помисля дали пък да не убия момчето — тихо рече той.

— Защо? Джийн вече не ви трябва, а и можете да го сторите без неприятни последствия, след като получим трона.

— Много разумно. — Той присви очи, загледан в лицето ѝ. — Може би сте дори прекалено разумна.

Ето че бе стигнала до края. Ако дръзнеше да стори нещо по-агресивно, то можеше да развали всичко, което бе постигнала. Затова

сви рамене безразлично.

— Правете каквото искате. Това не ме интересува. Просто ми се щеше да си спестим неприятностите. — Може би сега бе моментът да покаже малко женска слабост. Тя отвори вратата. — А сега трябва да изляза оттук, иначе направо ще припадна от тази воня. Ще ви чакам в двора.

Щом излезе, Кейт дълбоко пое студения утринен въздух. Дали не бе преиграла? Не, не мислеше така, но наистина не познаваше Малкълм. Можеше единствено да чака и да види. Закрачи из двора, за да се поосвободи от напрежението. Защо още не идват?

Вратата на тъмницата се отвори и Джок, заедно с един от пазачите на Малкълм, изнесоха в двора носилката, върху която лежеше тялото на Гавин.

Джийн?

Миг по-късно на двора излезе и Джийн и Кейт въздъхна с дълбоко облекчение. Когато откъм тъмницата се появи и Малкълм, тя се извърна, за да не може той да забележи изражението ѝ.

— Ще дойда при вас ей сега. Трябва да предам на Джок едно съобщение за Робърт.

Тя прекоси двора, наблюдавайки как Гавин бе внимателно плъзнат от носилката върху каруцата. Джок го покри с наметалото си, после заобиколи каруцата, за да отиде отпред.

Гавин тихо простена и отвори очи, някак стряскащо сини върху подпухналото му синкаво бледо лице.

Кейт се приближи и разтревожено го погледна.

— Как се чувстваш? — прошепна тя.

— Ужасно... — Той поклати глава. — Съжалявам... Не исках...

— Шшт... Просто оздравей.

— Счупено...?

— Джок казва, че знае как да намества счупени кости. Сигурна съм, че краката ти ще се оправят.

— Не краката ми. — Той се опита да се усмихне, но можа само да изкриви лицето си от болка. — Пръстите... Кажи му да ми намести пръстите.

Тя не го разбра.

— Сигурна съм, че той ще намести всичко, което трябва да се намести.

— Важно е... Как иначе... ще свиря на... гайда?

Тя примигна, за да сдържи сълзите си. Проклетата гайда!

— Не съм сигурна дали някой от клана ще му благодари за това.

Гавин поклати глава.

— Важно е... — и отново припадна.

Джийн изпълзя в каруцата и взе главата на Гавин в скута си. На ярката светлина на деня тя изглеждаше дори по-окаяно, отколкото в тъмницата. Сякаш цялата ѝ способност за хитрини, на която се бе научила, е била изгорена, оставяйки само бледата обвивка на очарователната жена, която бе дошла в Крейда. Изражението ѝ бе каменно, когато погледна баща си, застанал в другия край на двора, загледан в тях. Устните ѝ едва се помръднаха, когато тя тихо прошепна на Кейт:

— Искам той да умре.

Кейт сведе поглед към Гавин и почувства същата ярост.

— Така ще бъде! — После се извърна и отиде до капрата при Джок. — Опитай се да задържиш Робърт да не идва тук колкото може по-дълго.

— Защо?

— Просто стори това, което ти казвам. — Тя навлажни устните си и се усмихна дръзко. — И му предай нещо от мен. Кажете му, че тъй като той не иска да ми даде Крейда, съм решила вместо това да завладея Шотландия.

— И от мен се очаква да го накарам да повярва?

— Защо не? Той знае, че аз не съм съвсем лишена от амбиции. Искам да го настроиш срещу мен. Това е шансът, който чакаш, откак пристигнах на Крейда. Не е ли така?

— Да, така е — бавно рече той.

— Тогава възползвай се от тази възможност.

— Каква възможност? — Алек Малкълм се приближаваше към каруцата.

— Възможността да спаси живота си, като ме остави и измъкне тази каруца отук. Сигурно сте чували колко лоялен е той към съпруга ми. Не иска да изостави нищо, което смята, че принадлежи на Крейда. — Тя отстъпи назад и махна на Джок да тръгва.

Той я погледна с обичайната си безизразност, после юздите изплюсяха и каруцата потегли.

— Да, може и да е лоялен, но не ми изглежда да е глупав, милейди — рече Алек.

Кейт гледаше как каруцата се отдалечава от нея и за миг се почувства ужасно самотна. Може би повече никога няма да види някой от тях, а със сигурност няма повече да види Крейда. После изправи рамене и се обърна към Малкълм.

— Милейди? Но защо трябва да се обръщате към мен така официално? — Тя го дари с ослепителна усмивка. — Наричайте ме Катрин.

Една-единствена палатка се виждаше в Килфърт Глен, където би трябвало да има поне двадесетина.

Роби Макбреньн дръпна юздите на коня си и спря до Робърт на хълма, от който се откриваше цялата долина.

— Какво е това? Нали ми каза, че твоите момчета ще бъдат сбрани тук!

— Така трябваше да е. Казах на Джок, че го искам тук при залез-слънце — мрачно рече Робърт. Онзи кон, който пасеше наблизко, беше на Джок, но имаше също така и товарни коне и една каруца, спрени близо до палатката. — Това не ми харесва. Чакайте тук, докато ви дам сигнал, че можете да се приближите.

Той пришпори коня си надолу по склона към палатката.

Джок Кандарън излезе от палатката. И ленената му риза, и косата му бяха потъмнели от пот. Той изтри челото си с ръкав, а погледът му се зарея отвъд Робърт към мъжете на хълма.

— Сигурно си бил много убедителен. Колко са?

— Триста въоръжени мъже. Джейми Грант и хората му ще се присъединят към нас след около час. — Робърт скочи от коня си. — Къде, по дяволите, са собствените ни воини?

— Казах на Иан, че ще изпратя вест да дойдат, ако са нужни.

— Какви ги говориш? Необходими са! И то още сега!

— Може и да не е така. Може дори да решиш да изпратиш Грант и Макбреньн обратно у дома. — Джок кимна към палатката. — Гавин е при мен.

— Какво! — Погледът на Робърт се стрелна към палатката. — Как е той?

— Припадна. И съм сигурен, че е благодарен за това. Вече цял ден му намествам счупени кости и поправам щетите, нанесени от Алек. А пухкавата му женичка, дето си я е избрал, се оказа по-голяма куражлийка, отколкото очаквах — добави той. — Тя много ми помогна, а не ѝ беше лесно да го гледа как се мъчи.

— И Джийн ли е тук?!

— Да. Не мислиш ли, че това е страхотен удар?

— Как, по дяволите, си успял?

— Изтъргувах Кейт.

Думите се забиха като меч в душата на Робърт. За момент не можеше да отрони нито дума, после слисването се смени с ярост.

— Кучи син такъв! Ще ти изтръгна сърцето!

— Точно така очаквах да реагираш. — Джок сви рамене. — Но все пак поех риска. Всъщност твоята лейди не ми остави голям избор. Каза, че или аз ще се погрижа размяната да се осъществи, или сама ще се заеме с това. Помислих си, че ако ще става така, поне трябва да бъде сторено както трябва.

— А и можеше да се отървеш от една заплаха за Крейда!

— Да, признавам, че и това ме поблазни. — Той замълча за момент. — Предаде ми съобщение за теб. Да не тръгваш след нея. Каза, че тъй като не си искал да ѝ дадеш Крейда, тя решила вместо това да си вземе Шотландия.

Робърт моментално отхвърли тези думи. Кейт наистина имаше известна слабост и склонност към властта, но хладнокръвната пресметливост не беше в природата ѝ.

— И, предполагам, ти си ѝ повярвал?

Джок се поколеба, после тихо рече:

— Струва ми се, че Алек беше прав поне за едно: от нея ще излезе изключителна кралица. — После той сви рамене. — Но аз мисля, че тя излъга. Ако получи трона, то няма да е чрез Алек Малкълм. Изпитва топли чувства към теб и Гавин и иска да спаси и двама ви.

— Като жертва себе си? — пресипнало попита Робърт.

— Съмнявам се, че това си е наумила. — Усмивката на Джок, интересно защо, съдържаеше и известна доза гордост. — Тя не беше някаква бледа, трепереща мъченица в Килгрън. Смята да надхитри Алек Малкълм.

— И има същите шансове да успее, както Гавин да те победи в битка. Алек има дълги години опит на своя страна.

— Ти не я видя такава, каквата я видях аз. — Той поспря за момент. — Но ако се съмняваш, може би е по-добре да ѝ помогнеш.

— Нима? — Робърт присви очи с подозрение. — И може ли да запитам на какво се дължи тази внезапна промяна в чувствата ти?

— Очевидно е, че няма да мирясаш, докато не я спасиш от ноктите на Алек — усмихна се Джок. — А и аз не съм сигурен дали пък няма да е по-безопасно за Крейда, ако я държим под око на острова, отколкото да вилнее на трона на Шотландия. Поне ще можем донякъде да я контролираме при нас.

— Като гледам, не си я контролирал особено много в този случай. Трябваше да я задържиш у дома!

Не, не биваше да вини Джок, когато вината беше изцяло негова. Бе прекалено разтревожен и разгневен, за да се замисли за нещо друго, освен за това, да измъкне Гавин от Алек. Господи, та той въобще не бе очаквал тя да... А трябваше да го предвиди. Кейт бе способна на всичко, беше готова да се изправи срещу всякакви опасности, ако това означава достатъчно за нея. Е, той не можеше просто да стои тук и да мисли за опасността, в която е попаднала. Ще полудее, ако не предприеме някакви действия. Той се обърна към палатката.

— Ще ида да видя Гавин. Качвай се на коня. Веднага потегляме към Килгрън.

— Щом така искаш, но не мисля, че тя ще е там.

— Смяташ, че Алек вече я е скрил другаде?

Джок поклати глава.

— Тя ме накара да те забавя. Съвсем ясно даде да се разбере, че не иска ти да обсаждаш крепостта и непременно ще се е погрижила да нямаш тази възможност.

Гневът, страхът и отчаянието на Робърт нарастваха с всяка изминала секунда.

— За бога, тя не може да манипулира Алек, както ѝ е изгодно. Тя е само жена, и то още почти дете!

— Нима? Аз пък я видях в различна светлина. Ударът при Килгрън бе изцяло дело на Кейт, не мое. Вярвам, че ще промениш мнението си.

Дънкан излезе на кон от крепостта и се насочи към войската им още преди да достигнат до портите. Беше сам.

— Те не са тук — рече той, като спря коня си пред Робърт. — Тя каза да ти предам, че са тръгнали за Единбург, за да се присъединят към поддръжниците на Мария. — Той се изчерви, като хвърли неловък поглед към събраните мъже от клановете, заобиколили Робърт. После добави: — Каза, че тъй като те е напуснала, бракът ви вече се смята за невалиден, затова само ако си останал без никаква гордост, ще тръгнеш да я преследваш, когато вече не те иска.

— Виждаш ли? — измърмори Джок. — Още един удар. Публично отричане, за да те бодне по гордостта, преди да е успяла да се измъкне достатъчно далеч. Едно е да събереш войните от клановете, за да отмъстиш за откраднатата съпруга, съвсем друго е да преследваш избягала жена. А и не можеш да споделиш с никого истинската причина Алек да я иска за себе си, ако целта ти е да си я върнеш, преди той да предяви претенциите ѝ към трона.

Робърт знаеше, че това е самата истина, затова тихо изруга. Не стига това, че трябваше да се бори с Малкълм, но трябваше да се справи и с тази проклета жена.

— Кога тръгнаха?

— Преди пладне — отвърна Дънкан. — Но не се надявайте да ги догоните. Баща ми много се бе разбързал и смяташе при залез да отплава от пристанището на Джаклоу.

А вече приближаваше полунощ. Зимните бури бяха преминали, затова северният път към Шотландия бе както безопасен, така и бърз. Ще наберат преднина от поне два дни, преди Робърт да успее да се върне в Крейда, да приготви собствения си кораб и да вдигне платна.

— Крейда? — попита Джок.

Робърт кимна.

— Така ще е най-бързо.

— Робърт... Съжалявам... Гавин... — Дънкан безпомощно сви рамене. — Познаваш баща ми. Не можеш да го спра. Никой не може да го спре.

— Да, познавам го.

Ледени тръпки пробягаха по тялото му при спомена за изпотрошеното тяло на Гавин. Кейт си мислеше, че може да

манипулира този кучи син по своя воля, но бе достатъчно да направи една-единствена грешна стъпка, и Алек щеше да се опита да я сломи както всички останали около него. Робърт можеше само да се надява тя да не направи тази погрешна стъпка, преди да е достигнал до Единбург и да е успял сам да обезвреди Алек.

Той се извърна и подкара коня си към Роби Макбренън и Джейми Грант, за да обясни защо ги е довел дотук за нищо и да им каже да се разотиват по домовете.

Да я вземат мътните тази жена!

13.

— Не ядеш. Това не е хубаво. Трябва да поддържаш силите си.
— Малкълм кимна на слугата. — Сервирайте на графинята парче от това прекрасно агнешко.

— Не, благодаря. Не съм гладна. — Кейт погледна масата с изящните чаши за вино и лъскавите блюда, но без особен интерес. Чувстваше се ужасно изморена, но поне тази нескончаема вечеря скоро ще свърши и ще ѝ бъде позволено да се оттегли в своята каюта. — Денят беше доста дълъг.

— Сигурен съм, че е бил по-дълъг за Макдарън — злобно заяви Малкълм. — Вероятно по това време тъкмо пристига в Килгрън.

— Може би. — Тя вдигна чашата с вино към устните си. — Ако е решил да ме преследва.

— О, струва ми се, и двамата знаем, че ще те последва. Макдарън мрази да губи нещо, което му принадлежи, а мисълта да го загуби в моя полза го вбесява още повече. Враждата ни е стара. — Той хапна парче агнешко. — За нещастие в миналото той успяваше често, отколкото аз. Много дразнещо обстоятелство. Никога не съм го разбирал, защото никога не губя от никой друг. Точно затова съм толкова решен този път да не изгубя в това начинание. — Алек се изкикоти. — Този път съм се подсигурил, та дори и да загубя, пак ще спечеля.

Кейт се чувстваше прекалено уморена, за да се опитва да разгадае смисъла на загадъчните му думи.

— Кога ще пристигнем в Единбург?

— Скоро. Ако вятърът е попътен — усмихна се Алек. — Нима си толкова нетърпелива да започнеш новия си живот?

— А ти не си ли?

— Да, но отначало трябва да действаме бавничко.

Кейт успя да потисне една въздишка на облекчение. Опасяваше се, че Малкълм ще иска незабавно да се впусне да заговорничи, а тя няма да има време да измисли свой собствен план. Не че имаше

някаква представа какъв ще бъде планът ѝ. Единственото сигурно нещо бе, че Алек Малкълм трябваше да бъде унищожен.

— Разочароваш ме. Прекалено дълго съм чакала.

— Много си нетърпелива. Като майка си. Забелязах, че притежаваш някои от качества ѝ.

— Срещал ли си майка ми?

— Срещал съм я няколко пъти. Стори ми се много проникателна.

Обикновено не наричаха Мария проникателна, помисли си Кейт. Той очевидно се опитваше да ѝ направи прикрит комплимент. В последните часове бе открила, че Джек е прав за Малкълм. Той беше както хитър, така и много вещ в манипулирането на хората и бе готов да каже каквото и да е, само и само да я насочи натам, накъдето желае. Тя промени темата.

— Къде ще отседнем в Единбург?

— Аз ще бъда в двореца, но теб ще настаня в имението си Селуит, на юг от града.

— Защо?

Той сви рамене.

— Джеймс със сигурност ще разбере, че съм в града. Предпочитам той да не узнава, че си заедно с мен, докато не назрее моментът.

— Той със сигурност ще разбере, и то веднага щом се свържеш с поддръжниците на Мария.

— Точно затова няма да правим нищо подобно. — Алек отпи мъничко вино. — Първо трябва да се погрижа за някои други неща, но след като успокоя Джеймс и му представя правдоподобна причина за заминаването си, ще тръгнем незабавно за Англия.

— Англия!

— Да, за нас е по-безопасно първо да спечелим подкрепата на поддръжниците англичани отвъд границата. Ще отидем в Кенилуърт или може би в Уорик. В момента Елизабет е заета с войната с Испания и няма да има време да се безпокои за един заговор, който може да я свали от трона. — Той се изкикоти искрено развеселен. — А когато вече се обезпокои, ще е прекалено късно.

— Значи смяташ да превземеш и Англия, а не само Шотландия?

— Разбира се. Не ти ли обещах да те направя най-могъщата кралица, която светът някога е познавал?

— Бих се задоволила и само с Шотландия. Това е опасен ход.

— Но ход, който сме длъжни да направим.

И все пак именно Кейт щеше да е изложена на риск. Майка ѝ бе заговорничела да заграби и двете корони и свърши в затвора, а после и на дръвника. Какво ли му пука на Малкълм, горчиво си помисли Кейт. Тя бе просто една пионка.

— Не е толкова опасно, колкото звучи. Ще видиш, че никога не действам, без да притежавам оръжията, с които да устроя добра обсада. Имай ми доверие, уверявам те, че нямам намерение да загубя главата си... нито пък твоята. — Тихо добави той. — За мен ти си много ценна. Твърдо съм решил да те пазя така, сякаш си самата корона.

Зад думите му се криеше неизречена заплаха. Явно искаше тя да разбере, че той не е толкова глупав, че да ѝ се довери изцяло. Внезапно тя почувства, че вече ѝ е дошло до гуша. Беше уморена и самотна и отчаяно ѝ се искаше да се втурне обратно към Крейда. Само преди няколко месеца смяташе, че най-голямото възможно предизвикателство е да не се подчини на Себастиан, а сега вече мереше сили и хитрост с един мъж, когото дори и викарият би нарекъл архидемон. За тази вечер не можеше да издържи повече.

— В такъв случай, сигурна съм, че ще съм в пълна безопасност. — Тя избута назад стола си и се изправи. — А сега, ако ме извиниш, ще се оттегля в каютата си. Вече става късно.

— Разбира се. — Той стана на крака. — Ще дойда при теб след малко.

Тя го погледна шокирана.

Той забеляза реакцията ѝ и повдигна вежди.

— Но ти несъмнено си очаквала, че ще подпечатаме споразумението си по възможно най-приятния начин?

Не беше го очаквала. Малкълм не желаше тялото ѝ. Тя познаваше признаците на страстта, а той не бе показал нито един от тях. Той се усмихна.

— Направо нямам търпение.

И тогава истината ѝ се проясни. Това беше просто още един начин да потърси и открие слабостите ѝ и да спечели надмощие над нея. Да спечели власт. Тя успя да скрие тръпките на ужас, когато

осъзна, че това няма да е закачливото, сладострастно надмощие, което Робърт бе упражнил само преди няколко дни.

Тя поклати глава.

— Не още.

— Тази нощ — твърдо заяви той. — Ще се оженим веднага щом стигнем в Единбург, но нямам търпението, необходимо на младоженеца, за да изчакам клетвата да бъде изречена.

Ако бе нетърпелив за нещо, то бе само да стане съпруг на кралица и в някой удобен момент да грабне самата корона. Проклятие, тя беше прекалено уморена, за да се справи с това предизвикателство сега.

За какво се е заоплаквала, запита се тя с отвращение. Предизвикателствата не идват, когато сам пожелаеш, защото тогава нямаше да са предизвикателства. Тя мислеше трескаво, търсеше отчаяно изход от това положение, изход, който ще ѝ осигури необходимото време, и все пак да е в съзвучие с личния му интерес.

— Ако се оженим в Шотландия, Джеймс ще разбере за това. Трябва да почакаме, докато стигнем Англия. — Тя срещна погледа му. — А има и възможност да съм бременна. Ако легнеш с мен сега и аз забременея, никой няма да знае дали детето е твое, или на Робърт. Нима искаш Робърт да предяви претенции към трона чрез детето ти?

Тази мисъл очевидно не му хареса.

— Знаеш много добре, че наследствената линия трябва на всяка цена да е чиста.

— Тогава ще чакаш.

Устните му се присвиха.

— Колко дълго?

— Ако не съм бременна, ще проличи след около месец.

— Тогава ще те следя много внимателно. — Той внезапно се усмихна. — Но ти си права, в никакъв случай не бива да се пръкне някое отроче на Макдарън, с което да си имаме проблеми. Ако се окаже, че си бременна, обещавам ти да намеря начин да те отърва от детето, и то безопасно. Придворните дами прибягват до услугите на една старица, която знае доста за разни билки.

Кейт се намръщи объркано.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Не разбираш? Не очаквах, че ще си толкова невежа. Изглеждаш така хитра, та забравих, че не си имала възможност да събереш много практически знания под крилото на твоя викарий. — Той замълча за момент, после рече: — Ще убием детето в утробата ти.

Той внимателно наблюдаваше изражението ѝ и тя разбра, че отново търси слаби места. Не бива да му позволява да види ужаса, предизвикан от думите му! Той бе нанесъл прекалено жесток удар и тя не можеше да скрие чувствата си, затова бързо се обърна и се отправи към вратата. С огромни усилия успя да скрие вълнението от гласа си.

— Може би това няма да е необходимо. Ще видим. Лека ноц.

Кейт се спря чак до своята каюта. Облегна се на вратата, стомахът ѝ сякаш се обръщаше, ръцете и краката ѝ трепереха.

Той искаше да убие детето ѝ!

Детето, което бе желала така отчаяно, рожбата, която би могла да я дари и с Робърт, и с Крейда, щеше да се превърне просто в още една пионка, която трябва да изчезне от шахматната дъска. А тя дори не бе подозирала, че подобно нещо е възможно.

Всичко може би ще бъде наред — може да не е бременна.

Ами ако в утробата ѝ още сега, в този момент, вече има дете?

Небеса, защо ли не бе решила просто да приеме Малкълм в леглото си? Щеше да ѝ е противно, но можеше да го понесе. А можеше и той въобще да не се сети за въпроса с наследствената линия, ако тя не го бе повдигнала.

Мислеше си, че може да се мери с Малкълм, но невежеството ѝ вече я бе подвело да направи грешка, която би могла да струва живота на детето ѝ.

Единбург бе разположен на южните брегове на тесния залив при форт, на Северно море. Робърт реши да закотви *Ирландската принцеса* при Грантън, тихо рибарско селце, вместо при по-оживения Лийт.

— Ти остани на кораба — рече Джок. — Аз ще ида при Боби Макграт и ще видя какво е чул за Малкълм.

— И аз трябва просто да си седя тук и да чакам? — попита Робърт. — В никакъв случай.

— Е, да, сигурно предпочиташ да хукнеш да се луташ из Единбург и да позволиш на Алек да узнае, че врагът чука на главния

вход на къщата му.

— Няма да се лутам... — Той дълбоко си пое дъх. Знаеше, че Джок е прав и че най-безопасният път бе да проучат терена, преди самият той да се появи в Единбург. Тук го познаваха добре и присъствието му в града веднага щеше да стигне до слуха на краля. Но, дявол го взел, той не искаше да тръгва по най-безопасния път. Напрежението се бе натрупвало по време на това проклето пътуване, докато стана като вулкан, готов да изригне. Искаше да направи нещо.

Само че импулсивните действия можеше да се окажат фатални за Кейт. Алек играеше като въжеиграч, балансиращ, от една страна, влиянието си спрямо Джеймс, а от друга — собствените си аспирации към трона. Ако реши, че присъствието на Робърт може да наруши баланса му по опънатото въже, би могъл да зарече плановете си за трона и да се отърве от Кейт, единственото доказателство за предателството му спрямо Джеймс.

— Добре тогава. Ще чакам тук.

Джок кимна одобрително.

— Може пък наистина да имаш мозък в главата си. — Той слезе по въжената стълба и стъпи на лодката. — Ще се върна, когато се спусне нощта.

А сега бе едва пладне. Божичко, очакваше го дълъг ден!

— Доведи Макграт със себе си. Искам да говоря с него.

Робърт откри, че да се разговаря с Боби Макграт не е никак лесно. Той бе бавен като костенурка и говореше така, сякаш е свещеник на литургия.

— Не знам нищо за никаква жена — рече Макграт. — Алек Малкълм се върна в Единбург сам. През последните четири дни е все в двореца.

— Има ли къща в града? — попита Робърт.

Макграт поклати глава.

— Отседнал е в покоите на Джеймс.

Джок попита:

— Посещавал ли е някого извън двореца, откак е дошъл?

— Да, отиде в една къща на края на града още първия ден и прекара цели четири часа там вчера.

— На кого е къщата? — попита Робърт.

— И там няма никаква жена.

Робърт се опита да сдържи раздражението и нетърпението си и си напомни, че Макграт е добър, честен човек от неговия клан.

— Кой е там?

— Един старец. — Макграт отпи от бирата си. — Бяла коса, побъркани очи, тънък като вейка.

— Себастиан Ландфийлд — измърмори Робърт.

Макграт сви рамене.

— Не знам. Никога не съм чувал името му. Доближих се само толкова, че да надникна през прозореца, и го видях.

Описанието прилягаше твърде добре, за да не бъде този човек именно Ландфийлд. Малкълм бе споменал викария, но Робърт повече не се бе замислил за него. След като Алек е изтръгнал желаната информация от Себастиан, не изглеждаше логично да губи повече време с него.

— Вчера за първи път ли го видях?

Макграт кимна.

— Малкълм не е ходил при него, когато беше тук предния път. За пръв път узнах за този човек, когато проследих Алек до къщата през първия ден. — Той замълча за момент. — Но когато Алек пристигна, вече бяха поставили страж на вратата. Възможно е той да е дал нареждания да го държат под стража, още преди Алек да напусне Единбург.

Без значение защо Алек го държеше под стража, Себастиан сега бе единствената връзка на Робърт с Кейт, а имаше и малка възможност Алек да е разкрил местоположението ѝ на викария.

— Къде е той? Искам да поговоря с него.

— На Грейбрайър номер четиринедесет. — Макграт направи гримаса. — Но не знам дали той ще е в състояние да говори. От звуците, които чух вчера, смятам, че Малкълм си е играл на любимите си играчки със стареца.

— Измъчвали са го?

— Не сте ми казвали да се меся на Малкълм — отбранително рече Макграт, — а и старецът не е един от нашите.

— Не, прав си бил, че не си се намесил. Щеше да е прекалено опасно за теб.

Защо ли Малкълм е решил, че е необходимо да измъчва Себастиан Ландфийлд? Той не се и съмняваше, че Малкълм извлича увереност в собственото си могъщество, като изтезава хората, но той рядко си позволяваше да го прави без причина.

— Жив ли е още?

Макграт отново сви рамене.

— Не знам. Съмнявам се. Откак вчера Малкълм си тръгна от къщата, там е доста тихо, а и вече на вратата не стои страж.

— Първо, жената в тъмницата на Джеймс, а сега и Ландфийлд — промърмори Джок. — Някаква връзка?

— Вероятно има — рече Робърт. — Откри ли коя е била тя, Боби?

— Англичанка на име Клара Мъркет. Джеймс наредил да я доведат от град Буърс. Войникът, с когото говорих, каза, че им било наредено да направят така, че никой в селото да не разбере, като я отвеждат.

Буърс не беше близо до Шефийлд, където Кейт бе прекарала живота си, но все пак трябваше да има някаква връзка.

— Ще ви трябва ли още нещо? — Макграт остави чашата си и се изправи. — Трябва вече да се връщам.

— Просто дръж под око Малкълм. Ще се свържем с теб покъсно, за да ти дадем нови нареждания. Много ти благодаря, Боби, наистина много ни помогна.

Джок изгледа как Макграт излиза от каютата и едва след това се обърна към Робърт.

— Знам, че едва ли това ще те заинтересува особено, но в Единбург чух и други новини.

— За Кейт?

Джок се усмихна саркастично.

— Не, нали ти казах, може и да не те заинтересува особено. Просто някакви смътни вести за война. Война, която приближава с всеки изминал ден. Елизабет е изпратила граф Лестър в Холандия, за да сключи мир, а после наредила на капитан Дрейк да нападне Кадис. Той потопил тридесет и шест испански кораба. Армадата на Филип вече е готова да нападне всеки момент, а при морска битка с подобни мащаби може би Англия няма да е единствената замесена държава. Ще

е цяло чудо, ако Ирландия и Шотландия не бъдат въввлечени във всичко това.

— Знам — рече Робърт. — Веднага щом измъкнем Кейт от Алек, ще те изпратя обратно, за да защитаваш Крейда.

— Ще ме изпратиш обратно? Ами ти?

— Аз ще реша какво ще правя по-късно.

— Струва ми се, че вече си взел решение — тихо рече Джок.

Робърт реши да смени темата.

— Малкълм има имение някъде на юг от града. Ако Кейт не е в града, може би е там. Утре ще отидем до Селуит и ще видим дали ще открием нещо. — Робърт видя, че Джок си отваря устата и се кани да възрази, затова бързо добави: — Е, добре, ще видим дали ти ще откриеш нещо. Ще разположим лагера си наблизко и аз кротичко ще си седя и ще те чакам да докладваш.

— Няма да стане бързо. В Селуит нямаме наши хора. Ще трябва да разчитам на подкупи, за да получа информация.

— Засега нищичко не става бързо — кисело рече Робърт.

Джок повдигна вежди.

— Забелязах, че си малко нервен, а? Изненадвам се, че не си се втурнал мигом нататък.

— Не тази вечер. — Робърт нямаше намерение да се втурне към Селуит, и отново да седи и да чака, ако имаше друг начин да открие Кейт. — Мисля, че ще идем на гости на Себастиан Ландфийлд.

В прозорците на къщата на номер четиринадесет, улица Грейбрайър, не проблясваше никаква светлинка и както бе казал Макграт, при вратата нямаше стражи.

— Струва ми се, че Макграт беше прав — рече Джок. — Може би вече е прекалено късно, за да поговорим с добрия викарий.

Робърт пробва вратата: отвори се без никакво съпротивление.

Стаята бе изпълнена с киселата миризма на пот и урина, но все още във въздуха не се долавяше зловонието на смъртта.

Той извади мечата си и пристъпи в стаята.

— Виж дали можеш да намериш свещ, за да си светнем малко. — Очите му вече свикваха с тъмнината и той забеляза, че стаята бе малка и почти необзаведена.

— Змия...

Робърт се извърна рязко към ъгъла, от който бе долетял шепотът. Запалиха свещ и Робърт видя Себастиан Ландфийлд.

Или онова, което бе останало от него.

Старецът бе завързан за един стол в ъгъла, а Малкълм очевидно бе използвал нож вместо камшик. Около стола имаше толкова много кръв, че Робърт се зачуди дали старецът въобще има някаква кръв в тялото си. Със сигурност бе съвсем близо до смъртта.

— Няма... да се предам. — Себастиан вдигна глава и разкри очите си, които все още пламтяха с фанатичен огън върху останките от лицето му. — Никога...

— Кейт — настойчиво рече Робърт. — Къде е Кейт?

— Дъщеря на сатаната — прошепна той. — Не Лилит. Змията. Извива се, променя се... като змията в Рая. Няма... да се предам...

— Къде е Кейт?

— Няма... — За миг омразата изчезна от лицето му и бе заменена от умолително изражение. — Убийте я... убийте змията.

Той беше мъртъв.

— Колко мило от страна на Алек да остави стареца тук да му изтече кръвта — рече Джок, като се приближи и застана до Робърт. — Бих казал, че е бил раздразнен за това, че не е получил онова, което е искал. Чудя се, какво ли е целял?

— Искал е Ландфийлд да се закълне, че Кейт е дъщерята на Мария. — Робърт се усмихна безрадостно. — Но дори и изтезанията не могат да сломят лудите.

— Тя е тук — рече Джок, когато стигнаха в лагера си, разположен в гората, недалеч от имението Селуит. — Но каква полза, че го знаем? Малкълм е събрал цяла армия пазачи в имението си.

— Затворничка ли е?

Джок поклати глава.

— Не и на пръв поглед. Сигурен съм, че ще я спрат, ако се опита да избяга, но ѝ е позволено свободно да се разхожда из крепостта и парковете. Всеки ден идва на езда точно в тази гора, подобаващо придружена от стражи... за собствената ѝ безопасност.

— Значи можем да я спасим.

— Не и ако не иска да дойде с нас. — Джок замълча за миг. — Дяволски трудно е да спасиш жена, която не иска да бъде спасена.

Думите му бяха ужасни, но Робърт не можеше да отрече, че са верни.

— Значи ще трябва да я убедя, че иска да бъде спасена. Мога ли да се вмъкна в крепостта?

Джок се замисли по въпроса.

— Възможно е. При служителите на Малкълм подкупите винаги дават резултат. Те никак не харесват този кучи син. Сигурен съм, че стражите са предупредени за евентуално нападение с цел Кейт да бъде отвлечена, но не и за възможността един-единствен човек да влезе в крепостта. Едничката опасност ще е, ако някой от офицерите на Малкълм те разпознае. — Той се изправи. — Ще видя какво може да се направи.

— Милейди!

Кейт се обърна и видя, че човекът, който я вика, е Кенет Мороз, капитанът на стражата на Алек. Тя потисна раздражението си и се усмихна мило.

— Колко хубаво, че ви виждам! Прекрасна сутрин, нали?

— Прекрасна. Позволете да отбележа, че изглеждате точно на място в тази градина — рече той с непохватна галантност, като тръгна редом с нея. — Самата вие сте като цвете.

Кейт никак не се чувстваше като цвете. Тъй като в тази битка разполагаше с малко оръжия, бе решила да изпробва тактиката на Джийн и се опита да изглежда самото възплъщение на женствената привлекателност. Но това съвсем не бе роля, подходяща на темперамента ѝ. Ако ѝ се наложеше само още веднъж свенливо да сведе поглед, направо щеше да повърне. Вместо това тя отново се усмихна.

— Колко сте любезен! Ще се разходите ли с мен?

Той поклати глава.

— Имам други задължения. Дойдох при вас само за да ви предам едно съобщение. Сър Алек ще има удоволствието да се присъедини към вас за вечеря.

Тя се стегна. Знаеше, че Малкълм ще дойде, но все още не бе готова.

— Колко приятно!

— Ще яздите ли днес?

Тя премина един завой на пътеката.

— Просто не мога да устоя на тази възможност особено когато денят е толкова прелестен и компанията е така... — Тя ахна.

Робърт!

Мъжът, коленичил край пътеката, който окопаваше лехата с рози, бе облечен в груби широки дрехи, на главата му бе нахлупена шапка, която почти закриваше лицето му, но нямаше съмнение кой е той в действителност. Кейт познаваше всяка извивка на тялото му, познаваше всеки жест, всяка частица от кожата му.

— Нещо не е ли наред, милейди?

— Не, разбира се, всичко е наред — побърза да каже тя. — Просто като видях тези рози, направо ми секна дъхът! Трябва да помоля този градинар да набере малко от тях за масата тази вечер.

Мили боже, какво правеше Робърт тук?

Капитан Мороу повтори въпроса си:

— Ще желаете ли днес да идете на езда?

— О, да, но ще изпратя един прислужник да ви каже кога точно. Искате ми се да поостана тук, в градината, за да ѝ се насладя. Денят е толкова красив!

Той продължаваше да върви редом с нея.

— Наистина е така. Розите са направо прелестни, откак разцъфнаха напълно.

— Но в Селуит всички растения са направо прелестни, толкова различни от цветята в планинските части на Шотландия. — Тя седна на една мраморна пейка. — Мисля, че ще поостана известно време.

Капитанът застана прав пред нея, като я гледаше с глупава усмивка. Какво да стори, та да накара този човек да я остави най-после сама?

— Уверявам ви, тук ще бъда напълно в безопасност и сама. Ето на, сега ви преча да вършите работата си. — Тя се усмихна мило. — Вие сте толкова мил, така добре се грижите за мен!

— За мен е чест и удоволствие. — Той се поколеба и се поклони. — Ще се видим по-късно, милейди.

Кейт едва дочака капитанът да се изгуби от погледа ѝ и скочи към розовата леха.

— Да не си полудял? — прошепна тя, като се спря до Робърт. — Веднага заминавай!

Робърт не я погледна, вместо това продължи да обръща пръстта с лопатата си.

— Вече си мислех, че обожателят ти никога няма да си тръгне. Май гледаш да омаеш всеки срещнат мъж, не само Алек.

— Капитанът може да ми е от полза — разсеяно рече Кейт, взирайки се напрегнато в него. Дори и само фактът, че го вижда, я караше цялата да потръпва. — А и никой не омайва Алек Малкълм.

— Джок мисли, че си способна да водиш Алек за носа като опитомена мечка. — Робърт заби лопатата в земята с внезапна ярост. — Но мечките често се обръщат и смазват дресьорите си!

— Защо си тук?

— Какво друго може да стори един любящ съпруг, когато благоверната му го изостави?

— Да запази достойнството си, като приеме отказа ѝ и тръгне по своя път.

— О, не! — Тихо рече той. — Не се опитвай отново да ми прилагаш тези номера. Макар че бях направо бесен, когато ме унижи пред целия клан.

— И пак бих го сторила — заяви Кейт. — Ще продължавам да го правя, докато разбереш, че повече не искам да имам нищо общо с теб. Джок не ти ли каза, че...

— Джок ми предаде съобщението ти. Той не ти е повярвал, не ти повярвах и аз.

— Значи си глупак. Не ми дължиш нищо. Ти удържа на думата си пред Елизабет. Аз съм тази, която те напусна. Върни се в Крейда.

— И да те оставя тук, пред прага на Джеймс, където Алек всеки момент може да реши да те изтъргува за благоразположението на краля?

— Той няма да стори подобно нещо.

— Откъде знаеш? Ти си в непознати води. Амбициите често се променят. Джеймс се усмихне на някой благородник, и цялото кралство се вълнува. Елизабет изпраща на Джеймс някоя по-рязка

бележка, и се представят съвършено нови възможности. Само за част от секундата може да се окаже, че Алек вече не се нуждае от теб.

— Той желае короната. Нуждае се от мен, за да я получи — рече тя. — А и няма още дълго да стоим пред прага на Джеймс. Заминаваме за Англия веднага щом Алек свърши някои неща тук.

— Англия?! — сепна се Робърт. — Защо?

— Той казва, че ще е по-лесно да спечелим привърженици отвъд границата.

Робърт поклати глава.

— Привържениците на Мария са много по-силни тук, в Шотландия. Къде по-точно в Англия ще ходите?

— Уорик и Кенилуърт, струва ми се.

— Какво? — Та това ми звучи абсолютно безсмислено. И двете места са почти изцяло протестантски настроени.

— Явно Алек не мисли като теб. — Тя се насили да се усмихне. — Тъй като той иска за мен не само шотландския, а и английския трон, сигурна съм, че знае къде можем да намерим най-много привърженици.

— Тронът — повтори Робърт. — Значи от мен се очаква да повярвам, че точно това желаеш най-силно на този свят.

Кейт вирна брадичка.

— А защо не?

Сдържаността му внезапно се прекърши и като пристъпи напред, той я сграбчи за раменете.

— Престани да ме лъжеш, Кейт. Въобще не го правиш добре. Дошъл съм да те отведа обратно в Крейда.

— Този период от живота ми приключи. Няма да се върна! Къде ти е здравият разум? Винаги си бил толкова загрижен за своята Крейда! Като ми предлагаш да се върна, я подлагаш на опасност.

— Остави ме аз да се тревожа за Крейда.

— Тогава тревожи се за нея. — Тя преглътна. — И ме остави аз да се грижа за своите работи.

— По дяволите, изслушай ме! Не можеш да останеш тук.

— *Ще* остана тук. Върви си, Робърт. Точно това искам.

— Как ли пък не! — Той грубо я притегли по-близо, а очите му искряха. — *Никакви лъжи повече!*

Внезапно и тя на свой ред изгуби самообладание и избухна.

— А къде другаде да отида? Не мога да се върна в Крейда. Ще я унищожа. Ти беше прав, а аз грешах. Винаги ще бъда просто една пионка, която всички искат да използват.

— Но аз мога да се обзаложа, че нямаш намерение да оставиш Алек да те използва.

— Не. — Тя си пое дълбоко дъх и после дръзко заяви: — Смятам да го убия.

Ръцете му леко отпуснаха раменете и.

— Очаквах подобно нещо.

— Ще го убия и после ще замина. Това е единственият начин Крейда да бъде в безопасност. Единственият начин самата аз да бъда в безопасност.

Единственият начин Робърт да бъде в безопасност.

— Гавин е мой приятел, Кейт. След всичко, което се е случило в Килгрън, твърдо съм решил да се отърва от Алек.

— И да позволиш на Джеймс да използва смъртта му като предлог да заграби Крейда? Не, аз трябва да го убия.

— Ти няма да успееш. За да убиеш някого е необходимо коравосърдечие, каквото ти не притежаваш.

— Лесно се уча.

Той поклати глава.

— Ще се изненадаш, като разбереш какво съм успяла вече да науча. — Тя се откъсна от ръцете му и тръгна по пътеката. — Затова ме остави на мира. Не се нуждаеш от теб.

— Засега ще си тръгна — извика той след нея, — но чуи на какво се натъкнах: едно от онези неща, които Алек толкова искал да свърши, преди да тръгнете. Себастиан Ландфийлд е мъртъв.

Тя замръзна на мястото си, напълно шокирана, и се обърна, за да го погледне в очите.

— Себастиан?

— Бил е измъчван до смърт. Изглежда не е дал на Алек исканото. — Той се усмихна безрадостно. — Поне веднъж викарият ти дава урок чрез личния си пример, от който трябва непременно да се поучиш.

Себастиан бе мъртъв. Не биваше да изпитва съжаление за смъртта на стария ѝ враг, но ѝ бе трудно да осъзнае, че той вече не е жив, вече не е заплаха за нея.

— Какво знаеш за една жена на име Клара Мъркет? Смяната на темата я изненада не по-малко от самото име, което не бе чувала от години.

— Защо?

— Джеймс е наредил да я доведат в Единбург от Англия, а Алек я е разпитвал. Трябва да има някаква връзка с теб.

— Тя беше моята дойка. Първите ми спомени в живота са за Клара. Разпитвал я е? Нима искаш да кажеш...

— Идваш обратно с мен, Кейт. Не мога да те отведа още сега, но искам да бъдеш готова.

Тя поклати глава.

— *Ще дойдеш*, Кейт.

Тя понечи да се обърне, но точно тогава ѝ хрумна нещо друго. Все още не бе сигурна дали е бременна. Не можеше да поставя в опасност Робърт, но може би щеше да ѝ бъде необходима помощ, за да спаси рожбата си.

— Ако променя решението си, мога ли да се свържа с теб?

Погледът на Робърт тревожно се взря в лицето ѝ.

— Защо внезапно така се разтревожи?

— Не съм разтревожена, но винаги е по-благоразумно да не събаряш всички мостове зад гърба си.

— Не можеш да се довериш на никого за евентуално съобщение. Наложил се Джок да проправя пътя ми насам с подкупи.

Значи беше сама. Е, положението не бе по-различно, отколкото преди той да дойде. Трябва да забрави за помощта му и сама да се справя с проблемите си.

— Кейт.

Тя вдигна поглед към него.

— Прие ли този кучи син в леглото си?

Тя долавяше неизразимото напрежение, скрито зад тихите му слова. Никой не бе по-страстен и с по-собственическо чувство от Робърт. Трябваше да му каже, че е легнала с Алек. Това може би ще го вбеси достатъчно, та да го отпрати обратно в Крейда.

— Защото ако си го сторила, бих те разбрал, но ще бъда ужасно нещастен — тихо заяви той. — Толкова нещастен, че ще се погрижа Алек да бъде застигнат от участ, пред която участта на Себастиан ще изглежда направо щастие.

Кейт се взираше в него със смесица от безсилие и слисване. Той я разбираше, като никой друг. Робърт знаеше кои са слабостите ѝ и кои са силните ѝ черти. Това бе едно от нещата, които тя най-много обичаше у него. Би могла да се сгуши в него и да бъде приета за това, което представлява в действителност, а не за онова, което би трябвало да бъде.

— Прие ли го при себе си? — повтори Робърт.

Тя просто не можеше да го излъже.

— Не още — прошепна тя. После се извърна и се отдалечи.

Джок хвърли един-единствен поглед към лицето на Робърт, когато той влезе в лагера, и рече:

— Доколкото разбирам, очакват ни проблеми.

— Та какво друго ми е донесла тази жена? — рече Робърт, като скочи от коня си. — Смята да го убие. Обкръжена от цяла войска пазачи и смята да убие това копеле!

— Тя не е глупава. Ще избере подходящия момент.

— Това ли е всичко, което ще кажеш? Колко много ми помагаш само!

— Нещо сме кисели, а?

— Кисели и уплашени до смърт. Нещо не е наред. Алек ще я води в Англия.

— Е, и?

— В крепостта на протестантите.

Джок тихичко подсвирна.

— Интересно. Ти как го тълкуваш?

— Откъде да знам какво е намислил кучият му син? Може да е решил, че е прекалено опасно да си прави труда да събаря монархията и смята да постигне своето по друг начин. — Но какъв може да е този друг начин, чудеше се отчаяно Робърт. Хрумна му една смразяваща мисъл. — Би могъл да я закара пред Елизабет, за да си изпроси благоразположението ѝ. Да обрисова Кейт като амбициозна конспираторка, а себе си като предания поданик, който я е заловил. И ще замени главата на Кейт за влиятелен пост в двореца.

— А кралицата би ли му повярвала? Тя се опита да помогне на Кейт.

— Тя не познава Кейт, а Елизабет не прощава измяната.

— И аз така съм чувал — бавно рече Джок. — Но благоразположението на Елизабет едва ли ще му се стори толкова привлекателно, колкото самата корона.

— Той иска власт, по дяволите. А един влиятелен пост в двора на Елизабет ще му даде повече власт, отколкото притежава и самият Джеймс.

— Вярно. Значи смяташ, че е решил да тръгне по по-малко трънливия път?

— Не знам. Всичко е само предположения. Но, за бога, нещо не е наред!

— А какво е решението?

— Същото, както и преди. Искам да направя така, че да знам всичко, което става в Селуит. Ще наблюдаваме и ще чакаме, и ще се опитаме да я измъкнем от него при първа възможност. А и ще се опитаме да убием това копеле, преди тя да е направила своя опит — мрачно добави той.

— Изглеждаш чудесно — рече Алек, когато Кейт слезе по стълбите същата вечер. — Страните ти са румени. Кенет казва, че си прекарвала доста време в градината.

Тя потисна внезапното вълнение, предизвикано от тази най-обикновена забележка.

— Та как бих могла да устоя? Розите са разцъфнали. Селуит е направо прелестно място.

— Намирам го за изключително удобно, когато идвам в Единбург. Понякога е полезно за известно време да се отдалечавам от Джеймс. — Той я хвана под ръка и я поведе към трапезарията. — Получих имението като зестра от покойната си съпруга.

От майката на Джийн, която той съсипал и убил с тиранията си, припомни си Кейт с горчивина.

— Приключи ли с делата си в двореца?

— Отчасти. Джеймс е прекалено разтревожен от нападението на Елизабет при Кадис, за да настоява да стоя при него.

— Кадис?

— Елизабет е изпратила Дрейк да нападне испанската флота при град Кадис. Очевидно е постигнал пълен успех.

— Защо го е сторила?

— Въпрос на време е Испания да изпрати армадата си срещу Англия. Елизабет се е надявала да обезкуражи Филип и едновременно с това да отслаби силите му.

— Не разбирам защо това ще тревожи Джеймс, щом той не е замесен в тази война.

— Той не може да реши дали да отиде да лиже обувките на Филип, или да се умилква на Елизабет. Ако Филип победи, той ще се нуждае от могъщ приятел като испанския крал, а ако спечели Елизабет, той иска тя да го обяви за наследник на трона ѝ. — Устните му се извиха презрително. — Горкото момче, каква участ! Струва ми се, че просто трябва да го отърва от всичките тези дипломатически проблеми.

— Ако ще има война, може би сега не е най-подходящият момент да организираме заговор.

— Глупости. Когато светът е разтърсван от размирици, е най-подходящият момент за промяна. — Той замълча за момент. — Но тези вести за война промениха плановете ми в едно отношение. Няма да ходим в Англия.

— Ще останем тук?

— Не, ще отплаваме за Холандия още утре вечер.

Кейт го погледна, изненадана и уплашена.

— Защо?

— Ще идем там, където ще получим най-голяма подкрепа. Тя би могла да разбере отпътуване за Франция или Испания, но доколкото ѝ бе известно, Холандия въобще нямаше силни връзки с Мария. Затова поклати глава.

— Не виждам логиката.

— Довери ми се. Ще разбереш, когато му дойде времето. — След тези думи гласът му стана малко по-твърд. — А ако не разбереш, ще се согласиш с моята преценка. Отиваме в Холандия.

— Не вярвам, че трябва да... — Тя млькна, срещнала погледа му. По някаква причина това пътуване бе особено важно за него.

За миг тя почувства, че я обзема панически страх. Ще плава към далечни земи, където няма да има никаква възможност и средства за

бягство, щом убие Малкълм.

Не бива да е толкова страхлива. Робърт е бил дете, когато е прекосил морето, за да се върне в Крейда. Обстоятелствата са били съвсем същите. Тя просто ще трябва да вложи всичките си усилия и разум, за да открие най-безопасния път.

И сега се усмихна.

— Сигурна съм, че Холандия ще се окаже изключително интересна и за двама ни.

14.

— Заминават тази нощ — обяви Джок.

— Сигурен ли си? — попита Робърт.

Джок кимна.

— Тази сутрин бе изпратено съобщение до пристанището в Лийт да приготвят кораба на Алек за отплаване в полунощ. — Той направи пауза. — Ще ги следим ли до Англия, или ще го хванем сега?

Робърт се опита да мисли обективно, но това просто не му бе възможно. Откак вчера се бе срещнал с Кейт, безпокойството му непрестанно нарастваше. Искаше всичко да приключи колкото се може по-скоро и да измъкне Кейт далеч от този кучи син.

— Яхвай коня и отивай в Грантън, за да доведеш нашите воители от кораба. Ще нападнем Малкълм по пътя за Лийт.

— Ще бъде добре охраняван.

— Той не знае, че сме в Шотландия.

Джок тръгна към коня си, но мрачно рече:

— Да се надяваме, че тя ще е достатъчна.

Робърт хранеше същите опасения. Ще бъдат много помалобройни, а едно изненадващо нападение може да не е достатъчно, за да им донесе успех.

Освен ако не измисли начин да направи войниците на Малкълм съвсем беззащитни, да ги хване неподготвени.

Да ги хване...

— Чакай — извика той след Джок. — Идвам с теб в Грантън.

— Изглеждаш ми неспокоен — с престолено безгрижие рече Кейт, когато Алек се върна при нея вече за трети път, откак бяха тръгнали. — Да не би да се страхуваш от разбойници, милорд?

— От крадци — усмихна й се Алек. — Не се безпокоя чак толкова, но трябва да съм сигурен, че Макдарън няма да се опита да ми отнеме онова, което ми принадлежи.

Кейт се постара да прикрие обхваналото я напрежение.

— Чувал ли си нещо за него?

— Не, но това не значи, че той не е в Единбург.

— Робърт не е глупак. — Кейт погледна редиците въоръжени пазачи от двете ѝ страни по тесния път. — Сигурна съм, че не би се опитал да нападне при толкова превъзходство на силите ни.

— Съгласен съм, но никога не вреди човек да се...

Внезапно от дърветата се спуснаха огромни мрежи, право върху главите на стражите, които язدهа пред тях!

— Какво, по дяв... — Малкълм рязко се обърна само за да види как още мрежи се спускат върху пазачите зад гърба им.

— Мақдарън! — Бойният вик прозвуча пронизително и от храсталаците от двете страни на пътя заизскачаха мъже, които сграбчваха рибарските мрежи, стегнали войниците като в капан. — Мақдарън!

— Не! — извика Кейт.

Стражите на Малкълм се бореха с мрежите, опитвайки се да извадят мечовете си, докато падаха от конете и се мятаха като пъстърва в планински поток.

— Проклятие!

Малкълм сграбчи юздите на коня на Кейт и яростно пришпори своя, опитвайки се да си пробие път напред, като заобиколи бъркотията в краката им.

— Слизай! — Робърт стоеше пред коня на Алек, а в ръката му проблясваше меч.

— О, да! — изсъска Алек, стиснал зъби. — На всяка цена!

Той извади меча си и се плъзна от седлото на земята.

— Спрете! — извика Кейт. — Робърт, не искам това! Защо не...

Тя млъкна, разбрала, че никой не ѝ обръща внимание, и слезе от коня си. Можеше само да стои безпомощно и да гледа как се бият, докато стоманата на мечовете им проблясваше смъртоносно студена под лунната светлина. Мили боже, досега не бе осъзнавала колко едър е Малкълм, колко по-огромен от Робърт. Раменете му бяха масивни и обсегът на оръжието му далеч надминаваше този на Робърт.

Лицето на Малкълм бе като каменно, разтегнатите му устни оголваха зъбите му като на кръвожаден звяр, готов да убива. Кейт закърши ръце.

— Робърт, не виждаш ли...

— Стой настрана, Кейт. — Робърт се впусна напред, но върхът на меча му бе отклонен още преди да е достигнал гърдите на Малкълм.

Значи той искаше тя да стои настрана и кротко да наблюдава, докато го убиват заради нея. Не, не можеше да стори подобно нещо.

Кейт отчаяно се огледа за помощ и видя един от убитите през първите минути на атаката стражи. Хвърли се към него и грабна камата от колана му.

После се завъртя към Робърт и Малкълм.

Малкълм бе притиснат към едно дърво, но пъргаво се измъкна оттам и се хвърли в атака.

Тя застана на пръсти, изчаквайки удобен момент.

— Не мога да се справя и с двама ви. Ако искаш да остана жив, ще стоиш настрана — рече Робърт, без да я поглежда. — Той е мой.

— Твоя е смъртта ти — изсъска Малкълм. От осанката му лъхаше тържествуваща самоувереност. — Не можеш да спечелиш, Мақдарън. Аз съм по-силен и по-хитър и...

Изохка от болка, когато мечът на Робърт бръсна реброто му.

— И по-голям самохвалко — рече Робърт. — Ето и първата кръв, Алек.

— Последната кръв — извика Малкълм, като се хвърли напред, замахна и ударът му бе париран.

Страхът постепенно напускаше Кейт, докато ги наблюдаваше. Малкълм може и да имаше преимуществото на по-голямата физическа сила, но Робърт бе по-бърз и очевидно по-ловкият с меча от двамата. Бе също така твърд, яростен и напълно безмилостен. Никога не го бе виждала такъв. Това не беше Робърт от Крейда, а Черния Робърт, пиратът, който сееше кръвопролития и смърт.

— Станал си мекушав от много игрички в палата на Джеймс, Алек. Трябвало е да си останеш в планините и да поддържаш уменията си. — Робърт парира още един удар на Алек и още една струйка кръв се появи върху рамото на Алек. — По-трудно е да надвиеш човек, когато не е привързан към колелото за изтезания, нали?

Малкълм се усмихна злобно.

— Знаех си, че забавленията ми с Гавин ще те ядосат!

— И самият аз съм склонен да се позабавлявам — острието изсвистя към слабните на Малкълм.

Пронизителният писък от болка, който нададе Малкълм, накара Кейт да се разтрепери цялата. Той залитна назад, като гледаше раната си.

— Боли, а? — попита Робърт, стиснал зъби. — Опитай това!

Мечът му се заби в стомаха на Алек, завъртя се на половин оборот и бе издърпан.

За ужас на Кейт, Малкълм не падна. Той все още си стоеше изправен, а лицето му бе разкривено от невъобразима болка.

— Ти... глупак такъв! Не можеш... да победиш.

— Въобще не съм се опитвал да победя. Просто съжалявам, че нямам повече време да си поиграя с теб, както ти си се забавлявал с Гавин. — Този път мечът на Робърт се заби дълбоко в гърдите на Малкълм и остана там. Той пусна дръжката на меча и отстъпи назад, изчаквайки Малкълм да се строполи.

Всичко бе свършено.

Малкълм застина за миг, втренчен в Робърт, а върху лицето му бе изписано изумление. После Кейт видя как Малкълм падна на колене и след това рухна по гръб на земята.

Ръцете му стиснаха меча. От дланите му рухна кръв, когато се опита да извади оръжието от гърдите си.

— Не — рече той невярващо. — Не! Аз няма... да умра.

— Ще умреш — студено заяви Робърт. — Вече си мъртвец.

Алек се опита да се изправи, и отново рухна назад с вик на болка. Изумлението се превърна в гняв, а след това невероятна злоба разкриви чертите му.

— Мислиш си, че си... спечелил. Но загуби... и ти. Признанието... — Той се закашля и от ъгълчето на устата му потече струйка кръв. — Джеймс ще получи... признанието.

Робърт замръзна.

— Какво признание?

— Дойката подписа... признание в тъмницата... преди да умре. Аз наредих... то да бъде предадено на Джеймс при смъртта ми. — Погледът му тържествуващо се премести върху Кейт. — Казах ти... няма да му позволя... да спечели. Крейда... ще бъде унищожена. Джеймс ще изпепели половин Шотландия... за да я убие, когато прочете признанието. — Той се разсмя. — И ти си унищожена...

Внезапно той се сгърчи нагоре, а смехът му замръзна.

Кейт потръпна и извърна поглед от него.

Робърт тихо ругаше.

— Божичко, защо тази жена не е умряла, преди да подпише проклетото признание?

— Какво искаше да каже той? — попита тя объркано. — Какво признание?

— Доказателството, че си дъщеря на Мария. Джеймс е довел дойката ти в Единбург и Алек я е измъчвал до смърт, за да получи информация.

— Клара?

Клара бе мъртва. Тази мила жена, която едва си спомняше, бе изстрадала адски изтезания и умряла заради Кейт. Тя наистина сееше смърт и разруха навсякъде, все повече и повече, опустошението всмукваше и добри, и лоши като смъртоносен водовъртеж.

— Ти не ми каза, че е убил и нея.

— Мисли за това по-късно. — Робърт я вдигна на коня й. — Поне трима от стражата на Алек успяха да избягат. Сега ще занесат вестта в Единбург.

— Ще ги преследвам — предложи Джок.

— Това ще ни спечели само малко време. По-добре ще е да го използваме, за да стигнем до кораба.

— Не искам да...

— Кейт, ако сега започнеш да спориш с мен, ще те завържа на коня и ще ти запуша устата — свирепо извика Робърт. — Трябва да успеем да излезем в открито море, преди войниците на Джеймс да пристигнат и да открият трупа на Алек.

— Да открием в кого е признанието, преди той да го даде на Джеймс — рече Джок. — Не знаем какви точно са били нарежданията на Алек. Може да ни остават ден или два, докато Джеймс получи признанието.

— А може да имаме и само час. Като познавам Алек, бих се обзаложил, че второто е вярно — рече Робърт и се качи на коня си. — Не мога да рискувам.

Три часа по-късно *Ирландската принцеса* отплава от пристанището на Грантън, а Робърт за пръв път по-спокойно си пое

дъх, откак бе убил Малкълм. За известно време бяха в безопасност и сега имаше време да обмисли следващия ход.

Кейт се приближи и застана до Робърт на палубата.

— Няма да се върна в Крейда. Ако ме заведеш там, пак ще избягам.

— Ще идеш там, където те заведе — рече той. — Сега вече в цяла Шотландия няма да се намери и едно местенце, където да си в безопасност.

— Тогава няма да остана в Шотландия. — Ръцете ѝ стискаха перилата. — Заведи ме при Елизабет. Тя вече веднъж ми помогна. Може би ще успее да ми намери убежище.

— Тя ти помогна, защото така ѝ е било удобно и е премахнала една потенциална заплаха. Ако Джеймс знае коя си, заплахата вече става реална и ти определено се превръщаш в неудобство.

— Може би грешиш. Предпочитам да рискувам с нея, отколкото да позволя Крейда да бъде унищожена.

— Кейт... — Той дълбоко си пое дъх, опитвайки се да сдържи гнева и отчаянието си. Господи, тази вечер всичко се бе объркало, а нейното твърдоглавие никак не му помагаше. — Защо не отидеш в каютата си и не си легнеш? Ще обсъдим това утре.

— Когато вече ще сме на път за Крейда. — Очите ѝ блестяха под лунните лъчи. — Защо не ме изслушаш? Добре, не ме води при Елизабет. Заведи ме в Холандия, както смяташе да стори Малкълм.

— В Холандия ли? — повтори той сепнато. — Струва ми се, каза, че ще те води в Англия.

— Той промени плановете си. Беше нещо свързано с войната. Каза, че най-силната подкрепа ще получим от Холандия. — Тя протегна ръка и стисна лакътя му. — Ако не ме заведеш при Елизабет, заведи ме в Холандия или в Италия, или... или в Русия. Където и да е, само не в Крейда! Не мога да понеса да... Защо ме гледаш така? Какво има?

Той се чувстваше така, сякаш са го ударили в стомаха. Мили боже, този коварен кучи син!

— Робърт?

— Няма нищо. Иди в каютата си — нареди той. — Трябва да помисля. — И той вече мислеше, събираше парченцата в цяла картина. — Ще дойда при теб след малко.

— Не утре, нали?

Той поклати глава.

— След мъничко.

Робърт почти не усети кога тя си тръгна, загледан неவிждащо в морето.

Кенилуърт.

Нашата най-силна подкрепа е в Холандия.

Змията.

Господи!

Робърт дойде в каютата ѝ чак след полунощ. Кейт вече бе легнала, но се надигна на лакът, когато той влезе в помещението.

— Много се забави. Сигурно си се надявал да заспя?

— Познавам те добре — рече Робърт, като свали кожената си жилетка и я захвърли на един стол. — При условие, че на хоризонта се очертава спор, си готова дори и карфици да забиваш в кожата си, само и само да останеш будна.

— Нямах карфици — рече тя. — А и нямам желание да споря с теб.

— Не и ако постигнеш своето. — Той седна на тясната койка и смъкна ботушите си. Внезапно тя почувства аромата му: чисто ленено платно, сол и море. — И аз нямам желание да споря с теб.

В тихият му глас тя долови нотки, които я разтревожиха. Лунната светлина, струяща през редицата малки прозорчета, озаряваше каютата с бледосиньо сияние, но тя се нуждаеше да вижда по-добре.

— Запали свещта.

— И луната свети достатъчно.

Тревогата ѝ нарасна, щом разбра, че той не иска тя да го вижда ясно.

— Какво не е наред?

— Само защото не искам да споря с теб?

— Значи си тъжен, защото мислиш, че мога да унищожа Крейда. Но това не е вярно. Няма да позволя подобно нещо да се случи. Трябва просто да ме оставиш да си ида, и всичко ще е както преди, все едно никога не съм стъпвала там.

— Нищо никога няма да е същото.

— Защо? Ако аз...

— Защото ще те обичам до последния си час.

Радостта, която лумна в душата ѝ, моментално се смени с дълбоко отчаяние. Прекалено късно беше. Ако той ѝ бе казал това през онзи следобед в Крейда... Не, всичко винаги си е било невъзможно. Усмихна се колебливо.

— Това е много приятно, но всъщност няма значение.

— Има значение, и то огромно. — Той се обърна и я погледна в очите. — То означава, че не мога да те изоставя и че няма да ти позволя ти да ме изоставиш.

Тя преглътна и се опита умишлено да направи гласа си по-твърд.

— Защо мъжете винаги си мислят, че единствено онова, което самите те изпитват, има някакво значение? Аз не се интересувам от теб. Искях само Крейда. Кроях само как да направя така... Затова ти трябва да ме забравиш и аз ще забравя...

— Шшт — пръстите му докоснаха устните ѝ, за да спрат пороя думи. — Тихо, любима.

Сълзите, които досега бе сдържала, надделяха над волята ѝ и потекоха по страните ѝ. Главата ѝ се сгуши до гърдите му.

— Не ми позволявай да те нараня! Моля те, не искам да те боли!

Той остана смълчан. Ритмичното туптене на сърцето му сякаш тътнеше до ухото ѝ, докато ръката му нежно галеше косите ѝ.

— Искях да ме обичаш, но това е било грешно... Може би, ако се опиташ, всичко ще премине.

— Няма да премине. Просто ще трябва да намерим начин да се справим. И можем да се справим чудесно, Кейт.

— Не и ако ти отнема Крейда.

— Ти няма да ми я отнемеш. Аз ще се откажа доброволно от нея. Дар, който тя не би могла да приеме.

— Защо? — попита. — Не заслужавам подобна жертва. Никоя жена не я заслужава. Не можеш да твърдиш, че няма да те боли.

— Наистина не мога, но ще боли повече, ако се откажа от теб.

— Така говориш сега.

— И ще говоря така и след петдесет години. Чуй ме, Кейт, това не е решение, което съм взел лекомислено. Всичко е много просто. Ти си повече от Крейда. Ако трябва да избирам, ще взема това, което е най-ценно за мен.

Тя знаеше, че не може да го позволи, но поне можеше да си открадне този миг.

Искаше ѝ се поне веднъж да го каже. Сигурно един-единствен път няма да навреди много. Колебливият ѝ шепот бе почти недоловим в тъмнината.

— Аз... те обичам.

Устните, които погалиха слепоочието ѝ, бяха по-нежни и от докосване с перце.

— Но ще го надмогна — добави тя. — Характерът ми е непостоянен. Затова не бива да се чувстваш виновен, че ще ме оставиш.

— Ще го имам предвид. Сигурен съм, че то ще ми донесе голяма утеха.

Но в действителност той въобще не бе обърнал внимание на думите ѝ. Познаваше я прекалено добре. Никога нямаше да я остави, а някой ден това щеше да го унищожи. Затова тя трябваше да открие начин да го напусне, но не знаеше дали ще има сили за това, ако я отведе у дома, в Крейда.

— Искам да ида в Англия.

Той се стегна и тя го почувства.

— Не.

— Не разбираш ли? Това е единственият ни шанс! Ако Джеймс знае коя съм, тогава единствената ни надежда е Елизабет да се намеси или да ми намери убежище.

— А най-вероятно няма да направи нито едното, нито другото.

— Трябва да опитаме. — Кейт все още долавяше, че той се съпротивлява. — Ако ме обичаш, заведи ме при Елизабет — ръцете ѝ отчаяно се стегнаха около него. — Моля те, Робърт!

За миг ѝ се стори, че той няма да отговори. Просто седеше там и я държеше в ръцете си, галеше косата ѝ. Най-сетне я целуна по бузата и нежно рече:

— Добре, момичето ми. Ще отидем при Елизабет.

— Изглеждаш разкошно — отбеляза Робърт, докато ѝ помагаше да се качи на ладията, която трябваше да ги отведе в двореца. — Имам скъпи спомени за тази рокля.

Така беше и с Кейт. Тя нервно приглади пурпурното кадифе на роклята, която бе носила на сватбата на Джийн и Гавин.

— Това ми е най-разкошната рокля. Не съм свикнала с дворцовия живот, но сметнах, че ще е подходяща.

— Повече от подходяща. — Робърт се настани на седалката до нея и лодкарят отблъсна ладията от брега. — Изглеждаш като пламък.

Тя леко се изненада. Робърт рядко говореше за външния ѝ вид. И тогава тя разбра. Той знаеше колко притеснена е за посещението си при кралицата и се опитваше да ѝ вдъхне увереност.

— Да се надяваме, че Елизабет ще ме одобри.

Погледът на Робърт се премести върху гледките, които отминаваха по бреговете на Темза.

— Нейното одобрение не е от особено съдбовно значение. Има и други пътища, по които можем да поемем.

Ние. По време на пътуването от Шотландия насам тя многократно се бе опитвала да го убеди, че няма да остане с него, какъвто и да е изходът от посещението при кралицата, но той не искаше да приеме този факт. Но пък в момента тя бе прекалено разтревожена за предстоящата среща, та да спори с него.

— Какви други пътища?

Той се усмихна.

— Бихме могли да тръгнем по море и да нападаме испански галеони. Би ли искала да си пиратка, Кейт?

— Не, нито пък искам ти да си такъв. Нали ми каза, че вече си приключил с пиратството.

— Но обстоятелствата се промениха.

Тя бе променила обстоятелствата. Робърт обмисляше възможността да се завърне към пиратството, защото по море би могъл да се бори срещу Джеймс без опасност за Крейда. И все пак такъв живот щеше да си е пак изгнание. Тя не можеше да го позволи. Ако Елизабет ѝ предложеше убежище, тя трябваше на всяка цена да се възползва от него, без да даде възможност на Робърт да открие местоположението му.

— Няма да обсъждам подобни глупости. Ще видим какво ще каже Елизабет.

Той се усмихна накриво.

— Да, на всяка цена трябва да чуем какво ще каже кралицата по повод на молбата ти.

— Не ме безпокой, Пърси. — Елизабет не вдигна поглед от писмото, което пишеше в момента. — Не виждаш ли, че съм заета?

— Моля за извинение, Ваше величество — рече Пърси Монгрейв. — Но си помислих, че бихте желали... — Той млъкна, търсейки думи. — Граф Крейда моли за среща с вас.

Перото на Елизабет замръзна напред движението.

— Моли? Това не ми звучи като израз на Макдарън. Сигурно думата е твоя, Пърси?

Пърси се намръщи.

— Настоява. Казах му, че няма да пожелаете да се срещнете с него, но той не се интересува, че сте претрупана с грижи за тази испанска...

— Нека влезе — прекъсна го тя.

— А графинята?

Тя бързо вдигна поглед.

— И неговата графиня ли е тук?

Той кимна.

— Моли за позволение да приемете и нея.

Елизабет остави перото си в мастилницата.

— На всяка цена, нека влезе и тя. Любопитна съм да видя жената на Макдарън.

Тя чу как Пърси измърмори нещо под носа си, докато напускаше стаята. После бързо се изправи и отиде до огледалото в позлатена рамка в другия край на стаята. Докосна тъмните кръгове под очите си. Снощи не бе спала добре, както и много нощи преди това, при цялата тази бъркотия около Филип. Понамести надиплената си яка и прехапа устни, за да се позачервят. Дали изглеждаше стара? Боже, защо ли се тревожи как изглежда? Не външният ѝ вид, а духът и разумът ѝ бяха накарали света да ѝ се подчинява.

— Ваше величество?

Кралицата се извърна от огледалото и видя Робърт Макдарън, застанал на вратата, все толкова красив и опасен като хищник.

Погледът ѝ се премести върху жената, облечена в пурпурно кадифе, която стоеше до него.

Катрин.

Елизабет не беше такава, каквато си я бе представяла Кейт. Копринената ѝ рокля с цвят на слонова кост бе великолепна, рубиненият медальон, красящ шията ѝ, бе зашеметяващ, но самата жена не беше нещо особено. Беше просто една напудрена, застаряваща жена, чиито твърди къдрици изглеждаха прекалено яркочервени, за да са истински.

В този миг погледът на кралицата се премести върху Кейт и тя моментално промени мнението си. Този поглед беше остър като бръснач, преценяващ впечатлението.

Елизабет наклони глава.

— Не сте красавица, но не сте и лишена от известна привлекателност.

После тя се обърна към Робърт:

— Виждате ли, нали ви казах, че момичето ще бъде кротко и прилично на вид.

— Е, поне е прилична на вид — съгласи се Робърт, като направи нисък поклон. — Ваше величество беше права, както винаги.

— А вие сте безочлив, както винаги. Имайте любезността да съдържите насмешката си и да доведете жена си по-близо, за да мога да я огледам по-добре.

Кейт пристъпи и направи пред кралицата дълбок реверанс.

— Ваше величество.

— Станете, станете — нетърпеливо рече кралицата. — Как да разгледам чертите ви, ако гледате в обувките ми?

Кейт вдигна поглед и Елизабет преценяващо огледа първо лицето ѝ, а после и златистокафявите ѝ къдри, които се посипваха по раменете изпод кадифената шапчица.

— Хубави очи, а косите ви са с чудесна гъстота и ярък цвят.

— Да не би да сте очаквали да са по-тъмни? — попита Робърт.

Елизабет се обърна към него.

— Разбира се, че не. Редовно получавах доклади от викария относно момичето.

— А и косата на Мария не е била по-тъмна — добави Робърт. — Кажете, смятате ли, че има същите...

— Не сте вие този, който трябва да задава въпросите, от вас се очаква да отговаряте. Защо не сте в Крейда, където се предполагаше, че трябва да останете?

— Бях в Крейда, но обстоятелствата се промениха и ми се наложи да се приспособявам към новите условия.

Робърт беше по-безочлив и присмехулен от всякога, даваше си сметка Кейт. Как, по дяволите, ще моли тя Елизабет за услуга, ако той продължава непрекъснато да я дразни? Но може би именно това бе целта му. Кейт съзнаваше, че той не желаше да идва още от мига, в който тя го бе предложила.

Робърт продължи:

— Но Ваше величество също е много добра в приспособяването според нуждите си. Когато бях затворен в Кулата, вие бяхте...

— За бога, Робърт, млъкни и ме остави аз да говоря с нея — изсъска Кейт направо вбесена.

Изненаданият поглед на кралицата моментално се върна върху Кейт.

— А, значи никак не е кротка. — Тя отметна глава назад и се разсмя. — Така ви се пада, Макдарън!

Кейт го погледна предупредително.

— Простете му, Ваше величество. Той се държи ужасно непочтително, а ние трябва да ви помолим за една услуга.

— Услуга ли? — предпазливо повтори Елизабет.

— Молим ви за убежище — заяви Кейт и набързо разказа обстоятелствата, които ги бяха довели тук. — Вие бяхте добра към мен в миналото. Сега се надявам, че ще проявите същото снизхождение и този път.

— Значи дойката ви е мъртва? — попита Елизабет. — А какво е станало с признанието?

— Предполагаме, че то вече е в ръцете на Джеймс — отвърна Робърт.

— Проклятие! — Страните на Елизабет потъмняха от гняв. — Непрокопсаник! Не можете ли поне едно нещо да свършите както трябва, Макдарън?

— Позволете да ви напомня, че вие сте тази, която е избрала Себастиан Ландфийлд — заяви Робърт. — Ако ми бяхте казали, че е достатъчно луд, та да отиде при Джеймс, щях да му прережа гърлото още преди да отведе Кейт в Крейда.

— Нима твърдите, че вината е моя?

— Да. — Усмивката хищнически оголи зъбите му. — Вината е изцяло ваша, Ваше величество.

Кейт отчаяно си помисли, че двамата са като две диви животни, които се обикалят, готови да се нахвърлят едно върху друго.

— Няма значение чия е вината. Ще ми помогнете ли?

Погледът на Елизабет се върна на нея.

— Не зная дали бих могла. Ако Джеймс знае за потеклото ви, рискът може да е прекалено голям. А точно в момента отношенията ни са много несигурни и съм в рисковано положение.

— И ще я предадете на Джеймс? — попита Робърт.

— Не съм казала подобно нещо — рязко отвърна Елизабет. — Може би ще е възможно да й намеря някакво убежище. Но не и тук, в Англия.

— И няма да й осигурите закрилата си?

— Това е невъзможно. В никакъв случай не бива да проличи, че имам някаква връзка с нея.

Изражението на Робърт стана по-твърдо.

— Грешите — рече той. — Не е възможно да направите друго.

— И защо не?

Той срещна погледа на кралицата.

— Защото и двамата знаем какво е било признанието, подписано от Клара Мъркет. Знаем, че Мария Стюарт не е майката на Кейт. — Той направи кратка пауза. — Вие сте майка й.

— Лъжи! — категорично заяви Елизабет. — Безсмислени, откачени лъжи. И при това представляват такава неприкрита обида, че бих могла да ви взема главата за тия думи.

— Не вярвам, че бихте поели подобен риск. Никак не би ви се искало да излагате откачените ми лъжи на показ. Единственият изход би бил ножът на наемен убиец, но пък ще ви се наложи да се справяте с угризенията си след това. Вие все пак имате съвест.

— Робърт, какви ги говориш? — замаяно попита Кейт. — Това не е вярно. Знаеш, че съм...

— Откъде да знам? Защо Себастиан ти е повтарял цял живот, че си извънбрачно дете на Мария? Кой му го е казал? — Той кимна към Елизабет. — Нейно Кралско Величество. И ти си повярвала в това, защото и той е вярвал. Малко вероятно е било той да се усъмни в кралицата, чиято целомъдреност е направо легендарна, но ако го е сторил, тя му е дала идеалния отговор. Злата братовчедка Мария, която плете магии в кулата си. И наистина е било твърде удобно Мария да бъде държана в затвора през всичките тези години, нали? Вие не бихте искали детето ви да бъде отгледано без поне елементарно уважение. Вие сте я ограбили от законното ѝ право на ваша наследница, но все пак сте ѝ подарили вярата в мита, че е кралска дъщеря.

— Предположения — ледено отвърна Елизабет.

— Но веднъж вие казахте, че съм много добър в предположенията — възрази Робърт. — Оставихте ме да съединя парченцата от истината, за да ме подведете в удобната за вас посока. И понеже достигнах до тези заключения сам, нито веднъж не се усъмних в истината. Много хитро, Ваше величество.

— А защо е необходимо сега да се съмнявате в тези заключения?

— Заради признанието.

— Кое то не сте виждали.

— Но чието съдържание е ръководило всеки ход на Малкълм.

— Клара Мъркет може да му е казала, че Катрин е дъщеря на Мария — рече Елизабет. — Това би породило същите действия от страна на този Малкълм, ако той наистина е бил толкова амбициозен, колкото твърдите.

— Той би тръгнал да преследва Кейт, но не по същия начин. Измъчвал е Себастиан Ландфийлд, за да го накара да свидетелства, че тя е ваша дъщеря, а не на Мария, но Себастиан не отстъпил. Накрая той повярва, че това е самата истина. Думите му бяха: „Не Лилит... змията. Извива се, променя се.“ За змията в райската градина се казва, че е преобращеният дявол. В очите на Себастиан Кейт се е променила от дъщерята на Мария в дъщерята на Елизабет.

— Неубедително скърпени доводи — изсумтя Елизабет.

Робърт кимна.

— Толкова неубедителни, че дори не ги забелязах. Но после Кейт ми каза, че Малкълм смятал да я заведе в Уорик и Кенилуърт, за да търси подкрепа.

Кейт видя съвсем лека промяна в поведението на Елизабет.

— Стори ми се странно, но дори и тогава не успях да направя връзката. Докато внезапно Малкълм не промени решението си и тръгна да води Кейт в Холандия вместо в Англия. — Той се обърна към Кейт: — Какво ти каза той?

— Че най-силната подкрепа ще получи от Холандия — колебливо рече Кейт.

— И наистина е било така. — Робърт срещна погледа на Елизабет. — Защото този месец вие изпратихте граф Лестър в Холандия, за да се опита да сключи мир и да намери съюзници за тази война с Испания. Той вече не е бил в замъка си в Кенилуърт или в имението на брат си в Уорик. Било е необходимо Малкълм да го последва до Холандия, за да го замеси в заговора си.

— Робин Дъдли е мой най-предан служител. Графът никога не би се замесил в заговор срещу мен — заяви Елизабет.

— Дори и за да направи дъщеря си кралица на Англия, а себе си — властимащия човек зад трона? — попита Робърт тихо.

Но нали баща ѝ бе граф Шрузбъри, объркано разсъждаваше Кейт. Всичко това беше лудост! През целия си живот бе смятала това за истина, а сега трябваше не само да приеме Елизабет за своя майка, а и граф Лестър за свой баща.

— Нима ме обвинявате в прелюбодейство с Робин, от което съм родила негово дете? — студено попита Елизабет.

— А чие друго да бъде? За вас двамата се носеха слухове още откак се възкачихте на трона. Вие отказахте да го отпратите от себе си дори когато привързаността ви към вашия сановник, завеждащ конюшните, предизвика присмеха на всички народи в Европа. Отрупахте го с богатства и почести, но не пожелахте да му дадете онова, което той желаше най-силно. Да се ожени за кралицата и да спечели властта. — Робърт замълча за миг. — Защото Лестър винаги е бил много амбициозен човек. По едно време дори обеща на испанския посланик, че ще възстанови католицизма в Англия, ако Испания подкрепи неговото предложение за ръката ви.

— Той нямаше това предвид — побърза да каже Елизабет. — Робин винаги е бил всеотдаен протестант.

— Но неговото предложение все пак щеше да ви постави в неудобно положение. Не можехте да поемете риска, свързан с един

брак, но и не можехте да се откажете от него. И какъв изход ви е оставал, когато сте разбрали, че носите неговото дете? Лестър не е трябвало да разбере за него. Един толкова амбициозен човек би сметнал мисълта за прекалено съблазнителна, за да ѝ устои.

— Обградена съм от придворните си дами през цялото време. Как бих могла да родя дете, и това да не забележат околните?

— Би било трудно, но не и невъзможно. Не и за жената, която папата нарече най-уникалното същество, което се е появявало в Европа от петстотин години насам.

— Нямате доказателства в подкрепа на тази клевета — рече Елизабет.

— Освен признанието в ръцете на Джеймс.

— Бих се обзаложила, че Джеймс е изгорил този документ две минути, след като го е получил. — Устните ѝ се разтегнаха. — Това младо паленце не би позволило на нищо да застане на пътя му към трона.

— И точно затова вие ще вземете Кейт под своя закрила — рече Робърт. — И затова ще я признаете публично.

— Да не сте полудял? Ако онова, което казвате, е истина, щом съм се опитвала да я скрия от очите на Робин през всичките тези години, да не мислите, че ще му позволя да узнае за съществуването ѝ сега?

— Единственият начин тя да бъде в безопасност, е да признаете коя е.

Елизабет го загледа, присвила очи.

— За да можете вие на свой ред да се опитате да заграбите трона чрез нея? Много хитро, но няма да...

— Спрете! — Викът на Кейт се вряза наред думите на кралицата като нажежен меч. — Няма да търпя това повече! Как смееете да се карате за мен като кучета за кокал? Това е *моят живот!* — Тя се извърна към Елизабет: — Вие ли сте майка ми?

Елизабет я гледаше втренчено, без да отговори.

— Отговорете ми!

Робърт пристъпи напред.

— Кейт, ще е...

— Мълчи! — нахвърли се тя върху него. — И от теб въобще не съм доволна. Защо не ми каза за това предварително? Защо позволи да

дойда тук и да го разбере по този начин?

— Струва ми се, че нашият скъп Черен Робърт не е бил съвсем сигурен в предположението си и е разчитал на изненадата, за да спечели тази битка — сухо рече Елизабет.

— Е, не беше особено мило от *негова* страна. И двамата никак не сте добри към мен. Аз няма... — Тя млъкна, за да овладее гласа си. — Остави ни, Робърт, искам да поговоря с нея насаме.

— Не мисля, че това е добра идея, Кейт — рече Робърт.

— Остави ни сами!

Робърт все още я гледеше намръщено.

— О, за бога, вървете — нетърпеливо рече Елизабет. — Няма да я изям.

— Не за това се тревожех — заяви Робърт. — Страхувам се, че тя може да ви изяде. А това ще е ужасно неловък ход, особено тук, на ваша територия. — Той се усмихна иронично и се поклони на Кейт. — Бъди внимателна с нея, момичето ми. В края на краищата тя е твоя майка.

Елизабет се намръщи, докато гледеше как той излиза.

— Нахален негодник. Трябваше да се вслушам в съветите на Пърси.

— Вие ли сте майка ми? — попита отново Кейт.

— Аз съм кралицата на това кралство, а ти ни най-малко не се отнасяш към мен с нужното уважение и страхопочитание.

— Имам право да знам — яростно извика Кейт. — Непрекъснато ме лъжат и използват и ме разнасят насам-натам, сякаш съм вещ. Ако това е вярно, значи вие сте ме оцетили и аз *трябва* да разбира истината. — Тя погледна Елизабет право в очите и попита с премерена отчетливост: — Вие ли сте майка ми?

За момент Елизабет остана безмълвна, после рече:

— Аз те родих.

Кейт се почувства така, сякаш щеше да припадне.

Елизабет вдигна глава.

— Но никога няма да те призная за мое дете. Никога. Ще е прекалено опасно.

— За вас?

— За Англия — отвърна Елизабет. — Ако дъщерята на Мария би могла да бъде използвана като пионка, за да разкъса тази страна, колко

по-опасна би могла да бъде моята дъщеря!

— Значи отново ще ме изоставите?

— Не съм те изоставяла. Беше ти дадено всичко, което можех да ти дам, без да възникне опасност.

— Бихте могли поне да ми дадете баща. Бихте могли...

— Нима смяташ, че самата аз не исках дете? Когато Мария роди Джеймс, това едва не ме уби. И аз исках наследник. — Елизабет сви рамене. — Но това бе невъзможно. Трябваше да направя своя избор. И не съжалявам.

— Защото баща ми е бил амбициозен?

— Робърт беше много алчен. Няма нищо лошо в амбициозността, стига тя да е контролирана. Самата аз притежавам огромна доза от това качество. — Когато забеляза изражението на Кейт, тя грубо рече: — Ти нищо не разбираш. Обичала съм го през целия си живот. Той бе моят другар в игрите, моят любовник, а сега е мой приятел. Знаеш ли колко самотна съм била? Аз заслужавах Робин.

— Тогава защо не се омъжихте за него?

— Колко си глупава! Та това щеше да е най-бързият начин да го загубя! Познавам добре Робин. Властта щеше да е прекалено главозамайваща за него... Той щеше да се опита да заграби твърде много. — Тя сви рамене. — И тогава щеше да ми се наложи да го накажа за това.

— Като го изпратите на дръвника, както моята... — Кейт млъкна. Все още й бе трудно да осъзнае, че Мария не й е майка, че това е било само една лъжа. — И него ли щяхте да убиете?

— Сигурно ти е трудно да повярваш? — попита Елизабет. — Да, бих го сторила. Това щеше да разбие сърцето ми, но нямаше да имам друг избор. — Тя се усмихна цинично. — Та какво знаеш ти? Когато бях по-млада и от теб, моят приятел Том Сиймур загуби главата си, а аз седях в Кулата и чаках да разбере дали и аз ще умра. Подобни обстоятелства обикновено ти дават време за размисъл и ти служат за горчиви уроци. Това ми показва какво ценя най-много на този свят и ми даде увереността да го защитавам.

— И очевидно тронът е това, което цените най-много — с горчивина заяви Кейт.

— Англия е това, което е най-ценно за мен, а тронът е начинът да я защитавам. — Гласът й стана по-твърд. — И няма да позволя нито

ти, нито Робин, нито която и да е сила на тази земя да я унищожи.

— Аз нямам желание да я унищожавам.

— Ти можеш да бъдеш използвана, за да...

— Замълчете. Направо се замаях. Трябва да помисля.

Кейт отиде до двукрилия прозорец и се загледа, без да вижда. Чувстваше ястребовия поглед на Елизабет върху гърба си, докато отчаяно се опитваше да осъзнае разкритията и емоциите, засипали я през последните няколко минути. Изпитваше негодувание, гняв, сливане и още нещо, което я изпълваше със страх... разбираше.

Няколко минути по-късно Кейт се обърна и погледна кралицата.

— Не е необходимо да ме признавате за свое дете.

— Може би не се изразих ясно: нямам намерение да правя подобно нещо.

Кейт не обърна внимание на язвителната забележка.

— Но ще изпратите едно писмо на Джеймс. В него ще признаете, че съм ваша дъщеря, но ще заявите, че докато Джеймс не прави нищо, с което да навреди на Робърт, на мен или на Крейда, вие обещавате да посочите него като ваш приемник след смъртта ви.

Елизабет се намръщи.

— Няма да правя нищо подобно. Все още не съм взела това решение.

— Не, предпочитате да държите Джеймс в напрежение — продължи Кейт. — Ще му кажете още, че ако предприеме някакви действия срещу Крейда, никога няма да получи английския трон.

Елизабет поклати глава.

— Трябва да имам оръжие, с което да размърдам Джеймс, когато Филип изпрати армадата си.

— Тогава си намерете друго — рече Кейт. — Това е моето оръжие.

Устните на Елизабет се разтегнаха в усмивка.

— Но ти нямаш оръжия срещу мен.

— Напротив, имам — заяви Кейт и направи кратка пауза. — Имам баща си.

— Робин?

— Откажете ми, и ще отида право при него в Холандия и ще ви го отнема! — Гласът ѝ трепереше от вълнение. — За бога, ще ви покажа, че не съм просто пионка. Ще се науча как да го използвам и

ще го изкуша, ще раздвижа в него онези амбиции, които казвате, че разбирате. Той ще се присъедини към мен, за да ви свали от престола и вие ще загубите вашия любовник и стар приятел, когото цените толкова много. И накрая ще трябва да унищожите и двамата ни, иначе ние ще унищожим вас.

Устните на Елизабет се разтвориха в изненада и изумление.

— Не можеш да го сториш!

— Погледнете ме — предизвика я Кейт, а гласът ѝ звънтеше от страстно вълнение. — Аз съм ваша дъщеря. Мога да променя света, ако реша.

Елизабет прошепна:

— Вярвам, че можеш. — После внезапно се изкикоти. — Но не и моя свят.

— Ще видим.

Елизабет поклати глава.

— Може и да не е необходимо да се противопоставяме една на друга. Възможно е наистина да се справя с Джеймс така, както предлагаш, и въпреки това да успее да изтръгна от него онова, което желая.

Кейт внимаваше да не покаже нито облекчението, нито триумфа си.

— Вярвам безпрекословно, че можете да го сторите.

— А какво уверение мога да получа от теб, че няма да отидеш при Робин, дори и след като ти дам тези гаранции?

— Уверението, че нямам никакво желание да получа трона — отвърна Кейт. — И аз знам какво ценя най-много на този свят, а то не е същото, което притежавате вие.

— Крейда и онзи ужасен негодник в преддверието? Много недалновидно.

— Онзи ужасен негодник би могъл да управлява това кралство по-добре и от вас. А колкото до далновидността, в Крейда няма да ми се наложи да изоставя детето си и да го дам на непознати. — Тя тръгна към вратата. — Изпратете писмото незабавно. Искам да се прибера у дома, в Крейда.

— Напълно сигурна ли си, че това е всичко, което искаш? — попита Елизабет с копrien глас.

Кейт я погледна през рамо.

Елизабет се усмихваше, а изражението ѝ съдържаше някаква смесица от цинизъм, тъга и мъничко злоба.

— Не мисля. И в теб виждам същата жажда — тихо заяви тя. — Все пак ти си моя дъщеря.

Робърт скочи към Кейт и я хвана за ръка, докато тя затваряше вратата зад гърба си.

— Всичко наред ли е?

При неговото докосване я заля топло облекчение. Тя кимна.

— Да.

Погледът му оглеждаше лицето ѝ.

— Не ми изглеждаш добре.

Защото последната забележка на Елизабет я бе разтърсила из основи. Майка ѝ бе видяла в Кейт нещо, което ѝ се искаше да остане заровено.

— Какво очакваш, след като ме шокира така с... — Тя млъкна, като си спомни за стража пред вратата. — Да се върнем на кораба.

Робърт не проговори, докато не се настаниха в ладията и плавно се отдалечиха от двореца.

— Е, тръгваме ли да пиратствуваме по моретата?

Тя поклати глава.

— Връщаме се в Крейда. Там ще бъдем в безопасност, докато баща ми е жив. Баща ми — повтори тя. — Странно. Когато вярвах, че Шрузбъри е мой баща, никога не се замислях сериозно за него. А сега е същото и с Лестър. Те стоят в сянка.

— И е напълно разбираемо. И Мария, и Елизабет блестят така ярко, че затъмняват всички останали.

— Бях ѝ много ядосана. Казах ѝ, че ако не направи това, което искам, ще отида при баща си и заедно ще я унищожим. — Кейт сви рамене. — Естествено само блъфирах.

Робърт леко се подсмихна.

— Наистина ли?

Той я познаваше твърде добре.

— Не, говорех ѝ сериозно. Докато стоях там и ѝ говорех, кръвта кипеше във вените ми. Чувствах се някак приповдигнато, сякаш мога

да направя всичко. И знаех, че тя усеща същото. Сякаш черпехме сили една от друга.

— Това ни най-малко не ме изненадва. Вие много си приличате.

— Не искам да бъда като нея, Робърт — прошепна тя.

— Отбери доброто и остави лошото.

— Ти каза това за Мария.

— Но съветът все още е съвсем уместен. Не предпочиташ ли да си дъщерята на Елизабет вместо на Мария?

Елизабет можеше да бъде коварна и себична, но бе и силна и дръзка, а и нещо в нея събуждаше подобни чувства и у Кейт.

— Мисля... че бих могла да я обичам. — Кейт направи кисела гримаса. — Но то ще е като да обичам себе си.

— Няма нищо лошо в любовта, Кейт — рече Робърт. — Самият аз вече съм пристрастен към това чувство.

Тя поклати глава, все още незабравила онова обезпокоително чувство на приповдигнатост.

— Никога повече няма да я видя.

— Изкушението е прекалено силно?

— Не казах това — побърза да отрече Кейт.

— Би ли желала да си кралица на Англия? Бихме могли да го сторим, знаеш — рече Робърт. — Да идем ли в Холандия, любов моя?

Тя го зяпна шокирано.

— Но ние се прибираме у дома!

— Само ако такава е желанието ти. Знаех още когато те водех при Елизабет, че може да ти се наложи да вземеш съдбовно решение.

— И все пак ме доведе?

— Достатъчно си била лъгана през живота си. Няма да позволя отново да те мамят.

Вместо това той бе готов да заблуждава себе си. Тя преглътна, за да поосвободи напрежението в гърлото си.

— Ти си прекалено арогантен, за да станеш принц консорт.

Робърт повдигна ръката ѝ към устните си.

— Бих могъл да се приспособя към тази роля, стига само ти да обещаеш, че ще действаш в съгласие с мен. А и определено бих могъл прекрасно да забавлявам Ваше величество.

— Вярвам ти. — Тя склони глава на рамото му. — Но ще имаш повече време за подобни занимания, ако се върнем у дома, в Крейда.

— Сигурна ли си?

Внезапно тя се почувства съвсем сигурна. Пътят, избран от Елизабет, може и да бе истинско предизвикателство, ласкателствата и властта може и да бяха опияняващи, но Кейт нямаше желание да свърши живота си като Елизабет... сама, заобиколена единствено от клопките на величието.

— Не искам това — заяви уверено тя, като се сгуши по-плътно в него. — А и тя не би го желала, ако знаеше какво пропуска. Искам единствено теб и Крейда.

Кейт почувства как напрежението, което той не ѝ бе позволявал да забележи, внезапно го напусна. Той я притегли към себе си и безгрижно рече:

— Безкрайно съм ти благодарен, че се отказваш от трона заради мен, момичето ми. Това е изключителен комплимент.

— Е, не е само заради теб. Имах предвид и още нещо. — Внезапно настроението ѝ се повиши и я изпълни безкрайна надежда. Защо да се тревожи, че това е само временно затишие? Те си отиваха у дома и заедно щяха да намерят начин да останат там. Тя се усмихна сияйно. — Нашето дете трябва да се роди по времето, когато тюлените ще се завърнат на Крейда догодина.

— Ето го и Тим Макдугъл на пристанището — каза Робърт и се обърна към Джок: — Грижи се за Кейт. Аз отивам да видя дали не се е случило нещо лошо.

Кейт загледа как той забърза по мостчето и тръгна към заместника си. Тя с облекчение забеляза, че когато си казаха две думи, смръщеното лице на Робърт моментално се проясни. Бе очаквала, че Елизабет бързо ще предприеме необходимите действия, за да предпази Крейда, но все пак съществуваше възможността Джеймс да е създал някакви проблеми.

— Изглежда, всичко е наред — рече Джок. — Само се чудя как така той те повери на мен. Последния път те предадох на Алек.

— Аз сама се предадох — заяви Кейт. Тя се обърна и го погледна. Откак се бяха качили на *Ирландската принцеса* в Шотландия, Джок се бе отнасял към нея с уважение, но стоеше настрана. Сега за първи път, доколкото си спомняше, той се обръщаше директно към нея. — Не ти беше виновен, и Робърт го знае.

— Можех да го предотвратя. Но избрах да не го сторя. — Той я погледна в очите. — А сега не бих взел същото решение.

Кейт се стегна.

— Така ли?

Ненадейно лицето му се озари от усмивка.

— Ти ни създаде доста проблеми. Никак няма да е разумно да ти позволим да го сториш отново. Казах на Робърт, че ще е по-безопасно да те държим тук, отколкото на трона на Шотландия, а сега, когато знаем, че си наследница на още по-велик трон, трябва да се погрижим да те държим тук достатъчно заета, та да не се сещаш да вършиш пакости.

Тя се отпусна.

— Знаеш, че нося дете.

— Вярвам, че ще успеем да държим в безопасност и едно невръстно хлапе... стига да не е толкова опърничаво като майка си — уточни той.

— Но сигурно ще бъде.

— Тогава ще му мислим, когато му дойде времето. — Той я хвана под ръка. — Робърт ни вика.

— Никога няма да поставя в опасност Крейда или Робърт — заяви Кейт тихо, докато той я водеше към мостчето. — Не е нужно да се тревожиш за това, Джок.

— Знам, че пазиш скъпите си неща, Кейт.

— Радвам се, че си разбрал, че зная как да изпълнявам дълга си към Крейда, Джок.

Бяха стигнали до Робърт и Макдугъл и щом спряха при тях, тя погледна въпросително Робърт.

— Няма проблеми — увери я той.

— Липсвахте ни, милейди. Изглеждате чудесно — каза Макдугъл.

Робърт хвана Кейт под ръка и тръгна с нея покрай кея.

— Той казва, че Гавин е много по-добре и е станал най-сприхавия инвалид на този свят.

— Слава богу! — разпалено възкликна тя. — А Джийн?

— Обърнала е крепостта с главата надолу с нарежданията си за Гавин. Двете с Деирдре вече са на ръба на сбиването. И двете смятат, че знаят кое е най-добро за него.

Джок и Тим вървяха зад тях един до друг и Кейт смътно дочуваше тихия им разговор. Слънцето ярко сияеше, когато свърнаха по улицата, водеща към крепостта, и Кейт усети остро бодване в душата си, щом осъзна колко близо е била да загуби всичко това. Крейда все още бе в опасност, но поне тя щеше да има още един шанс да си спечели това място, което така силно обичаше.

Бяха стигнали до пазара, и Кейт, и Робърт внезапно се оказаха заобиколени от мъже, жени и деца.

— Крайно време беше да се върнеш.

Кейт се обърна и видя Деирдре, застанала на вратата на тъкачницата.

— Деирдре! — Кейт се откъсна от тълпата и изтича през улицата. — Как вървят нещата при теб?

— Добре — нацупено отвърна ирландката. — Но не аз съм тази, която избяга, след като ме натопи с тези жени и изостави своите...

— Шшт. — Кейт се осмели набързо да я прегърне. — Кажи, че се радваш, че съм се върнала.

Едва забележима усмивка разтегна ъгълчетата на устните на Деирдре.

— Разбира се, че се радвам — рече тя и побърза да добави: — Нуждая се от помощ с тези глупачки, дето не различават прежда от совалка.

Кейт се ухили.

— Ще се справиш. Чух, че двете с Джийн почти сте излекували Гавин.

— Момчето щеше да се оправи по-бързо, ако тя ме слушаше какво ѝ говоря. Много своенравна птица е. Но, като че ли е по-добра, отколкото ми се стори в началото — отстъпи нацупено тя.

— Кейт. — Робърт се бе откъснал от тълпата и решително я дърпаше. — Ще се видим по-късно, Деирдре — каза той на Деирдре. — Сега трябва да свършим една работа.

Водеше я към църквата, осъзна тя объркано.

— Защо отиваме там?

— Защото, както казах, трябва да свършим нещо. — Робърт хвана ръката ѝ и я поведе нагоре по дългото стълбище. — Бях предупредил свещеника да е тук, когато пристигнем.

— Свещеника? Защо ще... — Кейт млъкна, внезапно разбрала значението на думите му. — Искаш да се венчаеш с мен?

— Ние вече сме венчани. Просто искам още мъничко да заздравя обвързването ни.

— Това няма просто мъничко да го заздрави. Една венчавка в църквата ще го направи необратимо.

— То си бе необратимо още от мига, в който те зърнах за първи път, просната в калта.

— Но това е различно.

Робърт отметна глава и се разсмя.

— Ще родиш моето дете, опълчи се срещу английската кралица, а сега се плашиш да кажеш няколко думи пред олтара?

— Струва ми се безразсъдно.

Смехът му секна.

— А на мен пък ми се струва безразсъдно да рискувам отново да те загубя. Алек каза, че съм бил пълен глупак да не се ожения за теб пред Бога и нямам намерение да повторя тази грешка.

— Но това означава, че няма да можеш да се откажеш от мен, ако се наложи.

— Нито пък ти от мен — рече той. — Така че, ако промениш решението си и решиш, че Крейда не ти е достатъчна, ще ти се наложи да ме вземеш със себе си.

Тя преглътна.

— Доста тежко бреме ще си.

— Ще се опитам да го направя по-леко. — Робърт протегна ръка. — Ще се омъжиш ли за мен, Кейт?

Тя погледна протегнатата му ръка. В нощта на сватбата на Гавин и Джийн, почти на същото това място, тя бе протегнала ръка към него, молейки за доверие и всеотдайност. И той ѝ ги бе дал. А сега той я молеше за дори по-силно обвързване, от което нямаше да има връщане назад за никого от двамата им. Заедно ще се издигат към триумфи или ще рухнат в пораженията.

Необикновена усмивка озари лицето му.

— Кейт?

Тя просто не можеше да отвърне с усмивка. Моментът бе прекалено тържествен и радостта и страхът ѝ бяха прекалено силни.

През нощта на сватбата всичко бе обвито в мъглата на вълшебството, но сега стояха наред ярката светлина на реалността.

— Хайде, момичето ми, къде отиде куражът ти?

Той бе прав — любовта им бе огромна, но те никога нямаше да успеят да надделеят над предизвикателствата пред себе си, ако не се възправят срещу тях с издръжливост и смелост. Тя протегна ръка и хвана неговата.

— За мен ще е огромна чест да се омъжа за теб, Робърт от Крейда.

ЕПИЛОГ

Елизабет успешно разгроми могъщата армада на Филип. Победата се дължеше както на силата на английския флот, така и на блестящите дипломатически ходове на Елизабет, която умело успя да задържи Джеймс Шотландски да не се притече на помощ на повредените испански кораби близо до неговото крайбрежие. Макар че ролята на граф Лестър в победата не бе особено блестяща, Елизабет все пак показва колко го цени, като го направи главнокомандващ на армията си.

Крейда

30 октомври, 1588

— Има писмо за теб, Кейт. — Гавин влезе в стаята и се запъти към камината, където Кейт седеше на пода и играеше с Патрик пред огъня. — Вестоносецът чака на пристанището за отговор.

— От Робърт ли е? — попита развълнувано тя.

Робърт бе в Ирландия вече повече от два месеца, където защитаваше техните територии от жестокостта на сър Уилям Фицуилям, наместникът на Елизабет в Ирландия. Това бе най-дългата им раздяла, откак се бяха завърнали в Крейда. Щом Кейт се изправи, синът ѝ моментално нададе възмутен писък и задърпа полите на роклята ѝ. Тя му даде едно дървено войниче, за да му отвлече вниманието, докато гледаше.

Почувства остро разочарование, когато Гавин поклати глава отрицателно.

— Пратеникът пристигна от сушата.

— Накуцваш — забеляза тя и се намръщи. — Боли ли те кракът?

— Мъничко. Но винаги ме наболява, щом задуха северният вятър. Разбира се, Джийн твърди, че куцам само за да предизвикам съчувствие. — Той се ухили. — И тя отчасти е права. С жена като нея един мъж трябва да използва всяко оръжие на свое разположение, за да

постига своето. — Той направи смешно-тъжно изражение. — Ако куцам още по-силно, ще ми кажеш ли къде скри гайдата ми?

— Не — отсече Кейт и взе писмото. — Джок казва, че трябва да оставиш горките си ранени пръсти да почиват.

— Но нали мина повече от година? — Той размърда пръстите си. — Виждаш ли? Въобще не са схванати. Мога да свиря хубаво, както винаги.

— Точно от това се страхувам.

Тя отвори плика и извади кратката бележка. Усмивката, която трептеше на устните ѝ, моментално се изпари, щом прочете двата реда, надраскани набързо върху пергамента.

Баща ти е мъртъв. Ела при мен.

Кралица Елизабет

— Какво не е наред? — попита Гавин.

Всичко можеше да не е наред. Ако граф Лестър бе мъртъв, то тогава властта на Кейт над Елизабет вече не съществуваше.

Тя върна писмото на Гавин и взе от писалището едно перо.

— Лоша работа — измърмори Гавин, щом вдигна поглед от писмото. — Ще идеш ли?

— Разбира се. — Тя нахвърли няколко реда на листа, сгъна го и го запечата. — Какво друго бих могла да сторя? Дай това на пратеника и кажи на Джок, че тръгваме веднага.

Гавин пое писмото.

— Бих могъл да дойда с теб.

Тя поклати глава.

— Ще взема Джок. Искам ти да си тук, когато Робърт се върне, и да му попречиш да тръгне след мен.

— Никак няма да е лесно.

— Ще се справиш с тази задача по-добре от Джок. На тях двамата първият им импулс ще е да се втурнат да нападат, вместо да изчакат и да видят дали има и друг начин.

Гавин изпъчи гърди.

— Докато аз, от друга страна, съм самото възплъщение на дипломатичността?

— Ами... — Тя реши, че не бива да го разочарова. — Ще попиташ ли Джийн дали е съгласна да се грижи за Патрик?

— Обещавам да посветим цялото си внимание на младежа. Ще е добра тренировка за времето, когато и ние ще си имаме детенце. — Той се усмихна омайващо. — Знам, че Патрик още е мъничък, но сега е идеалният момент да развием вкуса му към музиката. Само да беше ми казала, къде е гайдата ми?

Когато въведоха Кейт при Елизабет, тя откри кралицата до прозореца разсеяно да подръпва струните на лютнята. Елизабет ѝ се стори някак по-дребна, сякаш се бе свила и съсухрила, кожата ѝ бе бледа като пергамент, а очите ѝ изглеждаха подути от плач.

— Изглеждаш добре — отбеляза апатично тя. После изсъска: — Не, изглеждаш отвратително сияеща. Това ме обижда.

— Извинявам се — рече Кейт. — Не познавах баща си, затова и не мога да се натъжа истински от смъртта му.

Елизабет се намръщи.

— Трябва поне да проявиш благоприличието да изглеждаш разтревожена, задето вече не разполагаш с оръжието си срещу мен.

— Загрижена съм, но никога не е благоразумно човек да проявява открито слабостта си. И двете знаем това.

— Да. — Мимолетна усмивка проблесна по лицето на Елизабет. — Наистина знаем. — Тя седна по-изправена в креслото си. — Ще говоря направо. Смилих се над злата ти участ. Ще продължа да те закрилям.

— Наистина ли? — предпазливо попита Кейт.

— Но ти трябва да платиш цената за това. Трябва да дойдеш тук, в Лондон.

— Невъзможно.

— Казваш невъзможно на мен?

— Невъзможно е — повтори Кейт. — Няма да напусна Робърт, а и няма да го помоля да напусне Крейда. — Тя замълча за момент. — А вече имам и син.

— Това ми е известно. Момче.

Кейт кимна.

— Патрик е чудесно здраво детенце.

— Доведи ги с теб. — Елизабет протегна ръка. — Не възразявай, преди да си ме изслушала. Не ми се нрави да поверя това кралство на онова подсмърчащо момченце на шотландския трон. Не съм се трудила цял живот да обогатявам страната си само за да му позволя той да пропилее всичко. — Тя повдигна брадичка. — Но с подходящо обучение ти може да се окажеш достойна за задачата си.

Кейт виждаше накъде води този разговор и у нея се надигна облекчение. Всичко щеше да бъде наред. Елизабет даваше в ръцете ѝ друго оръжие. Тя се усмихна.

— Бих била повече от достойна. Бих могла да направя така, че извършеното от вас да изглежда нищожно в сравнение с моите постижения.

— Арогантност — изсумтя Елизабет. — Животът ти с онзи нахален пират не те е направил по-добра.

— Но ме обогати безкрайно много.

— Във всеки случай реших да посоча теб за свой приемник. Това ще предизвика огромни вълнения, но ние двете можем... — Тя млъкна, забелязала, че Кейт поклаща глава. — Ти ми *отказваш*?

— Не искам трона.

— Глупости. Искаш го. Всеки го иска.

— В Крейда имам всичко, от което се нуждая.

Елизабет гледаше замислено лицето ѝ.

— Виждам, че говориш сериозно — учудено отбеляза тя.

— Но пък винаги е възможно да променя решението си — ухили се Кейт. — Човек никога не знае, затова трябва да продължите да ме защитавате, за да е в безопасност бъдещата кралица на Англия.

— О, нима?

Кейт кимна.

— Няма да е във ваша полза да не го сторите.

Гневът на Елизабет отстъпи пред неохотна усмивка.

— Трябваше да те взема при себе си още предишния път, когато се срещнахме. Нищо не може да се сравни с вкуса на властта. Ти се колебаеше... Можех да те убедя.

Като се замисли отново за онзи ден, Кейт разбра, че тя може би наистина бе права.

— Възможно е.

— Можех да те имам. — Елизабет се облегна уморено на стола си, а пръстите ѝ леко подръпнаха струните на лютнята. Пламъкът ѝ внезапно бе угаснал, и тя отново изглеждаше само като застаряваща тъгуваща жена. После прошепна: — Робин обичаше музиката. Той ми подари този прекрасен инструмент. Дари ме с много прекрасни неща.

— Сигурна съм, че е така.

— Но знаеш ли кой е най-ценният подарък, който някога съм получавала от него?

Кейт поклати глава.

— Той ме караше да се смея. Толкова рядък дар... — В очите ѝ проблеснаха сълзи и тя дълбоко си пое дъх. — Е, защо продължаваш да стоиш там? Срещата ни приключи. Свободна си да вървиш.

Кейт направи реверанс и понечи да си тръгне.

— Кръстих те на името на последната съпруга на баща ми — неочаквано извика след нея Елизабет. — Катрин Пар бе много мила с мен, когато бях дете.

Стори ѝ се странно майка ѝ да приключи разговора им с подобни думи, но може би те бяха не по-странни и от самата среща. Кейт отвори вратата.

— Аз много я обичах... Катрин.

Единствено по този начин Елизабет можеше да си позволи да изрази съжаление за това, че е била принудена да се откаже от детето си. Е, и за Кейт не бе лесно да направи отстъпка. Времето може би бе посмекчило болката и негодуванието ѝ, но те все още се таяха в душата ѝ. И все пак в този миг на раздяла тя разбра, че не иска да си тръгне, без да направи компромис, както Елизабет бе сторила.

— Никога не съм харесвала да ме наричат Катрин. — Лицето ѝ се озари от усмивка, когато тя я погледна през рамо. — Наричайте ме Кейт.

29 април, 1603 година

Крейда

Робърт и Кейт гледаха как Пърси Монгрейв се подхлъзва и препъва по влажната трева на хълма към тях. В ръцете си носеше

голям пакет, завит във вълнен шал, а товарът му само допълнително затрудняваше изкачването.

— Да слезем ли да му помогнем? — попита Кейт.

— Не и ако не искаш да му помогна да падне от скалата — измърмори Робърт. — Спомените ми за Монгрейв никак не са приятни.

— Дявол го взел, ама че негостоприемно място — изсумтя Монгрейв, когато стигна хребета на хълма. Погледна надолу и направи гримаса на отвращение при вида на тюлените. — Бушуващи ветрове и диви зверове. Много ти подхожда, Макдарън.

— Да, така е. — Робърт пристъпи по-близо до Кейт, сякаш за да я закриля. — Какво правиш тук?

— Донесох на съпругата ти дар от кралицата. — Той връчи опакования предмет на Робърт и бръкна под наметалото си. — Нали знаете, че тя почина на двадесет и четвърти март тази година?

— Да.

Новината за смъртта на Елизабет бе изпълнила Кейт с множество объркани чувства, но най-вече с тъга и съжаление. Той извади плика, който бе търсил, и го подаде на Кейт.

— Тя ми даде това писмо, за да ви го донеса, около седмица, след като бе повалена на легло. Поръча ми да ви кажа, че в музиката могат да бъдат открити огромни богатства.

— И това е било единственото ѝ съобщение?

А какво бе очаквала, замисли се натъжено Кейт. Със сигурност не и последно сбогом или признание от кралицата, че е сгрешила в начина, по който се е отнесла към дъщеря си.

— Имате късмет, че е направила дори и това усилие — остро рече Пърси. — Тя не беше на себе си. Беше уморена... толкова уморена... — Той поклати глава, сякаш се опитваше да се отърси от спомена. — Беше много трудна жена, но... ще ми липсва. Сега всичко ми се струва някак пусто. — Той се обърна и тръгна надолу по хълма. — Трябва да се връщам в двореца. Щом чу за смъртта ѝ, Джеймс веднага се отправи към Лондон. Не беше особено благоразумно от моя страна да тръгна насам, преди да съм го посрещнал, но дългът ми към нея бе на първо място.

Робърт гледаше как той се отдалечава, а през това време Кейт отвори плика.

— Той е прав. Никак не е било благоразумно. Сега в двореца всички ще се надпреварват да спечелят благоразположението на Джеймс, новия крал. Може би Монгрейв не е чак толкова лош, колкото го смятах.

Писмото от Елизабет бе кратко и написано с почерк, издаващ слабостта на схванатата ѝ ръка.

Кейт,

Рядко предоставям втори шанс, но може би ти дължа компенсация. Намекнах на всички, че съм избрала Джеймс за мой приемник, но няма да го заявя открито нито устно, нито в писмен вид. Един екземпляр от документа, скрит в отвора на лютнята, ще бъде изпратен на Джеймс, друг ще отиде при архиепископ Кентърбърийски за съхранение и с инструкции да не бъде отварян, освен ако лично не му нареди да го стори.

Ако си умна, ще използваш този документ така, както аз бих го използвала. Ако си толкова глупава, колкото ми се струва, че си, ще го пазиш само като средство за защита от Джеймс, ако той реши да те нападне.

Кралица Елизабет

Робърт разви шала, предпазващ лютнята, разтегна настрани струните и от отвора извади въпросния документ. Разгъна го и набързо го огледа.

— Това е завещанието на Елизабет, което назовава теб за наследница на трона.

Кейт бе предполагала, че ще става въпрос за това. Елизабет бе прекалено упорита, за да не направи един последен опит да постигне онова, което желаше. Но може би Кейт я съдеше прекалено сурово. Може би това бе просто още един жест за помиряване, както и при последната ѝ среща с Елизабет.

— Какво ще правим с това? — тихо попита Робърт.

Тя сведе поглед към тюлените и морето, възплъщение на възобновяването на живота върху черните скали под тях.

Втори шанс да наруши равновесието. Могъществото и славата срещу Робърт, децата и щастието, което ги огряваше като ярко слънце през всичките тези години, фактът, че тези години бяха преминали под сянката на меча, без нито за миг да забравят за дебнешката опасност, само ги правеше да ѝ се струват още по-безценни.

Не можеше да има сравнение.

Тя взе завещанието на Елизабет и го мушна обратно в кухнята на лютнята.

— Струва ми се, че трябва да дадем тази лютня на Патрик. — Тя любящо целуна Робърт по бузата, после хвана ръката му. — Определено мисля, че е време да му осигурим друго занимание. Онзи негодник Гавин учи сина ни да свири на гайда и ми се струва, че момчето ще стане по-лош музикант дори и от самия Гавин.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.